

DE SCHIJN-ÉLITE
VAN DE
VALSE MUNTERS

Uitgeverij Prometheus stelt alles in het werk om op milieuvriendelijke en duurzame wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Martin Bosma

DE SCHIJN-ÉLITE
VAN DE
VALSE MUNTERS

Drees, extreem rechts, de sixties, nuttige idioten,
Groep Wilders en ik

2011 Uitgeverij Bert Bakker Amsterdam

Eerste druk september 2010
Tweede druk september 2010
Derde druk september 2010
Vierde druk oktober 2010
Vijfde druk november 2010
Zesde druk februari 2011
Zevende druk februari 2011
Achtste druk september 2011

© 2010 Martin Bosma
Omslagontwerp Ceddo ontwerp
Foto's omslag Collectie Spaarnestad Photo/ANP(/AFP)
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest
www.uitgeverijbertbakker.nl
ISBN 978 90 351 3664 9

Uitgeverij Bert Bakker is onderdeel van Uitgeverij Prometheus

הוי האמרים לרע טוב, ולטוב רע: שמים חשך לאור ואור
לחשך, שמים מר למתוק ומתוק למר

JESAJA 5:20

‘Wie zijn wij om een eerstgeboorterecht uit te oefenen, hoezo is Nederland voor zijn inwoners? Iedereen heeft recht op dit stukje aarde, waarom zouden wij, toevallige inwoners, daar enig bijzonder recht op doen gelden?’

JACQUES WALLAGE, PVDA¹

‘Wij moeten open en tolerant zijn voor de islam en de moslims zodat zij dat ook tegen ons zullen zijn als wij in de minderheid zijn.’

ZWEEDS MINISTER JENS ORBACK²

‘Het probleem met onze linkse vrienden is niet dat ze dom zijn, maar juist dat ze te veel dingen denken te weten die helemaal niet waar zijn.’

RONALD REAGAN³

‘Tolerantie wordt een misdaad als ze wordt toegepast op het kwaad.’

THOMAS MANN⁴

‘Als je niet wilt vechten voor het goede als je nog gemakkelijk kunt winnen zonder bloedvergieten, als je niet wilt vechten wanneer de overwinning nog zeker is en niet te kostbaar, dan komt het moment waarop je zult moeten vechten terwijl alles in je nadeel is en je slechts een zeer kleine kans op overleven hebt. Maar het kan nog erger: je moet misschien vechten als er geen enkele hoop op de overwinning meer is, alleen maar omdat het beter is te sterven dan verder te leven als een slaaf.’

WINSTON CHURCHILL⁵

‘I have a premonition that will not leave me; as it goes with Israel so will it go with all of us. Should Israel perish the holocaust will be upon us.’

ERIC HOFFER, AMERIKAANS FILOSOOF⁶

Inhoud

	Lectori salutem	11
1	Let's roll	13
2	De woestijnjaren	19
3	De laatste Nederlander	26
4	Berendans	38
5	Een sterk afwijkend leefpatroon	56
6	Handboek Janmaat	78
7	De multiculturele elites	87
7b	Een geloofsbelijdenis	117
8	Ze vrezen narigheid	119
9	Grote Smurf voert sharia in	131
10	Zaken als klokkijken	147
11	De immigratieramp	164
12	Het groene gevaar	169
13	De gezelligheid zal verdwijnen	182
14	Monoculturele successen	187
15	Gordijnbonus	193
16	New York, New York	200
17	Een weerbare democratie	207
18	Een moderne partij	213
19	Er komt een heel erg kwetsende film aan	218
20	Frequent flyer miles	232
21	Links wint de Europacup	237
22	Adolf Hitler, socialist	245
23	De nieuwe nazi's	267
24	Van Marx naar Mohammed	276
25	Linkse kak	284
26	Hoe linkse mensen denken	291
27	De Nuttige-Idioten-Continuïteit	304
28	Ten slotte	317

Epiloog	327
Verantwoording	333
Noten	335
Register	367

Lectori salutem

Memoires, je kunt er geen dag te vroeg mee beginnen. Na zes jaar in het gebouw van de Tweede Kamer was het moment gekomen mijn gedenschriften op te stellen en voor komende generaties vast te leggen hoe ik een piepklein rolletje speelde bij de stichting van de meest controversiële en de meest innovatieve politieke partij in de Nederlandse geschiedenis, het haatobject van hele volksstammen in Nederland en aanpalende landouwen.

Ergens in mijn leven belandde ik in een klein bedompt werkkamer-tje in het gebouw van de Tweede Kamer, ver weg, op de zolder – dat ik ook nog met iemand anders moest delen, iemand die zich verplaatst met een kordon aan veiligheidsmensen en die heel vieze sigaretten rookt. Een paar jaar later vond ik mezelf terug in zo'n zetel die betekent dat ik ben toegetreden tot het hoogste lichaam van onze democratie, de Tweede Kamer der Staten-Generaal. Voor een partij die, weer een paar jaar later, zelfs werd uitgenodigd gedoogpartner te worden van een nieuw kabinet.

Geletterden, oude vrienden of voormalige collega-journalisten krabben zich over die keus wel eens achter de oren. Meestal luidt de vraag (uitgesproken of niet): hoe heeft het zover kunnen komen? Ze bedoelen: waar is het misgegaan? Je was zo'n aardige jongen, je kon zo goed leren. En nu geef je je af met die verschrikkelijke Wilders en die tokkiepopulisten op extreem rechtse en xenofobe basis – om maar een paar kwalificaties uit de kolommen van de kwaliteitspers te noemen.

Jeugdtrauma? Te vaak gepest? Genetisch probleempje? Of gewoon structureel kansloos op de arbeidsmarkt?

Het antwoord vergt een iets langere uitleg. Het is een verhaal dat begint in Oost-Knollendam en via New York naar de Linnaeusstraat in Amsterdam leidt, om uit te komen op het Binnenhof. Een reis met in het achterhoofd dat er vele wegen naar Rome leiden, maar altijd maar één weg naar Mekka.

Dit boek gaat ook over een aantal bizarre ontwikkelingen in onze

samenleving. De massa-immigratie boekt record op record. Nog nooit in de Nederlandse geschiedenis is de toestroom zo groot geweest. Dit terwijl Nederland al decennia niets moet hebben van de massa-immigratie. Waarom is die dan toch doorgezet?

Als zich zo veel krachten verzamelen die alles op alles zetten om de massa-immigratie steeds maar weer op te voeren, zijn er kennelijk doorslaggevend redenen de stabiliteit van Nederland daaraan op te offeren.

We kijken ook naar de vraag of het multiculturele experiment enige democratische legitimiteit kent. Waar en wanneer heeft het Nederlandse volk te kennen gegeven te verlangen naar de aanwezigheid van een miljoen moslims op Nederlandse bodem? Plus: waarom treedt links wéér op als wegbereider van een totalitaire ideologie? De elites beloven ons een leven dat er zou gaan uitzien als een Benetton-reclame. Hoe ver zijn we inmiddels?

Houd pen en papier gereed! In dit boek wordt een aantal politicologische begrippen geïntroduceerd die de moeite van het onthouden waard zijn. Zoals de Multiculturele Geloofsbelijdenis, de Wet van het Abjecte Westen, de Demografische Draaischijf, het Beleid van Creatieve Immigratie, het SubsidieNetwerk van Links, de Nuttige-Idioten-Continuïteit en het Proces van Demonische Convergentie. Doe er uw voordeel mee.

Dit verhaal draagt er hopelijk toe bij dat de reis van Nederland niet eindigt in Hollandistan. Maar ik ben er niet gerust op, bestuurd als we op veel plaatsen worden door wat Jacques de Kadt noemde: de 'schijn-élite van de valse munters'.

I Let's roll

'Zien en niet spreken, dat zou het grote verraad zijn.'

ENOCH POWELL, 1968¹

Ik was nog maar halverwege de straat toen ik vuilnismannen tegen elkaar hoorde zeggen: 'Het was een Marokkaan en hij rende het park in.' Even later zag ik dat de Linnaeusstraat werd afgezet. Er was dus echt iets aan de hand. Het was in de ochtendspits en dat betekent dat heel Amsterdam zich verplaatst. Kinderen gaan naar school, mannen in pak zijn op weg naar kantoor – iedereen heeft haast. Maar nu was de politie bezig de Linnaeusstraat, een belangrijke verbindingsweg in Amsterdam-Oost, af te sluiten. Linten gingen provisorisch over de straat en politieagenten hielden iedereen tegen.

Ik was op weg voor een halve bruin. Maar de bakker zou ik nooit bereiken. Een journalist die ik kende, stond naast het gebouw van de stadsdeelraad. Hij zei iets heel raars. Ook hij had net zijn kinderen naar school gebracht en was hier gestrand. Hij had een gerucht opgevangen: er was iemand vermoord en het slachtoffer zou Theo van Gogh zijn. Het witte pakketje met een scherpe punt aan de bovenkant, dat ik zag op vijftig meter afstand, dat zou Theo zijn. De knallen die wij thuis hadden gehoord, waren toch geen vuurwerk geweest.

Het was het begin van een chaotische dag. Buren in tranen. Winkeliers vertelden hoe ze hadden gezien hoe Theo voor hun ogen werd afgeslacht. Mensen, op weg naar kantoor, waren overstuur geraakt. Onze buurt zou voor een dag uitgroeien tot het centrum van aandacht. Binnen een paar uur stonden overal satellietwagens van omroepen en deden verslaggevers hun stand-upje. Een groeiende stapel bloemen markeerde de plek waar Van Gogh was vermoord.

Theo van Gogh woonde vlakbij. Hij was altijd in voor een praatje, steeds bezig kinderen te vermaken, en hij had meestal de smeugste roddels binnen handbereik. Ik kende hem nog uit mijn Hilversumse tijd. Bij Veronica NieuwsRadio presenteerde hij in de ochtend een

paar uur talkradio. Gewoon een paar uur radio vanuit een studio met niets dan een microfoon en mensen die inbelden. Hij deed dat verbluffend. Ik herinner me nog die uitzending waarin een streng katholieke dame vertelde dat kinderen soms doodgaan en naar de Schepper geroepen worden en dat dat nu eenmaal is zoals het gaat. Maar Theo wist de dame te ontgooien, en even later vertelde ze dat ze niet vies was van een beetje sm en ‘zelf ook het een en ander in de kast had hangen’. Het was schitterende radio, die er vaak voor zorgde dat ik, als ik op reportage was, krom van het lachen in de auto het eind van zijn programma af luisterde.

Als ik in het uur na hem in de studio iets moest presenteren, herinnerde een overvolle asbak aan zijn aanwezigheid. Zijn koptelefoon glom nog van het zweet. Het was de koptelefoon die niemand wilde opdoen. Bij de radio moeten vanwege het geluid alle deuren van de studio dicht, maar in de uitzending na Theo werd de studio altijd eerst gelucht en stond alles tegen elkaar open. Na afloop van de uitzending bleef Theo, gezelligheidsdier, altijd hangen en vermaakte hij de jonge redactie met spannende verhalen. Over grote feesten en wilde uitspattingen. Maar zijn toon werd vertederd als hij vertelde over zijn oogappel, zoontje Lieuwe, met wie hij altijd op stap ging en kattenkwaad uithaalde. Dan werd de grote beer altijd een beetje stil.

Nu was Theo dood en had Lieuwe geen vader meer.

In een wereld van ontkenneren was Van Gogh een van de weinigen die het gevaar zagen. In een column schreef hij:

De Amsterdamse politie heeft geen interesse om autochtonen te hulp te komen die bedreigd worden door een steeds agressiever wordende minderheid. En Cohen al helemaal niet. Toen de geestverwanten van meneer Jahjah bijna drieduizend Amerikanen om zeep hielpen in het WTC, was de eerste gang van onze burgemeester naar de moskee. Op scholen, in moskeeën, overal in Amsterdam werd feest gevierd om deze prachtige overwinning op Satan. Cohen kroop dan ook voor de gelovigen en betoogde: ‘Jullie horen bij ons!’, in plaats van te vragen: ‘Wat doen jullie eigenlijk hier?’ Cohen gedraagt zich als een burgemeester in oorlogstijd, en dat bedoel ik niet als compliment. Zijn aanwezigheid demoraliseert de stad en zet groepen tegen elkaar op. Volgens de grote denker Frits Abrahams (NRC Handelsblad) is Cohen ‘een democraat in hart en nieren’. Ik vermoed dat onze burgemeester een

doortrapte cynicus is – geen slechte eigenschap voor iemand die premier wil worden – en een rasopportunist bovendien. En ik vraag me af hoe lang autochtonen nog welkom zijn in Amsterdam.²

In de weken voor de moord had ik een paar keer gesproken met een zekere Geert Wilders. Die had zich net afgescheiden van de VVD. Het waren lange en inspirerende gesprekken. De verenigde Nederlandse columnisten hadden hem al afgeschreven: te havo, te Venlo en niet ons soort mensen. Zeker te licht om de vacature-Fortuyn in te vullen. Bovendien had de politiek toch de lessen van ‘Pim’ geleerd, dus waarom zou er überhaupt nog een gat op rechts bestaan? Had het debacle van de LPF niet aangetoond dat de heffe des volks niet in staat was tot serieuze politiek? De tokkies moesten nu toch beseffen dat de boven ons gestelden het onderling wel zouden regelen. Dank voor uw mededelingen en tot ziens. De algemeen gedeelde wijsheid was: die Wilders is zo weer vergeten. Geen aandacht aan besteden, mensen, gewoon doorlopen.

Journalisten putten zich uit in het herhalen van lijstjes van Kamerleden wier afsplitsing eindigde in een enkele reis vergetelheid: Gerben Wagenaar (ex-CPN), Evert-Jan Harmsen (ex-Boerenpartij), Jan Nico Scholten en Stef Dijkman (ex-CDA), Aad Wagenaar (ex-RPF), Fred van der Spek (ex-PSP), Marjet Ockels (ex-PvdA), Ali Lazrak (ex-SP). En nu dus, onvermijdelijk: Geert Wilders (ex-VVD). Zijn afscheiding was een mission impossible, zoveel was zeker. Wie kende die Wilders nou eigenlijk? Politiek analist Rutger van Santen van de Wereldomroep legde Geert op de dag van de breuk in een parkeergarage uit dat hij binnen drie weken vergeten zou zijn.

Maar ik zag iets heel anders. Hier was a man that follows his own star. Nergens bang voor, soeverein, niet op zoek naar de goedkeuring van de gevestigde orde en bovendien een zeer ervaren politicus, iemand die alle regels en valkuilen van het Binnenhof kent. Iemand uit het klasje van Bolkestein, iemand die als voormalig beleidsmedewerker beschikte over kennis van een groot aantal dossiers, van volksgezondheid tot buitenlandse zaken.

Daarmee was aan veel voorwaarden voldaan om succesvol in te breken op het politieke bestel. Geert was ook een van de eersten in de politiek die het gevaar van het islamitisch terrorisme inzagen. Hij had naam gemaakt door te zeggen dat hij de ‘hoofdhoekjes rauw lust’. Geweldig. En ook nog eens een pro-Israël-hardliner – wat wil een mens

nog meer. Belezen, bereisd en iemand die zijn hand niet omdraait voor een soeraatje meer of minder. Het had hem overal vijanden opgeleverd. En had Churchill niet gezegd: 'You have enemies? Good. That means you've stood up for something, sometime in your life.'

Onze eerste ontmoeting, in een hotel in Amsterdam, had een bizar karakter. Veiligheidsmensen met oortjes in; nerveus rondlopende bewakers. Wie ik was, en of ik me kon legitimeren. Ik had andere sollicitatiegesprekken meegemaakt.

Gaandeweg kreeg ik er steeds meer zin in. Het was nu of nooit. Het antimassa-immigratiegeluid moest eindelijk maar eens zijn vaste plek in de politiek krijgen. De goede zaak had wat uitvallers gehad de laatste jaren: Frits Bolkestein, Ayaan Hirsi Ali, Pim Fortuyn, en nu dus Theo. We konden niet eeuwig zitten wachten tot de gevestigde partij en het licht zouden zien, want ze zouden eenvoudigweg het licht *nóóit* zien. Alleen: aan welk avontuur zou ik beginnen? Zou ik, als het misging, ooit nog een andere baan krijgen? In de journalistiek kon ik het helemaal wel vergeten. Wat ging dit betekenen voor mijn eigen veiligheid en die van mijn dierbaren? Hoeveel vrienden zou ik verliezen? Zou ik ooit nog een biertje krijgen in mijn oude stamcafé De Pels, midden in de grachtengordel?

Daarnaast waren er praktische problemen: waar moest ik in Den Haag eigenlijk voor werken? Geert had geen geld, geen werkplek en geen arbeidscontract te bieden. Ik kon moeilijk met mijn eigen computer in een hoekje van zijn werkkamer gaan zitten en elke dag als bezoeker het gebouw binnenkomen. Een inkomen was ook wel handig. Er was geen entiteit die als mijn werkgever kon optreden. Er waren geen vooruitzichten. Niemand die Wilders in het openbaar wilde steunen, geen partijprogramma, geen organisatie, geen geld. Niemand die een cent gaf voor zijn kansen. *No nothing.*

De enige zekerheid was dat ons een koude, bittere winter te wachten stond. Met maar een heel kleine kans op succes. Daarom trof het dat ik iemand had ontmoet voor wie 'vastbesloten' nog een understatement was. Geert Wilders leek niet de minste twijfel te kennen. Hij wist ook niet tot in detail waar hij aan was begonnen. Wel was er het gevoel dat er dringend iets gezegd moest worden in Den Haag, dat anders achterwege zou blijven.

Ik bespeurde een enorme burgermoed, zivilcourage. Een geest die ze in Amerika vaak benoemen met het zinnetje 'damn the torpedoes'. Veel later las ik wat Hendrik Jan Schoo als hoofdredacteur van Elsevier

observeerde toen hij had kennisgemaakt met Pim Fortuyn. Schoo zei over Fortuyn: ‘Hier was iemand die het ging om niet minder dan het behoud van het christelijke Avondland.’³ Ik moet iets soortgelijks hebben gedacht. Zo iemand, iemand die vastbesloten is de beuk erin te gooien, die roo procent geloof heeft, die niet op de goedkeuring van columnisten en collega’s zit te wachten. Zo iemand, die ook nog eens zegt wat gezegd móet worden, kun je toch niet alleen naar het front laten gaan. Niet op dit moment in de geschiedenis. Zien en niet spreken, dat zou het grote verraad zijn.

Ik was er klaar voor. Ik had de jaren daarvoor redelijk wat eelt op mijn ziel gekregen. Ik was bezig geweest initiatieven op te zetten in de media. Meestal betekende dat: drie stappen achteruit en daarna – soms – eentje vooruit. Ik had meer businessplannen geschreven, gepresenteerd en afgewezen gezien dan me lief was. Uit mijn Amerikaanse tijd, toen ik vier jaar rondkeek in de wereld van media, universiteiten en politiek, hield ik een enorme voorliefde voor pionieren over. Ik had geleerd met minimale middelen iets van de grond te tillen en alleen te vertrouwen op eigen kracht. In Amerika had ik ook goed opgelet als het ging over campagnes. Ik had alles verslonden wat er te lezen viel over mensen als Bob Shrum, Karl Rove en Lee Atwater, ik had in een presidentiële campagne gewerkt en ik was goed thuis in de geschiedenis van het Amerikaanse *speechwriting* met mensen als Peggy Noonan, Pat Buchanan en Peter Robinson.

Maar die dinsdagochtend was de keus al voor mij gemaakt. De jid had had zich om de hoek gemeld. Theo was dood. Afgeslacht, doodgebloed, opgeruimd. Tijdens het spitsuur in de Linnaeusstraat. De moeders met kinderbakfiets moesten omrijden omdat iemand even Allahs werk had moeten uitvoeren.

Behalve die moord gebeurde er nog iets weerzinwekkends. De hele elite schoot in zijn multikulkramp. De afdeling *damage control* van de PvdA nam de boel over en organiseerde een ‘lawaaidemonstratie’, Cohen duidde de dader demonstratief aan als een ‘Amsterdammer’, de koningin ging op bezoek bij een Marokkaans jeugdcentrum, maar was afwezig op de begrafenis van Van Gogh.⁴ De familie van Van Gogh zou minister-president Balkenende later kwalijk nemen dat hij wel bij een Suikerfeest was én een moskee en een afgebrande islamitische school bezocht, ‘maar hij vergat dat er een klein jongetje in Amsterdam was van wie de vader was vermoord’.⁵

De media riepen in koor ‘eigen schuld, dikke bult’ en schreven vooral over hoe Theo moslims had ‘geprovocerd’. Het woord ‘geitenneuker’ werd zo vaak gebruikt dat iedereen wel moest denken dat hij er zelf om had gevraagd. Een moslim als dader? Dat leverde een enorme cognitieve dissonantie op voor de journalisten. Zij hadden toch op de School voor de Journalistiek geleerd dat allochtonen altijd slachtoffer zijn? En nu dit. De oplossing? De dader medicaliseren en veel inzoomen op zijn zielige achtergrond, en zich vastklampen aan sociaaleconomische problemen. Die dag bleken vijf letters te ontbreken op de toetsenborden van journalistiek Nederland. Het waren de letters i, s, l, a en m.

Het was allemaal zum Kotzen.

En dus moest ik naar Den Haag. Ging het mis, dan ging het mis. Aan de kant blijven staan was geen optie meer. Ik dacht aan de woorden van Todd Beamer, op 11 september 2001 aan boord van United Airlines-vlucht 93. Ook toen moesten burgers het zelf opknappen. Zonder wapens en met de moed der wanhoop gingen ze de jihadisten te lijf. Beamers laatste haastige telefoongesprek eindigde hij met de woorden: ‘Let’s roll.’

2 De woestijnjaren

'Wie op een koning schiet, moet niet missen.'

SIDNEY HOOK¹

Geert was op een vrijdagochtend uit zijn fractie gegooid. De directe aanleiding vormde de toetreding van Turkije tot de Europese Unie, iets breder gesteld: de koers van de VVD. Maar het boterde al langer niet tussen hem en de rest van de fractie. Geert was iemand uit het klasje van Bolkestein, een clubje specialisten die meedachten met de grote Frits, 24 uur per dag werkten, speeches en beleidsnotities schreven en tot op het bot werden doorgevraagd over standpunten en beleidsonderwerpen. Ook Geert doorstond de verhoren aan gene zijde van Bolks bureau. Geen gemakkelijke leerschool.

Bolkestein is een van de zeldzame zwaargewichten van de naoorlogse Nederlandse politiek. Een onafhankelijk denker die zaken op de agenda plaatste waar lang over gezwegen was. Onderwerpen waar in Den Haag een kleffe consensus over bestond, maar waar buiten de kaasstolp heel anders over werd gedacht: de multiculturele samenleving, de islam, de Europese Unie, ontwikkelingshulp. Als klap op de vuurpijl opende hij discussies over onderwerpen die niet politiek, maar wel historisch van belang waren, bijvoorbeeld over de rol van communisten die vrolijk verder hobbelden zonder enige verantwoording af te leggen over hun keuze.

Bolkestein had als een van de eersten oog voor de islam. Op 28 december 1990 spreekt hij in de Beurs van Berlage in Amsterdam op een bijeenkomst van de Vereniging voor Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen. Hij noemt daarin 'de islamitische cultuur niet gelijkwaardig en inferieur'.²

Zijn voortdurende inzet om de massa-immigratie bespreekbaar te maken, beperkt zich niet tot Den Haag, maar strekt zich uit tot Kazachstan – in de oude Sovjet-Unie, in een bushokje in Alma Ata. Daar probeert hij, in september 1990, zijn collega-fractieleden Hans van

Mierlo, Thijs Wöltgens, Elco Brinkman en Ria Beckers te overtuigen dat het ‘minderhedenprobleem de komende tien, twaalf jaar de politieke agenda zal gaan bepalen’.³ Het is aan dovemansoren gericht. Immigratie, daar praten nette mensen niet over. Dus blijft het een taboeonderwerp en komt er geen wijziging in het Nederlandse beleid van massa-immigratie. De sluizen gaan alleen maar verder open.

Bolkestein doet nog iets historisch. Met zijn harde standpunten jaagt hij de vvd bij de verkiezingen van 1998 naar een historisch record van 38 zetels. Blijkbaar zijn er meer Nederlanders die denken zoals hij. Frits is populairder op straat dan in zijn partij. De vvd-achterban surft dankbaar mee op de verkiezingswinst, maar verlangt intussen terug naar het vrijblijvende bierpompliberalisme dat al decennia goed bevalt.

Bolkestein voert de vvd van verkiezingsrecord naar verkiezingsrecord. Toch is hij in zijn partij notoir impopulair. Hij wordt getoleerd, omdat zijn electorale resultaten imposant zijn. Je zou ook kunnen zeggen: iedereen is blij met het baantje dat hij aan Frits te danken heeft. Maar aan de bar en in de afdelingen broeit het. Het onderwerp immigratie vinden velen niet chic. Dat is maar ordinair en populistisch – of in strijd met het laat-alles-maar-waaien-liberalisme. ‘Gewoon jezelf kunnen zijn’: dat was de slogan die de vvd eerder had gebruikt. Helemaal in de geest van Veronica.

Als het vvd-kopstuk Ed Nijpels in 1997 de Mediaprijs uitreikt van het Anti-Discriminatie Overleg, zegt hij dat het de taak van journalisten is ‘om de zogenaamde opinieleiders op het Binnenhof kritisch te volgen, om luchtballonnen door te prikken en om populistische uitspraken met argumenten te ontmaskeren’.⁴ Later geeft Nijpels toe dat hij op onder anderen Bolkestein doelde. Oftewel: Nijpels roept journalisten op in actie te komen tegen zijn eigen partijleider – blijkbaar in de vaste overtuiging dat journalisten het met hem eens zijn, lees: de multiculturele zaak zullen verdedigen tegen zijn eigen fractieleider.

Bolkestein doet op het toppunt van zijn roem iets onbegrijpelijk. In plaats van zijn succes te kapitaliseren en de vvd te verankeren op rechts, vertrekt hij – naar Brussel. Een tot op de dag van vandaag onverklaarbare stap die in één klap Nederland terugwerpt op de eenheidsworst van het links-liberalisme, verdeeld over zes partijen.

Intussen heeft Wilders zich ontwikkeld tot een van de gezichten van de vvd-fractie. Hans Wiegel heeft hem, samen met Henk Kamp

en Pieter Hofstra, bestempeld als de Drie Musketers van de vvd – teken van erkenning voor mensen die bereid zijn hun nek uit te steken met heldere standpunten.

Bij de vvd is het al gauw weer business as usual. Bolkestein kiest een kleurloze vazal als opvolger, een bekwaam boekhouder. Als Hans Dijkstal aan het roer verschijnt, is het afgelopen met de duidelijkheid. Dijkstal is iemand van de linkervleugel, iemand die alles onderuit haalt wat Bolkestein heeft opgebouwd. De uitdagende, principiële standpunten van ‘Bolk’ gaan de deur uit. Niet meer leidend willen zijn met ideeën over de massa-immigratie, de EU en ontwikkelingshulp. Het wordt weer de gezellige consensus, met standpunten waar niemand over kan vallen. De partij zakt af tot D66-bis. De dixieland wordt weer ingestart. Biertje?

Nederland als eenstromenland wordt nog het best geïllustreerd tijdens de paarse jaren. Dijkstal, Melkert en De Graaf spreken dan af over welk punt zij het voor de tv-camera’s oneens zullen zijn.⁵

Het gaat niet zonder slag of stoot. Legendarisch is de uitval van Geert tegen Dijkstal na de gemeenteraadsverkiezingen van maart 2002. De vvd is fors gekrompen en heeft zich op rechts de kaas van het brood laten eten door de nieuwkomer professor dr. W.S.P. Fortuyn te Rotterdam. Met zicht op de Tweede Kamerverkiezingen koerst de vvd aan op een ramp, met in de peilingen soms slechts tien zetels. Dijkstal is volledig uit het veld geslagen en doet zijn best zoveel mogelijk uit de media te blijven. Hij weet het ook niet meer. Zijn enige antwoord op de onstuitbare opkomst van Fortuyn is hem neer te zetten als hype.

De ochtend na de gemeenteraadsverkiezingen gaat Geert in de fractievergadering all-out tegen Dijkstal, met als uitsmijter de mededeling dat een blind paard nog beter campagne zou hebben gevoerd. Een aantal fractiegenoten had toegezegd Geert te zullen steunen, maar na die aanval van tien minuten blijft het angstig stil. Dijkstal en Geert zullen nooit meer echt vrienden worden.

Dat jaar moet Geert zijn zetel in de Kamer inleveren omdat de vvd zwaar verliest in de Fortuyn-verkiezingen. Geert kan met betraande ogen zijn planten en foto’s inpakken om het Binnenhof te verlaten. Maar omdat de vvd gaat regeren, keert hij toch terug.

Dijkstal wordt opgevolgd door Jozias van Aartsen. Die begint op tv te roepen dat de vvd naar het midden moet. Daar zou de groei liggen.

Als directeur van het wetenschappelijk bureau van de vvd heeft Van Aartsen indertijd al opgeroepen tot een fusie met D66. De mars naar het midden wordt enthousiast voortgezet. Het leidt tot een scheiding der geesten. Geert groeit uit tot het gezicht van de rechtervleugel. Bij de verkiezingen van 2003 haalt hij meer voorkeurstemmen dan Van Aartsen.

Tijdens de zomer van 2004 lopen de spanningen verder op. Geert heeft in de pers al eens iets verkeerd geroepen over Van Aartsen ('alleen zijn krijstrepjes zijn rechts'), maar ook intern staat hij lijnrecht tegenover de fractieleider. Een verzoek om te spreken in Limburg bereidt Geert voor door met fractiegenoot Gert Jan Oplaat een tienpuntenplan te schrijven. Het bevat zaken waarmee de vvd zich moet gaan profileren, zoals: Turkije nooit lid van de EU, bestrijding van terreur en misdaad, minder regels en de maximumsnelheid omhoog. Leuk begin van de discussie in zijn thuisprovincie, denkt hij.

Zijn punten krijgen een eigen dynamiek. Het loopt volledig uit de hand. Kranten schrijven erover, collega's reageren erop, en daar schrijven de kranten dan weer over. De mensen in Limburg vinden het prachtig. Weinig komkommers in de krant in de zomer van 2004, dankzij Geert Wilders. Het partijestablishment staat op zijn achterste benen. Van Aartsen en de fractie zijn woest, de partijbaronnen eisen straf voor Geert, vvd-ministers slaan op tilt. Geert staat op het punt op vakantie te gaan als hij op Schiphol een woedende en tierende Van Aartsen aan de telefoon krijgt. Of Geert gek is geworden, en hoe hij het gaat herstellen. Hij moet zijn standpunten wijzigen, anders...

Aan het eind van het zomerreces barst de bom. Van Aartsen eist dat Geert alsnog akkoord gaat met de mogelijkheid dat Turkije lid kan worden van de Europese Unie, zoals het kabinetsstandpunt luidt, en dus ook dat van de vvd-ministers. Ook moet Geert zelf lobbyen tegen de standpunten uit zijn tienpuntenplan. Een bizar voorstel. De Turkse toetreding wordt het symbool van de strijd tegen de gezapige D66-cultuur binnen de vvd.

Het is een Bolkestein-onderwerp bij uitstek. De voormalige vvd-leider heeft in april 1997 de kat de bel aangebonden door te stellen dat Turkije niet behoort 'tot de landen die de grote formatieve gebeurtenissen van de Europese geschiedenis gemeen hebben'. Daarmee bedoelt hij zaken als het feodalisme, de Renaissance, de Verlichting en de ontwikkeling van de democratie. Bolkestein vindt dat het land on-

der alle omstandigheden geweerd moet worden uit de Europese Unie. (PvdA-kopstuk Maarten van Traa vindt die uitspraak racistisch.⁶)

Bij het begin van het nieuwe parlementaire jaar is Geert dagelijks voorpaginanieuws. Lange emotionele gesprekken met Van Aartsen, Zalm en VVD-voorzitter Van Zanen leveren niets op. Na de laatste confrontatie is het nu echt einde oefening en kan Geert zich een kwartier voorbereiden op een persconferentie. Daarna is het een onomkeerbaar feit: voor het eerst in de geschiedenis van de VVD heeft iemand zich afgescheiden van de Kamerfractie. Zelfs in de jaren zestig, toen de VVD verdeeld was tussen een conservatieve vleugel (Van Riel etc.) en een progressieve vleugel (Geertsema c.s.), wist de partij altijd iedereen binnenboord te houden. Maar nu springt een kikker uit de kruiwagen. Voor het eerst, sinds de oprichting in 1948, in een partij waar men het graag gezellig houdt en liever een extra rondje geeft dan de gemoederen hoog te laten oplopen.

En zo schrijft Geert die vrijdagochtend in een briefje aan de griffier van de Tweede Kamer der Staten-Generaal dat hij voortaan op eigen titel in de Kamer zit. De (verplichte) naam: Groep Wilders. 's Middags worden zijn spullen verhuisd. Zijn VVD-website gaat per onmiddellijk uit de lucht, telefoons en printer doen het meteen al niet meer. Weg uit een van de mooiste kamers van het Kamergebouw, een prachtplak met uitzicht op het oude Binnenhof, strategisch gelegen naast de kamer van de fractieleider, een indicatie van Geerts plek in de pikorde. Het betekent ook het afscheid van een loopbaan die anders vast nog wel eens was geëindigd met een VVD-staatssecretariaat of -ministerchap. Hij krijgt drie kartonnen dozen mee en vindt zichzelf terug aan de achterkant van het Kamergebouw, driehoog-achter, ver weg van de bewoonde wereld. Een paar weken later zit ik daar ook.

Er gebeurde die dagen iets dramatisch. Geert is een gevangene geworden in eigen land. Meteen na de start van de Groep Wilders wordt Geert beveiligd. Onze eerste locatie in het Kamergebouw moeten we snel weer verlaten omdat hij zichtbaar is vanaf de straat, en dat is te gevaarlijk.

De ellende begint als er allerlei filmpjes op internet verschijnen met, zoals het zo mooi heet, 'een bedreigend karakter'. Dat komt dan in de praktijk neer op onthoofdingen, met Arabische muziek eronder en wat toepasselijke citaten uit de Koran.

Op de dag van de moord op Van Gogh wordt Geert meteen verwijderd uit het Kamergebouw. Ik had als bijna-oogetuige onmiddellijk gebeld om het nieuws van de moord door te geven, maar de DKDB, de bewakingsdienst, had Geert al geëvacueerd naar een veilige locatie. De beveiliging wordt twee dagen na de moord tot het maximum opgeschroefd. Geert wordt die avond uit zijn huis in Venlo gehaald. Niemand wil hem vertellen wat er aan de hand is en waar hij naartoe gaat. Hij moet snel spullen inpakken en de katten gereedmaken voor vervoer. Hij zal zijn huis nooit meer terugzien.

Onderweg wordt twee keer van auto gewisseld. De veiligheidsmensen weten zelf ook niet waar ze heen rijden. Pas na een paar uur op de weg wordt bekend wat het reisdoel is: een kazerne.

Geert verhuist permanent naar 'een geheime locatie ergens in Nederland'. In de praktijk zijn dat kazernes en andere gebouwen van de staat, plekken niet ingericht op een gezellig familieleven. Meestal staan er een bankstel en een wankel tafeltje, en dat is het. Een naargeestig koffiezetapparaat met plastic bekertjes completeert het beeld. In Kamp Zeist zit hij in het voormalige onderkomen van de Lockerbieverdachten. Doortrekken van het toilet kan door het indrukken van de knop 'prisoners toilet'. Meestal wordt elke twee of drie dagen van locatie gewisseld. Vaak weet Geert 's ochtends niet waar hij 's avonds slaapt. Met een legertje bewakers wordt hij aan het eind van de werkdag afgevoerd. Soms, als er even een gebied wordt aangedaan waar anderen hem kunnen zien, moet hij zich vermommen met plaksnor en pruik. Op kantoor wordt dan de snor schoongemaakt, zodat die 's avonds weer goed plakt.

Het is een bizar toneel in het toch altijd gemoedelijke Nederland. Voor Geert is de bewaking permanent. Als hij een weekje naar zijn schoonfamilie in Hongarije gaat om kerst te vieren, reist de bewaking voor het eerst ook mee naar het buitenland. En dus zit aan de kerstmaaltijd 2004 in Boedapest ook een aantal bewapende beveiligers.

Vlak na Van Goghs dood begint mijn carrière in het gebouw van de Tweede Kamer. Mijn eerste vaststelling: er is niets. Behalve dan de drie kartonnen dozen die zijn gedumpt door de VVD. Er is geen geld, noch enige garantie dat er ooit eens geld zal komen, bijvoorbeeld voor het betalen van een echt salaris

Het vormt voor mij niet de meest imposante carrièrestap. Ik was daarvoor statutair directeur van de Nederlandse RadioGroep, met aandelenpakket, leaseauto en dertiende maand. Nu word ik stagiair. Dat blijkt de enige manier om een toegangspas en een werkplek in het Kamergebouw, inclusief computer, te krijgen.

Ik krijg een hele serie taken: directeur beleidsontwikkeling, chef voorlichting, hoofd personeelszaken, chef speechschrijven, hoofd internet, senior strateeg, alsmede hoofdverantwoordelijke voor de aanvoer van thee en koffie en beheerder van de gummetjes en pennen. En dat allemaal voor het luttele bedrag van 500 euro per maand, de stagevergoeding. Mijn officiële titel wordt: politiek secretaris. Dat suggereert een enorme staf. Maar ik ben natuurlijk een generaal zonder leger.

3 De laatste Nederlander

‘Fascisme is een sfeer die hangt in een zaal vol linkse mensen.’

TOEGESCHREVEN AAN GODFRIED BOMANS

Het eerste wat gedaan moet worden is het opzetten van een organisatie. Dat wordt de stichting Groep Wilders. Die wordt het fundament van onze activiteiten, en later ook mijn werkgever. Onder de naam Stichting Vrienden van de PVV is het nog steeds de kern van onze organisatie.

Daar komt meteen al het eerste veiligheidsprobleem om de hoek kijken. Via de Kamer van Koophandel zijn de namen plus adressen van bestuursleden van stichtingen vrij simpel op te zoeken. Dat betekent dat jihadisten of linkse actievoerders heel eenvoudig iemands privéadres kunnen achterhalen. Geert wordt daarom het enige bestuurslid, een unieke constructie. Deel twee is het gironummer. Dat vraag ik zelf aan, bij de bank.

Nog een cruciale stap: onze eigen site. Meteen na de afscheiding van Geert heeft iemand de naam www.groepwilders.nl vastgelegd. Dat blijkt gelukkig een sympathisant die bereid is voor een foto samen met Geert en een sigaar het domein over te dragen. Zo worden we op 21 februari 2005 eigenaar van onze eigen website. Een groep jongens met een professioneel internetbedrijf meldt zich om gratis en voor niets een site te maken. Die gaat even later de lucht in. Ziet er gelikt uit. Ik ben vanaf nu ook de webmaster. Weer een functie erbij.

We zijn vastbesloten een belangrijke speler te worden in de politiek. Dat kost geld. Naar ik dacht: veel geld. Uit de tijd dat ik in de campagne van Clinton werkte (1992), herinner ik me dat geld de zogenoemde *first primary* is, de eerste en meteen belangrijkste horde die genomen moet worden.

Zo stel ik me het voor. Je zamelt miljoenen in, koopt dure spotjes en gaat met veel toeters en bellen het land in. Zo had ik het geleerd en zo wilde ik het doen. Maar de realiteit toont zich een goede leermeester. Geld geven aan een politieke partij zit Nederlanders niet in het

bloed. Doneren aan politiek is niet iets wat we kennen in Nederland. ‘Jullie krijgen toch subsidie’ is iets wat we veel hoorden. Nou, niets dus.

Toch weten we vanaf het begin een mooi bodempje op te bouwen. Mensen van Leefbaar Rotterdam beginnen de actie ‘Help Geert de winter door’. Een groep ondernemers in (uiteraard) Rotterdam nodigt ons uit voor een spreekbeurt en we gaan, na een avond overgoten met drank, naar huis met een flinke zak geld. En kijk eens, na een paar maanden kan ik zowaar een echt salaris krijgen. Ik hoef niet alleen maar gevulde koeken te eten.

Er is nog iets waar ik achter kom. Je kunt een politieke partij net zo duur maken als je zelf wilt. Ik had in mijn eerste weken meteen contact opgenomen met makelaars, want een mooi pand met een glimmend metalen plaat naast de deur was toch het minste wat we nodig hadden. Dat leek me wel wat. Maar gaandeweg laten we dat idee varen. Kost alleen maar geld; en hoe meer je nodig hebt, hoe meer je moet ophalen. De Partij van de Arbeid verschanst zich in een enorm pand in de Amsterdamse grachtengordel, waar heel veel mensen rondlopen die elkaar allemaal aan het werk houden en waar de interim-managers in en uit rennen om de boel voor de zoveelste keer te reorganiseren.¹ Dat is leuk voor de werkgelegenheid, maar minder leuk voor de belastingbetaler. En het is maar de vraag of de politiek beter wordt door zo’n grachtenbunker.

En we leren nog iets anders. In de nadagen van het LPF-drama willen wij niet in de val trappen waar de partij van Pim met open ogen is ingestonken. Geld is leuk, maar de prijs moet niet te hoog zijn. Vaak willen schenkers er iets voor terug. Invloed op beleid, bijvoorbeeld. Dat is logisch (voor wat hoort wat), maar in een democratie niet zuiver. We zijn geen zakenmensen, maar idealisten – daarom zitten we in dat pijpenlaatje.

Er is nog een reden om al te ruimhartige ondernemers op afstand te houden. De LPF is niet beter geworden van de contacten. De geur van Barretje Hilton hing om die club. Onroerendgoedproleten en handelaars in gebakken lucht bepaalden het beeld van Pims partij. Dat moeten wij niet hebben. De pers zou het heerlijk vinden dezelfde verdachtmakingen op ons los te laten. Een donatie van 100 euro kan dan betekenen dat de kop in de krant wordt: ‘Wilders wordt gefinancierd door...’, daarmee suggererend dat er meteen invloed is gekocht. Een

beetje googelen kan er helemaal een ramp van maken. Elke jeugdzone van de donateur wordt dan meteen aan je partij gekoppeld. Dat maakt die 100 euro wel erg duur.

Zo leren we snel twee lessen: als je weinig geld uitgeeft, hoefje weinig op te halen. En als je weinig geld moet ophalen, hoefje je niet met de verkeerde mensen te verbinden. We maken ons liever afhankelijk van de kleine bedragen van gewone mensen dan van het grote geld van ondernemend Nederland.

In november 2004 doe ik een eerste oproep voor geld, via de website. Het zit 's avonds prominent in het RTL Nieuws en in andere media, en er komt een stroom donaties op gang. Het mooiste zijn altijd de mensen die een tientje sturen, of twintig euro. Sommigen hebben een briefje bijgevoegd in een vooroorlogs, soms wat onvast handschrift. 'Meneer Wilders, ik ben de laatste van mijn straat die nog Nederlander is. Ik heb geen kinderen en mijn man is overleden. Mijn leven is een hel. Ik durf de deur niet meer uit. Niemand spreekt nog Nederlands. Ik heb alleen een aow'tje. Ik kan het eigenlijk niet missen, maar ik wil u toch wat sturen want u bent de enige nog die voor ons opkomt.' We krijgen heel veel van dat soort brieven. Die hangen we aan de muur om onszelf er elke dag aan te herinneren voor wie we het doen.

We hebben honderdduizend dingen te doen om een partij op te bouwen, maar in die hectische wereld van constant tijdgebrek maakt Geert een zeer principiële keus. Hij wil aan álle belangrijke Kamerdebatten meedoen, plus deelnemen aan álle stemmingen.

Dat betekent het voorbereiden van debatten, dus inlezen en een tekst schrijven. Dus zitten we tot diep in de nacht te studeren op, ik noem maar wat, de bv'tjes van minister Veerman als er een debat is over zijn boerenbedrijf in Frankrijk. Eenzelfde molensteen om onze nek vormen de stemmingen. Elke dinsdag stemt de Kamer over vele tientallen moties, over uiteenlopende terreinen, van verkeer tot landbouw – om maar twee zaken te noemen waar we geen verstand van hebben. Dat betekent inlezen of mensen bellen om advies.

Ik heb Geert vaak vervloekt om zijn beslissing aan alle stemmingen en belangrijke debatten mee te doen, maar achteraf kan ik hem alleen maar gelijk geven. Het is een principieel kiezen voor de kern van het parlementaire werk – het is waar je voor bent gekozen. De latere neergang van Rita Verdonk wordt door velen geweten aan het verwaarlo-

zen van haar taken als volksvertegenwoordiger. Kiezers zijn bereid je veel te vergeven, maar dat je niet eens namens hen de debatten voert, wordt niet gewaardeerd. En terecht.

We komen zelf ook met moties, maar die worden meestal kansloos verworpen – 149 tegen 1. Twee moties halen het zowaar. De Kamer stemt in met het boerkaverbod, en er zou een eind komen aan het procedurestapelen. ‘Procedurestapelen’ is het eindeloos starten van nieuwe procedures door afgewezen vreemdelingen. Na verloop van tijd komt er dan weer een generaal pardon en dan worden ze alsnog ‘gewit’. De coalitiepartijen gaan zowaar mee.

Beleidsmatig maakt dat helaas niet veel uit. Alle kabinetten-Balkenende weigeren die moties uit te voeren.

Bij dit alles is er steeds een grote handicap, de zwarte wolk die constant boven ons hoofd hangt: de veiligheidssituatie. In de nadagen van de moord op Van Gogh slaat de angst in Nederland toe. Mensen durven geen contact met ons te zoeken. Of gesprekken gaan op het laatste moment niet door. Een lunch in een restaurant wordt al gezien als gevaarlijk, en daarom afgelast. Meestal blijkt dan het thuisfront ophef te hebben gemaakt. Dat vreest blijkbaar dat een bezoek aan ons ontaardt in bloedvlekken op het tapijt.

Zo zijn er veel mensen die afhaken. Talent, anders misschien doorgestroomd naar vertegenwoordigende functies in onze democratie, besluit niet mee te doen. Mensen die ons wel helpen doen dat vaak alleen als hun anonimiteit gewaarborgd blijft. De mensen van het internetbedrijf dat ons van een nieuwe site voorziet, inclusief een prachtig content management-systeem, doen dat op voorwaarde van anonimiteit. Dus reizen we ’s avonds naar een plek ver in de provincie, op het moment dat hun kantoor uitgestorven is, zodat het personeel niet doorheeft dat Geert en ik les krijgen in het bedienen van de website. Allemaal te begrijpen, maar het maakt ons leven knap lastig. We moeten functioneren als een soort half-ondergrondse verzetsorganisatie.

Die dagen zie ik een type mensen in enorme aantallen door het Kamergebouw lopen: het zijn jonge mannen in pakken zonder stropdas. Het uniform van Wouter Bos. En inderdaad, het zijn beleidsmedewerkers en Kamerleden van de PvdA. Ze stralen uit dat zij de *wave of the future* zijn. Zij dienen Wouter, en hun tijd is gekomen. Hun partij staat

torenhoog in de peilingen. Een plekje op cruciale plaatsen in het openbaar bestuur is een kwestie van tijd.

Onder hen tref ik ook een oude bekende. Ik zie aan zijn gezicht dat hij schrikt dat ik nu voor de Groep Wilders werk. 'Maar goed,' zegt hij, 'we hebben besloten wél met jullie in gesprek te blijven.' Hij kijkt erbij alsof ik daar erg blij mee mag zijn. Kijk eens aan, de PvdA blijft met ons in gesprek! Het komt hem met moeite over de lippen. Het liefst zouden ze zijn overgegaan op de automatische piloot en ons gewoon mijden als de pest. Maar tactisch is het niet slim het Handboek Janmaat of het Handboek Fortuyn uit de kast te trekken. Hun reclamebureau heeft ze blijkbaar verteld dat ze moeten uitstralen 'dat ze van Fortuyn hebben geleerd'. Dus blijven ze met ons in gesprek. Ik weet meteen weer waarom ik er zit.

Wat in die begintijd steeds speelt, zijn de gesprekken met mensen als Marco Pastors, Ronald Sørensen en Joost Erdmans, de mannen van Leefbaar Rotterdam die het levenswerk van Pim Fortuyn voortzetten. Die gesprekken worden een paar maal gevoerd en de verwachtingen in de publiciteit zijn hooggespannen. Het heeft een zekere logica: brede samenwerking, geen verspilling van krachten, samen sta je sterker. Maar voor mij hoeft dat nog even niet. Mijn volgorde is precies andersom. Eerst maar eens zorgen voor heldere standpunten, en daarna kijken wie er mee wil doen. Water kan er altijd nog wel bij; eerst maar eens zorgen dat de wijn op smaak komt.

Een studie van de succes- en faalfactoren van nieuwe politieke partijen leidt tot een soortgelijke conclusie. Inbreken in het politieke systeem is een riskante zaak. De meeste nieuwe partijen krijgen al in de beginfase de grootste mot. D's'70, de ouderenpartijen, de LPF en ook de eerste fractie van D'66 rolden vechtend over straat. Dat kwam doordat er te weinig programmatisch-inhoudelijke overeenstemming bestond en de leiding diffuus was. In mijn optiek moet een politieke start-up meteen een heldere lijn en een heldere leiding hebben. De afwezigheid van een ledenstructuur helpt daarbij. Dat alles zal de kansen op succes drastisch vergroten. Samen met Geerts kennis van het Binnenhof en zijn ervaring in de publiciteit wordt dit het fundament voor de verdere uitbouw.

Niet een grachtengordelbunker met een enorme ledenadministratie zal het centrale aspect worden van onze partij-in-de-steigers, maar in-

ternet. We kiezen liever voor een virtuele partij. Onze site is vanaf de eerste dag een enorm succes. Het wordt dé plek waar we kunnen communiceren met de achterban. Niet langer zijn we afhankelijk van journalisten, maar we kunnen ons rechtstreeks richten tot burgers.

Soms komen we met concrete verzoeken die tastbaar resultaat opleveren. Internet zorgt dan voor geld, voor goede kandidaten en voor input van onze Kamerleden. De inbox levert een schat aan tips, grondstof voor ons werk in de Kamer. Ik durf de stelling aan dat een controversiële partij als de onze nooit zou hebben bestaan zonder internet. Binnen de gebaande paden zou het onmogelijk zijn dat dissidente geluiden tot ontwikkeling komen en de aanhangers ervan elkaar vinden.

Groepwilders.nl mag zich meteen verheugen in een enorme *traffic*. De loop komt er pas echt goed in als we de Deense cartoons op de site plaatsen. We willen solidair zijn met de Vikingen van het vrije woord en doen wat weinigen aandurven: we laten de tekeningen zien. In het ochtendoverleg besluiten we die stap te zetten en even later belt Geert het door aan het ANP. Klein probleempje is dat niemand bij ons precies weet hoe je plaatjes op de site krijgt. Letters plaatsen, dat gaat nog, maar verder reikt mijn expertise niet. Gevolg: Nederland zit de hele dag te F5'en op Groepwilders.nl, maar nergens een ontploffende profeet te zien. In de avonduren krijgen we ze in de lucht. Daarna is er geen houden meer aan. De server crasht dagenlang keer op keer en steeds opnieuw moet ik bandbreedte inkopen. In één klap worden we een van de grootste politieke sites van Nederland. Die positie hebben we nooit meer afgestaan.

Bij mijn eerste ontmoeting met Geert in een Amsterdams hotel staat een cameraploeg van een actualiteitenrubriek te wachten. Of ik weet wat hij moet antwoorden op de vraag waarop de nieuwe partij zich zal richten. Ik suggereer aan Geert: 'Minder belastingen, minder misdaad en minder multikul.' Dat lijkt me appeltje-eitje voor een rechtse volkspartij. Een paar uur later is dat antwoord te zien op de landelijke televisie. Maar drie standpunten is wat karig. Nu wordt het zaak ze uit te bouwen. Er moet een volwaardig verkiezingsprogramma komen, inclusief meningen over landbouw en volkshuisvesting.

Dat betekent veel lezen, maar ook, als het even kan, op pad. We gaan vaak het land in. Zo bezoeken we een haringboer in Amsterdam die ons ten einde raad heeft gemaïld. Hij wordt knettergek van al het papierwerk dat hij van overheidswege moet invullen, terwijl hij ge-

woon z'n vissie wil verkopen. We zitten de hele middag in zijn winkel. In het kantoor toont hij ons de meter papier met formulieren en aanwijzingen. Hij moet aankruisen of het mes dat hij gebruikt scherp is of niet. Een enorme zotheid. Wij besluiten te gaan strijden voor de vrijheid van ondernemers om hun haring desnoods met een bot mes te bewerken, als ze dat graag willen, en in ieder geval voor de vrijheid verlost te zijn van het zinloze papierwerk.

De eerste speech die Geert houdt sinds de afsplitsing, wordt uitgesproken voor de groep Rotterdamse ondernemers die ons die avond naar huis sturen met een zak geld. Hij begint zo:

Dames en heren, hartelijk dank dat ik hier mag zijn vanavond. Dit is mijn eerste spreekbeurt in Nederland sinds de moord op Theo van Gogh. Ik beschouw het als een eer dat ik mijn rentree mag maken bij u hier in Rotterdam. (...)

De Groep Wilders zal zich het komende jaar omvormen tot brede volksbeweging. In deze tijden van malaise kom ik met een boodschap van hoop en optimisme. Ik denk dat Nederland veel beter kan presteren. Ik denk dat de mooiste dagen van Nederland nog steeds voor ons liggen. Ik denk dat er geen reden is voor pessimisme, simpelweg: we hebben wel eens voor hetere vuren gestaan. Kijk maar eens om je heen naar wat Nederlanders door de eeuwen samen hebben opgebouwd. En die Nederlanders zouden dan bang moeten zijn voor de uitdagingen van vandaag? Dacht het niet.

Misschien heeft u gehoord dat de Groep Wilders een one-issuebeweging is, een club met maar één programmapunt. Dat klopt. Ons issue is vrijheid. Ik stel vrijheid centraal. De vrijheid dat je moeder 's avonds over straat kan, de vrijheid dat je kleinkinderen geen hoofddoekje om moeten, de vrijheid dat je je inkomen zelf aan je eigen gezin kunt uitgeven, de vrijheid om te zeggen wat je wilt, de vrijheid die je hebt omdat je oude dag is veiliggesteld, de vrijheid die er is omdat ons bedrijfsleven weer floreert, de vrijheid die je hebt omdat de regering je gezin beschermt tegen de terroristen, de vrijheid van een baan en een goed bestaan, de vrijheid om als land onze eigen beslissingen te nemen.

Er moet veel gestudeerd worden. We scherpen onze visie op de islam aan. Dat betekent nog meer lezen en de ideologie tot in detail bestuderen. Het zal een belangrijk punt worden, dus we moeten het goed overdenken. Veel tijd besteden we aan het schrijven van een uitgebreid

economisch plan. Lagere belastingen wordt een belangrijk speerpunt. Maar dat moet wel onderbouwd worden. Een wetenschappelijk bureau hebben we niet, dus trekken we twee studenten aan die voor ons aan de gang gaan en beginnen met schrappen in begrotingsposten. Ik verzin een mooie flashy naam: *Plan voor een nieuwe Gouden Eeuw*. Essentie: flink hakken in wat de overheid doet en het geld teruggeven aan de burger. Die heeft ervoor gewerkt. De gedachte bij de overheid lijkt vooral te zijn dat de mensen hun geld in bruikleen hebben totdat vадertje staat het weer opeist.

We vinden een mooi moment het te presenteren: een ondernemersbeurs in Den Bosch. Dat lijkt me een ideale plek om de tientallen verslaggevers te woord te staan die zich zullen melden. Maanden hebben we hieraan gewerkt en ons spaarzame geld eraan uitgegeven. Op alle kritische vragen zijn we voorbereid. Oplopende staatsschuld, lastenverlichting, het tekort; overal hebben we een sluitend antwoord op. Tweede schijf: zoveel procent belastingverlaging. Europese Unie: zoveel miljard minder... Pagina's vol tabellen bewijzen hoe serieus we zijn. We zijn er beretrots op dat we ondanks onze kleine bemanning zoiets voor elkaar hebben gekregen. Ons laatste geld investeren we om die twee bollebozen-econometristen een paar maanden aan het werk te zetten en samen hebben we tot in de kleine uurtjes zo ongeveer elke begroting tot op het bot ontleed. We hebben over meer dan alleen de islam een mening. Wat zal Nederland hiervan opkijken!

Helaas. Er verschijnt in Den Bosch slechts één journalist. Iemand met een camera van een lokale website. Die heeft alleen vragen over de beveiliging van Geert en lijkt vooral uit op exclusieve beelden van een aanslag. De aanwezige ondernemers luisteren vanaf de bar met een half oor naar de toespraak en gaan door met netwerken en visitekaartjes uitwisselen. Nergens lezen we een letter van ons plan terug in een krant. Verslagen kruipen we weer in de beveiligde wagens en rijden terug naar Den Haag. Nog nooit was de route naar de Kamer zo lang. Zwijgend kijken we uit het raam. We hebben nog een lange weg te gaan.

We moeten ons verhaal op andere manieren vertellen. Een kleine uitgever benadert ons voor een boek. Een mooie kans. Hele weekeinden brengen we door om materiaal bij elkaar te schrapen. De uitgever wil het boekje op de markt brengen, maar wel op voorwaarde dat hij niet te traceren is. Hij is bang voor de gevolgen. Dus wordt de Groep Wil-

ders zelf officieel de uitgever. Veel boekhandels willen ons niet hebben voor een signeersessie. Het argument veiligheid wordt daarbij niet veel genoemd. Het komt er eerder op neer dat ze die Wilders veel te ordinair vinden. Directeur Hylco Wijnants van boekhandel Scheltema in Amsterdam: 'Kijk, als hij een boek had geschreven waarvan wij hier in de winkel allemaal zouden zeggen: (...) die opinie vinden wij van groot belang (...) dan hadden we vast en zeker minder aan die veiligheid gehecht.'²

Signeersessies zijn een hel, omdat ze een overdosis aan veiligheid vragen. Bij Paagman in Den Haag zijn we wel welkom. De DKDB bouwt de boekhandel met poortjes en fouilleringen om tot een vesting. Als ik kom aanlopen, zie ik hoezeer ons geluid al is aangeslagen. Tot ver om de hoek staan mensen te wachten, sommigen al uren.

Publiciteit blijft een *uphill battle*. Het is duidelijk: in de media zit niemand op ons te wachten. Immigratie is geen issue meer, hebben de mensen besloten die ertoe doen. Hier en daar zijn nog wat kleine probleempjes, maar die zijn binnenkort opgelost. Wij zijn eigenlijk een soort rudiment van iets wat allang geen onderwerp meer is. Vindt men.

We gaan er maar wat harder tegenaan. Mijn computer wordt een stalinorgel waarmee ik een spervuur aan persberichten de wereld in schiet. Een dag zonder Kamervragen is een dag niet geleefd. Met de vraag: 'Wil je het dan misschien exclusief?' probeer ik de waarde ervan voor journalisten te verhogen. Ik heb inmiddels een verzendlijst met vele honderden mailadressen van journalisten, media, columnisten en iedereen die misschien geïnteresseerd is. Ze worden op de hoogte gehouden van alles wat we doen. Columnist Rob Hoogland schrijft op een dag in *De Telegraaf* dat we tekeergaan als Jehova's. Ik zie het als een compliment.

Het referendum over de Europese grondwet komt als geroepen. We staan zeer kritisch tegenover de Europese superstaat – tenslotte is de Turkse toetreding de *ground zero* van Groep Wilders. Een paar weken publiciteit rondom het onderwerp EU zijn dus zeer welkom. Ik weet na lang zeuren een extra kamer in het Kamergebouw te regelen, een gang verderop. Daar plaats ik – waarschijnlijk niet helemaal conform de arboregels – een roedel stagiairs. Deze groep jonge honden begint met het opzetten van een bustoer. Dat kost het minst en zorgt in ieder geval voor wat vermelding in de regionale kranten. Een andere

club stagiairs leest zich blauw op het gebied van de Europese Unie, zodat we goed beslagen ten ijs komen in de debatten. Als slogan bedenken ik 'Nederland moet blijven'. Daar kan niemand het mee oneens zijn. We delen op markten nepeurobiljetten uit die moeten symboliseren hoeveel geld wij per persoon te veel kwijt zijn aan de EU. Zoals gewoonlijk zijn er weer ondernemers die gratis of voor weinig iets regelen: pennen, posters, jasjes. Zo gaan we op stap, vooral langs markten. Daar zijn altijd mensen.

En kijk eens aan: gaandeweg krijgt de campagne meer publiciteit. Mensen staan klaar op de aankomstplekken en iedereen wil met Geert op de foto. Marktkoopmannen zijn dolblij met een Groep Wilderspen.

Als op zondag, drie dagen voor het Nederlandse referendum, Frankrijk 'nee' stemt, breekt de hel pas echt goed los. Van 's ochtends vroeg tot diep in de nacht gaat mijn telefoon. De Ierse televisie, de Italiaanse radio, TV Australië, allemaal willen ze een reportage met Mr. No. De dag voor de verkiezingen laten we nog een extra marktronde in, te Leidschendam. Bij aankomst naast de McDonald's staan er honderden journalisten van over de hele wereld te wachten die allemaal willen weten waarom die man met het gekke haar toch zo tegen de Europese grondwet is gekant. Geert legt het nog een keer uit. En nog een keer. Een uur later is hij zowaar twee meter opgeschoten.

We beginnen onze tocht (de 'Europese tournee') in Venlo en eindigen op de markt in Rotterdam. Daar vangen de mensen van Leefbaar ons op. Ze staan met een kraampje op de markt en Henny van Schaik, marktkoopman en raadslid, toetert met zijn megafoon zijn teksten over de markt. We horen: 'Geert, je bent thuisgekomen, je bent in de stad van Pim. We houden van je.' Het is als een warm bad na een koude schaatsdag. Marco Pastors en Ronald Sørensen vallen Geert midden op de markt in de armen en honderden mensen juichen. Wat kan ons verder nog gebeuren, Rotterdam heeft ons in zijn hart gesloten.

De avond van de verkiezingen is geweldig. In een studio in Hilversum vindt de uitslagenavond plaats. Het heerlijk avondje is gekomen: 65 procent van Nederland stemt nee. Het links-nationalistisch establishment krijgt een klap in het gezicht, het is een mooi plaatje om te zien. Onvergetelijk, de blik in de ogen van gevestigde politici als de uitslag binnenkomt. Het maakt weer eens duidelijk dat de elite-ideeën niet de meningen van het volk zijn. Twee derde van de Kamer

wil de Europese grondwet, maar twee derde van de Nederlanders stemt juist tegen. Hoezo kloof?

Wat voor ons telt, is de adrenalinestoot die het oplevert voor ons nog altijd kleine project. Blijkbaar zijn we op de goede weg. Met niets kunnen we toch ver komen.

Politiek krijgen we een duwtje in de rug van de vvd. We zijn natuurlijk constant bezig in de gaten te houden wie onze concurrentie op rechts gaat worden. In goede Amerikaanse traditie hou ik me bezig met *opposition research*, het aanleggen van informatie over mogelijke kapers op de kust. In mijn kast liggen nog steeds de, inmiddels vergeelde, mapjes ‘Hans Wiegel’, ‘Peter R. de Vries’ en ‘Rita Verdonk’.

Wiegel kiest er na de zoveelste flirt voor om toch maar niet terug te keren. Zijn mapje was snel gevuld, omdat Geert in zijn oude vvd-spullen nog het onderzoekje terugvindt dat hij zelf voor Bolkestein had gedaan naar Wiegel. Ook die was beducht voor hem en had zijn mensen op Wiegel gezet. Peter R. de Vries presenteert zichzelf in Nieuwspoor, maar zijn initiatief komt nooit van de grond. Als hij later met een terrorismeplan komt waarin hij terreur wil aanpakken door meer ontwikkelingshulp te geven, kan ik in *de Volkskrant* roepen dat hij nu GroenLinks links heeft ingehaald. De arme man had geen flauw idee waar hij mee bezig was.

Mark Rutte wint onverwachts de strijd om het leiderschap in de vvd; wij waren beducht voor een andere sterke speler op rechts: Rita Verdonk. Per sms trekken we die avond virtueel de champagne open. De weg op rechts ligt weer wijd open. Wij zijn de vvd-leden intens dankbaar.

De basis van ons programma is inmiddels wel duidelijk. De overheid heeft de taak om de zwakken te beschermen. Dus gaan we opkomen voor een excellente zorg, uitkeringen voor de mensen die willen werken maar niet kunnen, en een fatsoenlijke AOW. Met onderwijs als manier om mensen te emanciperen. Maar daarnaast gaat de nieuwe partij zich onderscheiden door harde standpunten op het gebied van de massa-immigratie en de islamisering, plus de veiligheid. Een mooie mix die door geen enkele partij wordt geleverd.

Niet de links-liberale consensus wordt het uitgangspunt, maar een analyse van de problemen van Nederland – de oplossingen doen we er voor hetzelfde geld bij. Dat betekent dat vele taboes moeten sneuve-

len. We gaan ons uitspreken tegen de islam. Tegen het multiculturele project. Voor een immigratiestop uit moslimlanden. Voor minimumstraffen – law-and-order zou sowieso een van de centrale thema's worden. We kiezen voor belastingverlaging. Eurosceptisch, patriottisch.

Dit is geen echo, dit wordt een alternatief.

Bijkomend voordeel: veel van onze standpunten blijken niet de ideeën van een kleine minderheid, maar kunnen op steun rekenen in brede lagen van het Nederlandse volk. Radicale moskeeën dicht: 87 procent mee eens. Radicale moslims het land uit: 78 procent mee eens. Hogere maximumstraffen: 73 procent mee eens. Heel veel van onze standpunten blijken door meer dan de helft van de bevolking te worden gedragen: heropvoedingskampen, lagere belastingen, minder macht en geld naar Brussel, geen stemrecht voor niet-Nederlanders, allochtone straatterroristen terug naar het land van herkomst en een bindend referendum. Allemaal punten die bij Maurice de Hond boven de 50 procent scoren.³

4 Berendans

‘Mensen die van honden houden, fokken honden, en mensen die van zwakken houden, zorgen dat er zwakke groepen komen.’ ‘De PvdA fokt zwakkeren, zoals een ander honden fokt.’

DR. W. DREES JR.¹

Het pijpenlaatje in het gebouw van de Tweede Kamer waar ik kom te werken, is niet de meest glamoureuze omgeving om in te verkeren. Ver weg op zolder, in de zomer weinig zuurstof, in de winter troosteloos donker. Toch is het voor mij een vorm van thuiskomen. Ik ben opgegroeid in de rode Zaanstreek, het gebied ten noorden van Amsterdam waar bijna iedereen PvdA stemde, en de rest CPN. Voor de oorlog wapperden op 1 mei massaal de rode vlaggen en waren er optochten. Geen wonder: de Zaan was één groot industrieel bolwerk. Traditioneel werd het zicht op de rivier volledig ontnomen door een wand aan fabrieken. Daar werkten mensen in blauwe overalls die shag rookten. De geur van de streek werd bepaald door de richting van de wind. Cacao uit Zaandijk. Zeeplucht uit Zaandam.

Wie in het Zaanse museum gaat kijken, hoort ‘De Socialistenmars’. Er klinkt uit het plafond: ‘Het geldt den arbeid te bevrijden, verlossing uit de slavernij!’ Gezongen door De Stem des Volks, het socialistische koor. Buiten het museum staat een replica van een standbeeld, De houtwerker van Slavomir Miletić, dat mede dankzij mij (ik was voorzitter van stichting De Houtwerker) naar de Zaanstreek verhuisde. Op school leerden wij dat de Zaanstreek het eerste industriegebied ter wereld was, dankzij de molens. Dát was onze lokale trots. Grote namen: Verkade, Duyvis en Albert Heijn.

Daarom is het ook de Zaanstreek waar voor het eerst socialistische politici doorbraken. VARA-oprichter Ger Zwertbroek was een Zaankanter. Jan Duys werd in Zaandam de eerste SDAP-wethouder van Nederland (1912), Klaas ter Laan de eerste rode burgemeester, in 1914. Hij schafte het vlaggen op Koninginnedag af en stelde zich op achter stakende houtwerkers in de haven. In 1937 werd hij opgevolgd door

Joris in 't Veld. Daarna zouden decennialang PvdA'ers burgemeester zijn in Zaandam en later Zaanstad. Marcus Bakker is de lokale bekendheid.

De fabriek waar mijn opa werkte, in West-Knollendam, heette De Vrede. Daar werkte hij zijn hele leven. Meestal ging hij daarnaartoe met de roeiboot vanuit Oost-Knollendam, waar hij woonde. Hij kwam nooit te laat, maakte nooit promotie en kreeg uiteindelijk na veertig jaar werken op de fabriek een boek – over molens. Zijn dierbaarste bezit was zijn speldje, dat hij kreeg toen hij veertig jaar lid was van de NVV, de socialistische vakbond. Uiteraard was hij lid van de VARA en las hij *Het Volk* (na de oorlog *Het Vrije Volk*). Met de verkiezingen hing Drees voor het raam. Mijn vader groeide op in het uniform van de AJC, de sociaaldemocratische jeugdbeweging, en stemde in zijn korte leven nooit iets anders dan PvdA. In dat Oost-Knollendam word ik geboren. Ik woon er de eerste zes maanden van mijn leven.

Er waren miljoenen mensen zoals mijn opa en mijn vader. Ze waren er trots op tot die zuil te behoren. Zij vormden de voorhoede, de mensen die wisten dat 'de Arbeid bevrijd' zou worden en die vooraan stonden om daarvoor te zorgen. De kern van de 'moderne arbeidersbeweging' bestond uit mensen als zij. Zij belichaamden de hoop van velen. Zulke mensen vormden eens de ruggengraat van de Nederlandse sociaaldemocratie. Ze gingen, net als mijn opa, decennialang met de fiets naar de vergaderingen van de vakbond, waar ze de grootste moeite moesten doen om de communisten eruit te houden.

Ergens is het vreselijk misgegaan met de partij van mijn opa. Als er een moment valt aan te wijzen waarop de ondergang zich meldt, is dat 1969. De jaren zestig woeden volop. Op een congres wordt de PvdA overgenomen door de jonge turken van Nieuw Links. Deze stroming (met mensen als Han Lammers, Hans van den Doel, Arie van der Hek, André van der Louw, Tom Pauka, Arie van der Zwan, Max van den Berg, Marcel van Dam, Jan Nagel en Jan Schaefer) bestaat uit een clubje jonge fanatiekelingen met als belangrijk agendapunt de erkenning van de DDR, het communistische Oost-Duitsland. André van der Louw wordt vicevoorzitter, twee jaar later zelfs voorzitter. Hij is zo blij met de overwinning dat hij zich juichend over het podium beweegt in wat later bekend wordt als de berendans. De machtsovername is compleet, het ancien régime kan weg. De sixtiesidealen wacht een stralende toekomst.

Joop den Uyl en Willem Drees proberen nog de kont tegen de krib te gooien. Drees wil een extra partijcongres en polst daar Den Uyl voor. Den Uyl kiest de kant van de opstandelingen. De PvdA-leiding gaat graag overstag. Oppositie tegen deze jonge radicalen in een tijd van electorale instabiliteit zal stemverlies betekenen, is de vrees.²

In zijn boek *Persmusketen* vertelt journalist Martin van Amerongen hoe Nieuw Links de ene PvdA-afdeling na de andere overneemt. Natuurlijk komt het goed uit dat de traditionele arbeidersaanhang gewoon de volgende dag weer naar de fabriek moet, terwijl de nieuwe vrijgestelden er een heel andere dagindeling op na houden, en dus tot diep in de nacht kunnen doorvergaderen. Daarom werkt de overvaltechniek zo goed. Drees, de voormalige minister-president, noemt Nieuw Links 'een partij in de partij'.³

Drees vertelt verbitterd dat menige PvdA-afdeling een makkelijke prooi is voor de nieuwe vrijgestelden: 'Het hoofddoel van Nieuw Links was niet het opperen van nieuwe denkbeelden, maar jonge, eerzuchtige, laten we hopen ook idealistische jongeren, waren eropuit met alle middelen zittende bestuurders van afdeling en gewesten en raads- en Kamerleden te vervangen. Men wilde bovendien geen vrijheid van oordeel laten aan gekozen afgevaardigden. In vergaderingen, waaraan al spoedig geen arbeiders meer deelnamen, stelde men eindeloze programma's vast die soms tot in de kleinste details gingen.'⁴ Decennia later geeft een enkele opstandeling toe wat de essentie was van Nieuw Links: een vijandige overname. Ex-Nieuw Linkser Marcel van Dam gebruikt deze woorden letterlijk.⁵

Het breed gedeelde beeld van de jaren zestig is dat iedereen loopt te demonstreren tegen Vietnam en zit te blowen in het Maagdenhuis. Maar de sixties hebben voor het grote publiek een heel andere betekenis. Het is de doorbraak van instituten als *De Telegraaf*, de TROS en de vvd. Het betekent de emancipatie van de gewone man uit de ketenen van de zuilen, maar dat houdt zeker geen ruk in naar links. Het is maar een kleine elite die radicaliseert, de gebalde vuist heft en roept om Che Guevara of Ho Chi Minh. 30 tot 50 procent van de Nederlandse studenten stemt in de jaren zeventig op de vvd of op een van de voorlopers van het CDA.⁶ Volgens hoogleraar James Kennedy delen de meeste Nederlanders bijvoorbeeld het bewierookte Provo ergens in tussen 'totalitaire nihilisten' en 'schorem van de straat'. Uit een nationaal bevolkingsonderzoek aan het einde van 1966 blijkt 71 procent van de

geïnterviewden de provo's te beschouwen als te lui om te werken, en 58 procent ziet hen als 'herrieschoppers'.⁷ In Amerika gaat dat op een vergelijkbare manier. De grote protestbeweging tegen de oorlog in Vietnam verdwijnt als sneeuw voor de zon als de dienstplicht wordt afgeschaft. De studenten gaan weer naar college.⁸

PvdA-ideoloog Jacques de Kadt schrijft later dat niet meer dan 10 procent van de Amerikaanse studenten aan de studentenbeweging heeft meegedaan.⁹ Hij duidt hen aan als de 'Woodstock-kudde', de 'meest verwende groep van het Amerikaanse volk'.¹⁰

Nieuw Links maakt onderdeel uit van een kleine, maar bloedfanatieke elite. Het helpt dat veel journalisten aan de kant van deze groep staan. Zij vergroten hun belang uit tot een zaak van wereldformaat. Van Amerongen beschrijft hoe bij de overname van de VPRO, eens een protestantse omroep, van de zeventig aanwezige journalisten er zestig ook lid zijn van de VPRO, en aldus kunnen meestemmen op het congres van de omroep waar de koers wordt bepaald.¹¹

De vijandige overname van de PvdA kent ook verliezers. Dat zijn de traditionele sociaaldemocraten, mensen die niets moeten hebben van de verworvenheden van de jaren zestig. Ze zijn gevormd door de oorlog. De nieuwe partij DS'70 wordt voor velen van hen een toevluchtsoord. Daar komen de mensen samen voor wie geen ruimte meer is op het feestje van de jonge garde. Hun idealen zijn ineens verouderd. Alles waar ze ooit voor stonden, is nu uit de mode. De partij trekt anti-communistische ijzervreters als Sal Tas en Frans Goedhart, die onder de naam Pieter 't Hoen oprichter was van *Het Parool*.

DS'70 staat kritisch tegenover subsidies, ontwikkelingshulp, dictators in de derde wereld, hoge overheidsuitgaven. De partij is voor belastingverlaging, kernenergie, law-and-order, en altijd pro-Amerika en pro-Israël. In 1967 verwoordt *Parool*-hoofdredacteur Herman Sandberg het standpunt van zovelen in het naoorlogse Nederland als hij schrijft: 'De kracht van Amerika is en blijft de sterkste waarborg voor de vrije wereld.'¹² Voor hen geen modieus anti-amerikanisme.

Even een quizje. Wie is de eerste politicus die op een verkiezingscongres de woorden 'Nederland is een vol land' uitspreekt? Wie zegt er over de immigratie: 'Maar voor deze toevloed, die in enkele decennia een half miljoen mensen kan betreffen, ontbreekt de extra ruimte'?¹³ Welke partij introduceert de financiële stimulans voor de terugkeer van immigranten? Welke partij komt als eerste met een brochure

tegen de massa-immigratie? Centruumpartij? Fortuyn? Bolkestein? De Centrum-Democraten? Fout. Het is DS'70, van Willem Drees jr. Met de uitspraak 'Nederland is een vol land' kaart hij de immigratie aan op het verkiezingscongres in 1971. Een jaar later zegt hij: 'Import van arbeidskrachten, het werven van buitenlanders, is ongewenst.'¹⁴

De DS'70-brochure *Nederland mag geen immigratieland worden* verschijnt in 1974 en is de eerste uitgebreide waarschuwing over wat ons heel misschien boven het hoofd hangt – tenzij Nederland nú maatregelen neemt. De toestroom moet tot staan worden gebracht. Remigratie moet worden bevorderd via terugkeerregelingen en het verbeteren van sociale verzekeringen; financiering kan voor een groot deel ten laste komen van ontwikkelingsgelden. De Kamerfractie van DS'70 heeft de terugkeerregeling tot op de cent nauwkeurig uitgewerkt.

Drees heeft het zelf uitgerekend. En met cijfers weet hij wel raad. Drees was thesaurier-generaal – de topambtenaar op het ministerie van Financiën – en hoogleraar openbare financiën aan wat later de Erasmus Universiteit wordt. Niemand waagt het zijn berekeningen in twijfel te trekken. Maar links overlaadt DS'70 met kritiek.¹⁵ De linkse pers staat klaar om de partij te brandmerken. In het weekblad *Vrij Nederland* wordt Drees uitgebreid afgedroogd. We zien in het artikel alle elementen die linkse journalisten sindsdien gebruiken tegenover iedereen die het waagt de massa-immigratie ter sprake te brengen: belachelijk maken, het toedichten van andere motieven, zoals stemmenwinst, en racisme. Alle problemen met de immigratie worden gebagatelliseerd: 'De bulk vervult eerbare betrekkingen,' schrijft Gerard van Westerloo. Er staat ook dat 'de jaarlijkse aanwas tot nu toe niet boven de 7000 is uitgekomen'.¹⁶

Het afgewogen pleidooi van Drees wordt weggezet als iets wat 'neer ging komen op een pleidooi om die gekleurde uitvreters hier niet meer toe te laten'. Van Westerloo zet de partij weg als 'Haags bijverschijnsel, dat de laatste tijd pogingen doet het leven te herwinnen door de vacante functie van woordvoerder der rancuneuze kleinburgerij van de Boerenpartij over te nemen'. Oftewel, de heldere analyse van dr. Drees is niet gebaseerd op een eerlijke analyse, maar op duistere, electorale motieven. 'In de nota staat geen discriminerend woord. Nergens staat dat Surinamers lui zijn, of cultureel nu eenmaal anders geaard, of een bedreiging voor onze dochteren. (...) Onder een schijn van redelijkheid en argumentatie worden precies dezelfde maatregelen

len voorgesteld, die elders op brede etnisch-culturele betogen of gewoon op de overtuiging dat negers inferieur zijn gebaseerd worden. In Nederland gaat dat niet zo, in Nederland gaat het fatsoenlijk. In Nederland draagt Enoch Powell een toupetje.’ Vertaling: Aangezien Drees een minderwaardig mens is – een racist tenslotte – is het *fair game* op de man te spelen en zijn haarstukje ter sprake te brengen.

Het stuk van Van Westerloo is een eerste proeve van bekwaamheid van hoe de linkse journalistiek zich de komende decennia zal opstellen.

(Enoch Powell was een Engelse politicus wiens fameuze *rivers of blood*-speech in 1968 het eerste verzet in Europa tegen de massaimmigratie vormde. De carrière van deze oud-minister, de coming man van de Conservatieve Partij, was daarmee ten einde. De elite gooi-de hem eruit. Maar als steunbetuiging staakten arbeiders in de havens en de vleesverwerking voor hem.)

De verkiezingen in 1971 leveren de partij acht zetels op in de Tweede Kamer, maar afgezien daarvan is DS’70 nooit echt uit de verf gekomen. De partij ontbeert een aansprekende leider (Drees jr. heeft als bijnaam ‘de sprekende vulpen’), doet een stomme politieke zet (plaatsnemen in het kabinet met een post, Verkeer, waarmee de partij zich niet kan profileren) en ziet de VVD, een opkomende concurrent, de stem van de zwijgende meerderheid naar zich toe trekken.

Maar het onderwerp immigratie zal de partij altijd hoog houden. DS’70 trekt zich niets aan van de kritiek en gaat drie jaar later de verkiezingen in met deze tekst in haar verkiezingsprogramma: ‘In ons dichtbevolkte land vraagt het tegengaan van de bevolkingsgroei onze voortdurende aandacht. Dit betekent: (...) immigratie wordt niet bevorderd, doch op verantwoorde wijze tegengegaan (dit betekent mede door een zodanig beleid, dat de eigen bevolking alle benodigde arbeidsplaatsen kan vervullen.)’¹⁷ Ook in de Kamer spreekt de partij zich uit. In 1976 stelt DS’70-Kamerlid Staneke vast: ‘(...) dat desondanks moet worden geconstateerd dat Nederland een immigratieland is. (...) Men komt uiteindelijk tot de trieste slotsom dat er eigenlijk geen beleid is gevoerd.’¹⁸

In 1979 schrijft het wetenschappelijk bureau van de partij, samen met de adviescommissie Bevolkingsvraagstukken en Werkgelegenheid, het advies *Buitenlandse werknemers: neokolonialisme eigenlijk*. In 1981 pakt DS’70 nog eens goed uit met het onderwerp. Drees is van het

toneel verdwenen. Maar ook de nieuwe partijleider Ruud Nijhof blijft glashelder. Nederland is dichtbevolkt en mag daarom geen immigratieland worden. DS'70 verlangt een bewuste aanpassing van mensen met een andere cultuur aan de Nederlandse samenleving. Het culturele opnamevermogen – eind jaren zeventig extra kwetsbaar geworden door een teruglopende economische groei – is overbelast. Voor niet-EEG-burgers moet een visumplicht komen, het in dienst nemen van illegalen moet strenger worden bestraft. En opnieuw: *remigratie* moet worden bevorderd.¹⁹

Volgens Ruud Nijhof is Drees gekomen tot zijn anti-immigratiestandpunt vanuit sociale bewogenheid en economische analyse. Immigratie is niet nodig als Nederlanders gewoon beter zouden worden betaald. Ook vreest DS'70 een soort kastensysteem van immigranten die werk doen waarvoor Nederlanders zich te goed voelen. De rekening zou betaald worden door de bewoners van de oude wijken in de grote steden, voorziet de partij. DS'70 verzet zich ook tegen de leegloop van Suriname.

Drees wordt net niet voor racist uitgemaakt. 'Hij kwam natuurlijk uit een keurige familie,' zegt Nijhof. Maar er wordt wel 'emotioneel' geregeerd door PvdA-fractie leider Van Thijn.²⁰

DS'70 is ook de enige partij die het hoofd koel houdt bij het generaal pardon van 1975. Onder druk van de media, het gesubsidieerde NCB (Nederlands Centrum Buitenlanders) en de ombudsman van de VARA komt dan een legalisering van illegalen tot stand. Iedereen die op 1 november 1973 in Nederland verblijft, krijgt een verblijfsvergunning (later wordt die datum nog maar eens een jaar verschoven). Bij het debat in de Kamer wijst DS'70 op (wat later zou heten) de aanzuijgende werking die uitgaat van dit generaal pardon. Er zouden 14.000 illegalen gewit worden. De meesten daarvan brengen vervolgens hun hele familie naar Nederland.²¹

Het is goed te onderstrepen: de eerste partij die zich verzet tegen massaimmigratie, is een oersociaaldemocratische erflater van de authentieke traditie van de Partij van de Arbeid, geleid door iemand met de roemrijkste achternaam van de moderne arbeidersbeweging. Drees introduceert alle elementen die later belangrijk worden in de discussie, maar die nog steeds tot afkeuring leiden: milieuschade door de extra bevolkingsaanwas, de noodzaak tot aanpassing door vreemdelingen, het

staken van de toestroom en remigratie. Haar hele bestaan blijft DS'70 hiervoor pleiten.

Het roept een onhistorische fantasie op: stel dat Drees jr. wél succesvol was geweest met zijn partij, en dat hij een blijvertje in de politiek was gebleken, hoe zou dan worden aangekeken tegen het thema immigratie? Zou links dan hebben geroepen: 'Daar mag je niet over praten, dan speel je Drees in de kaart'? Zouden linkse journalisten hem 'populist' hebben genoemd?

De partij stipt nog een zwaar taboeonderwerp aan: de kosten van de toestroom. Het is Drees jr. die als eerste uitrekent hoeveel de massaimmigratie zou kosten en hoeveel de Nederlandse belastingbetaler bespaard zou worden als niet aan dat ongewisse avontuur werd begonnen. Hij komt uit op een bedrag van 400 miljoen gulden *per jaar*. Let wel: dit is een schatting *vooraf*. Dat is pikant, gezien in het licht van de commotie die optreedt als de Partij voor de Vrijheid, de opvolger van de Groep Wilders, in de zomer van 2009 vraagt om een berekening van de kosten van de immigratie. Nu vinden PvdA'ers dit immoreel en onethisch. Wat in 1974 nog gold als een bona fide sociaal-democratische positie, geldt nu als extremistisch. Wat is er veranderd?

Ook oud-premier Willem Drees ('senior'), de vader van de leider van DS'70, voelt dat hij steeds minder op zijn plaats is bij de PvdA als deze partij wordt overgenomen door Nieuw Links. In 1971 zegt hij zijn lidmaatschap van de PvdA op. Hij ziet voor zijn ogen zijn levenswerk instorten. Over het congres van 1971: 'Ik verwachtte er niet veel goeds van, maar de uitkomst overtrof mijn ongunstigste verwachtingen.'²² Willem Drees sr. sympathiseert met DS'70 en ondersteunt de partij zelfs financieel!²³

Drees houdt er opvattingen op na die we niet meer tegenkomen in de hedendaagse PvdA. Hij is als minister-president, bij de start van de uit zes landen bestaande EGKS – de voorloper van de EEG en de EU – al overtuigd euroscepticus. Hij staat voor een sober uitgavenbeleid: 'Zuinigheid op de publieke middelen acht ik altijd een van de eerste eisen.'²⁴ Hoewel hij aan de wieg staat van een aantal sociale voorzieningen, is Drees tegenstander van een 'verzorgingsstaat'. Dat zou maar de indruk wekken dat de staat verantwoordelijk is voor de verzorging van al zijn burgers. Hij wil een 'waarborgstaat', waarin 'de Staat de bestaanszekerheid waarborgt indien die tekort gaat schieten'.²⁵

Drees is fel atlanticus en 100 procent pro-Israël. Drees heeft een

ongeschreven afspraak met collega-minister-president David Ben-Goerion dat Nederland de jonge staat altijd zal helpen. Nederland vervult bijvoorbeeld in de Sovjet-Unie de ambasadewerkzaamheden voor Israël. Dat had enorme negatieve gevolgen kunnen hebben voor onze export. Die beslissing wordt genomen twee weken na de watersnoodramp in Zeeland, die het voorzichtige economische herstel jaren terugwerpt. Het is tekenend. Principes staan voorop, ook als dat negatief kan uitpakken voor Nederland. Ons land staat als eerste aan de kant van Israël tijdens de Sinaïoorlog van 1956.

Als Drees in 1958 aftreedt, geeft de PvdA hem 10.000 gulden cadeau, vrij te besteden. Het is meer dan de gemiddelde Nederlander per jaar verdient. Drees gebruikt het geld voor een reis naar Israël. Het wordt een triomftocht waarbij hij als een verloren zoon wordt ingehaald. Hij laat er 42.246 bomen planten, doneert de helft van het cadeau aan een landbouwinstituut vernoemd naar vakbondsleider Henri Polak, en wordt verwelkomd door elke Israëliische leider, van Golda Meir tot Ben-Goerion, door burgemeesters van de steden, de voorzitter van het parlement en de president. Bij veel hoogwaardigheidsbekleders logeert hij thuis. Drees is een held in Israël.²⁶

De traditionele sympathie voor Israël holt in de jaren zeventig achteruit. De heroïsche steun die minister-president Joop den Uyl en minister van Defensie Henk Vredeling in het geheim verlenen aan Israël tijdens de Jom Kippoeroorlog van 1973, vormt het slotbedrijf. Drie jaar later is PvdA-voorzitter Ien van den Heuvel, aan het bewind gekomen op de vernieuwingsgolf van Nieuw Links, de enige Nederlandse politicus die de raid op Entebbe veroordeelt, de redding van de joodse gijzelaars in Oeganda door het Israëliische leger. De Israëliische ambassadeur tijdens de jaren zeventig, Shimson Arad, merkt dat het klimaat verandert. Hij wordt door heel Nederland gewaardeerd. Burgers en politici spreken zich vrijwel zonder uitzondering uit voor Israël. Er is één uitzondering: de mensen van Nieuw Links.²⁷

Net als zijn zoon is Drees sr. zeer gekant tegen de massa-immigratie. De voormalige minister-president schrijft twee artikelen in *NRC Handelsblad* op 10 en 13 augustus 1974, onder de koppen 'Voorzichtigheid geboden met aantrekken van gastarbeiders' en 'Surinamers verdienen hulp in eigen land'.

In het eerste artikel stelt Drees:

Als men al buitenlandse arbeiders onmisbaar achtte, had men zich moeten beperken tot contracten van korte duur met ongehuwde arbeiders, of arbeiders die bereid waren enige tijd hier te verblijven zonder hun gezin. (...) Ons volk wordt voortdurend voorgehouden dat geboortebeperving noodzakelijk is, wil ons land, het dichtstbevolkte ter wereld, nog een enigszins redelijk leefklimaat behouden. Intussen bevordert men een snelle toeneming van de bevolking door buitenlandse gezinnen, juist in de grote steden, waar de moeilijkheden het grootst zijn. (...) Het is duidelijk dat dit alles absurd is. Men gaat mensenmassa's concentreren waar de moeilijkheden het grootst zijn. Wat gebeurt, is met alle thans zo vurig bepleite gedachten van milieuhygiëne in strijd. Weinigen zullen er werkelijk gelukkiger door worden. Voor de nieuwkomers is er eenvoudig niet genoeg huisvesting, maar ze maken de moeilijkheden voor wie hier reeds woonden groter. (...) Hier komt weer de milieukwestie in het geding. Strijd over bebouwing in Purmerend ten behoeve van Amsterdammers zou voorlopig niet aan de orde zijn geweest, als de Amsterdammers niet uit hun stad gedrongen werden. (...) Moet het zo doorgaan? Is de tijd niet gekomen om beslissingen te nemen, die verdere verslechtering van de situatie voorkomen? Met inachtneming van bestaande overeenkomsten moet echter het nodige worden gedaan om buitenlandse arbeiders met gezinnen naar hun land te doen terugkeren.

Terugkeren – oftewel, ook Willem Drees senior is een aanhanger van de remigratiegedachte.

Alsof dat nog niet genoeg is, vaart hij drie dagen later nogmaals uit tegen de massa-immigratie.

Ik bedoel niet enig verwijt te richten tot buitenlandse arbeiders, die gezinnen laten overkomen, of tegen Surinamers. Ze maken gebruik van hun toegestane rechten. Het is de regering, die een eind moet maken aan een ontwikkeling, die tot steeds onhoudbaarder toestanden leidt. (...) Blijft de regering ten aanzien van beide categorieën die ik besprak bij haar beleid, dan zullen voor de grote steden, vooral wat de huisvesting en het leefklimaat betreft, de harde woorden blijven gelden die ik aan het begin herhaalde: een uitzichtloze situatie.²⁸

Twee maanden later. In de *Internationale Spectator* van 8 oktober 1974 toont Drees als een van de eersten oog te hebben voor de aanzuigende

werking van de verzorgingsstaat. Hij wijst erop dat gastarbeiders in groteren getale zullen arriveren en ook hun gezinnen zullen laten overkomen 'als ze eenmaal bemerken hoeveel beter hier de lonen en de sociale voorzieningen zijn dan in hun land'.

In hetzelfde artikel bepleit Drees nog iets wat van veel wijsheid getuigt: hij wil bij de EG een – wat we nu zouden noemen – opt-out. Hij dringt erop aan 'dat uitzondering op de vestigingsvrijheid moet kunnen gemaakt, indien in een land werkloosheid van betekenis heerst'. Anno 2010 heeft Denemarken een dergelijke opt-out die het land beschermt tegen massale toestroom. De EU heeft niets te maken met immigratie, heeft Denemarken bedongen. In de Tweede Kamer willen bijna alle partijen daarentegen dat Brussel heer en meester is over het Nederlandse immigratiebeleid.

Drees schrijft als een soort vervolg hierop twee artikelen in *ESB, Economisch-Statistische Berichten*, op 5 en 12 februari 1975.

De situatie is reeds nu ernstiger dan ik nog kort geleden vermoedde. Op 8 januari jl. werd medegedeeld dat in Den Haag, ondanks de toenemende werkloosheid, het aantal buitenlandse arbeiders niet daalde en dat van de 14.000 buitenlanders er 6000 uit de EG afkomstig waren en dus onaantastbaar zijn. Het is verwonderlijk dat bij alle bezorgdheid, die ten aanzien van de werkloosheid aan de dag wordt gelegd, dit punt zo weinig aandacht krijgt.

Drees pleit andermaal voor remigratie. Ook spreekt hij zich uit tegen het generaal pardon.

Wat de reeds aanwezige niet uit de EG afkomstige gastarbeiders betreft, moet men trachten hen te vervangen door Nederlanders, wil men de werkloosheid werkelijk krachtig bestrijden. Dit is niet in de geest van vele Kamerleden. Met de royaliteit, die dikwijls wordt betracht op een bepaald punt – zonder dat men hiervan de consequenties voor het geheel overweegt – dringt men aan, niet alleen op het laten blijven van wie reeds met een werkvergunning in ons land vertoeven, maar ook op het legaliseren van het verblijf van duizenden, die in strijd met de bepalingen hierheen zijn gekomen zonder vergunning. Men voelt zich bezwaard over de omstandigheden waaronder ze leven – wateen gevolg is van eigen beslissing –, maar laat de nieuwe problemen, die optreden door overbevolking in bepaalde wijken van Amsterdam, Rotterdam en

Den Haag, vanwege het grote aantal van buitenlandse arbeiders en Surinamers, buiten beschouwing, evenzeer als de werkloosheid, waarover men zich op andere momenten ongerust maakt.

Drees zet zich opnieuw af tegen de massa-immigratie, in het bijzonder tegen wat anno 2010 nog steeds het belangrijkste onderdeel van de toestroom is.

Nu is er sprake van gezinshereniging op grote schaal, met verstrekkende consequenties op verschillende terreinen, in de eerste plaats huisvesting en onderwijs. Redelijkheid en menselijkheid moeten worden betracht bij onze maatregelen, maar men moet er toch op aansturen dat geleidelijk de buitenlandse arbeiders teruggaan. Aan een deel van wie illegaal hier verblijven alsnog een vergunning te verlenen, zoals de bewindsleden van Justitie willen, zou een begin zijn van nieuwe moeilijkheden, want de aandrang tot uitbreiding van die legalisatie zou hierdoor in de hand worden gewerkt.

Oftewel, een generaal pardon leidt steeds weer tot een nieuw generaal pardon.

Ook de creatie van een allochtone onderklasse wordt voorzien door Drees. Het importeren van arbeiders 'schept in wezen een kastensysteem, waarbij zij de lagere kaste vormen. (...) Er zouden zich waarschijnlijk verschillende groepen vormen, die lange tijd een apart element in onze samenleving zouden blijven.'

Drees schrijft op 25 juli 1975 in *Het Parool*: 'De helft van de Nederlandse werkloosheid is eenvoudig het gevolg van het feit dat er ongeveer 100.000 buitenlandse arbeiders met vergunning in ons land zijn en vele duizenden zonder vergunning, terwijl de regering, in plaats van doeltreffende maatregelen te nemen om deze het land te doen verlaten en Nederlandse werklozen hun plaats te doen innemen, ze zo royaal mogelijk alsnog vergunningen gaat geven.'

Drees sr. verschijnt vrijwel nooit voor de televisie. Als hij dat wel doet, grijpt hij de gelegenheid aan zich uit te spreken over dit voor hem zo belangrijke onderwerp. Op 31 oktober 1975 is hij te gast in het tv-programma van Willem Duys, *Voor de Vuist Weg*. Andermaal vaart hij uit tegen de massa-immigratie. Hij noemt het een vorm van neokolonialisme. 'We hebben ook nog vele duizenden illegaal hier en de regering

slooft zich uit om velen daarvan legaal te doen zijn. Men gaat zelfs hongerstaken als men denkt dat dat niet zal lukken.²⁹

In 1980, in het boek *Wethouder van Nederland*, wordt Drees door John Jansen van Galen en Herman Vuijsje beschreven als een van de eersten die waarschuwt tegen het ongebreideld toelaten van buitenlandse arbeiders. Drees verwijt de overheid dat ze niet ziet dat haar politiek van gezinshereniging op den duur niet alleen de werkloosheid onder Nederlanders vergroot, maar ook in ons land een 'kastensysteem' vestigt. Personenverkeer zou niet onder de EEG moeten vallen: 'Ik vond dat men op dat beginsel een uitzondering moest kunnen maken als men in eigen land of grote werkloosheid had of woningnood.' Daarom ziet hij risico's in het lidmaatschap van landen als Spanje, Portugal en Griekenland. 'Als de mensen daar gewaar worden hoe het levenspeil hier is, dan moeten we rekening houden met een nieuwe overstrooming. En we hebben werkelijk al buitenlandse werknemers te over.'³⁰

Drees stelt dus dat er in 1980 buitenlandse werknemers 'te over' zijn. In dat jaar zijn er in Nederland 473.000 immigranten, oftewel, op dat moment, nog maar 3,4 procent van de bevolking.³¹

In 1987 ontvangt Drees een brief van de gemeente Den Haag dat hij zich moet inenten als baby. De computer van zijn woonplaats had niet kunnen verwerken dat hij niet 1 jaar, maar inmiddels 101 was geworden.³²

Een paar jaar eerder, in 1983, is zijn boek *Herinneringen en opvattingen* verschenen. Drees had de leeftijd der allersterksten bereikt. Hij was 96 jaar oud. De voormalige minister-president was bedlegerig en vrijwel doof en blind. Hij had met zijn laatste krachten zijn gedachten gedicteerd. Geen moment dus om zich te verliezen in details en bijzaken. Toen hij zijn boek afsloot met een *Ten slotte*, wist hij dat hij zich vrijwel zeker voor de laatste maal richtte tot het Nederlandse volk. Dat het zijn eindboodschap zou zijn aan het land dat hij zo lang had gediend.

Bijna de helft van dit afsluitende en cruciale hoofdstuk wijdt Drees aan het onderwerp dat hem zo na aan het hart ligt, dat van de massaimmigratie en remigratie. Hij gaat nog even kort in op de economische crisis van dat moment. Het is de tijd waarin de maakindustrie vrijwel helemaal uit Nederland verdwijnt en het *Journal* elke avond nieuws brengt over bedrijfssluitingen. Als aanloop gaat Drees in op het economisch beleid van Den Uyl.

Van 1973 tot 1977 heeft men de uitgaven met 44 miljard verhoogd, zodat een tekort is ontstaan dat Nederland niet dragen kan, waardoor ingrijpende maatregelen moeten worden gedaan. De toestand is onnodig verzaamd doordat honderdduizenden buitenlandse arbeiders, die in de periode van hoogconjunctuur tijdelijk waren aangenomen, terwijl ze hun gezinnen niet mochten meebrengen, nu achteraf plotseling de mededeling kregen dat ze mochten blijven en hun gezinnen mochten laten overkomen. Het klinkt erg menslievend en ook ik heb sympathie voor de arbeiders die het risico namen naar een vreemd land te trekken, waar een vreemde taal werd gesproken, terwijl ze niet vooruit wisten wat hun huisvesting zou zijn. Nederland met zijn overbevolking heeft echter iets onverantwoordelijks gedaan door ze, toen de afspraak eindigde, toch hier te houden en de woningnood te vergroten. Men had ze met een flinke uitkering moeten laten gaan.

Drees betreft ook de massale komst van de Surinamers naar Nederland in zijn analyse en sluit af met: 'Zo zijn woningnood en werkloosheid in sterke mate bevorderd door het regeringsbeleid.' Over asielsezoekers zegt hij: 'Maar men moet niet als vluchtelingen in ons land toelaten hen die niet werkelijk gevaar lopen, en ook niet hen die ver van ons land wonen en beter elders een toevlucht kunnen nemen. Christelijke Turken bijvoorbeeld zouden, als het al nodig is, naar Griekenland moeten uitwijken.'³³

Recapitulerend: in zijn politieke testament vaart Drees andermaal uit tegen de massa-immigratie, spreekt zich uit voor remigratie en, wat vluchtelingen betreft, bepleit hij wat later 'opvang in de eigen regio' is gaan heten.

Ook in zijn allerlaatste interview, op 98-jarige leeftijd, wijst hij op het belang van remigratie:

Door te veel buitenlanders toe te laten, is een aantal problemen geschapen op het gebied van werkloosheid, woningnood en onderwijs. De grote fout die men heeft gemaakt, is dat toen de werkgelegenheid terugliep, men ervoor is teruggeschrokken de harde bepaling te aanvaarden dat buitenlandse werknemers zouden moeten terugkeren naar hun land. Men heeft gezegd: 'Blijf maar hier en laat uw gezinnen overkomen.' Die gezinnen zijn talrijker dan Nederlandse, waardoor de moeilijkheden groot zijn geworden.³⁴

Het vormt de afsluiting van bijna vijftien jaar waarin Drees zich consistent en consequent uitspreekt tegen de massa-immigratie en voor remigratie.

Er komen meer waarschuwingen uit sociaaldemocratische kring. In 1978 komt de staatscommissie-Muntendam met een rapport dat menigeen de stuipen op het lijf jaagt. Gastarbeiders en immigranten zouden ongewenst zijn en misschien overbodig. De commissie is ingesteld door het kabinet-Biesheuvel en wordt geleid door oud-staatssecretaris professor Muntendam, lid van de PvdA. Er zitten nog twee prominente PvdA'ers in de commissie, Hilda Verwey-Jonker en econoom Jan Pen.^{35, 36} Het rapport spreekt zich uit voor afremming van de immigratie en stimulering van de emigratie. De regering moet er zorg voor dragen dat 'immigratie op het tijdpad van de demografische ontwikkeling op zowel de korte als de middellange termijn geen noemenswaardige invloed uitoefent'. Vooral de immigratie baart de commissie zorgen: 'Wij vinden echter dat van een opwaartse druk op het groeicijfer geen sprake mag zijn. Wij vinden bovendien, en dat is een verdere beperking, dat ervoor gewaakt moet worden dat door immigratie gemakkelijk herkenbare minderheden ontstaan. Recente ervaringen, niet alleen in eigen land, hebben immers geleerd dat hieruit bijkans onvermijdelijk uiterst moeilijk op te lossen maatschappelijke problemen voortvloeien, waarvan soms een ontwrichtende werking uitgaat.'³⁷

Dat het vader en zoon Drees waren die zich zo standvastig uitspraken tegen de massa-immigratie, is geen toeval. Bevolkingspolitiek was een centraal element in de vooroorlogse sociaaldemocratie. In dat licht valt ook te verklaren dat Drees senior zich als minister-president inzet voor emigratie. Op 1 januari 1950 zegt premier Drees in zijn nieuwjaarstoespraak via de radio dat 'een deel van ons volk het moet aandurven zoals in vroeger eeuwen zijn toekomst te zoeken in grotere gebieden dan eigen land'.

Er is een surplusbevolking die moet worden afgeroomd. De regering zet zich actief in voor het vertrek van honderdduizenden Nederlanders. De regering geeft voorlichting, komt met cursussen, onderhandelt over het vervoer en sluit verdragen. Zelfs wordt de overtocht gesubsidieerd. In 1949 krijgen de eerste individuele emigranten geld om te verdwijnen, een heuse oprotpremie. In 1951 starten onderhan-

delingen om zoveel mogelijk Nederlanders in staat te stellen naar Australië te vertrekken. Het leidt in 1951 tot de *Netherlands Australian Migration Agreement*. De gedachte is dat Nederland met 10 miljoen mensen vol is. Daarom roept koningin Juliana in de Troonrede van 1950 op tot ‘krachtige bevordering der emigratie’.³⁸ Minister-president Drees stelt zelfs: ‘Emigratie is een zegen voor het volk.’³⁹

De vraag hoe de emigratie moet worden georganiseerd, vormt een belangrijk politiek hangijzer in de naoorlogse jaren. Het liefst is elke zuil en vrouwenbeweging of landbouwclub actief op het gebied van het ‘uitvoeren van Nederlanders’. In 1952 wordt de knoop doorgemaakt: er komt de Wet op de Organen voor de Emigratie. Leidend orgaan wordt de Raad voor de Emigratie, met daarin acht betrokken departementen en maatschappelijke organisaties. De raad adviseert de minister van Sociale Zaken, die emigratie in zijn portefeuille heeft. Er bestaat de Nederlandse Emigratiedienst.⁴⁰ Er is nog even paniek. Drees, dan minister van Sociale Zaken, is bang dat ‘deviezentekorten de emigratie van Nederlanders zouden stopzetten’. Dat kan, stelt Drees in april 1948 vast, ‘ernstige gevolgen hebben voor de overbevolking van het land’.⁴¹

Onderzoeker Pieter Lakeman zou in 1999 uitrekenen dat het stimuleren van het vertrek van een half miljoen Nederlanders in de jaren veertig en vijftig 7 miljard gulden heeft gekost, inclusief de opleidingskosten van de landverhuizers.⁴² Een enorme aderlating.

Bevolkingspolitiek verdwijnt halverwege de jaren zeventig helemaal uit het linkse idioom. Wie pleit voor het in toom houden van bevolkingsgroei, komt al snel terecht bij het taboeonderwerp massa-immigratie. Slechts een enkeling durft vanuit een milieuoogpunt iets te zeggen ten nadele van de massa-immigratie. Milieuactivist Marten Bierman, wetenschapper op het gebied van ruimtelijke ordening en milieu, alsmede oprichter en voorzitter van de Vereniging tot Behoud van het IJsselmeer, is in de jaren negentig Eerste Kamerlid namens de Groenen en de Onafhankelijke Senaatsfractie, een vertegenwoordiging van een aantal provinciale partijen. Hij heeft zijn punt gemaakt – tegen dovemansoren.

Bierman stelt dat milieubeleid begint met bevolkingsbeleid. ‘En dan zal wel blijken dat het behoorlijk druk is in Nederland. En dat er dus niet zo veel mensen meer binnen kunnen komen – vluchtelingen in nood uitgezonderd. (...) Ik heb al sinds de jaren zestig dezelfde vi-

sie. Lees mijn boeken maar. Ik vind de milieubeweging opportunistisch door jarenlang de bevolkingsdiscussie te mijden.⁷⁴³

Paul Gerbrands, een geschiedenisleraar uit Brabant, had altijd PvdA of D66 gestemd. Hij begint in 1994 een milieuorganisatie die zich inzet tegen de overbevolking: de Club van Tien Miljoen, vernoemd naar het aantal mensen dat volgens hem maximaal in Nederland zou moeten wonen. Met dat standpunt moet de organisatie steevast in de verdediging. Dus zet de vereniging op veel van haar publicaties met grote letters tegenstander te zijn van 'iedere vorm van racisme en discriminatie'. Gerbrands ontvangt bedreigingen en moet zich constant verweren tegen het verwijt extreem rechts te zijn.

In 2002 plaatst de organisatie plagerige advertenties op de voorpagina van *de Volkskrant* met teksten als 'Nederland is vol, ten dele overvol' – een zin afkomstig uit de Troonrede. Dat leidt tot veel kwade reacties van *Volkskrant*-lezers.⁴⁴ In 2003 wordt de Club van Tien Miljoen geweerd op het Vroege Vogels Festival van de socialistische omroep VARA in Apeldoorn. Dit na druk van subsidieorganisaties als Natuur en Milieu, die het niet kies vinden te praten over overbevolking. De VARA heeft het malthusiaanse verleden van de rode familie verdrongen.

De milieubeweging geeft grif toe niet over het onderwerp te willen praten omdat het dan in het vaarwater komt van de 'verkeerde mensen'. Oftewel: liever laat men Nederland dichtslippen dan het verwijt van extreem rechts gedrag te krijgen. Zo verlamd werkt die aantijging. Dick Verheul van Milieudefensie schrijft in een reactie op het werk van de Club van Tien Miljoen op de site van Milieudefensie: 'Wie betoogt dat we hier met te veel mensen zijn, loopt grote kans toegejuicht te worden door "medestanders" met wie je eigenlijk niets te maken wilt hebben. Het argument "overbevolking" wordt immers ook gebruikt door mensen die vinden dat de ene bevolkingsgroep minder recht van bestaan heeft dan de andere, die de grenzen willen sluiten voor vluchtelingen of die vinden dat het "eigen volk" op de eerste plaats moet komen.'⁴⁵

Wie praat over bevolkingspolitiek, heeft tegenwoordig iets uit te leggen. Ook hier zien we: wat eens geaccepteerd en mainstream was, wordt later gezien als extreem, niet kies en onacceptabel. Wie in 2010 dezelfde mening had als in 1970 (bijvoorbeeld tegen overbevolking en dus tegen de massa-immigratie) was, zonder het te weten, verscho-

ven van gematigd links naar gevaarlijk extreem rechts. Paul Kalma van de PvdA spreekt zelfs over 'het rechts radicale idee van een immigratiestop'.⁴⁶

Nogmaals: wat is er in de tussentijd veranderd?

5 Een sterk afwijkend leefpatroon

*'We moeten een regering hebben die zegt: Nederland is vol, vol, vol. (...)
We hebben echt een te hoge dichtheid van bevolking en auto's.'*

DR. JELLE ZIJLSTRA, OUD-PREMIER¹

Niet alleen naar vader en zoon Drees is niet geluisterd. Er zijn heel veel waarschuwingen in de wind geslagen. Al in 1955. Minister van Wederopbouw en Volkshuisvesting Herman Witte (KVP, kabinet-Zijlstra) stelt dat er eigenlijk nooit een behoorlijke discussie gevoerd is over het principiële vraagstuk van de arbeidsmigratie. Minister van Maatschappelijk Werk Marga Klompé (KVP, kabinet-De Quay) merkt in 1960 op dat Nederland 'het tijdelijke van de gastarbeid' niet goed sluitend heeft geregeld.

Hier en daar verschijnt de islam op het radarscherm. Als het hoofd van de Hoofdafdeling Vreemdelingenzaken en Grensbewaking van het ministerie van Justitie (een voorloper van de IND) in 1964 gaat kijken in Turkije, stelt hij vast:

De positie van de vrouw in Turkije doet middeleeuws aan. (...) Men vertelde mij (...) dat de situatie van de vrouw rechtstreeks voortvloeit uit een passage in de Koran, die in volgorde van waarde vermeldt de man, dan een hele tijd niets, dan de kameel, dan tweemaal een hele tijd niets en vervolgens de vrouw. (...) Islamitische godsdienst en daaruit voortvloeiende levensopvattingen schijnen in Turkije nog bepaald algemeen aanvaard. (...) Het schijnt mij dat een Turk, die uit Turkije wordt opgevoerd en in een westers land gaat werken een ongelukkige toekomst tegemoet gaat. (...) Indien hij in het Westen blijft zal zijn afwijkend leefpatroon voor hem ongetwijfeld ook diepgaande moeilijkheden meebrengen.

Zijn voorstel is daarom het aantal Turken dat naar Nederland mag komen te beperken tot in totaal tweeduizend.²

Minister van Justitie Carel Polak (VVD, kabinet-De Jong) stelt in

1969: 'Van heinde en ver komende vreemdelingen, werkend op het laagste niveau, zullen met hun gezinnen een nieuw industrieel proletariaat gaan vormen zonder voldoende vertakkingen met de Nederlandse samenleving. Door hun sterke economische bindingen en door de eigen plaats die zij in onze economie innemen zullen zij gemakkelijk een vreemd lichaam gaan vormen binnen onze bevolking met alle gevolgen van dien.'³

De Hoofdafdeling Vreemdelingenzaken schrijft in 1970 dat gezien 'een zeer afwijkend maatschappij-, cultuur- en religieus patroon (...) integratie in onze samenleving, zo niet een illusie, dan toch een (...) zeer moeilijk te verwezenlijken ideaal doet zijn'.⁴

Een ambtenaar van de afdeling stelt voor de werving te beperken tot 'voor onze samenleving zo veel mogelijk aanvaardbare mensen'. Als dit niet gebeurt dan 'kunnen binnen onze samenleving groepen ontstaan met een geheel andere levensstijl; hierbij speelt ook de godsdienst een belangrijke rol'.⁵ Het lijkt een eenzaam pleidooi op het ministerie van Justitie de toestroom te beperken tot mensen uit christelijke landen.

Een populaire mythe wil dat Nederland pas op 11 september 2001 wordt geconfronteerd met de problematische en assertieve kanten van de islam en dat de tegenstellingen in de samenleving naderhand te wijten zijn aan de Partij voor de Vrijheid. We zien dat al veel eerder, maar omdat de moslimpopulatie zoveel kleiner was (en daardoor minder zelfverzekerd) neemt Nederland daar minder notie van. Bijna alle problemen en ideeën zijn al aanwezig in de jaren tachtig, alleen in veel kleinere vorm.

- Al in 1975 dreigt moskeebestuurder Dilmohammed met 'harde acties tegen Nederlanders – wellicht met steun uit het buitenland', als de overheid niet meebetaalt aan de bouw van een moskee in de Bijlmer. De gemeente Amsterdam springt vervolgens financieel bij.
- In 1983 is SGP'er Van Rossum de eerste politicus die in de Kamer waarschuwt tegen de islam. Tijdens de algemene beschouwingen zegt hij zich zorgen te maken 'over de opkomst van de islam in Nederland' en tegen een 'ruimhartig toelatingsbeleid' te zijn van buitenlanders wier gezinsleden elders vertoeven.
- Een school in Alphen aan den Rijn verbiedt de hoofddoekjes

- (1985). Maar minister Deetman van Onderwijs (CDA) houdt dit tegen, hij vindt 'het verbod niet passend in onze samenleving'. In Utrecht wordt de zoon van de beheerder van de Al-Faroukmoskee vermoord vanwege een conflict over het aannemen van geld van Libië voor het stichten van een Nationaal Islamitisch Centrum.
- In 1986 gaat CDA-minister Brinkman (WVC) op verkiezingstournee langs moskeeën en gebedsruimten in Amsterdam. Hij deelt mee 400.000 gulden te gaan uitgeven voor sociaal-culturele gebouwen die ook als gebedsruimten dienstdoen. Tijdens dezelfde verkiezingscampagne verschijnt ook Den Uyl in een moskee. Zijn partijgenoot Walter Etty zegt: 'Voorheen lag de nadruk op integratie, nu op integratie met behoud van eigen identiteit. Zo worden de mogelijkheden voor subsidie groter.'
 - Zwolse islamieten bezetten dat jaar een deel van het gebouw waarin hun moskee is gevestigd uit protest tegen de toewijzing van een ander deel van het gebouw aan het COC. Herman Sandberg, oud-hoofdredacteur, schrijft in *Het Parool*: 'Neem de intolerantie van de moslims niet over en laat de beslissing van het COC gelden. De moslims zoeken het dan maar uit.'
 - Ten tijde van de Rushdie-affaire laat justitie het boek *De duivelsverzen* toetsen. Minister-president Lubbers deelt mee dat bij godslastering het boek verboden kan worden. Columnist Bart Tromp schrijft in *Het Parool*: 'Hiermee komen de grenzen van de multiculturele samenleving in zicht. Daar wordt al veel te lang te gemakkelijk over gedacht. De tolerantie van onze politieke orde kan zich niet uitstrekken tot hen die haar willen ondergraven.'
 - Er komt geen verbod op het boek van Rushdie. Godslastering slaat alleen op de Bijbel. Minister Korthals Altes vindt 'dat er met het grondrecht van meningsuiting niet valt te marchanderen. Dit moeten ook zij aanvaarden die in ons land komen en daar in het eigen land andere opvattingen over hebben meegekregen.'⁶
 - Een actualiteitenprogramma van de VARA wil in 1987 een scène uitzenden van een Duits tv-programma waarin een menigte imam Khomeiny bekogelt met damesondergoed. Dat leidt in Teheran tot onlusten en demonstraties tegen Duitsland. Minister van Buitenlandse Zaken Van den Broek grijpt in en belt tien minuten voor de uitzending presentator Paul Witteman met het verzoek de scène niet uit te zenden. De staatsomroep geeft toe.⁷
 - In 1992 zegt CDA-fractievoorzitter in de Tweede Kamer Brinkman

een groot voorstander te zijn van islamitische scholen omdat de betrokkenheid van ouders groter is dan op ‘Nederlandse’ scholen. Brinkman: ‘Juist islamitische scholen benadrukken het belang van integratie en nergens wordt zo goed Nederlands geleerd als daar.’⁸

Schrijfster, hoogleraar en feministe Andreas Burnier is een van de eersten die wijst op de spanning tussen de islam en de progressieve sixtiesidealen, in een interview met Ischa Meijer in *de Volkskrant* in november 1983. Zij zegt:

Trouwens, het grote probleem voor vrouwen is niet zozeer de man, het kapitalisme of het communisme, maar momenteel vooral de islam, die op een ongelooflijke manier aan het oprukken is in de wereld, en waarvan wij inmiddels ook een vijfde colonne in huis hebben. Het zal gruwelijk voor de vrouwen worden, ook in West-Europa, als we de islam de vrije hand laten; een systeem waarin het gelegitimeerd is, noodzakelijk wordt geacht, om vrouwen thuis gevangen te houden, hen te mishandelen, je dochters onvoldoende onderwijs te geven, waardoor ze gedwongen worden uit pure economische ellende in het huwelijk te treden. Het is natuurlijk vreselijk progressief om te zeggen: wij moeten elke cultuur in haar waarde laten, alles toelaten, niet discrimineren – dat vind ik ook, maar de kwalijke fascistische trekken in andere culturen mag je best bestrijden. Zolang de islam heel expliciet en open voor het seksefascisme is, moet het bestreden worden en helemaal niet genuanceerd getolereerd.⁹

Het komt Burnier te staan op vergelijkingen met de Centruumpartij. Anti-islamitische geluiden van feministische zijde zijn nadien verder nagenoeg onbekend.

Velen die zich later bekeerden tot het multiculturalisme, denken er in de eerste helft van de jaren zeventig heel anders over. Dries van Agt, die zich tegenwoordig graag met palestinasjaals tooit, verklaart in een interview in december 1972 dat de grondwet moet worden veranderd om de migratie te stoppen.¹⁰ De daaropvolgende coalitie is evenmin aangetast door het multiculturalisme. Jaap Boersma, AR-minister van Sociale Zaken in het kabinet-Den Uyl – het meest linkse kabinet dat Nederland ooit kende – schrijft in maart 1974: ‘Wij zijn van oordeel dat op langere termijn noch het belang van de landen waaruit de

vreemde werknemers komen, noch de belangen van de vreemdelingen zelf, noch de belangen van de Nederlandse samenleving, met hun komst zijn gediend.¹¹ Boersma stelt later een bedrag van vijfduizend gulden voor als beloning voor terugtrekking uit de Nederlandse arbeidsmarkt (remigratie). De bonus wordt gebrandmerkt als ‘oprot-premie’ en nooit uitgevoerd.¹²

Wie de *Handelingen* herleest van de debatten over de massa-immigratie in de eerste helft van de jaren zeventig, wordt getroffen door de zakelijke toon. Als de *Nota Buitenlandse werknemers* wordt besproken (27 juni 1974) is politieke correctheid nog volledig afwezig. ‘De leden van de KVP-, ARP- en CHU-fractie onderschreven nogmaals dat Nederland geen immigratieland kan zijn. Een massaal zich hier blijvend vestigen van grote groepen buitenlandse werknemers met hun gezinnen, in overwegende mate afkomstig uit landen met een heel ander cultuurpatroon als dat van West-Europa is niet in het wezenlijk belang van zowel de landen van herkomst als van betrokkenen zelf.’ Het gebruik van een bonus om immigranten te stimuleren weer te vertrekken stuit niet op principiële bezwaren van deze fracties.

Deze latere CDA-fracties ‘vroegen zich af of het wel principieel geheel juist is uitgangspunt te stellen dat de buitenlandse werknemers een gelijke behandeling als Nederlanders dienen te ontvangen’. Inzake het remigratiebeleid spreken zij over ‘de noodzaak dat streven naar terugkeer te bevorderen’. De PvdA wil met een heffing bedrijven straffen voor het naar Nederland halen van buitenlandse werknemers. De socialisten verzetten zich ook tegen het generaal pardon, en vermanen het vorige kabinet (Biesheuvel) dat ‘de laatste jaren de toevloed van illegalen niet op adequate manier is tegengegaan’. De PvdA wil een sanctie voor werkgevers die illegalen in dienst hebben.

Ook de PPR (later opgegaan in GroenLinks) legt zich in juni 1974 neer bij het remigratiebeleid. Zij accepteert dat ‘nu nog slechts 25 procent van de buitenlandse werknemers (zich) blijvend in Nederland (vestigt), in de toekomst zal dit percentage nog lager worden, zeker wanneer deze regering zich gaat richten op een beleid van remigratie, zoals te verwachten’. Als enig kritisch punt over het terugkeerbeleid noemt de PPR de organisatie van de remigratieprojecten in de herkomstlanden. Die komen nu voort uit particulier initiatief; moet de overheid dat niet doen? De PSP (later eveneens voortgezet in GroenLinks) vindt remigratie ook prima en heeft hoogstens een kantteke-

ning bij de uitwerking. ‘Kan de regering meedelen waar dan, in haar gedachtegang, de hier geschoolde werknemers na terugkeer in hun land tewerkgesteld zullen kunnen worden?’¹³

De Memorie van Antwoord van het kabinet over dezelfde nota wordt getekend door onder anderen Jan Pronk, Ruud Lubbers, Harry van Doorn (PPR), Jaap Boersma en Jan Glastra van Loon (D66). Een aantal van hen kennen we nu als schutspatronen van het multiculturalisme. Zij schrijven dat ‘deze aanvulling hier te lande wellicht grotere consequenties voor de samenleving kan hebben dan elders. Hierbij ware naast congestieverschijnselen tevens te denken aan het, vooral in het westen van het land, heersende gebrek aan betaalbare woningen en het daarmee verband houdende optreden van sociale wrijvingen.’ Er wordt gesproken over de ‘noodzaak zeer langdurige of blijvende vestiging in Nederland af te remmen’. Dus komt er een terugkeerbonus, wordt het aantal buitenlandse werknemers zowel nationaal als per bedrijf aan een maximum gebonden en het aantal wervingslanden beperkt. Dit alles onder het kopje ‘Mogelijke wegen tot vermindering van de binnenkomst van buitenlandse werknemers’.

Voor wat betreft het ‘eenmalig generaal pardon’ is de regering ‘nog steeds van oordeel dat daaraan zeer grote bezwaren kleven. Vooral het gevaar van een totstandkoming van telkenmale nieuwe groepen illegalen weegt zwaar.’

Over de voordelen voor Nederland maken de ministers zich weinig illusies. ‘Economisch gezien liggen de voordelen van de aantrekking van buitenlandse werknemers op micro-economisch gebied. Macroeconomisch gezien – het Centraal Planbureau heeft dat berekend – verdwijnen die economische voordelen naarmate gezinshereniging toeneemt. (...) Bezien vanuit een oogpunt van arbeidsmarktbeleid levert de gezins- en familiehereniging een ongewenste belasting van een momenteel toch al niet in een rooskleurige situatie verkerende arbeidsmarkt op.’

In 1974 zijn deze politici nog in staat rationeel te kijken naar de massa-immigratie. Maar dat verandert. Ergens in de jaren zeventig en tachtig vallen ze voor het multiculturalisme. Andermaal de vraag: wat is er veranderd?

De sluizen gaan open. Dat terwijl elke opiniepeiling inzake de massa-immigratie in de afgelopen veertig jaar als uitslag opgeleverd heeft: tegen! Op de vraag of gastarbeiders in ons land moeten blijven of weg

moeten, antwoordt in 1972 51 procent: weg. Voor het overgrote gedeelte vindt men dit vanwege het werkgelegenheidsargument.¹⁴ Nederlanders zijn altijd afkerig geweest van de massa-immigratie.

Remigratie daarentegen is wél populair. Drie opiniepeilingen uit 1981 en 1982 maken dat duidelijk. Vader en zoon Drees vertolken het gevoel van het Nederlandse volk meer dan ze zelf misschien beseften. Aan de vooravond van de verkiezingen van mei 1981 presenteert KRO's actualiteitenprogramma *Brandpunt* een onderzoek, waaruit blijkt dat 35 procent van de Nederlanders graag af wil van buitenlandse werknemers die werkloos zijn geworden. Zij willen hen terugsturen, desnoods tegen hun wil. In september 1982 houdt bureau Inter/View een opinieonderzoek met als uitkomst dat 46 procent van de Nederlanders voorstander is van vrijwillige remigratie met financiële prikkel. Een maand later is er een opinieonderzoek van het weekblad *Panorama*, 'Nederlanders over buitenlanders'. Op de vraag 'Vindt u dat de Nederlandse regering er om economische redenen voor moet zorgen dat buitenlanders ons land verlaten?' zegt 39 procent 'ja'.¹⁵

Begin 1988 blijkt uit een onderzoek verricht door het Nederlands Interuniversitair Demografisch Instituut: 'De meerderheid van de bevolking vindt buitenlanders geen aanwinst voor de Nederlandse samenleving.' Bijna driekwart is voorstander van 'beperkingen in de toelating van buitenlanders tot ons land'.¹⁶ In het *Sociaal Cultureel Rapport 1994* lezen we: 'De helft van de Nederlandse bevolking vindt dat er te veel buitenlanders in Nederland zijn; de helft tot driekwart staat gereserveerd ten opzichte van gezinshereniging van buitenlanders en 84 procent stelt zich stroef op ten opzichte van het verschijnsel economische vluchtelingen.'¹⁷ *NRC Handelsblad* schrijft op 20 december 1997 dat 60 procent van de Nederlanders vindt dat ons land niet meer buitenlanders kan herbergen dan op dat moment het geval is.¹⁸ In hetzelfde jaar wordt bekend dat 80 procent van de Nederlanders het land te vol vindt.¹⁹

In 1998 is al 80 procent voorstander van 'beperkingen in de toelating van buitenlanders tot ons land'. Een jaar later wil volgens een onderzoek van het NIPO 86 procent van de Nederlanders maatregelen om de toevloed van immigranten en asielzoekers te beperken.²⁰ De stelling 'Er zijn te veel buitenlanders' wordt jarenlang consistent omarmd door ruwweg de helft van de Nederlanders. In 1991 was dat 46 procent, in 1995 44 procent, in 2000 53 procent en in 2002 49 pro-

cent.²¹ Zes op de tien Nederlanders is het in 2003 eens met de stelling ‘Gastarbeiders moeten actief geholpen worden om terug te keren, als zij gaan krijgen ze een premie’.²² In 2008 wijst onderzoek uit dat 56 procent van Nederland de islam een bedreiging voor de Nederlandse identiteit vindt, terwijl 57 procent het toelaten van grote groepen immigranten als de grootste vergissing uit de Nederlandse geschiedenis beschouwt.²³

Er is volgens de Duitse wetenschapper Christian Joppke sprake van een ijzeren wet die stelt dat het grote publiek in immigratieontvangende landen altijd negatief staat tegenover de immigratie.²⁴

Hoe is het te verklaren dat het publiek faliekant tegen de massa-immigratie is, terwijl de toestroom nooit is ingedamd? Op politiek niveau zien we dat er de afgelopen decennia geen relatie bestaat tussen de samenstelling van het kabinet en immigratiebeleid. Wie er ook in de regering zat, de toestroom gaat door. Rechtse partijen voerden geen restrictiever beleid dan linkse.²⁵ Sterker nog, de aanwezigheid van de VVD in de regering was bijna een garantie dat de toestroom stijgt. Het meest liberale gezinsmigratiebeleid dat Nederland ooit heeft gekend, wordt gevoerd door de kabinetten-Van Agt en -Lubbers I en II.²⁶ Onder Paars (dus met de VVD in de regering) explodeert het aantal immigranten van 96.000 in 1995 tot 133.000 in 2001.²⁷

Een verklaring ligt niet zozeer in de politiek, als wel bij andere actoren in de maatschappij. Om te beginnen bij wat Christian Joppke noemt ‘activistische rechters’ die met ‘agressief’ beleid de toestroom hebben versterkt.²⁸ Hij schrijft: ‘In Europe, the legal rather than the political process explains why states accepted unwanted (family) migration.’²⁹

In Nederland zien we bijvoorbeeld hoe de Hoge Raad in 1986 een uitzetting verbiedt onder verwijzing naar artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat een gezinsleven waarborgt. Tien jaar eerder gold een advocaat die een beroep deed op dit artikel nog als iemand die verlegen zit om argumenten.³⁰ Sindsdien is artikel 8 een probaat middel om migranten in Nederland toe te laten.

Er is daarnaast de desastreuze rol van de EU die, vooral sinds de eeuwwisseling, het Nederlandse immigratiebeleid bepaalt. De EU heeft zich volledig gecommitteerd aan de massa-immigratie, die zij beschouwt als een middel tegen de vergrijzing. Ambtenaren hebben

eveneens grote invloed. Er zijn de media en tal van linkse gesubsidiëerde actiegroepen, van de Commissie Gelijke Behandeling en Forum tot het Nederlands Centrum Buitenlanders en de Anne Frank Stichting. Zij allen overstemmen de zwijgende meerderheid van ons volk.

Wie de vele Kamerdebatten terugleest, ziet steeds dat de tekst 'Nederland is natuurlijk geen immigratieland' wordt gebruikt. Ook de kreet 'restrictief toelatingsbeleid' valt te pas en te onpas. In de praktijk betekenen deze woorden helemaal niets. Het zijn holle mantra's die moeten verhullen dat de realiteit de andere kant op gaat. Steeds worden regelingen verzonnen om weer nieuwe mensen binnen te laten. Er is een Beleid van Creatieve Immigratie. In juni 1991 spreekt Wim Kok op het congres van de Partij van de Arbeid: 'Nederland is en kan geen immigratieland zijn.' Ondanks die stoere praat (waarschijnlijk om het kiezerspubliek gerust te stellen) komen in de periode 1990-1999 1.130.000 immigranten naar Nederland.³¹ Een bizar record.

De werving van gastarbeiders is in 1975, vlak na de oliecrisis, tot een eind gekomen. De toestroom is voortaan vooral toe te schrijven aan wat eufemistisch heet 'gezinsvorming en -hereniging', oftewel de mogelijkheid van elke buitenlander om zijn familie naar Nederland te halen. Daarbij komen dan nog de zogeheten regularisering, oftewel: om de zoveel jaar een generaal pardon.

Dankzij al deze welbewuste en weloverwogen regeringsmaatregelen wordt een kleine groep gastarbeiders omgetoverd tot een forse bevolkingsgroep, bestaande uit onder anderen een miljoen moslims. In 1973 bedraagt het aantal Marokkanen 22.000. De meeste leden (50 tot 70 procent) van de eerste groep gastarbeiders zijn dan alweer teruggekeerd naar Marokko, of zouden dat nog doen.³² Anno 2010 zijn er 350.000 Marokkanen *legaal* in Nederland.³³ Oftewel, de toestroom vanaf 1975 is volledig te wijten aan beleid. Niet aan globalisering of aan andere natuurverschijnselen.

Alle waarschuwingen zijn in de wind geslagen. Pieter Lakeman vraagt zich in zijn baanbrekende studie *Binnen zonder kloppen* af hoe het zover is gekomen. Volgens hem voltrekt zich rond 1975 een enorme verandering in de Nederlandse maatschappij. Lakeman trekt een parallel met het mccarthyisme in de Verenigde Staten. Wie zich niet conformeert, wordt vanaf nu voor racist uitgemaakt. 'Hoewel het intimiderend karakter identiek was aan het oorspronkelijke mccarthyisme, waren er ook belangrijke verschillen. In de vs waren linkse intellectu-

elen (...) het slachtoffer, terwijl bij de Nederlandse campagne linkse intellectuelen juist de drijvende krachten achter deze terreurbeweging waren.’³⁴

Zijn het in de wervingsjaren de werkgevers die de belangrijkste motor vormen achter de toestroom, vanaf 1975 zetten zich nieuwe partijen in voor het promassa-immigratie-idee. ‘Nadat de CPN die fakkel had overgenomen en de media zich achter het standpunt hadden gesteld,’ schrijft Lakeman, ‘groeide een in dubbel opzicht professionele immigratielobby, de immigratieadvocatuur als nieuwe tak van de sociale advocatuur.’³⁵

Onderzoek dat negatief uitpakt voor de massa-immigratie verdwijnt veelal onder het tapijt. In 1988 ontvangt burgemeester Van Thijn het rapport van onderzoeker Kees Loef over Marokkaanse bendes in Amsterdam. Het draagt de titel *Marokkaanse daders in de Binnenstad*. Van Thijn weigert het te publiceren; de onderzoeker krijgt een spreekverbod en wordt bestookt met telefoontjes waarin hij voor ‘racist’ en ‘Janmaat-vriend’ wordt uitgemaakt. Er wordt om die reden geen specifiek Marokkanenbeleid opgezet.³⁶

Oud-CPN-wethouder Tineke van den Klinkenberg, directeur van een opvanghuis voor daklozen, schrijft in 1990 een brief aan de PvdA-fractie in de Tweede Kamer waarin ze verhaalt van diefstal, afpersing en geweldpleging door asielzoekers. Van den Klinkenberg wordt onmiddellijk ontslagen. ‘Asielzoekers waren in de ogen van politiek correct links reuze aardige mensen die het vreselijk moeilijk hebben en veel moeite hadden gedaan om naar Nederland te komen. Maar wij waren ondertussen cocaïnelijnen aan het huisvesten. (...) Voor feiten was geen belangstelling,’ zou Van den Klinkenberg later zeggen. ‘Met veel onderzoek naar migranten gaat het ook zo: het mag niet waar zijn, dus deugt de onderzoeksmethode niet. (...) Zo werkte het ook toen het multiculturele instituut Forum een enquête hield onder Nederlandse moslims na 11 september. Er bleek begrip te bestaan voor de aanslagen en een klein percentage had er zelfs helemaal geen moeite mee. Dat kon natuurlijk niet.’³⁷

Huisvestingsdeskundige dr. Hugo Priemus noteert in 1999 (in *De Toekomstverkenning*) dat de cijfers over de verwachte immigratie van overheidswege systematisch te laag worden ingeschat.³⁸

Het achterhouden van informatie of het de andere kant op kijken van wetenschappers en onderzoekers is niet een zaak van het verle-

den. In april 2010 promoveert Jan van de Beek aan de Universiteit van Amsterdam. Als hij onderzoek wil doen naar de kosten van de massa-immigratie, moet hij zich constant verweren tegen de vraag of hij een nazi is, of extreem rechts. In deze intolerante sfeer op de universiteiten mag niet gepraat worden over de kosten van de massa-immigratie. Van de Beek zegt: 'Wat er in feite gebeurde is dat wetenschappelijke kennis niet meer beoordeeld werd op haar waarheidsgehalte, maar op het verwachte sociale en politieke effect. Dat is ontluisterend als je je bedenkt dat het wetenschappelijk bedrijf pretendeert alleen de waarheid na te streven.'³⁹

Twee zaken werkten volgens hem decennialang verlamdend op wat ondogmatisch intellectueel onderzoek had moeten zijn: vergelijkingen met de Tweede Wereldoorlog en het verwijt dat men 'extreem rechts' in de kaart speelt. Deze kreten zijn op Nederlandse universiteiten blijkbaar voldoende om een klimaat van conformisme te scheppen. De Tweede Wereldoorlog woedt kennelijk nog volop in de academische wereld, althans: de lessen die men meent uit die oorlog te moeten trekken.

We vroegen ons hiervoor een aantal malen af: 'Wat is veranderd?' Wat zorgde ervoor dat sinds ergens halverwege de jaren zeventig niet meer rationeel gekeken kan worden naar massa-immigratie, dat er een taboe is gekomen op het bespreken van de kosten ervan en er gezwegen dient te worden over de milieueffecten van de toestroom? Waarom is niet geluisterd naar burgers die massaal niets moeten hebben van de massa-immigratie? Het antwoord is dit: overal in de maatschappij kreeg een bepaald geluid de overhand. Dat waren de ideeën van de opstandelingen van 1968, die op veel plekken in de maatschappij de macht overnamen. Zij legden met succes anderen het zwijgen op.

We kwamen dat geluid al tegen bij de Nieuw Linkers, die de PvdA wisten over te nemen. Hun idealen hangen sterk aan tegen het marxisme, zoals onteigening van de productiemiddelen, nationalisatie van de banken, arbeiderszelfbestuur. Maar het marxisme kent ook een culturele component. Volgens Marx hadden arbeiders geen vaderland. De dictatuur van het proletariaat zou aan natiestaten überhaupt een einde maken. Dat er zoiets als culturen bestonden, was eigenlijk niet aan hem besteed. De mens was niet meer dan een economische actor wiens economische positie zijn bewustzijn bepaalde, en daarmee zijn cultuur.

De geschiedenis van het cultureel marxisme gaat terug tot de jaren twintig van de vorige eeuw, toen de Italiaan Antonio Gramsci, een van de belangrijkste marxistische denkers van die tijd, wees op het belang van culturele hegemonie. Het moest er bij het streven naar wereld-revolutie niet zozeer om gaan dat de staatsmacht werd gegrepen en het parlement naar huis gestuurd, nee, het was beter de macht te grijpen in de vele instituties van een maatschappij, en zo de cultuur en het politieke discours te beheersen. Dan was de machtsgreep die daarop onvermijdelijk volgde ook beter in staat het lang uit te houden.

Net zoals de katholieke kerk het denken van de mensen eeuwen had bepaald, zo moesten de linksen dat ook gaan doen. Daarom moesten de communisten de massamedia overnemen, het onderwijs, de cultuur en de wetenschap, de posities van wat we nu opinieleiders zouden noemen. Het bewustzijn van de mensen moest worden veroverd. Pas als de mensen hun oude tradities of banden met het land of het geloof waren kwijtgeraakt, kon de revolutie succesvol zijn.

Ook was het van belang de taal te beheersen, om zo de discussie te kunnen domineren. Als mensen een bepaald vocabulaire gebruikten, zouden ze ook op die manier denken. Daarmee werd taal een frontlijn.

De Frankfurter Schule, een Duitse stroming in de filosofie en de sociologie, dateert uit de jaren dertig. Ze omvat een groep wetenschappers (economen, filosofen, sociologen en psychologen), verenigd in het Institut für Sozialforschung in Frankfurt, wier denkbeelden waren doorspekt met de filosofie van Hegel (dialectiek) en de grotendeels hierop gebaseerde ideeën van Marx. De Frankfurter Schule introduceerde 'kritische theorie', een begrip dat stond voor theorieën op het grensvlak van sociale wetenschappen en filosofie die tegelijkertijd in de praktijk van alledag stonden. Daarnaast, en dat heeft tot op de dag van vandaag zijn weerslag op voornamelijk de linkse en liberale politieke stromingen, anticipeerden deze theorieën op maatschappelijke veranderingen, zoals de 'bevrijding' van de arbeiders en andere verworpenen der aarde. Deze mensen moesten mondig gemaakt worden en emanciperen. De maatschappij moest worden bevrijd en werd op deze wijze voorzien van een theoretisch kader dat voor de rechtvaardiging van die emancipatie zorgde.

Een van de oprichters, George Lukács, vroeg zich af: 'Wie kan ons redden van de westerse beschaving?' Via de Frankfurter Schule kreeg het cultureel marxisme voet aan de grond in de universiteiten in Euro-

pa en Amerika. Theodor Adorno, Max Horkheimer, Jürgen Habermas en Herbert Marcuse waren de schutspatronen van linkse studenten in de jaren zestig. Habermas geloofde in de revolutie. Niet van de arbeiders, maar van ‘randgroepen’ zoals zwervers, werklozen en studenten.

Op Amerikaanse universiteiten in de jaren zeventig en tachtig gaat het cultureel marxisme vloeiend over in *political correctness* en multiculturalisme. Grondgedachte is dat alle culturen gelijk zijn. Het multiculturalisme heeft het marxistische schema overgenomen waarbij de arbeiders en boeren per definitie aan de goede kant van de geschiedenis staan en waar de bourgeoisie en de kapitalisten altijd slecht zijn. Het is alleen vervangen door een voorstelling waarbij sommige groepen, zoals niet-westerlingen en vrouwen, altijd goed zijn en sommige altijd verkeerd, zoals blanken. Sommige groepen zijn slachtoffers. Zij worden gediscrimineerd. Het economisch marxisme streeft naar gelijkheid op economisch vlak (uitbuiting en klassenverschillen zullen verdwijnen na de revolutie), terwijl het cultureel marxisme streeft naar de gelijkheid op cultureel gebied: de westerse slechterik zal getroffen worden door de wraak van de onderdrukte mens uit de derde wereld, daarna zal de culturele gelijkheid een feit zijn.

Politieke correctheid, als opvolger van het cultureel marxisme, interpreteert de geschiedenis op haar eigen wijze. Niet langer wordt gekeken bijvoorbeeld naar het verleden van een volk, maar naar de manier waarop de slachtoffergroepen zijn behandeld. Daarom bestaat er veel aandacht voor slavernij, racisme, de Ku Klux Klan, apartheid, kruistochten en kolonialisme. ‘Schuld’ is een belangrijke kernwaarde, althans tegenover niet-westerse volken. Wij hebben iets goed te maken. Zij dienen te worden vergoed. Andere volken en culturen mogen niet worden aangesproken op hun gedrag. Het zijn immers slachtoffers. Het Westen en het christendom daarentegen zijn altijd slecht. Eigenlijk wordt alles negatief benaderd wat de dominante cultuur vertegenwoordigt. De niet-dominante minderheden staan per definitie in hun recht. Als ze zich normafwijkend gedragen is dat goed verklaarbaar, het is eigenlijk een vorm van opstand.

In het denken van de progressieven is het opengrenzenbeleid een logisch onderdeel van hun wereldbeeld. De staat wordt gezien als vehikel van de kapitalisten, een bij uitstek marxistische visie. Alle symbolen van de staat zijn daarmee verdacht: de vlag, de grens, het volkslied

– überhaupt het idee van een volk is al aanvechtbaar. De arbeider heeft helemaal geen vaderland.

Nationalisme, of zelfs maar het opkomen voor het eigen karakter van het eigen land, is per definitie verdacht. Het drukt uit dat het eigen land bijzonder is, en daarmee blijkbaar superieur. Dat staat haaks op de internationale (kosmopolitische) broederschap die ons wacht. Het aantrekken van zoveel mogelijk vreemdelingen wordt dan een medijn tegen achterlijke en ouderwetse gedachten; het brengt ons op een hoger niveau. Het leert ons dat onze eigen waarden zeer betrekkelijk zijn, áls ze al bestaan. Opkomen voor eigen cultuur is dan al snel verdacht. Dat heet nationalisme, of racisme.

De socioloog J.A.A. van Doorn schrijft:

[Bij links] bestond immers al veel langer de opvatting dat de staat het werktuig was van kapitalistische machthebbers, en vlag en volkslied derhalve de symbolen waren van een verwerpelijke politieke orde. (...) Links is de grote verdediger geworden van de idee van mensenrechten, die eigentijdse belichaming van de aloude internationale broederschap en daarmee de ontkenning van het exclusieve van iedere nationaliteit. (...) De vele vreemdelingen in ons midden moeten, volgens links, dan ook niet ons streven naar het behoud van eigen waarden aanscherpen, maar ons, omgekeerd leren, dat die waarden maar zeer betrekkelijk zijn, als ze al bestaan. (...) Johan Huizinga, de historicus, maakt in zijn boek *Patriottisme en nationalisme* een doeltreffend onderscheid tussen deze twee begrippen: patriottisme 'de wil tot handhaving en verweer van wat eigen en dierbaar is', tegenover nationalisme als 'de machtige drift tot heerschappij'. Huizinga was altijd patriot, nooit nationalist. Bij dit onderscheid moet iedere discussie inzetten.⁴⁰

De veranderingen van de jaren zestig hebben natuurlijk ook hun goede kanten. De emancipatie van vrouwen en homo's versnelt. Maar de essentie van de jaren zestig is dat radicale ideeën ineens gemeengoed worden. Van periferie worden ze mainstream. (Roger Kimball noemt het in *The Long March*: 'mainstreaming radicalism'.) Mei '68 is het begin van de opstand van de linkse elite met als doel haar ideeën (bijna allemaal minderheidsideeën, en bijna allemaal radicale ideeën) ingang te doen vinden.

Het zijn ideeën als begrip voor het communisme, afkeer van het kapitalisme (en zaken als winst of ondernemingsgewijze productie),

weezin tegen nationale symbolen en de natiestaat. Of, op meer persoonlijk niveau: tolerantie tegenover drugs, afkeer van autoriteit en gezag en voorkeur voor onbeperkte inspraak. *Soixant-huitards* als Rudi Dutschke en Daniel Cohn-Bendit riepen hun mederadicalen op tot een ‘Lange Mars door de Instituties’ (de term refereert aan de Lange Mars van Mao tijdens de communistische machtsovername in China – veel linkse babyboomers aanbaden het communisme).

Marcheren is inderdaad iets wat de generatie van ’68 deed. De Vlaamse journaliste Brigitte Raskin zegt: ‘Mijn generatie liep over van politiek en sociaal engagement, maar de meesten van ons misten echte politieke ambities. Niemand wilde zich compromitteren. Vandaar dat zovelen gevlucht zijn in jobs waar je maatschappijkritisch kon blijven zonder je te compromitteren: in het onderwijs, in het wetenschappelijk onderzoek, de sociaal-culturele sector en ook wel de journalistiek.’⁴¹

Presidentskandidaat Nixon maakt in 1972 gehakt van de anti-Vietnamoorlogkandidaat McGovern. Nixon wint in 49 van de 50 staten. Na de nederlaag gaan de aanhangers van de studentenbeweging aan het werk om op een andere manier hun invloed aan te wenden. Als het niet via de voordeur kan, dan maar via de achterkant. Robert Bork schrijft in *Slouching towards Gomorra* over de machtsovername in de jaren zestig: ‘De radicalen werden niet verslagen door conservatieve of progressieve oppositie, maar door hun eigen afstuderen aan de universiteit. Maar dat was slechts een tijdelijke nederlaag. Zij en hun ideologie zijn nu overal om ons heen.’⁴² Journalist Antoine Verbij zegt het zo:

De jaren zeventig hebben niet de revolutie gebracht waarnaar de revolutionaire activisten verlangden. In plaats van een politieke revolutie met staatsmacht als inzet voltrok zich een culturele revolutie met als inzet de dominantie van het maatschappelijke middenveld. (...) De geboortegolf had eind jaren zestig de universiteiten bereikt. In de jaren zeventig stroomden grote aantallen afgestudeerden door naar functies op het maatschappelijke middenveld, het veld van onderwijs, zorg en maatschappelijk werk. Die nieuwe instroom, gevormd door de protestjaren, nam bezit van de verzuilde instellingen op dat veld. (...) Door het ruimhartige subsidiebeleid van de regering-Den Uyl ontstonden tal van nieuwe instellingen, bijvoorbeeld op het gebied van milieu, emancipatie, sociaal-cultureel werk en internationale solidariteit. Een nieu-

we generatie die was gevormd door protestacties en democratiseringsstrijd, werd losgelaten op het Nederlandse volk.

Het zijn deze 'losgelatenen', afkomstig uit de protestgeneratie, die in de jaren zeventig in Nederland overal aan het roer verschijnen.

In Nederland groeide een mentaliteit waarin zich een linkse, progressieve consensus kon verbreiden die reikte van radicale actiegroepen tot kerkelijke basisgroepen en van revolutionaire organisaties tot het sociaal denkende deel van de confessionele politieke partijen. (...) Het was een zelfbewuste linkse consensus, die alles wat rechts en conservatief was in de verdediging drong. (...) Links had de macht en wilde dat weten ook.⁴³

Het scenario van de vijandelijke overnames, zoals dat van de PvdA, zouden we nog vele malen zien. Gevestigde leiders gooien het op een akkoordje en geven zo hun organisatie over aan de geest van de revolutie. De jaren zeventig laten zich lezen als een periode van extreem linkse machtsovernames. Eén voor één gaan ze voor de bijl: kranten, omroepen, universiteiten. De protestantse v.p.r.o. wordt de linkse vPRO. De Volkskrant, tot 1965 'katholiek dagblad voor Nederland', valt in de jaren zeventig ten prooi aan de radikalinski's. Universiteiten worden linkse speeltuinen, met als meest spraakmakende voorbeelden de bezetting van het Maagdenhuis (Universiteit van Amsterdam, 1969) en de Universiteit in Tilburg, bezet onder de naam Karl Marx Universiteit. De burgerlijke VARA komt in handen van Nieuw Links als André van der Louw, Jan Nagel en Karel Roskam daar het hoogste woord gaan voeren. Sommige kerken veranderen overnight in tempels van bevrijdingstheologie en derdewereldaanbidding. Een overname komt uitgebreid in het nieuws: die van het zwakzinnigeninstituut Dennendal. Al deze extreem linkse coups d'état worden voorgesteld als 'verzet tegen regenten'.

De overwinning is meestal simpel. Er blijkt in Nederland nergens een cultuur van verzet aanwezig. James Kennedy schrijft in *Nieuw Babylon in aanbouw*: 'Het geloof in de onontkoombaarheid van de nieuwe tijd, en de vermeende machteloosheid van bestuurders daartegenover. (...) Of het nu om Europa gaat of de nieuwe spelling: meedoen is het devies. Niet kijken of we de tijdgeest kunnen stuiten.' Er bestaat grote angst bij de elites om ouderwets gevonden te worden, daarom

capituleert men liever. Kennedy citeert historica Annie Romein-Verschuur, die zegt: ‘In hun panische angst om voor oude trutten te worden aangezien gaan al te veel autoriteiten van alle geledingen, tot aan de top van CRM, zich haasten, om achter de opstandige jeugd te gaan staan of die zo ver mogelijk tegemoet te komen.’⁴⁴

Het sixtieswereldbeeld heeft het denken van de heersende elites bepaald. De oude machthebbers willen niet ouderwets gevonden worden en ‘gaan met hun tijd mee’. Vervolgens worden de ideeën van de opstandelingen de leidende ideeën van de elites. De belangrijkste grondgedachte daarbij is wel dat de mens van nature goed is. Ruimhartige verzorgingsstaatarrangementen, de open deur van de massa-immigratie, gelijkheidsidealen in het onderwijs, tolerantie jegens drugs en communisme: ze komen allemaal voort uit de wondere wereld van mei 1968. Over onderwijs staat bijvoorbeeld te lezen in *Keerpunt* ‘72, het gezamenlijke verkiezingsprogramma van PvdA, D’66 en PPR: ‘Het aksent dient niet langer te liggen op kennisoverdracht en prestatiedrang, maar op ontwikkeling van creativiteit, kritische zin, politieke bewustwording.’

De gevolgen van de jarenzestigfilosofie zijn enorm: op veel plekken in Nederland is het gezag uitgehold, ons land is het leidende drugsland van Europa – met weinig kans op bestraffing, het heeft een uiterst ruimhartig uitkeringspakket zonder veel aandacht voor controle, een bizar hoge ontwikkelingshulp en Nederland kent een enorme massa-immigratie. Het komt allemaal voort uit het jarenzestigdenken waarin cultuurrelativisme een belangrijke rol speelt.

Saskia Bonjour, die in 2009 promoveert op gezinsmigratie, stelt dat het in het immigratiebeleid niet zozeer ging om materiële belangen, maar om *morality play*. Begrippen als ‘gelijke behandeling’ en ‘morele verplichtingen’ waren leidend voor politiek en ambtenarij.⁴⁵ Het zijn begrippen die in hun huidige betekenis hun wortels vinden in mei 1968.

De jaren zestig zijn tot op de dag van vandaag springlevend. De cultureel-marxistische waarden zijn overal aan te treffen in onze samenleving. Er is in de mainstreammedia een onverholen sympathie voor de protestgeneratie en haar daden. De extreem linkse achtergrond wordt liefdevol weggeretoucheerd. De betreurde Pamela Hemelrijk schreef:

Soms vraag je je af of televisiemakers helemaal goed snik zijn. Van de week schotelde het veelgeprezen geschiedenisprogramma *Andere Tijden* ons een reportage voor over de Franse meirevolte van '68. En de manier waarop *Andere Tijden* dit schoolvoorbeeld van zinloos geweld bejubelde als was het Nieuwe Dageraad, deed mij overgeven. *Andere Tijden* blikte terug op mei '68 alsof het een soort Praagse Lente was geweest; vol vertedering, weemoed en nostalgie. Een inmiddels bejaarde kunstnijverheidstrut die zich indertijd in Parijs onledig hield met het maken van kladschilderijen, en die deze 'reuze opwindende tijd' dus van nabij had meegemaakt, bejubelde in *Andere Tijden* de ongedwongen sfeer van zang en dans, solidariteit, gelijkheid, kameraadschap, verbroedering tussen studenten en arbeiders, vrije liefde, ongebreidelde creativiteit en hoop op een betere wereld. Kortom, het gedweep was niet van de lucht. Hans Goedkoop resumeerde tot slot dat de meirevolte weliswaar van korte duur was geweest, en met harde hand was neergeslagen, maar dat de wereld daarna voorgoed was veranderd: er was een frisse, liberale, anti-autoritaire wind gaan waaien die nu, ruim 50 jaar later, nog steeds voelbaar was, aldus onze historicus.

Mijn mond viel open. Anti-autoritair? Liberaal? Waar haalt Hans het vandaan? Die bloeddorstige brandstichtende Sorbonne-bezetters lieten er niet de geringste twijfel over bestaan waarom zij indertijd half Parijs kort en klein sloegen op een schaal waaraan de huidige Moco's in de banlieues niet kunnen tippen! Zelfs de in *Andere Tijden* getoonde beelden spraken boekdelen, een kind kon het zien: hier was sprake van een ordinaire, en godzijdank mislukte, poging tot een bolsjewistische staatsgreep. Had Goedkoop die beelden soms zelf niet bekeken? Je zou het bijna denken. De hele Sorbonne hing vol met levensgrote portretten van Lenin, Mao, Castro en Che Guevara. Terwijl de kunstnijverheidstrut zich onledig hield met het op grote schaal vervaardigen van marxistische zeefdruksels, componeerden revolutionaire muzikanten socialistische strijdlieden die overal door de stad schalden, en thans als achtergrondmuziek dienden voor de terugblik van *Andere Tijden*: 'Nous sommes Maoïstes, Léninistes, Guevaristes...' etc.

Anti-autoritair? Liberaal? Een paar zwakzinnige onvolwassen leden van de *looney left* proberen met grof geweld om in Frankrijk een dictatuur te vestigen naar Cubaans model, en Hans Goedkoop noemt dat liberaal en anti-autoritair? Als het aan Daniël Cohn Bandiet had gelegen dan zou Frankrijk nu worden bestuurd door een Franse editie van een Sovjetrussisch politbureau!⁴⁶

Sixtiesiconen mogen zich nog immer verheugen in steun van de gevestigde media. *NRC Handelsblad* verkoopt bijvoorbeeld dvd's van Che Guevara. In de promotie in de eigen krant lezen we: 'Che Guevara wordt vandaag de dag nog steeds over de hele wereld gezien als een symbool van idealisme. (...) Het waargebeurde verhaal gaat over zijn opoffering, doorzettingsvermogen en guerrillatechnieken, tot aan zijn abrupte dood in 1967.'⁴⁷

Je zou willen dat de *NRC*-lezers zouden kennismaken van het boek *Exposing the Real Che Guevara and the Useful Idiots That Idolize Him*. De Cubaanse vluchteling Humberto Fontova verhaalt daarin over dat 'doorzettingsvermogen'. Hij kent een heel ander 'waargebeurd' verhaal. Che's idealisme blijkt vooral te bestaan uit vuurpelotons die hij aan het werk zette, met af en toe wat eigen inzet: de nekschoten die hij in petto had voor mensen die niet meegingen richting de Nieuwe Mens. De linkse held is waarschijnlijk verantwoordelijk voor tienduizend doodvonnissen en executies, inclusief die van kinderen. 'Ik heb geen bewijs nodig om een man te executeren,' snauwde Che tot een ondergeschikte in 1959. 'Ik hoef alleen te weten dat het nodig is om hem te executeren!'⁴⁸

Het is de omwenteling van de jaren zestig die we terugzien in het beleid van massa-immigratie en de houding daartegenover in de politiek en op andere plaatsen. Tot ruwweg 1975 (Pieter Lakeman noemt dat jaartal expliciet) wordt de toestroom rationeel bejegend. Daarna is er vooral veel verbeelding aan de macht en volgde het wij-moeten-boeten-voor-onze-zonden-immigratiebeleid. Het maximaliseren van de toestroom vormt een bijdrage aan de antiracistische strijd. Vanaf nu is elke tegenstander van de massa-immigratie een extremist. Een vraag als 'wat kost de massa-immigratie?' komt in de taboesfeer; een afweging waarin zaken als congestie, spanningen op de arbeidsmarkt, sociale tegenstellingen werden meegenomen, behoort tot het verleden. Remigratie als beleidsinstrument is uit het Haagse woordenboek verwijderd.

Heldere inzichten inzake de massa-immigratie worden verbannen naar de periferie. Vader en zoon Drees, niet aangetast door de modes, zetten zich er nog voor in, maar zonder enig effect. De tijdgeest heeft zich tegen hen gekeerd. Het gaspedaal van de massa-immigratie wordt ingedrukt en nooit meer losgelaten, tot en met de recordbrekende instroom anno 2010.

Het is de meest dramatische verandering van de Nederlandse bevolking sinds eeuwen: het naar Nederland halen van een miljoen moslims. Ik wil daar als politicoloog en parlementariër een piepklein detailvraagje bij stellen: kent dat project ook enige democratische legitimiteit? Is die implantatie gesanctioneerd door de gearticuleerde wens van het Nederlandse volk? Met Theo van Gogh vind ik de vraag gerechtvaardigd: wat doen jullie eigenlijk hier?

Nederland toont zich consistent tegenstander van de massa-immigratie. In elke opiniepeiling wordt de toestroom afgewezen. Er zijn nooit demonstraties of handtekeningenacties met als motto 'Wij willen een miljoen moslims in Nederland'. Dat de politiek van massa-immigratie niet gesteund wordt door het volk en vooral een elite-project is, wordt toegegeven door allerlei politici. Oud-minister D'Ancona zegt in het tv-programma *De Kloof* dat Nederlanders worden geconfronteerd 'met iets waar ze ook niet om gevraagd hebben'.⁴⁹

In de gemeente Aa en Hunze wordt in 2009 een asielzoekerscentrum gepland. De bevolking is uiteraard tegen. Zij kent wellicht de relatie tussen criminaliteit en asieltoestroom. De PvdA-burgemeester van de Drentse gemeente, Eric van Oosterhout, weigert elke inspraak. Zijn motivatie: 'Omdat we een minderheidsbelang verdedigen, en dat ga je niet voorleggen aan een meerderheid. Als we als overheid naar de burger zouden luisteren, zou er in Nederland geen asielzoeker meer worden opgevangen. Je mag dat regentesk noemen – ik noem het met je rechte rug je verantwoordelijkheid nemen.'⁵⁰

Wethouder Henk Kool (PvdA) van Den Haag is ontevreden over de intellectuele elite in zijn stad. Die bemoeit zich te weinig met het maatschappelijk debat: ze geven zo de ruimte aan 'het crapuul, aan Wilders en de zijnen'.⁵¹ Oud-PvdA-minister Ella Vogelaar vindt dat, als het gaat om de massa-immigratie en de EU, haar partij 'capituleert voor de volkswil'.⁵² Vroeger meenden socialisten juist onderdeel uit te maken van die volkswil. De naam van de socialistische krant die mijn opa las, luidde niet voor niets *Het Volk*. Het socialistische koor heette toch echt *Stem des Volks*. Maar dat is verleden tijd. De liefde voor de democratie van links lijkt een voorwaardelijke liefde. Er mag best naar het volk geluisterd worden, mits het de uitgangspunten van de linkse kerk deelt. Maarten van Rossem, in 2010 PvdA-kandidaat voor de gemeenteraad van Utrecht en veelgevraagd gast in linkse tv-programma's, maakt van zijn hart geen moordkuil. Hij zegt: 'Als er één remedie (tegen de Pvv) is, dan is het waarschijnlijk niet meer, maar minder democratie.'⁵³

Die arrogantie is levensgroot aanwezig bij de leiders van de generatie van '68. Als de Zwitsers overweldigend kiezen voor een verbod op minaretten, spreekt soixant-huitard Daniel Cohn-Bendit: 'De Zwitsers zullen nog een keer moeten stemmen.' Een journalist van *Le Temps* zegt: 'Maar ze hebben zich toch al uitgesproken.' Waarop Cohn-Bendit repliceert: 'Nou en?' ('Et alors?')⁵⁴ Linkse partijen hebben het referendum verlaten, bang als ze zijn voor de gewone burger en zijn meningen. GroenLinks neemt op haar congres van april 2010 afstand van het referendum omdat het ruim baan geeft aan 'onderbuikgevoelens' en 'populisme' en leidt tot 'ondeskundige keuzes'.⁵⁵ Het past in een patroon. *Volkskrant*-columnist Martin Sommer: 'De over ons gestelden hebben de afgelopen decennia al zo vaak besloten dat het maar beter was de kaken op elkaar te houden, aangezien het volk de vervelende boodschap niet kon verwerken.'⁵⁶

Ook op politiek niveau is de mening van het volk over de massa-immigratie niet gehoord. Het onderwerp heeft lang niet in verkiezingsprogramma's gestaan. Massa-immigratie is nooit inzet geweest van een verkiezingsstrijd waarin meerdere partijen op het gebied van de massa-immigratie tegengestelde standpunten innamen, concurrerend om stemmen. Pas in 1998, bij de vorming van het tweede paarse kabinet, komt het onderwerp van de 'gezinsmigratie' (beleids-Esperanto voor de importbruidenstroom) voor het eerst in een regeerakkoord.⁵⁷

De Tweede Kamer heeft in de jaren tachtig en negentig nooit één principieel debat gevoerd over de massa-immigratie. Wie tegen de massa-immigratie was, werd niet vertegenwoordigd. Politieke partijen vormden een kartel teneinde het onderwerp buiten de orde te stellen. De macht van de Tweede Kamer werd uitgehold. Die gaf zijn zeggenschap over naturalisaties vrijwillig uit handen. Als mijn fractie aan het kabinet vraagt eens voor te rekenen hoeveel de massa-immigratie de afgelopen decennia heeft gekost, weigert minister Van der Laan dat. Hij zegt: 'Dat doen we niet, want wij zijn niet geïnteresseerd in mensen langs de meetlat van euro's te leggen.'⁵⁸ Kamervragen die niet beantwoord worden, dat is een dramatische aantasting van de parlementaire controle. De multiculturele heilstaat gaat blijkbaar boven de democratie.

Wel worden geluiden die zich uitspreken tegen de massa-immigratie met kracht aangepakt. Dissidente geluiden zijn weggehoond of belachelijk gemaakt. Mensen zijn voor de rechter gesleept, werden

slachtoffer van broodroof, zijn gemarginaliseerd en moeten zich constant verdedigen tegen het feit 'extreem rechts' te zijn. Het Handboek Janmaat (zie het volgende hoofdstuk) toont de ultieme onderdrukking van dissidente geluiden.

Opinieleiders en kunstenaars geven toe een toontje lager te zingen, en politici die overwegen zich uit te spreken, moeten in die beslissing ook meenemen of ze voortaan onder begeleiding van bewakers naar het toilet willen. Journalisten mijden nu ook 'bepaalde wijken'.

Van al dit soort zaken is decennialang een 'chilling effect' uitgegaan op de samenleving. Wie weet hoeveel mensen weerhouden zijn van het ventileren van hun mening vanwege aanslagen en bedreigingen? Wie weet hoeveel burgers tot zwijgen zijn gebracht door de linkse media die tegenstanders van de massa-immigratie afschilderen als nazi's?

De conclusie is dan ook gerechtvaardigd dat de implantatie van een miljoen moslims in Nederland hooguit in formele zin een democratische legitimiteit kent. De Tweede Kamer is al die jaren inderdaad democratisch gekozen. Dat klopt. Maar veel verder gaat die legitimiteit niet.

Zo'n gebrek aan discussie blijkt juist een voorwaarde voor massa-immigratie. Hoe opener de beleidsarena, hoe groter de kans op een restrictief immigratiebeleid. Dat schrijft wetenschapper Virginie Guiraudon van de Universiteit van Rijssel (Lille). Zij komt in een vergelijkend onderzoek van een aantal Europese landen tot de conclusie dat beleid resulteert in meer immigratie als beleidsvorming zich afspeelt in besloten institutionele kaders, zoals rechtbanken of ambtelijke organisaties, of in parlementaire debatten die weinig aandacht krijgen in de media. Hoe meer beleidsmakers zich kunnen onttrekken aan het zicht van het publiek, hoe groter de kans op immigratieverruimende maatregelen.⁵⁹

Blijkbaar: hoe minder democratie, hoe meer immigratie.

6 Handboek Janmaat

‘Als het fascisme ooit weer opduikt, zal het dat doen onder de naam antifascisme.’

TOEGESCHREVEN AAN JACQUES PRESSER[†], ALBERT SPEER, HUEY
LONG EN ANDEREN

De invoering van de multiculturele samenleving is niet een toevallige gebeurtenis of een onafwendbaar natuurverschijnsel. Het is het gevolg van weloverwogen beslissingen waarbij er doelbewust voor gekozen is de mening van het volk te negeren. De massa-immigratie had niet kunnen plaatsvinden zonder repressie, geweld, bedreigingen, uitsluitingen, broodroof en heksenjacht. Het grofste voorbeeld van multiculturalistische powerplay is de vernietiging van de zogeheten Centrumstroming. De Centrumpartij, later de Centrum-Democraten, was een samenraapsel van maatschappelijk teleurgestelden, met hier en daar racistische denkbeelden (Janmaat was tegen ‘rassenvermenging’) en schandalige omgangsvormen, met als een van de dieptepunten de geamuseerde manier waarop Janmaat de dood van minister Dales verwelkomde.

De partij zelf is historisch gezien nauwelijks interessant. De in linkse kring vaak geponeerde stelling dat Janmaat de eerste politicus was die zich negatief uitsprak over de massa-immigratie is onjuist, weten we nu. Dat was Willem Drees, gevolgd door Willem Drees.

Wat wel historisch belang heeft, is de manier waarop het establishment reageerde op de opkomst van de Centrumpartij. Het is goed de mechanismen te bestuderen, want de reflexen die zorgden voor de muur van haat tegen de Centrumpartij zijn nog volop aanwezig. Het levert als het ware een handboek dat gebruikt wordt tegen iedereen die de multiculturele orthodoxie aanvalt. Dit handboek komt ook uit de kast als Pim Fortuyn begint aan zijn komeetachtige politieke carrière. Er wordt slechts één element aan toegevoegd – dit keer is de moordaanslag succesvol.

Vooralsnog heeft geen enkele historicus onderzoek gedaan naar de mechanismes en technieken die gebruikt werden ter vernietiging van de Centrumstroming; ik verzamelde maar een paar voorbeelden. De manier waarop de Centrumpartij werd aangepakt, betekende het synchroon optrekken van de linkse onderwereld en linkse bovenwereld. De linkse bovenwereld bediende zich van demonisering (de pers), juridische middelen (vervolging en vonnissen) en de politiek van uitsluiting en verzwijging. De linkse onderwereld gebruikte brandbommen, moordaanslagen, intimidatie en bedreigingen. Het doel was hetzelfde, alleen de middelen verschilden.

Eerst dicht bij huis: het Nederlandse parlement. Volgens hoogleraar politieke wetenschappen Meindert Fennema is de opkomst van Janmaat aanleiding tot een dramatische verandering in het Nederlands kiesrecht:

De toetreding van Janmaat tot het Nederlandse parlement bracht de politieke elite in Nederland tot een aantal opmerkelijke stappen. Ten eerste werd besloten aan buitenlandse ingezetenen stemrecht te verlenen bij gemeenteraadsverkiezingen. Ook rechtse partijen als het CDA en de VVD, die hier alleen maar electoraal verlies van konden verwachten, stemden daarmee in. Deze bijzondere uitbreiding van het kiesrecht werd evenwel geen inzet van een verkiezing. In het parlement lieten alleen de SGP en CPN een kritisch geluid horen – een krasse vorm van kartelpolitiek, die in 1985 zijn beslag kreeg in een wetswijziging. Ten tweede werd besloten de Centrumpartij met alle mogelijke middelen te bestrijden. Zij kreeg nergens toestemming voor het houden van een openbare vergadering of van een demonstratie. De inschrijving in het kiesregister werd bemoeilijkt door het aantal voorgeschreven handtekeningen per stemdistrict drastisch te verhogen. Antiracistische organisaties werden niet alleen gesubsidieerd, maar ook werd hun stilzwijgend toegestaan te dreigen met geweld bij bijeenkomsten van de CP.²

In de Tweede Kamer wordt Hans Janmaat met de nek aangekeken. Hij krijgt van niemand een hand, velen willen geen woord met hem wisselen. Na de amputatie van het been van fractiemedewerkster Wil Schuurman als gevolg van de aanslag in Kedichem laat geen Kamerlid iets van zich horen, ook de voorzitter niet. Er wordt niets voor me-

vrouw Schuurman geregeld als die is aangewezen op een rolstoel.

Later krijgen de Centrum-Democraten een werkplek toegewezen op de zolder van het Kamergebouw, zodat bewakers haar elke dag de trap op moeten tillen.³ De Kamerleden tonen geen enkel medeleven met Schuurman. 'Ik kreeg zelfs geen bloemetje uit het fonds voor medewerkers van de Kamer. (...) In de Tweede Kamer zat de fractie van de VVD me uit te lachen, toen ik voor het eerst binnenkwam met mijn kunstbeen. We zijn als monsters behandeld.'⁴

Ook als de parlementariër zijn werk doet, krijgt hij de wind van voren. Janmaat stelt als enige kritische vragen over naturalisaties. Die worden in die tijd nog behandeld door de Kamer, omdat naturalisatie per wet ging. Dat betekent dat nieuwe Nederlanders per veertig worden aangeboden aan de Kamer. Onder aan het papier staat dan dat de stukken 'ter inzage liggen in de bibliotheek'. Niemand neemt die moeite. Janmaat wel. En zo ontdekt hij dat de naturalisatieregels met voeten worden getreden en dat ook criminelen op die manier welkom worden geheten.⁵

Om Janmaat een hak te zetten, besluit de Kamer de naturalisaties per Koninklijk Besluit te regelen, zodat parlementaire invloed daarop niet meer mogelijk is.⁶ Let wel: de Tweede Kamer der Staten-Generaal staat vrijwillig een stuk van haar macht af, iets wat tamelijk uniek is in de parlementaire geschiedenis van het Westen – normaal vechten parlementen juist voor meer bevoegdheden. In het ongepubliceerde boek *De vrouw van de secretaris* beschrijft Janmaat de reactie van VVD-Kamerlid Heemskerck-Philis Duvet. Zij zegt: 'Die ene crimineel kan ons niet schelen. Er lopen zo veel criminelen rond in Nederland.'⁷

Onontkoombaar zijn de nazivergelijkingen. Staatssecretaris Haas-Berger duidt Janmaat als NSB'er.⁸ Kamervoorzitter Dolman vergelijkt de Centruumpartij in het Leids Universiteitsblad met de NSB.⁹ Minister van Staat en PvdA-prominent Jaap Burger zegt: 'Er komt een fascist in de Kamer.'¹⁰ In *Nieuwe Revu* schrijft hoofdredacteur Derk Sauer: 'De Centruumpartij en andere groeperingen spelen in op de angst en de onzekerheid. Net als destijds de NSB.'¹¹

De Anne Frank Stichting geeft het startsignaal voor de jacht op de Centruumpartij met de publicatie van de boeken *Oud en nieuw fascisme* (1982) en *De crisis en de nieuwe zondebok* (1983). In de boekjes wordt de Centruumpartij steevast aangeduid als 'extreem rechts' en 'racistisch'. Directeur Hans Westra stelt ook dat er infiltraties waren van de Anne Frank Stichting in de Centruumpartij. Hij geeft toe dat volgens Maurice

de Hond de Centruumpartij de potentie had de vierde partij van Nederland te worden. ‘Het is dus heel goed dat er goed opgelet is.’¹² Oftewel, het openlijke doel van de Anne Frank Stichting, geleid door PvdA’er Westra, was het dwarsbomen van het democratisch proces.

Het algehele dieptepunt van de buitenparlementaire acties tegen de Centruumpartij vindt plaats op 29 maart 1986. Zelfbenoemde ‘antifascisten’ rijden in een stoet van tientallen busjes, inclusief commandowagen, naar Kedichem, omsingelen het hotel waar de Centruumpartij vergadert en steken het in brand. De partijleden slaan op de vlucht als de linkse demonstranten met knuppels en speren het hotel bestormen en het met behulp van molotovcocktails in de as leggen. Wil Schuurman, de latere echtgenote van Janmaat, springt in doodsnood uit het raam, belandt in een stuk glas en bloedt bijna dood in een wei. Na een operatie van vierenhalf uur in het Dijkzigt-ziekenhuis moet zij een been missen. De foto van een geblakerde, huilende Janmaat met zijn hand voor de mond verschijnt in ons collectieve geheugen.

De actievoerders van Kedichem verklaren onomwonden: ‘Fascisten mogen nooit de gelegenheid krijgen om zich te organiseren. Wie daartoe de gelegenheid geeft, collaboreert.’¹³

De partij krijgt definitief de geur van geweld om zich. Janmaat radicaliseert. Hij wordt een verbitterd en verkrampd mens. Weinigen durven zich nog aan te sluiten – een molotovcocktail, daar zit niemand op te wachten. Alleen mensen die niets te verliezen hebben worden niet afgeschrikt: werklozen en maatschappelijke verliezers.¹⁴ Er waren meer aanslagen: op het partijcongres in 1984 in Boekel wordt met scherp geschoten.

Een andere manier om Janmaat kapot te maken, is met processen. Er worden driehonderd zaken tegen hem aangespannen, vaak door instellingen gesubsidieerd door de belastingbetaler.¹⁵ De politieke en juridische vervolging van de Centruumpartij wordt verscherpt, ook van staatswege. De procureurs-generaal komen op 9 juni 1993 met een richtlijn waarin de officieren van justitie opdracht krijgen alle mogelijke toepassingen van artikel 137 c/e te onderzoeken (discriminatie en groepsbelediging) en zoveel mogelijk tot vervolging over te gaan. Zij moeten daarover aan de Tweede Kamer rapporteren. En waar het OM misschien nog aarzelt, wijst het Landelijk Bureau Racismebestrijding of een antidiscriminatiebureau het op zijn plicht.¹⁶

In heel Nederland is slechts één advocaat te vinden die de linkse terreur durft te trotseren: Leo van Heijningen. Hij moet dat bekopen met verbomaanslagen en bedreigingen. Na de aanslag in Kedichem komt het niet tot vervolging. Het Openbaar Ministerie wordt wel actief als het erop aankomt Janmaat te vervolgen. Hij wordt veroordeeld. Niet om wat hij heeft gezegd, maar om hoe de mensen in het publiek het begrepen zouden kunnen hebben.¹⁷

In drie gevallen komt het daadwerkelijk tot een veroordeling. De tekst 'zo gauw als wij aan de macht komen schaffen we de multiculturele samenleving af' wordt in 1997 zo beoordeeld: 'Officier van Justitie M. Verwiel zei tijdens de zitting van anderhalve week geleden dat er weliswaar vrijheid van meningsuiting geldt, maar dat dat niet betekent dat er ongestraft discriminerende uitspraken gedaan kunnen worden. Rechter R. van den Heuvel was gisteren van mening dat de feiten maatschappelijk gezien zo ernstig waren, dat een geheel voorwaardelijke straf niet op zijn plaats is.'¹⁸ Advocaat-generaal B. Mijer doet in 1995 – voor het gerechtshof in Den Haag – eveneens in een zaak tegen de Centrum-Democraten de uitspraak dat het recht op vrije meningsuiting aan grenzen gebonden is en wel door het grondrecht niet te worden gediscrimineerd.¹⁹

H.J. Schoo, hoofdredacteur van *Elsevier*, schrijft: 'De veroordeling van Janmaat (...) is het sluitstuk van dit hermetisch systeem, dat geen afwijking meer duldt van de nieuwe orthodoxie. Terwijl kiezers nooit de vraag is voorgelegd of zij een multiculturele samenleving wilden, laat staan de ideologie van het multiculturalisme, moet een parlementair nu brommen, omdat hij die ter discussie stelt.'²⁰

Ook in het uitoefenen van zijn democratische rechten wordt Janmaat gedwarsboemd. De commissarissen van de koningin in Noord- en Zuid-Holland verbieden deelname aan de verkiezingen.²¹ Vergaderingen zijn onmogelijk. De tweede openbare vergadering van de Centrumpartij, in 1980, wordt verstoord door leden van de Utrechtse PvdA-fractie.²²

Als drs. A. Vierling, fractiemedewerker van de Centrum-Democraten, wordt voorgedragen voor een functie als leraar Nederlands in Turkije, staan drie Kamerleden klaar om een beroepsverbod te eisen. Mohammed Rabbae, Clemens Cornielje en John Lilipaly stellen 22 december 1995 Kamervragen aan staatssecretaris Netelenbos van Onderwijs. Zij willen dat de voordracht onmiddellijk wordt ingetrokken. Vraag

van Lilipaly (PvdA): 'Hoe verhoudt de voordracht van de kandidaat met een dergelijke achtergrond zich met het streven naar een multiculturele samenleving?'²³ Vierling krijgt op 10 april 1996 in een brief van de wethouder Onderwijs van de gemeente Den Haag deze reactie op een sollicitatie naar een baan als leraar: 'Het beleid dat de gemeente Den Haag (...) voorstaat en uw opvattingen inzake de multiculturele samenleving lopen naar mijn mening zodanig uiteen, dat een aanstelling van u in enige onderwijsfunctie in dienst van de gemeente Den Haag niet aan de orde kan zijn.'²⁴

Enkele FNV-leden die zich aansluiten bij de Centrum-Democraten, worden geroyeerd door de vakbond met als reden dat 'het lidmaatschap van een partij als de CD, die nadrukkelijk andere doelstellingen heeft, niet met het streven van de vakbond valt te verenigen'.²⁵

De uitsluitingspolitiek gaat zelfs zo ver dat actiegroep Kafka een actie begint tegen een bobsleeër die ervan beschuldigd wordt lid te zijn geweest van CP'86. Pas na het afzweren van zijn denkbeelden mag hij Nederland vertegenwoordigen op de Olympische Spelen in Salt Lake City.²⁶ Ook de bobsleebaan dient gevrijwaard te zijn van racisme.

De pers toont zich onderdeel van de multiculturele macht. 'De meeste journalisten negeren Janmaat. (...) Andere journalisten doorspekken hun verslaggeving met een negatieve ondertoon.'²⁷ VARA-verslaggever Henk van Hoorn kondigt op de verkiezingsavond in 1982 bij Janmaat dreigend aan: 'We zullen u kritisch volgen.'²⁸ Hugo Schneider noemt zijn eigen omroep, de VARA, 'de spreekbuis van de anti-Janmaatbeweging'. Van Hoorn stelt Janmaat een vraag, maar schakelt tijdens het antwoord terug naar de studio. Van Hoorn is nog weken de held in het café. Radioverslaggever Ab Pilgram laat in zijn contract opnemen dat hij geen 'fascisten' hoeft te interviewen.²⁹

Het journalistieke adagium dat met open vizier gewerkt wordt, is uiteraard niet van toepassing op de CD. Maar liefst drie journalisten infiltreren in de Centruumpartij. Kees Kooiman van *De Groene Amsterdammer* werkt zich op tot secretaris van de CD-jongeren en raadslid in Purmerend. Bas van Hout (*Panorama*) weet ook door te dringen tot de kandidatenlijst voor de gemeenteraadsverkiezingen. Hij schrijft undercover een verslag. Peter Rensen werkt op die manier aan een boek. Hij wordt gesteund door het Fascisme Onderzoekscollectief, FOK, een extreem linkse organisatie.³⁰ Kees Kooimans onderzoek wordt

medegefinancierd door het Fonds Bijzondere Journalistieke Projecten, een door de overheid gesubsidieerde organisatie.³¹

Bij de zendtijd voor de politieke partijen vertikken mensen van de staatsomroep het een tekstje uit te spreken waarin wordt verteld welke partij die avond dienst heeft als de CD uitzendt. Technici weigeren ook anderszins de uitzending te faciliteren. Nadat de CD fors in Almere heeft gewonnen, wordt de stad getroffen door een heuse culturele boycot: Adèle Bloemendaal weigert nog langer op te treden ‘in deze fascistische nieuwbouwenclave’.³²

Op internet valt terug te luisteren hoe in november 1983 Janmaat door drie journalisten op de radio wordt geïnterviewd in het kader van een serie over ‘racisme’ en ‘fascisme’. We horen het schreeuwen- de en tierende drietal Max van Weezel, Henk van Hoorn en Ronald van den Boogaard. Als Janmaat stelt: ‘Er komt een miljoen moslims’, zegt Henk van Hoorn: ‘Dat is toch onzin.’ Dezelfde VARA-man zegt: ‘Als u zegt dat er problemen zijn (met immigratie) moet u dat gewoon bewijzen.’ Van Weezel: ‘U wilt weten hoeveel geld er naar joden gaat, en naar hindoestanen (...). U wilt een apartheidsbegroting.’ Janmaat: ‘De immigratie moet worden gestopt.’ Henk van Hoorn: ‘Dat is al gebeurd.’³³ Journalisten zijn een partij. ‘Door met behulp van publiciteit ruzies binnen dergelijke organisaties uit te lokken, werkt men doelbewust aan het interne ontmaskeringseffect. (...) Bij een aantal belangrijke afsplitsingen hebben de media een rol gespeeld: de Centrumpartij begin jaren tachtig, het Nederlands Blok als afsplitsing van de CD begin jaren negentig en de breuk in CP’86 in 1996-1997.’³⁴ In 1998 verdwijnt Hans Janmaat uit de Tweede Kamer. Op de verkiezingsavond sluit de journalistiek in stijl af. Fons de Poel van de KRO laat hem geen seconde uitspreken, valt hem steeds in de rede, en een boze Janmaat loopt verontwaardigd weg uit het interview.³⁵

De voormalige baas van de Binnenlandse Veiligheidsdienst, Arthur Docters van Leeuwen, zegt in een interview dat ‘de grootste prestatie’ van zijn dienst in de jaren tachtig ‘het stukspelen van de Centrum- partij van Janmaat is geweest, door te infiltreren en mensen tegen elkaar op te zetten en uit te spelen’.³⁶ Docters van Leeuwen leidt de BVD van 1989 tot 1995. Hij is van 1982 tot 2002 lid van D66.³⁷ Ook in jaarverslagen van de BVD valt te lezen dat scheuringen zijn uitgelokt

door de geheime dienst.³⁸ Opvallend was dat het geweld en de haat niet afkomstig waren van allochtonen. Het waren altijd autochtone Nederlanders die optraden als zaakwaarnemer. Volgens Max Pam droegen al die pesterijen ertoe bij dat Janmaat radicaliseert. Hendrik Jan Schoo zegt: ‘Gebrandmerkt als racist ging hij zich gedragen als racist.’³⁹

Het is goed voor ogen te houden hoe het establishment de heksenjacht op Janmaat heeft uitgevoerd, en vooral dat de daders decennia later geen enkele wroeging hebben over hun activiteiten. Docters van Leeuwen is trots op de vernietiging van de Centrumstroming. Ook de rechters die Janmaat veroordelen, met wat vrij breed wordt gezien als een politieke uitspraak, tonen geen enkele spijt. In *NRC Handelsblad* noemen ze het ‘voor die tijd gepast’, want hij ‘spoot gif in de samenleving dat discriminatie aanwakkerde en haat deed gedijen’.⁴⁰

Een van de actievoerders van Kedichem, Leo Adriaense, laat in de VPRO-documentaire *Wonderland* van Robert Oey weten geen enkele wroeging te hebben en het kwijtraken van het been door mevrouw Schuurman ‘geen disproportionele straf’ te vinden.⁴¹ ‘Dat die mevrouw Schuurman haar been toen is afgezet... tja, dat was wel lullig,’ meent Leen van den Berg, een van de actievoerders, in een gesprek met *Nieuwe Revu*.⁴²

Twee vooraanstaande krakers die aanwezig waren bij de voorbereidingen van de aanslag in kraakpand Vrankrijk te Amsterdam, alsmede bij de uitvoering ervan in Kedichem, zien zelfs de voordelen van de aanslag. In *de Volkskrant* schrijven ze: ‘Toch zijn er enkele positieve resultaten geboekt. Ten eerste is de fusie tussen de CP en CD voorkomen. Ten tweede wordt extreem rechts sinds de actie in Kedichem eerder geassocieerd met de verstoring van de openbare orde dan met een “respectabele” politiek.’⁴³ Ook als directeur Hans Westra afscheid neemt van de Anne Frank Stichting, blik hij met weemoed terug: ‘Ik werkte aan een project met acties tegen Janmaat. Dat was een mooie tijd. Het publiek stond vierkant achter ons.’ Hij duidt die tijd aan als ‘het verzet tegen het grote kwaad’.⁴⁴

Janmaat was een makkelijke prooi. Hij beheerste het politieke spel niet, sloeg soms onsamenhangende taal uit en kwam met de meest bizarre teksten – bijvoorbeeld over Ruud Gullit, die gezien zijn huidskleur niet de capaciteiten zou hebben om uit te komen voor het Nederlands elftal. Maar het historische belang van Janmaat is dat hij diende

als afschrikkend voorbeeld voor wie het waagde de multiculturele omerta te doorbreken. Voor wie meende in actie te moeten komen tegen de massa-immigratie, waren de risico's nu duidelijk: je kunt moordaanslagen verwachten, wellicht ingegooide ruiten, journalisten maken misschien je privéadres bekend, wie weet moet je wel toekijken hoe je vrouw voor je ogen doodbloedt. Nietsontziende krakers zijn uit op je leven, er vinden aan de lopende band demonstraties tegen je plaats. Het hele SubsidieNetwerk van Links is uit op je ondergang. Ondertussen staat de rechterlijke macht klaar om je te vervolgen en je failliet te procederen. Er is nauwelijks een advocaat die je wil verdedigen. Via de media word je constant voor nazi uitgemaakt. Op je werk wil niemand je een hand geven. De geheime diensten zetten alles op alles om je kapot te maken. Er zijn infiltraties van linkse actiegroepen en linkse journalisten. Wie kun je vertrouwen?

In dat krachtenveld, dat de naam democratie draagt, mochten mensen afwegen of ze zich wilden uitspreken tegen de massa-immigratie en de islamisering.

Vrijwilligers, *anyone*?

7 De multiculturele elites

'De werkelijke toestand onzer cultuur is hierdoor gekenmerkt, dat men in de topleidingen van wetenschap, kunst, politiek, economie, moraal, hier en daar een enkel élite-mens aantreft, omringd door een aantal valse munters, en dat men verder een aantal élite-mensen in de lagere regionen vindt, waar ze in een staat van dienstbaarheid belangrijk werk doen, maar toch niet tot hun recht komen, omdat ze moeten gehoorzamen aan de schijn-élite van de valse munters.'

JACQUES DE KADT¹

Nog even over de relatie tussen multiculturalisme, massa-immigratie en democratie. De 'Lange Mars door de Instituties' leverde voor de radicale jongeren cruciale posities op in de samenleving. Zijn die posities verlaten, of zijn radicaal-linkse ideeën zoals het multiculturalisme nog steeds aan de macht op de sleutelposities in de maatschappij? En geldt dat dan voor de hele organisatie, of is multiculturalisme toch meer een eliteaangelegenheid?

In de klassieke politicologie heeft altijd een debat plaatsgevonden over de vraag waar de macht ligt. Aan de ene kant zijn er de mensen die één machtscentrum zien, met één top die de lakens uitdeelt. Anderen zien meerdere plekken waar macht is, soms leidend tot een evenwicht of een uitwisseling tussen verschillende belangen of ideeën.

In de Verenigde Staten stonden zo de politicologen C. Wright Mills en Robert A. Dahl tegenover elkaar. Mills zag de samenleving gedomineerd door één elite. Dahl gaf stem aan de tweede school. Hij muntte de term 'polyarchie'. In zijn klassieke *Who Governs?* (1961) schetst hij zijn onderzoek naar de machtsstructuren in het stadje New Haven in de deelstaat Connecticut, waar volgens hem verschillende elites op verschillende plekken invloed uitoefenden. Vervolgens vond door middel van uitruil besluitvorming plaats. Dit model impliceert dat verschillende elites andere belangen hebben, en dus andere standpunten. Dahl noemt dit niet alleen kenmerk van democratie, maar impliciet ook als een voorwaarde ervoor.²

Iemand die het model van Dahl heeft ingevuld is Richard Bernstein, voormalig journalist van *The New York Times*, de auteur van *Dictatorship of Virtue*. In dat boek beschrijft hij hoe de voorhoede van de culturele revolutie van de jaren zestig sindsdien de kern vormt van Amerika's culturele elite. Het zijn mensen die werken als journalist, ze geven les op de universiteiten, werken in culturele en sociale organisaties, ze zijn politici en ambtenaren, schrijvers en kunstenaars. 'En hoe machtig ze ook zijn, ze doen nog steeds alsof zij de outsiders zijn, de stemmen op de barricaden, in de strijd met een onderdrukkend establishment, terwijl ze in werkelijkheid inmiddels zelf het establishment zijn geworden.'³

De komende hoofdstukken kijken we naar verschillende machtscentra in Nederland, we bezien of er sprake is van pluriformiteit. We zoomen daarbij in op hun kijk op het multiculturele project. We inventariseren in hoeverre het multiculturele gedachtegoed daar is ingedaald en of de elite op dezelfde manier het multiculturalisme steunt als de achterban.

Politie

We beginnen op een onverwachte plaats. De politie heeft de naam bemand te worden door mensen die wars zijn van modegrillen en softe geluiden. De realiteit is anders. Op veel cruciale posten zitten mensen met een multiculturalistische achtergrond. Het zorgt ervoor dat de politie er op veel plaatsen in Nederland voor kiest de confrontatie met moslimjongeren tot elke prijs te mijden. Het motto is 'pappen en nathouden'. Een dieptepunt hierin vormt de Amsterdamse politie die in 2006 bij de rellen in Slotervaart wordt opgedragen in die wijk niet in uniform de straat op te gaan. Dat zou maar provoceren. Agenten in die buurt ontvangen een e-mail van hun baas met daarin de tekst: 'De aanwezigheid van grote hoeveelheden geüniformeerd personeel is voor de jeugd veelal een aanleiding de confrontatie te zoeken. Uiteraard willen wij dat voorkomen en de rust in de buurt bewaren.'⁴ De pvv onderschepte deze e-mail en stelde hem aan de orde in de Kamer.

Overall in Nederland, bij bijna alle korpsen, slaat de multikul toe. Maar natuurlijk nergens zo puur als in de stad van Job Cohen. De Amsterdamse hoofdcommissaris Bernard Welten, lid van de PvdA, deelt exemplaren van de *Carrièrekrant* uit in de Oumamoskee, in de hoop zo

moslimagenten te werven. Het levert een pijnlijke foto op van de hoogste politiemans van onze hoofdstad die letterlijk op zijn knieën gaat voor de islam.⁵ De hoofdcommissaris zegt op de politie-iftar-maaltijd dat hij 'de ramadan had leren kennen als een periode van mediteren/bezinning om dichterbij god te komen'. Welten ontkent daar dat jihadistisch geweld voortkomt uit de islam. Hij zegt over Wilders' omstreden film *Fitna*: 'Sommigen zeggen dat de film meeviel, maar ik vind van niet. De film suggereert ten onrechte dat geweld of zelfs terreur voortkomt uit de Islam, terwijl er toch veel meer reden is aan te nemen dat de ontspoorde daders het gewelddadig extremisme goedpraatten door de Koran te misbruiken.'⁶

Voormalig hoofdcommissaris van Amsterdam Joop van Riessen vertelt in het televisieprogramma *Pauw & Witteman* over Geert Wilders: 'In wezen zou je de neiging hebben: we mollen hem, hij moet gewoon vandaag weg en hij mag niet meer boven tafel komen. Dat is een normale reactie.' Over de 540.000 PVV-stemmers in 2006 zegt hij: 'Dat zijn dus duizenden mensen die in deze wereld van de nieuwe samenleving die we aan het maken zijn niet passen. Waarvan je dus eigenlijk zou zeggen: die moeten het land uit. Die horen hier dus niet meer thuis.'⁷

De Amsterdamse districtschef Ad Smit scoort extra punten op het stadhuis als hij in een interview meteen overgaat tot een vergelijking met de Tweede Wereldoorlog als hij het heeft over Marokkanen: 'Ik vind het makkelijk om als het je zelf niet goed gaat – en er zijn in deze tijd dat het wat minder gaat mensen die in de problemen zitten – dat af te reageren op anderen. Daar hebben we halverwege de vorige eeuw wel een heel slecht voorbeeld van gehad.'⁸

De Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding laat ook al het hoofd hangen naar de oprukkende islam. In het rapport *Teruggang en uittreding. Processen van deradicalisering* onderzocht schrijven de onderzoekers dat 'serieus' zou moeten worden geluisterd naar de eisen van radicale moslims. Ook houden ze de mogelijkheid open dat deze 'wensen' 'legitieme maatschappelijke kritiek bevatten die de samenleving daadwerkelijk zou kunnen verbeteren'.⁹

Namens wie spreekt de politie-elite? Nauwelijks voor de werkvloer. Wie zijn oor wel eens te luister legt bij Amsterdamse dienders, hoort

een heel ander geluid, zoals de mededeling dat minstens 70 procent van de wijkagenten in Amsterdam pvv stemt. Een informele schatting stelt zelfs dat een derde van het totale Amsterdamse politiekorps op de Partij voor de Vrijheid zou stemmen.

Defensie

Ook onze strijdkrachten blijven niet gespaard. Een vacatureadvertentie wordt opgevrolijkt met een foto van een moslim die knielt naar Mekka, met daaronder de tekst: ‘We hebben een regeling voor bijzondere feestdagen en ook met speciale voedingswensen (zoals halal en koosjer) wordt nadrukkelijk rekening gehouden. Toch kun je organiseren wat je wilt, het belangrijkste is en blijft: onderling respect. Daar geloven we heilig in.’¹⁰

Maar de multiculturele idealen slaan nauwelijks aan bij militairen. Bijna drie kwart van de lagere rangen is negatief over de multiculturele samenleving. Een ruime meerderheid van de hoogst geplaatste militairen deelt die mening. De meeste Nederlandse militairen staan negatief tegenover allochtonen. Dat geldt voor zowel het defensiepersoneel in lagere functies als voor hooggeplaatste militairen. Het blijkt uit een onderzoek onder personeelsleden van de landmacht, luchtmacht, marine en marechaussee, uitgevoerd door de Nederlandse Defensie Academie. Een kwart van alle militairen meent dat de problemen in de krijgsmacht door de komst van militairen van onder meer Surinaamse, Turkse en Marokkaanse afkomst zijn toegenomen. Voor het onderzoek zijn via een steekproef 5600 personeelsleden van Defensie benaderd. Bijna 40 procent heeft gereageerd – voor dit soort onderzoek een hoge respons.¹¹

Geschrokken van de resultaten doet het ministerie van Defensie vervolgens zelf ook onderzoek. Dit wijst uit dat de populariteit van de multiculturele samenleving iets gestegen zou zijn.¹²

Ambtenarij

Meer dan de helft van de rijks-, provincie- en gemeenteambtenaren wil niet werken voor een bewindspersoon van de pvv van Geert Wilders. Bijna 70 procent van de lezers van de ambtenarensite re.Public vindt het ‘een drama’ als de pvv gaat regeren.¹³

Dat komt niet helemaal als een verrassing. Aan de vooravond van de Tweede Kamerverkiezingen in 2006 vraagt het weekblad Binnen-

lands Bestuur vijftienhonderd ambtenaren naar hun politieke voorkeuren. De belangrijkste uitkomst: ambtenaren hebben een sterke voorliefde voor links. Als het aan de overheidsdienaren zou liggen, gaan ruim 80 van de 150 Kamerzetels naar linkse partijen.

Een kwart van de ambtenaren is lid van een partij, dat is behoorlijk wat meer dan het landelijk gemiddelde van 2,6 procent. Van die ambtenaren met partijboekje is 34 procent lid van de Partij van de Arbeid. Het CDA volgt pas op 18 procent en de VVD met 12 procent.¹⁴ Belangrijker nog is de top van de ministeries, die een zwaar stempel drukt op het beleid. De helft van de secretarissen-generaal, de hoogste ambtenaren op de ministeries, is het linkse gedachtegoed toegedaan. Zes van de twaalf topambtenaren zijn of PvdA-lid (vijf) of van D66 (een).¹⁵

Een afdeling van de ambtenarenbond AbvaKabo vindt in oktober 2009 dat die organisatie uit de FNV moet stappen als FNV-voorzitter Agnes Jongerius wil gaan praten met Geert Wilders over mogelijk gezamenlijk optreden bij de verdediging van de AOW-leeftijd van 65 jaar. De afdeling Amstel-Kennemerland wil ook dat de AbvaKabo de rvv op een lijst zet met organisaties waarvan het lidmaatschap of het uitdragen van gedachtegoed onverenigbaar is met het lidmaatschap van de AbvaKabo. 'Het is een racistische organisatie,' aldus de secretaris van de afdeling.¹⁶

In het onderwijs is de situatie niet veel beter. Van het onderwijspersoneel stemt 30 procent PvdA, 22 procent D66 en 20 procent GroenLinks. In totaal stemt maar liefst 85 procent op een linkse partij, blijkt uit onderzoek van het *Onderwijsblad* van de Algemene Onderwijsbond.¹⁷

Vakbonden en werkgevers

Ook de top van de vakbond kiest voor de multikul. Edith Snoey, voorzitter van de AbvaKabo, zegt dat contact met de Partij voor de Vrijheid een 'no-goarea' is. Voorzitter Jongerius bezoekt ondertussen iftarmaaltijden, steunt de Hoofddoekenbrigade die dit symbool van de islam in het bedrijfsleven promoot, doet een kritiekloos interview op Al-Yaqeen (de website van de As-Soennahmoskee en imam Fawaz), wil bidruimtes op het werk – die in de praktijk bijna altijd moskeeruimtes worden.¹⁸ In hetzelfde gesprek zegt ze, duidelijk gericht op de lezers van deze islamitische site, dat bidden op het werk moet kunnen.¹⁹ De FNV-voorzitter zegt in een toespraak op het Ramadanfesti-

val: 'De achterliggende waarden daarvan staan dicht bij de uitgangspunten van de FNV.'²⁰

Spreekt de vakbondselite namens de hele vakbond als zij het multi-culti-evangelie predikt? Van de FNV'ers stemt 17 procent Partij voor de Vrijheid, die daarmee de grootste partij is onder FNV-leden, samen met de PvdA. 70 procent van de FNV-achterban heeft geen bezwaar tegen een 'duivelspact' met de Partij voor de Vrijheid.²¹

Ook bij het CNV zien we de kloof tussen de multiculti-elite en de basis. Als het CNV in oktober 2006 voorstelt van het Suikerfeest een vrije dag te maken, moet voorzitter René Paas dit schielijk intrekken na ladingen kritiek; er komen onder andere honderden reacties van leden die niets voelen voor het zelfislamiseringsvoorstel. Slechts een klein percentage reageert positief.²² Dezelfde vakbond weigert elke samenwerking met de Partij voor de Vrijheid. Waarnemend CNV-voorzitter Bert van Boggelen: 'Het CNV wijst samenwerking af met partijen die bevolkingsgroepen uitsluiten.'²³ Bij de Kamerverkiezingen van 2010 is hij kandidaat voor GroenLinks.

Vormen werkgevers dan wel een rechts bastion? Niet echt. Als in de zomer van 2010 managers bij bedrijven met een omzet van meer dan 25 miljoen euro hun voorkeur mogen geven over het komende kabinet, kiest de grootste groep, 37 procent, voor PaarsPlus.²⁴ Werkgeversvoorzitter Wientjes doet regelmatig aanvallen op de PvdV. Zijn voorganger Rinnooy Kan is D66-kopstuk. VNO-NCW is een groot pleitbezorger van de toetreding van Turkije tot de Europese Unie.²⁵

Rechterlijke macht

Ook de rechterlijke macht is sterk links georiënteerd. In maart 1987 stemmen er van de 123 jonge rechters en officieren van justitie 40 op D66, 38 op de PvdA, 12 op klein links, 17 op het CDA en 15 op de VVD. Slechts één spreekt zijn voorkeur uit voor klein rechts.²⁶

De rechters en openbare aanklagers worden steeds linkser. In vergelijking met 2006 is in 2008 het aantal VVD-stemmers gedaald van 15 procent naar 12 procent. Het CDA gaat eveneens achteruit, van 19 naar 14 procent. De twee meest uitgesproken multicultipartijen, D66 en GroenLinks, zijn veel populairder onder rechters en aanklagers dan onder het publiek. D66 is veruit de populairste partij onder rechters, met 24 procent (dat was op het moment waarop deze partij op

een dieptepunt stond in de landelijke peilingen). De PvdA komt op de tweede plek met 20 procent. GroenLinks is goed voor maar liefst 14 procent. De rechters lezen vooral *NRC Handelsblad* (68 procent). Slechts 6 procent neemt kennis van *De Telegraaf*.²⁷ Politicoloog Meindert Fennema zegt: ‘De rechterlijke macht heeft nog altijd veel aanzien bij de bevolking, ook al zijn de meeste leden aanhangers van D66 die de opvattingen van Pechtold delen.’²⁸

Tegenover deze steeds linkser wordende rechters staat een publiek dat zeer ontevreden is over de resultaten van hun werk. Maar liefst 85 procent vindt dat rechters te licht straffen. Dat blijkt uit onderzoek van de Raad voor de Rechtspraak.²⁹ Een analyse van *Elsevier* in 2009 leert dat rechters de afgelopen jaren softer zijn gaan straffen, ook al geen indicatie dat men het rechtse gedachtegoed is gaan omarmen. Zowel het aantal gevangenisstraffen als de gemiddelde duur daarvan is in de afgelopen vijf jaar aanzienlijk gedaald. Vergeleken met 2004 wordt in 2008 een kwart minder vrijheidsstraffen opgelegd. Het aantal opgelegde detentiejaren daalt met 14 procent. Rechters spreken vaker vrij, taakstraffen nemen in populariteit toe.³⁰

De ongekozen rechters hebben de afgelopen decennia een groot aantal politieke uitspraken gedaan.

- Dr. J. Imkamp, negen jaar Kamerlid voor D’66, schrijft in 1981 drie artikelen in *NRC Handelsblad* over demografische ontwikkelingen onder de titel ‘Hoe vol is Nederland?’ Een van die artikelen heeft als ondertitel ‘Stuurloos op weg naar een multiculturele samenleving’. Imkamp waarschuwt in zijn artikel voor ‘het uitsterven van de gehele blanke wereld’. Hij vraagt om een rectificatie nadat Hugo Brandt Corstius hem in diens *Volkskrant*-column Stoker heeft uitgemeent voor racist. De eis van Imkamp wordt afgewezen. Volgens rechter Borgerhoff Mulder wekt de D’66’er de indruk het blanke ras superieur te achten en verdient hij dus de kwalificatie ‘racist’.³¹
- Prosper Ego, voorzitter van het Oud-Strijders Legioen en hoofdredacteur van het blad *Sta Vast*, wordt in 1995 veroordeeld tot een boete van 5000 gulden, waarvan 2000 voorwaardelijk, voor afdrukken van artikelen op het gebied van criminaliteit en immigratie.
- De rechter die Volkert van der Graaf, de moordenaar van Pim Fortuyn, tot een vederlichte straf veroordeelt, Nol Vermolen, was ook actief voor de promassa-immigratieorganisatie Vluchtelingenwerk Nederland. In een interview in 1998 zegt hij dat de organisatie

- ‘in uiterste gevallen gewoon zal blijven doorgaan met de betaling van paspoorten die volgens justitie vervalst zijn’.³²
- De postertekst ‘Reisbureau Rita, arrestatie, deportatie, crematie adequaat tot het bittere eind’ mag van de politierechter. Een 32-jarige Nijmegenaar wordt vrijgesproken.³³
 - vvd-Kamerlid Henk Kamp spreekt van een campagne van ‘linkse rechters om alles wat is opgebouwd met de inburgering, weer af te breken’ als een rechtbank de inkomenseis voor importbruiden schrappt.³⁴
 - De rechtbank in Amsterdam bepaalt dat migranten die voor gezinshereniging naar Nederland willen komen, niet eerst in eigen land een examen Nederlands hoeven te halen. Die zaak was aangespannen door een Marokkaanse analfabete vrouw die in Nederland bij haar man wilde gaan wonen, maar die in Marokko was gezakt voor het examen.³⁵
 - Een Amsterdamse tramcontroleur mag geen kruisje dragen op zijn kleding. Dit na een uitspraak van de kantonrechter Eric Marres. Hij neemt hierbij de islamitische wet over. ‘Voor moslima’s bestaat een religieus voorschrift om het haar te bedekken. Volgens mij is er niet een religieus voorschrift voor christenen om een kruisteken op je kleding te dragen.’³⁶
 - Cartoonist Gregorius Nekschot (van zijn bed gelicht), Mohamed Rasoel (veroordeeld wegens discriminatie vanwege zijn uit 1990 daterende boekje *De ondergang van Nederland*), de hoofdredacteur van *Hoeiboel* (melden op het bureau) en Geert Wilders, die voor de rechter moet verschijnen. Wie zich islamkritisch uitlaat, moet vrezzen voor juridische problemen.

Kerken

Met weinig zaken mag de Nederlander blijer zijn dan met de christelijke achtergrond van zijn land. Bijna al onze cruciale verworvenheden hebben een relatie met het christendom. Democratie, scheiding van kerk en staat, tolerantie, maar ook waarden als vlijt en efficiency. Wie Max Webers *De geest van het kapitalisme en de protestantse ethiek* heeft gelezen, weet dat ook onze economische successen een direct verband hebben met het christendom.

Je zou verwachten dat juist de kerken opkomen voor die erfenis. Waar bijvoorbeeld in de Verenigde Staten de kerken nog wel eens een bron van gezond verstand willen zijn, is in Nederland de kerk een ac-

tor in het verbreiden van de wijsheden van de sixties. De ene week gingen gelovigen nog naar de kerk voor het dienen van God, de zondag erna kwamen ze er om de Novib te aanbidden. James Kennedy beschrijft hoe simpel de overgang was. Vanuit Amerika volgde hij hoe vlot zijn Nederlandse familieleden eind jaren zestig, begin jaren zeventig de kerk inruilden voor politieke partijen als de PPR en de CPN. Velen verlieten de kerk. De mensen die bleven, waren vaak de kerk-gangers die nog het meest de tijdgeest belichaamden.³⁷

PvdA-verlater Jacques de Kadt ziet dat al in 1972, in *De politiek der gematigden*:

Eveneens moet op het verschijnsel worden gewezen dat in onze tijd de erosie van de godsdiensten, grote groepen van losgeslagen, naar ideologie snakkenden, voortbrengt, die, in hun geloofswanhoop, zich vastklampen aan de communistische en derde-wereld-bewegingen; terwijl de aangevreten kerken hetzelfde doen, om hun gelovigen te vinden, door de ideologie van anti-kapitalisme en bevrijding der onderdrukten! (...) De oude binding christendom/nationalisme/imperialisme maakt plaats voor de binding christendom/socialradicalisme/derdewerld-idealisme, die samen met het communisme en het derderwerldisme optrekt... naar een nieuwe tyrannie.³⁸

De linkse oriëntatie van de christelijk elite in Nederland zorgt voor een uitgesproken pro-immigratiestandpunt. Martien van Dijk, voorzitter van Netwerk voor Religieuzen voor Vluchtelingen, zegt het zo mooi: 'Laat ze maar komen, laat ze maar delen in onze rijkdom, want het is ook van hen. Wij hebben de landen waar deze mensen vandaan komen eeuwenlang uitgebuit, alles wat daar aan rijkdom was hebben we naar hier gesleept, en nu zouden we hen weghouden?'³⁹ Bisschop Muskens van Breda pleit in september 1998 in NOVA om economische vluchtelingen ook als vluchtelingen op te nemen. Hij wil niet uitsluiten dat dat kon gelden voor alle economische vluchtelingen.⁴⁰ Muskens wil dat het Vaticaan in de mis God Allah noemt. 'Het is mijn wens dat dat ook in de Sint-Pieter gebeurt.'⁴¹

Senator Schuurman van de ChristenUnie pleit zelfs voor een 'moreel en cultureel pact' tussen islam en christendom. Volgens hem bestaat er 'veel overeenstemming' tussen de islamitische en de christelijke kritiek op 'uitwassen' van de moderne cultuur, zoals 'leeg materialisme' en 'de overheersende rol van het technische denken'.⁴²

Daags na de moord op Theo van Gogh komt de generale synode van de Protestantse Kerk in Nederland, de PKN – de fusiekerk van hervormden, gereformeerden en lutheranen – met een kanselboodschap. Van Gogh, zijn familie of Nederlanders die vrezen voor de islam worden daarin niet tegemoet getreden. De PKN-leiding laat weten dat zij ‘juist in deze weken’ haar ‘herkenning’, ‘verbondenheid’ en ‘solidariteit’ wilde onderstrepen met de moslimgemeenschap ‘die leeft in ontzag voor God’.⁴³ Hoezeer de kerkleiding naar extreemlinks is doorgeradicaliseerd, blijkt wel uit de deelname aan de demonstratie ‘Genoeg is Genoeg’ van 17 september 2005, gericht tegen het stellen van eisen aan (huwelijks)migranten en inburgeringsplicht. PKN-leider Bas Plaisier spreekt op deze (zeer slecht bezochte) anti-Verdonk-bijeenkomst, naast Mohammed Rabbae en Femke Halsema.⁴⁴

In het verlengde daarvan zet Plaisier zich in tegen het uitkomen van Geert Wilders’ film *Fitna*. Hij nodigt Geert uit in het hoofdkwartier van de PKN. Dan moet samen de film bekeken worden en beoordeeld worden of-ie kwetsend is. Dit om ‘maatschappelijke onrust te voorkomen’.⁴⁵

Tegenover de radicale islam staat de PKN een stuk minder kritisch. De leiding van die kerkvliegt bij het uitkomen van *Fitna* zelfs naar Caïro om te gaan praten op de Al-Azharuniversiteit, het Kremlin van de Soeni-islam, berucht om zijn vele fatwa’s. De PKN’ers komen met een boodschap: ‘Wij wijzen het met kracht af als de Koran en de profeet Mohammed geminacht en belasterd worden.’ Deze christenen zien Mohammed dus als ‘profeet’. Maar minstens zo opvallend is het gezelschap waar men deze semi-excuses komt aanbieden. Het vraagt belet bij sjeik Mohammed Sajjid Tantawi, een producent van onder andere fatwa’s waarin de jihadistische zelfmoordaanslagen tegen Israëliëse burgers worden goedgekeurd.⁴⁶

De PKN-top voelt zich hier blijkbaar thuis: middeleeuws aandoende jodenhaat, en oproepen joden zonder aanzien des persoons te doden. Het gezelschap stelt: ‘Wij attenderen erop dat de heer Wilders een visie vertegenwoordigt van een klein deel van de Nederlandse samenleving. Deze visie wordt zeker niet gedragen door de Nederlandse kerken.’

Dat laatste is maar de vraag. Misschien dat de top in pro-islamtermen denkt, voor de basis ligt dat anders. Twee derde van de dominees vindt dat de Nederlandse moslims doorgaans onvoldoende afstand nemen van bedreigingen en gewelddadige uitingen tegen andersden-

kenden, blijkt uit een enquête onder tweeduizend predikanten verricht door *HP/DeTijd* in 2006. Slechts een minderheid van de dominees is het eens met de stelling '(juist) als christen ervaar ik herkenning en verbondenheid met de Nederlandse moslimgemeenschap'.⁴⁷

Meer dan de helft van de predikanten stemt overigens links. Slechts 1 procent stemt vvd.

Buiten de multiculturele elite om kiezen 'gewone' kerkgangers ervoor op te komen voor de christelijke waarden in Nederland. Een kwart van de winst van de pvv bij de Kamerverkiezingen van 2010 is afkomstig van het cda. Nergens groeit de partij zo snel als in de Biblebelt.⁴⁸

De Partij voor de Vrijheid is inmiddels de tweede partij van christelijk Nederland.⁴⁹

Kunst

Kunstenaars zijn vaak het doelwit van islamieten. Toch komen kunstenaars daar niet tegen in actie. Een verklaring voor het zwijgen van de kunstenaars ligt waarschijnlijk in hun afhankelijkheid van subsidie. Subsidieontvangers hebben over het algemeen de neiging de subsidiegever 'tegenmoet' te werken. Subsidiekunstenaars streven opvallend vaak naar een 'dialoog tussen bevolkingsgroepen', of andere zaken die de subsidieaanvraag kunnen versnellen. Het illustreert dat kunstsubsidie leidt tot conformisme.

Gerard Reve had wél een heldere kijk op de islam, net als Gerrit Komrij. Verderop in dit boek komen we Rudy Kousbroek en Karel van het Reve tegen. We stellen vast dat zij alle vier niet afhankelijk waren (of zijn) van kunstsubsidies. Gerard Reve wordt aangehaald in het boek *Revelaties* van Tom Rooduijn.

Reve bracht het gesprek op de islam, die hij kenmerkte als 'een heel griezelige uitvinding'. (...) Over de Koran zei Schopenhauer: ik heb alle vertalingen gelezen waarop ik kon vertrouwen, maar in dat hele boek niets van enige waarde gevonden. Hij zag toen al het zinloze van die hele zaak in. Ook het fatalisme, dat alles geschiedt door Gods wil. Als er geen menselijke verantwoordelijkheid meer is, mag je gewoon maar een heel volk afslachten. Dan kan je vrouwen en kinderen in stukken hakken, zoals in Algerije gebeurt. 'tIs helemaal geen religie. 'tIs eigenlijk voornamelijk massamoord. En 't kent ook geen kunst. Geen beel-

dende kunst, niets. En dan te bedenken dat die waanzin pas 500, 600 jaar na Christus opeens begonnen is.⁵⁰

Gerrit Komrij schrijft in 1983, naar aanleiding van islamitische aanslagen en demonstraties:

Al deze krantenberichten maken het duidelijk: de heilige oorlog is begonnen. De Turken zullen ditmaal niet voor Wenen blijven staan. De westerse wereld zal als een rijpe vrucht in de schoot van het mohammedanisme vallen. Als een beurse, sidderende vrucht. (...) (Regeringsleiders) wéten dat het christendom binnenkort nergens meer te vinden zal zijn, om de eenvoudige reden dat het plaats heeft gemaakt voor de leer van de profeet. Ze kunnen niet serviel genoeg zijn, naar links en naar rechts, want de mohammedaanse golf is in volle aantocht. Europa islamiseert. (...) Op een ochtend zullen we wakker worden en allemaal Ali heten.⁵¹

Dat kunst steeds meer een politiek instrument is geworden, blijkt al ten tijde van staatssecretaris Van der Ploeg (PvdA). Zo ontvangt het Schönberg Strijkkwartet een brief met de vraag hoeveel allochtonen er in het kwartet meespelen.⁵²

Elke cabaretier heeft wel een grap over het haar van Geert Wilders. Maar over de islam zwijgen ze. Een opmerking over de islam kan betekenen dat de ruiten bij je worden ingegooid. Gesubsidieerd en in het café vinden ze misschien dat kunst grensverleggend moet zijn, in de praktijk letten ze meer op de kosten van de glaszetter. Owen Schumacher van het tv-programma *Koefnoen* zegt: '(...) moslims zijn daar nog niet aan toe. In Nederland misschien wel, maar als het op YouTube verschijnt kan ik onderduiken.'⁵³

Volgens *Het Parool* is er zelfs een nieuwe vorm van cabaret ontstaan. 'De preek en de moraal zijn terug in het theater, gevoed door anti-Wilderssentiment,' schrijft de krant. De krant heeft een hele serie voorbeelden van politiek correcte theatermakers die hun publiek willen opvoeden. Helmert Woudenberg, die in een voorstelling oreert: 'Hoogmoed baart populisme.' Laura van Dolron waarschuwt op het podium voor de ontevreden burger 'die maar zegt wat hij wil'. Olaf Malmberg deelt mee: 'Iedereen heeft de mond vol over dat politici

naar het volk moeten luisteren, maar beste mensen, het gros van het volk is dom, bekrompen en abject.’⁵⁴

Uiteraard betekent de afkeer van het volk niet dat de theatermakers subsidie weigeren. Het volk wordt wel geacht te gireren.

Hoe staat de Raad voor Cultuur tegenover islamitische aanslagen op de artistieke vrijheid (waar we in hoofdstuk 8 een groot aantal voorbeelden van geven)? Het orgaan dat de minister adviseert, heeft nog nooit enige punt van kritiek laten horen. De Raad wordt geleid door Els Swaab, volgens een portret in *de Volkskrant* uit 2006 lid van de PvdA. Waar maakt deze mevrouw zich wel zorgen om? Over de opkomst van de Partij voor de Vrijheid.⁵⁵

Tegenover de multiculturele kunstelite staat de mening van de burger. Zes op de tien Nederlanders wil bezuinigen op kunst. Het komt in die ranglijst op de tweede plaats, na de ontwikkelingshulp.⁵⁶

Media

Hoe ver is het multiculturalisme ingedaald in de Nederlandse media? Eigenlijk ben ik niet de meest voor de hand liggende persoon om wantrouwend te staan tegenover de media. Immers, ik ben er aan alle kanten het product van. Ik werkte van 1981 tot 2004 in de media. Dit is dus eigenlijk een oefening in nestbevuiling.

Ik begon mijn journalistieke carrière op mijn zeventiende bij *De Zaanlander*, dankzij mijn broer die daar redacteur was. Het is een van de beste dingen die me ooit overkomen is. Ik werkte later bij CNN en liep rond bij *The New York Times*, maar nergens heb ik meer geleerd dan bij de Zaanse krant met een oplage van krap zesduizend exemplaren. Een betere leerschool is niet mogelijk dan, tijdens je middelbare school, avond na avond op pad te gaan met een opschrijfboekje, op weg naar de gemeenteraad, de jaarvergadering van de voetbalvereniging of om een interview te doen met een jubilaris. Het leert je werken onder tijdsdruk, snel een kop te maken, plus een fijne neus voor nieuws te ontwikkelen.

Ik werkte in New York voor *Nightline* van ABC News (anchor: Ted Koppel), *CNN Business News*, de lokale zender New York 1 en voor Max Westerman van *RTL Nieuws*. De mooiste tijd was die bij CNN, dat toen (net na de oorlog in Koeweit) op het toppunt van zijn roem stond. Lou Dobbs maakte het financiële programma *Moneyline*, waar elke avond

een stoet CEO's de revue passeerde, plus het laatste nieuws van Wall Street. Dobbs pleegde het personeel vooral schreeuwend toe te spreken, maar mij ontzag hij een beetje. Hij vond dat Amerika Nederland altijd dankbaar moest zijn. *Because you guys bought the island from the Indians*, zoals hij zei.

Terug in Nederland was ik als financieel journalist actief voor Veronica NieuwsRadio, de Wereldomroep en het *NOS Journaal*. Mijn baan als verslaggever voor *Oog in Oog* op Net 5 sneuvelde met het programma, maar het productiebedrijf Cameo, dat ook *Hart van Nederland* maakte, bood me aan manager te worden van de internetvideotak. Ik ben dus actief geweest in de dagbladwereld, radio, televisie en internet. Ondertussen was ik al jarenlang met mediaontwikkelaar Peter Jelgersma bezig een commerciële nieuwsradiozender op te zetten, een initiatief dat later werd ondergebracht in de Nederlandse Radio-Groep waarvan ik algemeen directeur werd. Nadat we buiten de boot waren gevallen bij de herverdeling van FM-frequenties, eindigde het project roemloos.

Heeft mijn verleden mij een grote vriend gemaakt van de Nederlandse journalistiek? Niet echt. Met Frits Bolkestein ben ik van mening dat de journalistiek één mening heeft.⁵⁷ In het verlengde daarvan zou ik zeggen: vaak is journalistiek het zoeken van feiten bij linkse vooroordelen.

Als 80 procent van de journalisten links is, wil dat automatisch zeggen dat het product van hun werk dat ook is? De officiële lezing is dat journalisten bij aankomst op het redactiegebouw behalve hun jas ook hun politieke voorkeuren achter zich laten. Maar wie wel eens aan Nederlandse redactietafels heeft gezeten, weet hoe links de gedeelde normen en waarden daar zijn. Moslims moeten worden ontzien, het christendom is belachelijk, als vrouwen ondervertegenwoordigd zijn komt dat door discriminatie, Al Gore is een held, Obama is een heilige, en ga zo maar door.

Zijn journalisten zich daarvan bewust? Nee, want niet alleen is de overweldigende meerderheid van de journalisten links, ze zijn ook nog eens provinciaals. Zelden kom je een journalist tegen die in het buitenland heeft gewerkt en die daar aan een redactietafel heeft gemerkt dat de consensus daar een heel andere is dan in de Nederlandse journalistiek. Dus zijn ze gaan denken dat de normen en waarden zoals zij die kennen vanzelfsprekend zijn. Het resultaat: tunnelvisie.

De links-liberale journalistieke inteelt is nooit mooier geïllustreerd dan door de wellicht niet historische opmerking van een journalist van *The New York Times* uit 1972. In dat jaar won Richard Nixon met zoals het heet een *landslide*, 49 van de 50 staten gingen naar hem. Maar de favoriet van links was McGovern. Die journalist zei toen: 'Ik kan niet geloven dat Nixon heeft gewonnen, want iedereen die ik ken, heeft op McGovern gestemd.'

De Nederlandse samenleving wordt steeds rechtser, maar journalisten worden steeds linkser.

In 1975 blijkt uit een onderzoek van het Amsterdams Instituut voor Perswetenschappen nog dat 70 procent van de journalisten in Nederland zich verwant voelde aan linksgeoriënteerde partijen. Onder de 30 jaar was dat nog dramatischer.⁵⁸ Exact 25 jaar later is dit gestegen tot 80 procent, bewijst het promotieonderzoek van Mark Deuze. Hieruit blijkt dat 47 procent van de journalisten 'een beetje links' is en 31 procent 'behoorlijk links'.⁵⁹ Frits Bolkestein claimt zelfs dat 90 procent van de journalisten links is.⁶⁰ In 1985 concludeert onderzoekster Addy Kaiser dat 59 procent van de parlementair journalisten een voorkeur heeft voor de PvdA of een andere linkse partij. 'De gezamenlijke parlementaire pers is aanzienlijk linkser dan het parlement en het Nederlandse publiek,' stelt ze vast.

In 1997 doet *Volkskrant*-journaliste Milja de Zwart een eigen onderzoek. 45 procent van de parlementair journalisten stemt volgens deze enquête PvdA. GroenLinks volgt met 14 procent. Het CDA haalt slechts 4 procent.⁶¹

Het Nederlandse volk maakt intussen een heel andere ontwikkeling door. Tussen 1986 en 2006 groeit het aantal mensen dat zich zeer rechts noemt (van 10 naar 17 procent), net als het aantal mensen dat zich gematigd rechts noemt (van 28 naar 31 procent). 'Midden' daalt van 27 naar 19 procent, 'links' van 23 naar 21 procent. 'Zeer links' groeit iets, van 12 naar 13 procent.⁶²

Bill O'Reilly van Fox News heeft over deze ontwikkeling een mooie column geschreven. *The New York Times* wordt steeds linkser – vergelijkbaar met de ontwikkeling van *NRC Handelsblad* – maar het Amerikaanse publiek steeds rechtser. De helft van de Amerikanen noemt zich inmiddels conservatief. O'Reilly zegt: 'In de gespannen (kran-ten)markt is het op dagelijkse basis beledigen van de helft van de bevolking wellicht niet het allerbeste businessplan.'⁶³

De liefde voor het multiculturalisme van de journalistiek gaat zelfs zo ver dat de journalistenvakbond NVJ brochures uitgeeft teneinde de achterban de juiste houding tegenover de komende heilstaat aan te praten. In (het uiteraard gesubsidieerde) *Migranten en media* uit 2000 wordt bijvoorbeeld geleerd dat een foto waarop alleen 'witte mensen' staan nooit 'de Nederlandse bevolking' kan tonen. Moslimgevoeligheden moeten leidend zijn: 'Bij sommige gemeenschappen is het niet toegestaan om vrouwen te fotograferen. Vermijd opnames die tegen de zin van de betrokkene gemaakt zijn,' beveelt de NVJ.⁶⁴

Drie jaar later wordt dit nog eens dunnetjes overgedaan, met *Aanbevelingen voor berichtgeving over de multiculturele samenleving*. Het bevat juweeltjes als: 'De laatste tijd komt het voor dat onterecht een verband wordt gelegd tussen criminaliteit en afkomst.' Journalisten wordt aangemoedigd door te zoeken als een imam bijvoorbeeld uitvaart tegen homo's. Bedoeld wordt: graaf net zo lang door tot iemand gevonden is die aanvaardbare dingen zegt, zodat kijkers of lezers geen afkeer krijgen van het multiculturele project. Staan de meeste moslims achter de aanslagen van 11 september? Zoek net zo lang door tot er cijfers zijn die rozer uitpakken.

Journalisten moeten, als ze over immigranten schrijven, 'extra zorgvuldig' zijn, bijvoorbeeld met statistiek. Dit om stigmatisering te voorkomen. Er zijn voor de NVJ blijkbaar twee vormen van journalistiek: slordige als het over oorspronkelijke Nederlanders gaat, en extra zorgvuldige over allochtonen, om te voorkomen dat er iets negatiefs over ze in de krant verschijnt. Allochtonen moeten beschermd worden.⁶⁵ Het is goed dit soort dingen in het achterhoofd te houden bij het lezen van de krant of bekijken van de televisie. Ook het kennen van de eigendomsverhoudingen is van belang. Mediatycoon en SP-financier Derk Sauer spreekt zelfs de hoofdredacteur van *NRC Handelsblad* aan op kopen in de krant, een fraai stukje micromanagement. De voormalige maoïst instrueert de hoogste vrouw van de redactie hoe het wel moet.⁶⁶ In april 2010 wordt de hoofdredacteur zelfs afgezet door Sauer!

Kranten moeten natuurlijk zelf weten wat ze doen. Hetzelfde geldt voor onafhankelijke zenders als RTL, SBS of BNR. Maar de staatsomroep werkt met belastinggeld en op basis van de Mediawet, die onder andere een afgewogen beeld van de samenleving voorschrijft. Hoe afgewogen zijn de redacties van de staatsomroep? Bij het *NOS Journaal* wordt gevraagd wat de politieke voorkeuren zijn van de redacteurs. De uitslag is schokkend. *De Telegraaf* bericht (1 november 2003) over

een schaduwverkiezing op de redactie van het NOS Journaal. De PvdA wint met 48 procent van de stemmen. GroenLinks is tweede met 20 procent. De VVD krijgt 5 procent van de stemmen en de LPF krijgt slechts één stem.⁶⁷ Adjunct-hoofdredacteur van het NOS Journaal Marcel Gelauff: ‘Wij zijn de redactie van de blanke voorsteden, van de verkeersdrempels en de nieuwbouwwoningen. We stemmen PvdA of GroenLinks. Het is geen complot, maar het is wel een feit. We horen bij de gevestigde orde. Er bestaat veel wantrouwen tegen ons.’⁶⁸ Oud-hoofdredacteur van het Journaal Nico Haasbroek zegt in 2004: ‘Ik bespeur vooral op de nieuwsredactie hier en daar de neiging op grond van politiek correcte afwegingen bepaald nieuws niet in productie te nemen.’⁶⁹

Maartje van Weegen fungeert als verslaggever bij de gemeenteraadsverkiezingen in 2002. Pim Fortuyn behaalt zijn historische overwinning. Van Weegen is ter plekke in Rotterdam, kijkt de camera in en zegt: ‘Met pijn in het hart moet ik constateren dat Leefbaar Rotterdam hier met een overweldigende meerderheid gewonnen heeft.’

Of Paul de Leeuw die opkomt als clown en roept: ‘Vandaag ben ik zo vrolijk, zo vrolijk, want Geert Wilders die is dood.’ Wat de agenda is van deze grootverdiener van publiek geld laat hij zelf weten op 19 juni 2009. De Leeuw zegt in een Twitter-gesprek met Fatima Elatik: ‘We gaan maar eens flink het volgend jaar schoppen tegen de pvv-boom!’⁷⁰ Of Clairry Polak, die een dag na de Europese verkiezingen van 2009 bij NOVA verklaart dat Geert Wilders stelt dat Marokkaanse straatjeugd in de knieschijven moet worden geschoten en dat de pvv voorstellen heeft die de rechtsstaat schenden. Zij brengt de Partij voor de Vrijheid in verband met ‘een hekel hebben aan buitenlanders’.⁷¹

Wie eraan twijfelt of dit een indicatie is van de cultuur, moet de voorbeelden transponeren naar linkse partijen en vaststellen dat er nooit een NOS-verslaggever hartklachten krijgt van de overwinning van een linkse partij, dat nooit een publieke-omroepkomiek vrolijk wordt bij het vooruitzicht van een dode linkse politicus en dat Clairry Polak nooit over een linkse partij zal stellen dat die de rechtsstaat schendt. Dit beeld is met vele tientallen voorbeelden uit te breiden.

De irritatie van gesubsidieerd Hilversum geldt alleen een rechtse partij. Dat komt wellicht ook omdat de oppermachtige zendercoördinatoren veel informatieve programma’s onderbrachten bij de linkse

en multiculturalistische omroepen VARA en NPS: Buitenhof, *De Wereld Draait Door*, Pauw & Witteman, NOVA, Zembla, Kassa, Klokhuis, *Andere Tijden*, *Prentime*, *Het Verleden van Nederland*. Het leidt er tevens toe dat de socialistische VARA een van de best gefinancierde omroepen van Nederland is, terwijl hij met sneltreinvaart leden verliest. Het betekent ook dat op de staatstelevisie de Partij voor de Vrijheid steeds als probleem wordt gepresenteerd en bijvoorbeeld de nare kanten van de islam of de massa-immigratie stelselmatig worden weggemasseerd.

De staatsomroep laat zelden moslims aan het woord die bijvoorbeeld analfabeet zijn, positief staan tegenover de invoering van de sharia of de aanslagen op 11 september waarderen – terwijl dat wel de populaire geluiden zijn. In plaats van het tonen van een eerlijke afspiegeling van de mohammedaanse bevolking kiest Hilversum ervoor vooral moslims voor de tv te brengen zoals links vindt dat ze zouden moeten zijn: gematigd en liberaal. Dus kom er maar weer in, vertegenwoordiger van Forum of de zoveelste subsidieclub. Ooit een journalist van de staatsomroep gezien die de harde en eerlijke vragen stelt aan moslims? Die wijst op de onveranderlijke bronnen van de moslimideologie en op centrale kernwaarden ervan zoals jihad en dhimmitude? Het zal in Hilversum niet gebeuren.

Dat is ook waarom Job Frieszo van het NOS Journaal indertijd het programma van de CD toonde toen het ging over Fortuyn. De ene gedemoniseerde politicus moet zo gekoppeld worden aan een nog te demoniseren politicus. Frieszo had natuurlijk ook met de antimassa-immigratieartikelen van Drees kunnen zwaaien. Frieszo wordt vervolgens voorlichter van D66-minister Brinkhorst. Commentator Bart Jan Spruyt mag graag de anekdote vertellen dat hij in juni 2002 journalisten in Nieuwspoort hoorde bespreken dat, zo vlak na de moord op Fortuyn, ‘het volk nog onrustig was’ en dat daarom enige terughoudendheid op zijn plaats was, maar dat na de zomer ‘we’ ‘ze’ zouden gaan pakken. ‘We’, dat waren journalisten, en ‘ze’, dat was de LPF.⁷²

Het is helaas niet zo dat vermeende rechtse omroepen voor een tegengeluid zorgen. Emerson Vermaat, redacteur bij de Evangelische Omroep, vertelt: ‘Zelf heb ik in de tweede helft van de jaren negentig strijd moeten voeren over reportages die ik wilde maken over criminele netwerken van niet-westerse allochtonen. Dat kon toen niet, enkele redactieleden typeerden zulke onderwerpen zelfs als racistisch.’⁷³ Mr. G.B.J. Hiltermann ziet zijn carrière roemloos eindigen als hij vloekt in

de linkse kerk. De AVRO-icoon zegt in zijn column op Radio 1: 'Mij schijnt het toe dat als die quasi-asielzoekers, in wezen profiteurs, zich niet in onze samenleving willen invoegen, maar zich als etnische profiteurs in hun eigen wereldje willen handhaven, dat ze dat in hun eigen land moeten doen.'⁷⁴ Geen schokkende tekst. Maar de legendarische journalist wordt na het uitspreken van deze tekst, 2 juni 1998, onder curatele gesteld. Hij moet voortaan zijn teksten voorleggen aan het AVRO-bestuur, een enorme vernedering voor deze man die veertig jaar 'de toestand in de wereld' had besproken voor deze omroep.

AVRO-directeur Willemijn Maas wil anno 2010 haar omroep fuse- ren met de VPRO. Maas stemt bij de Europese verkiezingen geen D66 omdat die partij in Brussel een fractie vormt met de VVD, voor haar on- acceptabel. Die partij is traditioneel wel populair onder de achterban van de AVRO.⁷⁵

Soms komt wel naar buiten hoe nieuws politiek gewogen wordt en wellicht onder de pet wordt gehouden. Als de Wereldomroep de pri- meur heeft over PvdA-Kamerlid Arib die ook adviseur blijkt van de ko- ning van Marokko, leidt dat intern tot commotie: 'De parlementaire redactie was woedend over het speurwerk van de Arabische redactie: hoe hadden wij ons zo voor het karretje kunnen laten spannen van Geert Wilders,' aldus hoofdredacteur Joop Daalmeijer.⁷⁶ Ook in de zendtijd voor de kerken wordt er vrolijk op los gedemoniseerd. De IKON (een omroep van onder andere de PKN-kerk) heeft op de radio zelfs een wekelijkse rubriek waarin kiezers van de PVV belachelijk wor- den gemaakt. In het IKON-programma *Lux* worden beelden van een PVV-bijeenkomst versneden met beelden van een NSB-bijeenkomst.⁷⁷

De kleur van de berichtgeving wordt door nog iets bepaald: wiens brood men eet, diens woord men spreekt. Hoeveel redactiestatuten er ook geproduceerd worden: niemand zal ooit de hand bijten die hem voedt: de overheid. Dus is de kans wel erg klein dat er gezondigd wordt tegen de staatsideologie, het multiculturalisme. Zelfs de baas van de publieke omroep Henk Hagoort geeft toe dat de actualiteitenrubrieken van de publieke omroep staan voor 'drie keer per avond *de Volkskrant*'.

Het volk, tja. Dat mag hun salarissen betalen, maar voor de rest moet er niet te veel van worden aangetrokken. Astrid Kersseboom van het *NOS Journaal* zegt: 'Mijn beste vrienden zijn journalisten, dus die laten zich niet snel leiden door de mening van de massa.'⁷⁸ Herman van

Gelderen (NCRV's *Netwerk*) wil geen 'doorgefluk' worden van de burger, 'dat zou populisme worden'.⁷⁹

Komen er ook andersdenkenden aan het woord? Tuurlijk, maar die zijn er vaak om te illustreren hoe dom ze zijn. 'Je kunt net zo vaak Verdonk uitnodigen in *NOVA*, maar als je lichaamstaal en je misprijzende, interrumperende opmerkingen zeggen: fascistisch wijf, dan kun je je wel verschuilen achter objectiviteit, neutraliteit & professionaliteit. De kijker weet beter, en mailt,' aldus Henri Beunders, hoogleraar aan de Erasmus Universiteit.⁸⁰ Hans van Willigenburg (niet die van de KRO) stemt daarmee in: 'Waarom zijn bijna al onze anchors, Clairy Polak voorop, vermomde welzijnswerkers, die denken dat de politiek een laatste zetje nodig heeft om de wereld eindelijk de goede kant op te duwen? Waarom kijken ze rechtse politici steevast meewarig aan, alsof het pubers zijn die hun streken nog even moeten afleren?'⁸¹

Door de jaren heen hebben we dat goed gemerkt. In de Groep Wilders-tijd vergezelde ik mijn fractieleider vaak naar mediaoptredens. Dat betekende regelmatig dat we onmiddellijk bij aankomst in een studio geconfronteerd werden met vijandige blikken. Meestal wist ik dan genoeg: dit wordt niet gezellig. Mijn collega Sietse Fritsma was eens te gast bij *De Wereld Draait Door*. In de wachtkamer wordt een vriendelijke opmerking richting de eindredacteur beantwoord met een omgedraaid hoofd. Terwijl Sietse opkomt, wordt hij getrakteerd op boegeroep in het publiek.

Hilversum gaat graag mee in een andere linkse hype: het rechts-extremisme. Oud-*Waarheid*-redacteur en NOS-journalist Rinke van den Brink (lid van de Communistische Partij van Nederland van mei 1977 tot september 1983) wordt door het *NOS Journaal* in beeld gebracht als 'expert extreem rechts' (november 2007).⁸² Nergens in Hilversum is ooit een deskundige 'extreem links' gesignaleerd.

Wie naar het *NOS Journaal* kijkt, ziet een aantal ideologieën langskomen: het multiculturalisme, geloof in de Europese Unie, land-voorvrede en het klimaatgeloof. Dat betekent soms het zoeken van feiten bij linkse vooroordelen. Dus wordt een reporter gestuurd om de wijsheid van Al Gore te bevestigen. Verslaggever Marieke de Vries zou vanaf de poolcirkel verslag doen teneinde duidelijk te maken dat het Noordpoolijs aan het verdwijnen is. Alleen blijkt de waarheid net zo hardnekkig als het ijs. De NOS-expeditie kan niet verder, want: er is te veel ijs. Met een van spijt doortrokken stem zegt ze: 'Op 80 graden noorderbreedte, zo'n 650 kilometer van de Noordpool, ligt er ijs, veel te veel ijs om nog verder te kunnen varen.'⁸³

Mijn eerste Kamervragen mocht ik stellen over iets wat in andere gevallen ‘discriminatie’ zou worden genoemd. De publieke omroep is zelfs overgegaan op allochtonenquota’s, die meer ‘Nieuwe Nederlanders’ op het staatsscherm moeten brengen. Dat leidt tot bizarre tafereelen waarbij mensen op basis van huidskleur meer of minder kans hebben in een programma terecht te komen.

In het NCRV-programma *Praatjesmakers* moet voortaan een op de tien kleuters van allochtone afkomst zijn. In het publiek van peuterprogramma *Bumba* van de TROS moet een op de acht kinderen ‘zichtbaar van een ander continent’ komen. De dramaserie *Keyzer & De Boer* gaat in zeven van de zestien afleveringen voortaan op een of andere manier over de multiculturele samenleving. *De Rijdende Rechter* moet ten minste twee zaken behandelen die door of tegen allochtonen zijn aangespannen. Verder moeten er verplicht meer allochtone gasten aanschuiven bij praatprogramma’s, die bovendien vaker door allochtonen moeten worden gepresenteerd.⁸⁴

Het ‘bestrijden van vooroordelen’ is een officiële taak van de staatsomroep en is als zodanig vastgelegd in het Meerjarenplan.⁸⁵ Wat ‘vooroordelen’ zijn, is niet gespecificeerd, maar het woord wordt vaak gebruikt voor meningen die niet gesanctioneerd zijn door de linkse kerk.

De NPS moet van staatswege multiculturele programma’s maken. Waarom dat moet gebeuren, kan niet verklaard worden uit allochtonen die massaal naar de staatsomroep zouden kijken. 40 procent van de allochtonen kijkt namelijk nóóit naar de publieke omroep.⁸⁶

Linkse politici zien volop het belang van het apaiseren van de staatsomroep. Bij de start van de verkiezingscampagne van 2006 komt Wouter Bos meteen met een belofte. ‘Als wij misschien straks wat in de melk te brokkelen krijgen, geven we de omroepen een zak met geld en een opdracht van de politiek. Dan krijgen ze tien jaar om zichzelf te bewijzen.’ De boodschap is duidelijk: ook jullie in Hilversum hebben belang bij een zege van de PvdA.⁸⁷

Hoe past dit in ons model waarbij we kijken naar het multiculturalistische karakter van de elite versus de meningen van de basis? In dit geval betekent dit: hoe zit het met de afnemers? De kijkers zien de linksheid van het *Journal*. Volgens Maurice de Hond beschouwt 36 procent het *NOS Journal* als links. Slechts 2 procent ziet het als rechts.⁸⁸ Een niet-representatief onderzoek op de eigen site Omroep.nl heeft als uitslag:

- A Linkse politici komen vaker in beeld en worden minder kritisch ondervraagd (48%)
- B Er wordt meer aandacht besteed aan onderwerpen die op de linkse agenda staan (20%)
- C Nergens uit, wat een flauwekul (32%)⁸⁹

Wij kijken met dankbaarheid naar internet dat ons vrijmaakt van de linkse mediadominantie en het dissidente geluid emancipeert.

Subsidiesocialisme

Nog een belangrijk gremium in onze samenleving. Subsidie speelt een grote rol in het promoten, stimuleren en faciliteren van het multiculturele experiment en andere ideeën uit de radicale koker. ('Subsidie' kan ook gelezen worden als 'baantje'.) Dit alles resulteert in een ander belangrijk machtscentrum van multicultureel links, iets wat altijd over het hoofd wordt gezien in politicologische beschouwingen en waar nog nooit kritisch wetenschappelijk onderzoek naar is gedaan: het is het SubsidieNetwerk van Links.

Dat SubsidieNetwerk van Links (SNL) bestaat bijvoorbeeld uit organisaties als IKV/Pax Christi, Anne Frank Stichting, Nederlands Centrum Buitenlanders (NCB), Meldpunt Discriminatie Internet (MDI), ontwikkelingshulpclubs NCDO, ICCO, Cordaid, Transnational Institute, XminY, de antidiscriminatiebureaus, Forum, Vluchtelingenwerk Nederland, Milieudefensie, een substantieel gedeelte van de staatsomroep, de lokale en provinciale milieufederaties, et cetera. Op papier zijn dit onafhankelijke organisaties, maar wie een laag verder kijkt, ziet allerlei persoonlijke dwarsverbindingen – met linkse politici.

Wie zich afvraagt hoe het komt dat in Nederland de gloeilamp uit de handel gaat, waarom velen denken dat de mens de hoofdschuldige is aan de al eeuwen bestaande klimaatverandering, waarom zo veel snelwegen alleen bestaan op de tekentafel, waarom de multiculturele samenleving is ingevoerd, wie wil weten waarom onze mosselvisserij gefrustreerd wordt door idiote milieuregels, doet er goed aan ook naar het subsidienetwerk te kijken. Beleid van Den Haag is vaak verzonden bij dit soort clubs en vervolgens via hun propagandakanalen en de aan hen gelieerde politici op lokaal en regionaal niveau de samenleving ingepompt. Het SNL fungeert eigenlijk als een soort Derde Kamer. Heeft men het in de Eerste en Tweede Kamer verloren, dan be-

staat er nog een extra mogelijkheid om toch het gelijk te halen. Het gevaar van het SNL ligt vooral in het vermogen beleid te veranderen door het voorwenden van een grote aanhang. Politici en beleidsmakers zijn hierdoor eerder geneigd overstap te gaan en de ongekozen actievoerders gelijk te geven.

Het generaal pardon voor mensen die na de afwijzing van hun asielaanvraag toch in Nederland bleven, werd voorgekookt door geëördineerde acties van het gesubsidieerde actiewezen. De actie 26.000 Gezichten werd bijvoorbeeld opgezet door de Nationale Postcodeloterij, de Raad van Kerken, Vluchtelingenwerk, de stichting Democratie en Media (mede-eigenaar van *Trouw*, *Volkskrant*, *Parool* en *NRC Handelsblad*), ontwikkelingshulpclub ICCO, de VARA, VPRO en NPS.⁹⁰

Subsidie is de moedermelk van dit netwerk. Het heeft onvoldoende steun in de samenleving om zichzelf financieel te bedruipen, maar beschikt dankzij bevriende politici over toegang tot een oneindige stroom geld. Dat leidt er ook toe dat steeds nieuwe doelen gezocht moeten worden. Als de zure regen geen issue meer is, dan wordt via de verdwijnende ozonlaag soepel overgestapt naar de klimaatverandering; als er geen substantieel nationaal socialisme blijkt te bestaan in Nederland, wordt alles wat onwelgevallig is bestempeld tot extreem rechts, et cetera.

Er zijn volop personele dwarsverbanden tussen de actiewereld en linkse politici: Brieuc-Yves Melloki Cadat (MDI/stichting Magenta en GroenLinks), Frank Kohler (Milieudefensie en GroenLinks), Doekle Terpstra (ICCO en CDA), Farah Karimi (OxfamNovib en GroenLinks), Jan Pronk (IKV/Pax Christi en PvdA), Paul Rosenmöller (IKON en GML/GroenLinks), Wijnand Duyvendak (Onkruid, Milieudefensie en GroenLinks), Diederik Samsom (Greenpeace en PvdA), Jacqueline Cramer (Milieudefensie en PvdA), Hans van Heijningen (XminY en SP), Wouter van Eck (Milieudefensie en GroenLinks), Marianne Thieme (Wakker Dier en Partij voor de Dieren), Ahmed Aboutaleb (Forum en PvdA), Arda Gerken (Milieudefensie en SP), Mohammed Rabbae (NCB, Novib en GroenLinks), Arjan El Fassed (ICCO, OxfamNovib en GroenLinks), Tom van der Lee (GroenLinks en Milieudefensie), Britta Böhler (Greenpeace en GroenLinks).⁹¹

De greep in de schatkist die vooral op GroenLinks-georiënteerde organisaties doen, is des te opmerkelijker omdat een groot aantal leden van die partij een radicaal-linkse achtergrond heeft. De mainstreammedia

zullen er niet over berichten, maar wie een lijstje maakt van de achtergronden van diverse kopstukken komt bijvoorbeeld tot dit rijtje:

Sam Pormes (zat in een Palestijns terreurkamp in Jemen), Paul Rosenmöller (zes jaar lid van de GML, de Groep Marxisten-Leninisten), Wijnand Duyvendak (betrokken bij Onkruid, de gewelddadige kraakbeweging, en volgens onderzoeksjournalist Peter Siebelt ook bij terreurorganisatie RaRa), Mohammed Rabbae (wilde het boek *De duivelsverzen* verbieden), Tara Singh Varma (maakt zich schuldig aan fraude bij het Grenada-comité),⁹² Tofik Dibi (demonstreert met de Hamas en Hezbollah-aanhangers van de Internationale Socialisten), Farah Karimi (werkte voor de Iraanse terreurorganisatie Moedjahidien I-Khalq en vervalste 150 asielaanvragen, onder andere ten behoeve van leden van haar terreurorganisatie, goed voor een miljoenenschaar voor de belastingbetaler),⁹³ Jack Bogers (wethouder van Wageningen die op de dag van de moord op Fortuyn vertrouwelijke informatie doorbelde over de arrestatie van Volkert van der Graaf aan diens strijdmakker Sjoerd van der Wouw, waardoor tweehonderd bestanden uit de computer van Van der Graaf verwijderd konden worden),⁹⁴ kandidaat voor het hoofdbestuur René Danen (van het radicale Nederland Bekent Kleur) en Liesbeth van Tongeren (als directeur van Greenpeace verantwoordelijk van het dumpen van rotsblokken in zee om zo de netten van onze vissers kapot te maken).⁹⁵

De voorzitter van de jongerenorganisatie van GroenLinks moet aftreden als hij het bevrijden van nertsen en het in brand steken van vrachtwagens ‘in principe goede acties’ noemt.⁹⁶ In 2007 wordt een bom gevonden in het Utrechtse pand van de jongeren van GroenLinks.⁹⁷

Zelfs *de Volkskrant* duidt GroenLinks in een hoofdredactioneel commentaar aan als ‘een reclasseringsinstituut van politieke delinquenten’. Commentator Hans Wansink vergelijkt Wijnand Duyvendak met IRA-terrorist Gerry Adams. Hij beschrijft GroenLinks als een soort politieke arm van het terrorisme in Nederland.

Actiekameraden uit de militante kraakbeweging vertelden aan Joost Niemöller van *HP/De Tijd* dat Duyvendak het zware werk – stenen gooien, inbreken – altijd aan zijn maten overliet.⁹⁸ Hij was de strateeg en de woordvoerder, die zijn handen schoon hield. Het doet mij denken aan Gerry Adams, de leider van Sinn Féin, de radicale Noord-Ierse republikeinse politieke beweging. Sinn Féin was aanvankelijk een paramilitaire, buitenparlementaire beweging. Adams is herhaaldelijk beschuldigd van

lidmaatschap van de IRA, de gewelddadige Provisional Irish Republican Army, maar heeft altijd ontkend. Toch distantieerde Adams zich nooit voor honderd procent van de IRA.

In de praktijk leek het sterk op een taakverdeling: de IRA opereerde ondergronds, Sinn Féin bovengronds. Adams ontwikkelde zich steeds meer tot een parlementair opererend politicus. Onder zijn leiding evolueerde Sinn Féin van de politieke tak van de IRA tot zelfstandige beweging. In zekere zin is GroenLinks het resultaat van een vergelijkbare evolutie. De partij werd opgericht door teleurgestelde activisten die het sektarisme en de versplintering ter linkerzijde van de PvdA in 1989 eindelijk beu waren.⁹⁹

Voormalig topambtenaar van Economische Zaken George Verberg krijgt in 1985 in petroleum gedrenkte en in brand gestoken lappen stof door zijn brievenbus gegooid. Dit nadat *Bluf!*, het blad waar Duyvendak redacteur van is, zijn adres publiceert, met de oproep: 'Verstoort de rust van deze onruststokers'. De privégegevens zijn ontvreemd bij een inbraak.¹⁰⁰ GroenLinks-leider Halsema noemt Duyvendak 'buitengewoon integer'.¹⁰¹

Het is GroenLinks dat desondanks als geen ander posities heeft verworven binnen het SubsidieNetwerk van Links. Veel geldschuiverij binnen het SNL is een kwestie van vestzak-broekzak onder partijvriendjes. Zo wordt subsidieontvanger OxfamNovib geleid door oud-GroenLinks-Kamerlid Farah Karimi. Een deel van haar budget wordt gebruikt voor acties gericht tegen de Partij voor de Vrijheid, tegen Israël, en voor de islam of voor de klimaattheorieën van Al Gore. Een aantal van die acties wordt geleid door de Internationale Socialisten, een trotskistische organisatie. In het advieslichaam van OxfamNovib zit Miriyam Aouragh van die organisatie, die nauw betrokken is geweest bij de anti-joodse demonstratie op de Dam in Amsterdam in 2002. In maart 2004 spreekt Aouragh zelfs bij de herdenking van sjeik Ahmed Yassin, de oprichter van de antisemitische terreurbeweging Hamas.¹⁰²

De actie Genoeg is Genoeg, gericht op propaganda voor de multiculturele samenleving, geeft een mooi inkijkje. Karimi (GroenLinks) geeft Novib-geld voor deze actie van de HTIB, geleid door Tofik Dibi (GroenLinks), uitgevoerd door Mohammed Rabbae (GroenLinks). Deze opzet wordt niet onthuld door de establishmentmedia, maar door website *De Dagelijkse Standaard*.¹⁰³

De spekkooek van het subsidiesocialisme toont een onontwarbare

kluwen van organisaties en clubjes. Sommige ontvangen subsidie en geven het door (zoals de ICCO of Novib), andere ontvangen juist geld van een belangrijke sponsor van het SNL, NovaMedia, bekend van de Postcodeloterij. Deze organisatie wordt opgericht door linkse actievoerders teneinde een tweede geldstroom te bouwen, naast die afkomstig van de belastingbetaler. NovaMedia geeft bijvoorbeeld geld aan Novib, VluchtelingenWerk en Natuurmonumenten en in het verleden ook aan de organisatie van Volkert van der Graaf, Vereniging Milieuoffensief.¹⁰⁴

Boudewijn Poelmann, aandeelhouder van Novamedia, staat op plaats 379 in de Quote 500. Hij heeft een vermogen van 66 miljoen euro. Het blad plaatst de idealist ook in het rijtje van de tien rijkste bewoners van Het Gooi.¹⁰⁵ De Postcodeloterij NV, die geen vennootschapsbelasting betaalt, heeft al 36,1 miljoen overgemaakt aan Greenpeace.¹⁰⁶

Hoe verhoudt de mening van de burgers zich tegenover het SNL? Geloof het Nederlandse volk de waarheden van de ongekozen actievoerders? Gelukkig niet. Het publiek blijkt op bewonderenswaardige wijze immuun. Ook hier weer een tegenstelling tussen de linkse/multiculturele elite en de burger. Wie kijkt naar vier zaken waarvoor het SNL propaganda maakt, ziet de blijvende impopulariteit ervan:

- *Klimaattheorieën*. In de ontwikkelde economieën zegt gemiddeld 31 procent bezorgd te zijn over klimaatverandering. In Nederland is dat maar 18 procent. Slechts 13 procent van de Nederlanders gelooft dat klimaatverandering een rechtstreekse invloed op hun leven zal hebben. Daarmee liggen ze ruim onder het gemiddelde van 28 procent in andere westerse landen.¹⁰⁷
- *Ontwikkelingshulp*. Meer dan de helft van alle Nederlanders (56 procent) wil bezuinigen op ontwikkelingshulp. Het staat op de eerste plek van onderwerpen waar Nederlanders op willen bezuinigen.¹⁰⁸
- *De massa-immigratie*. Steeds meer Nederlanders vinden de toestroom een probleem. Van alle landen die onderzocht worden groeit het percentage mensen dat immigratie een probleem vindt het meest in Nederland van 36 procent in 2008 naar 45 procent in 2009.¹⁰⁹
- Het onderzoek Geschiedenismonitor van de Volkskrant, het Historisch Nieuwsblad en het tv-programma *Andere Tijden* wijst uit dat 56 procent de islam een bedreiging voor de Nederlandse identiteit

vindt, terwijl 57 procent het toelaten van grote groepen immigranten als de grootste vergissing uit de Nederlandse geschiedenis beschouwt.¹¹⁰

In een democratie hoort sprake te zijn van een gelijk speelveld voor beide zijden van de discussie. Daarvan is in Nederland geen sprake. Vastgesteld kan worden dat organisaties die opkomen voor Israël, of tegen de klimaattheorieën zijn van Al Gore, tegen de Europese superstaat, tegen ontwikkelingshulp of tegen het multiculturele project, op geen enkele manier aan het subsidie-infuus hangen.

Het model dat zich nu aftekent is er een van een multicultureel georiënteerde elite versus een basis die weinig moet hebben van de multiculturele ideologie. We zien dit model ook terugkeren op andere plekken in de samenleving, bij tal van maatschappelijke organisaties. Als afsluiting van dit hoofdstuk zoomen we in op twee gemeenschappen die we later in het boek zullen terugzien.

Joods Nederland

Ook in joods Nederland zien we een kloof tussen de multicultureel angehauchte elite en de 'gewone' leden die wel de schaduwzijden van de islamisering zien. Een veelzeggende kop in het Israëliësch dagblad *Ha'arets* luidt: 'Nederlandse Joden harder in hun veroordeling van Fitna dan moslims'. Ronny Naftaniel van het Centrum Informatie en Documentatie Israël (CIDI) toont zich teleurgesteld over de rustige reactie van moslims. 'Ik was verbaasd door de stilte van de plaatselijke moslimleiders. Als ik moslim geweest was zou ik me uitspreken en Wilders aanvallen voor deze film. Ik zou niet ophouden met erover te schreeuwen. Ik begrijp hun stilte niet.' Volgens Naftaniel zou de film slechts tot polarisatie leiden. *Fitna* zou suggereren dat alle moslims terroristen zijn, aldus Naftaniel, die lid is van de PvdA.¹¹¹

Rabbijn Soetendorp 'gaat er voor vechten dat religieuze leiders voortaan hun nek uitsteken als de islam, of welke religie dan ook, in een hoek wordt gedrukt'. De rabbijn zegt over Geert Wilders: 'Wat een malloot! Iemand moet dat wel tegen hem zeggen. Pas afgelopen weekend kwam eindelijk SP-leider Jan Marijnissen in actie, die bevestigde dat Wilders een racist is.'¹¹²

Rabbijn Soetendorp is ook deelnemer aan het mislukte *Benoemen en*

bouwen-project. Hij is initiatiefnemer van de Dag van Respect, het project dat in zijn nieuwsbrief de film *Fitna* vergelijkt met Hitlers geschrift *Mein Kampf*. Hij ondertekent ook een verklaring ter promotie van een ander mislukt project, de demonstratie op de Dam van Nederland Bekent Kleur in maart 2008. Er komen daar meer journalisten dan betogers. Een van de sprekers is Hedy d'Ancona, die Geert Wilders vergelijkt met Adolf Hitler.¹¹³

Rabbijn Lody van der Kamp, tevens fractieleider van het CDA in een stadsdeelraad, schrijft een opinieartikel waarin hij stelt: 'In de generaliserende manier waarop de PVV zich uitlaat over de islam en de moslingemeenschap herkennen velen van de joodse gemeenschap zich niet. (...) Velen van ons hechten gelukkig heel sterk aan de democratische waarden en burgerrechten die Nederland rijk is. (...) Het gegeven dat PVV-Kamerlid Bosma een Israëliische vlag voor zijn raam heeft hangen en een T-shirt draagt met de tekst "Israël Defense Forces" is dan allang niet meer relevant.'¹¹⁴

De voormalig adjunct-directeur van het CIDI, Hadassa Hirschfeld, belegt een bijeenkomst in Paradiso met als enig doel het mobiliseren van krachten tegen de PVV. 'Weet u, het gesprek gaat over hoe we gezamenlijk Wilders kunnen bestrijden en hoe het komt dat dat kennelijk niet lukt.'¹¹⁵

Waarom dat niet lukt, is simpel. Joods Nederland heeft de Partij voor de Vrijheid aan de borst gedrukt. Op de orthodoxe Cheiderschool in Amsterdam Buitenveldert, omgebouwd tot bunker met soms 24 uur politie voor de deur, vertelt een ouder dat de bedreigingen, steekpartijen, stenengooien, spugen altijd veroorzaakt worden door moslims. Een ouder zegt: 'Ik ga op Geert Wilders stemmen, en ik kan verzekeren dat ik niet alleen sta.'¹¹⁶ Bij een politiek debat op scholengemeenschap Maimonides stemt een kwart PVV.¹¹⁷

Homo's

Ook in homoseksueel Nederland zien we een scheiding tussen een politiek correcte elite in staat van ontkenning, en de basis die wel de gevaren van de islam ziet. Als Barry Madlener, PVV-lijsttrekker bij de Europese Verkiezingen, meedoet aan een forum georganiseerd door het COC, wordt hij daar uiterst vijandig bejegend. Hij krijgt te horen dat het verkeerd is 'de ene minderheid uit te spelen tegen de andere. Wij doen daar niet aan mee.' Dapper.

Op Hetvrijevolk.com komt Kano Soerdis aan het woord in een artikel onder de kop 'Waarom een Amsterdamse homo op Wilders heeft gestemd'. Enkele fragmenten:

Wie op vergaderingen van deze vereniging (het COC) iets kritisch zegt over de verhouding tussen islam en homo's wordt meteen weggezet als racist. (...) Onbegrijpelijk. Verraad aan alles waarvoor deze vereniging zou moeten opkomen, onder het mom van een soort totaal verwrongen en geforceerd idee over gelijkheid. Wij zijn allen verdrukte broeders. Maar het COC zegt er niet bij dat de moslimbroeders de instructie met zich dragen de homobroeders te terroriseren. (...)

Intussen weten we van een onderzoek in Engeland dat van de duizend ondervraagde moslims er niet één was die homoseksualiteit accepteerde. Intussen weten we ook dat in Amsterdam homo's zeer voorzichtig moeten zijn. Alle homo's hebben de afgelopen jaren een zeer goede antenne ontwikkeld voor groepjes Marokkanen. Marokkanen zien betekent: meteen alle homogedrag afleggen. En geen oogcontact maken. Zedig naar de stoep staren, intussen vanuit je ooghoeken het geteisem in de gaten houdend. Het zal menig moslima-zonder-hoofddoek bekend voorkomen. Dit gebeurt in het centrum van Amsterdam. Homohoofdstad. In de buitenwijken, waar onze geliefde Marokkanen wonen, die zo vreselijk worden gediscrimineerd, kun je als herkenbare homo niet meer komen. Het is daar veel te gevaarlijk.¹¹⁸

Dat is hoe velen in de homoseksuele gemeenschap erover denken. Bruce Bawer is een Amerikaanse journalist, auteur van *White Europe Slept*. Hij begrijpt het historische effect van het veelal islamitische *gay-bashen* door de Nieuwe Nederlander.

Naarmate het aantal moslims in Europa groeit, en het aandeel moslims dat is geboren en getogen in Europa eveneens groeit, zullen veel islamitische mannen meer geneigd zijn om Europa te zien als een onderdeel van de 'oemma' (of islamitische wereld), en geloven dat zij het recht en de plicht hebben om shariawetgeving op te leggen in de steden waar ze wonen, en zien dat agressie van hun kant waarschijnlijk ongestraft blijft. Zulke mannen hoeven niet actief religieus te zijn om het gevoel te krijgen dat ze carte blanche hebben om openlijk homoseksuele mannen aan te vallen en niet-onderdanige vrouwen, wier vrijheid om hun leven in te richten hoe zij dat zelf willen, hét symbool bij het uitstek is

van de westerse schending van de heilige wet.

Een bekende reactie is: 'Nou, niet-moslims slaan ook homo's in elkaar!' Dat klopt – ook die doen dat. Maar toch was homoseksualiteit enige tijd, in grote delen van West-Europa, op weg een 'non-issue' te worden. In Amsterdam in de late jaren negentig was ik aangenaam verrast om te ontdekken dat wanneer groepen heteroseksuele tienerjongens homoparen op straat passeerden, ze gewoon langsliepen zonder enige reactie. Het zien van homo's leidde niet tot boosheid, bedreigingen, amusement of verwarring; de vertrouwde, onzekere drang om te reageren op openlijke homoseksualiteit met een soort distantie, minachtend woord of gebaar – en daarmee aan de ander, en voor zichzelf, de eigen heteroseksualiteit te bevestigen – waren simpelweg geen gedragingen of ideeën die opkwamen bij die kinderen. Voor mij was het een opmerkelijke ervaring. Het Amsterdam van toen leek mij voorop te lopen in een nieuwe golf in de vooruitgang van de menselijke beschaving.¹¹⁹

Voor velen is de affaire-Ramadan een eyeopener. De *Gaykrant* onthult opnamen van hoogleraar Tariq Ramadan, door de gemeente Rotterdam aangetrokken als 'bruggenbouwer', waarin Ramadan zich onder andere zeer negatief uitspreekt tegen homo's. Vervolgens regende het bedreigingen en moet de redactie van de *Gaykrant* extra beveiligd worden, nadat het pand beschadigd is. De redactie is niet gevestigd in een van de grote steden, maar in Best, in Noord-Brabant.¹²⁰

Bij diverse opiniepeilingen op *Gaykrant.nl* haalt de pvv regelmatig meer dan een kwart van de stemmen. De multiculti-elite staat ook hier steeds meer alleen.

7b Een geloofsbelijdenis

Wat is dan die ideologie die zo veel indruk heeft gemaakt op de elites van Nederland? Het is het multiculturalisme. Deze ideologie behelst het afvlakken van de leidende cultuur, ten faveure van minderheids-/immigratieculturen. De multiculturele ideologie is gebaseerd op een aantal fundamenteën.

Dit zijn de 20 artikelen van de Multiculturele Geloofsbelijdenis:

- 1 Multiculturele samenlevingen zijn superieur aan monoculturele samenlevingen.
- 2 Massa-immigratie is onontkoombaar, de toestroom valt toe te schrijven aan globalisering.
- 3 Massa-immigratie is het gevolg van gastarbeid.
- 4 Massa-immigratie is goed voor de economie, voor de zorg en voor de verzorgingsstaat. We hebben allochtonen nodig.
- 5 We hebben tevens de morele plicht grote groepen buitenlanders welkom te heten als goedmakertje voor de Tweede Wereldoorlog, ons koloniale verleden, de slavernij dan wel de kruistochten.
- 6 De massa-immigratie dient louter nationaal te worden gezien. Het gedrag van moslims in andere landen is van geen enkel belang voor Nederland.
- 7 De massa-immigratie van nu is wél te vergelijken met de komst van immigranten in de zestiende eeuw. Moslims gaan assimileren, dat is een kwestie van tijd. Islamieten zijn hugenoten in de dop.
- 8 De islam is een godsdienst en zal zich daarom net als alle andere godsdiensten ontwikkelen, namelijk in de richting van een liberale versie of zelfs een Verlichting.
- 9 Er bestaat een gematigde islam.
- 10 Christenen hebben ook hun streken (gehad), dus niet piepen over de islam.
- 11 In de Bijbel staan ook gekke dingen, net als in de Koran. Er is dus geen probleem.

- 12 De toewijding van moslims aan hun ideologie dient te worden ontkend of onderschat, problemen die zij meebrengen moeten worden verklaard door sociaaleconomische omstandigheden.
- 13 Die problemen gaan hooguit over een enkel Marokkaans straat-boefje. Demografisch levert de islamitische toestroom geen enkel probleem.
- 14 Moslims vormen een 'kwetsbare groep' en verdienen daarom van staatswege extra bescherming.
- 15 Verzorgingsstaat en immigratieland gaan prima samen.
- 16 De problemen zijn begonnen met de Partij voor de Vrijheid. Als die Wilders nou eens ophoudt, zijn de tegenstellingen voorbij.
- 17 Wie zich verzet tegen de islamisering is extreem rechts.
- 18 De les van de Tweede Wereldoorlog is dat elke vorm van patriottisme of nationalisme verkeerd is en tolerantie altijd goed.
- 19 Mei 1968-links, dat zich finaal vergiste in het communisme, heeft nu wel gelijk inzake de islam en de multiculturele samenleving.

En vooral deze:

- 20 Als de multiculturalisten het toch bij het verkeerde eind hebben, krijgen Nederland en het Westen een tweede kans.

Deze theses zijn nooit doordacht, of bewezen. Sterker nog: ze kloppen allemaal niet.

8 Ze vrezen narigheid

'We didn't start the fire.'

BILLY JOEL

De multiculturele samenleving is het resultaat van een uitholling van de democratie. Ze is niet echt voorgelegd aan de bevolking; partijen hebben kartelpolitiek bedreven om het onderwerp buiten de orde te plaatsen. Daarnaast zagen we in het vorige hoofdstuk hoe weliswaar de elites op allerlei plekken van de samenleving voorstander zijn van het multiculturalisme, maar dat het grote publiek er niet veel van moet hebben.

Het multiculturele project is echter niet alleen het resultaat, maar op zijn beurt ook oorzaak van een verdere uitholling van de democratie. Op lange termijn bestaat de levensgrote mogelijkheid van de invoering van de sharia in (gedeelten van) Nederland. Op middellange termijn zal het onderwerp islamisering een verlammeende werking hebben op het politieke bestel. Daarover straks meer.

Als Geert een zondagmiddag door een bos wil lopen, moet hij dat dagen van tevoren regelen. Vervolgens gaat de DKDB de route voorverkennen en daarna kan Geert zijn wandelingetje maken. Het is wel eens voorgekomen dat het die dag zwaar bleek te regenen. Geert ging toch maar, anders was al dat werk voor niets geweest.

Geerts veiligheidssituatie is natuurlijk rampzalig. Altijd onder toezicht van bewapende bewakers, geen stap zonder hen kunnen verzetten, alles 24 uur van tevoren moeten regelen. Het tekent de uitholling van het democratische bestel zoals we die nu al zien. Wie zich uitsprekt tegen de massa-immigratie loopt gevaar. Geert Wilders is een veel geziene gast op een van de Haagse politiebureaus waar hij zich vaak vervoegt met een verse stapel doodsbedreigingen onder de arm. Kopje koffie, meneer Wilders? Op het bureau van Geert in zijn werk-kamer ligt altijd een stapeltje aangiften klaar om te worden ingediend. In 2009 ontvangt hij er 236.¹

De aanwezigheid van een groep beveiligers voor onze werkkamers is gaan behoren tot de standaardinventaris van de Groep Wilders, later de Partij voor de Vrijheid. Sympathieke, en vooral professionele mensen, tot in de puntjes getraind en altijd voorbereid op iets verschrikkelijks. Zij maken deel uit van de DKDB, de Dienst Koninklijke en Diplomatieke Beveiliging; bij de naamgeving ging niemand ervan uit dat in het rustige Nederland ooit nog eens politici beveiligd zouden moeten worden.

In de loop der jaren heb ik generaties DKDB'ers zien langskomen. We vliegen met ze over de hele wereld, ze gaan mee in de campagnebus en ze zitten altijd voor de deur. Vaak hebben we de grootste lol met ze. Het zijn goedlachse, maar messcherpe professionals die weten wat ze moeten doen als het erop aankomt en geen moment verslapen. Ik ken sommige van hun geheime codes en afkortingen en ik weet wat de choreografie is als we met de beveiligingswagens op stap gaan. Even wachten tot iemand de deur opendoet, ze de ruimte geven als ze voor en achter Geert lopen. Ik kan heel goed tafels bestellen in restaurants, inclusief het raadselachtige verzoek dat de tweede groep zich niet naast de eerste groep bevindt – de veiligheidsmensen zitten elders. Maar wennen doet het nooit.

Geert Wilders is waarschijnlijk de enige Nederlander die soms met gillende sirenes op weg gaat naar zijn werk. Dan zet hij zijn iPod wat harder om het geluid te overstemmen. De kans is klein dat Geert ooit nog van de bewaking afkomt. Hij heeft levenslang.

Wie in Nederland voorop wil lopen in de strijd met de massa-immigratie en de islamisering, weet dat dit leven op hem wacht, dat er gevaar dreigt voor mensen in zijn omgeving en dat hij nooit meer een normaal leven zal leiden. Er zijn maar weinigen bereid deze prijs te betalen. Immigratiegerelateerde aanslagen op staatssecretaris Aad Kosto, Hans Janmaat, Pim Fortuyn en Theo van Gogh illustreren dat zoiets geen fantasie is.

Stel: Geert Wilders begint morgen een *bed and breakfast* aan de Zuid-Ierse kust en verdwijnt van het Binnenhof. Potentiële opvolgers mogen dan kiezen: of zwijgen over de islam, of de kans op een bewaakt leven, wellicht voor altijd. Wie wil zoiets? Als niemand bereid is Geert op te volgen, zou dat betekenen dat een geluid dat in de peilingen veelal mag rekenen op gauw 15 tot 20 procent van de stemmen, niet langer gehoord wordt in de Nederlandse politiek. Of het geluid nog gehoord wordt van zes op de tien Nederlanders, die de massa-immigratie zien

als grootste vergissing sinds de oorlog, is dan rechtstreeks afhankelijk van de vraag of een politicus bereid is zijn leven en zijn veiligheid op te offeren.

Daarmee is een uitholling van de democratie een feit. Ik herinner me nog van mijn studie politicologie wat de definitie van politiek is, namelijk 'de articulatie van maatschappelijke, politieke en sociale tegenstellingen op het niveau van de staat'. Als die articulatie gefrustreerd wordt door de afweging 'moet ik straks misschien mijn kinderen naar de crèche brengen, begeleid door acht man met kogelvrije vesten?', dan is de democratie ernstig ondermijnd.

Het betekent nog iets anders: de invoering van de sharia wordt een stuk makkelijker, want we zijn geïntimideerd en daardoor zijn de tegenkrachten ernstig gehandicapt. De islam heeft al een beetje gewonnen. Dhimmitude heeft zijn intrede gedaan.

Maar de intimidatie gaat veel verder. Tijdens het selecteren van kandidaten voor de verkiezingen van 2006 hadden we te kampen met veel uitvallers. Meestal was de volgorde zo: goed gesprek met een getalenteerd en enthousiast persoon, daarna wat vage mailtjes over 'er nog even over nadenken'. Gevolgd door een afzegging. Als we dan belden, bleek vaak dat het thuisfront de voet dwars had gezegd. Voor de motivatie daarvan konden we alleen maar begrip hebben: niemand had enige garantie hoe de veiligheidssituatie zich ging ontwikkelen.

Hetzelfde probleem speelt bij het selecteren van mensen voor de gemeenteraden en provinciale staten. Er is veel angst in Nederland en dat maakt de spoeling dun. De keuze van de Partij voor de Vrijheid om beperkt mee te doen aan de gemeenteraadsverkiezingen had alles te maken met het probleem om geschikte kandidaten te vinden. Dat is het rechtstreeks gevolg van de reacties die het kan opleveren als je gemeenteraadslid voor de pvv bent.

Bij de verkiezingen van 2006 krijgen posterplakkers in Den Haag klappen. Marc van Kampen vertelt hoe Marokkaanse jongeren zijn auto met eieren bekogelen als hij in Hilversum pvv-folders uitdeelt.² Die melding maakt deel uit van meer incidenten rondom de verkiezingen. In Lelystad worden de ramen meerdere malen ingegooid bij iemand die een pvv-poster voor de ramen had hangen. Posterplakkers durven veelal alleen in groepjes op pad.

De kans op incidenten staat nog los van andere negatieve reacties.

Paul Jansen uit Julianadorp kandideerde zich voor de gemeenteraad. Niet iedereen in zijn omgeving was daar positief over. ‘Mensen die ik al twintig jaar kende, dreigden ineens de vriendschap op te zeggen. Alsof ik een racist was.’³ Gewoon maar een reactie op internet: ‘Ja, wat kan ik zeggen? Ik ben als zelfstandige afhankelijk voor mijn inkomen van (middle) managers bij gemeenten. Als ik me bekend zou maken als pvv’er betekent dit simpelweg het einde van mijn bedrijfje.’

Gemeenteraadslid zijn is een parttimebaan die slechts een bescheiden inkomen oplevert. Dus voor weinig geld loop je kans op geweld van ‘antifascisten’ of om voor rotte vis te worden uitgemaakt. Je wordt wellicht doelwit van de linkse pers en wie weet staan er straks linkse demonstranten in je voortuin hun morele superioriteit te bewijzen. Wat betekent dit voor je kinderen? Krijgen die het op school te horen?

Het is niet bevorderlijk voor je maatschappelijke carrière je in de politiek te begeven voor een islamkritische partij. Marco Pastors moest, nadat hij jaren succesvol wethouder was van de wereldstad Rotterdam, zeventig sollicitatiegesprekken voeren voordat hij een baan vond van één dag per week.⁴

We hebben dergelijke zaken van nabij meegemaakt. Een oud-medewerker solliciteerde ergens en had boven aan zijn cv de vage term ‘medewerker fractie Tweede Kamer’ vermeld. Hij werd uitgenodigd voor een gesprek. Toen hem gevraagd werd om welke fractie het ging en hij dat netjes vertelde, had hij nog net tijd zijn koffie op te drinken – maar het gesprek was ten einde. Actief worden voor de pvv betekent het passeren van het point of no return.

Wie op lokaal niveau uit de kast komt als pvv’er, krijgt ook te maken met de regionale radio of televisie. Die is veelal in handen van het plaatselijke stadhuis, en voor zijn voortbestaan rechtstreeks afhankelijk van de donaties die het college van B&W doet aan de zender. Waar dat toe leidt, kan de Amsterdammer dagelijks aanschouwen als hij naar een lokale zender kijkt: die moet zijn eerste kritische reportage over de multikul nog maken. Wie echter kritisch staat tegenover het multiculturele project, weet dat verschijnen op zo’n omroep vrijwel zeker betekent: zich begeven in een hinderlaag. Bij de gemeenteraadsverkiezingen in Almere en Den Haag moesten onze kandidaten zich op de lokale televisie constant verantwoorden tegenover steeds dezelfde stoet PvdA’ers, modelmoslims en subsidie-

slurpers – niet te onderscheiden van de ‘journalisten’ van die lokale zenders. De presentatoren zetten zich net zo agressief af tegen de pvv als de gasten.

Toen we naar buiten kwamen met het besluit slechts in twee gemeenten mee te doen, was het triomfantelijke gehuil niet van de lucht. Trouw schreef in een zelffelicitierend hoofdredactioneel commentaar: ‘Des te verrassender is het om te moeten vaststellen dat Wilders heeft moeten erkennen dat zelfs zijn boodschap nog te complex is om door zijn aanhang op gemeentelijk niveau te worden gedragen. (...) Wat Wilders er niet bij vertelt is dat met zijn beslissing een hard oordeel wordt geveld over de capaciteiten van zijn aanhang.’⁵

Oftewel: pvv’ers zijn domme tokkies. Zonder het te beseffen, juicht Willem Schoonen, hoofdredacteur van Trouw, voor iets heel anders: de uitholling van de democratie. De pvv-standpunten (vaak meerderheidsstandpunten) komen niet in de gemeenteraad, omdat mensen simpelweg bang zijn. In alle commentaren was er maar één iemand die het snapte. Dat was een gemeenteraadslid van GroenLinks in Venlo, Aissa Meziani. Zij zegt: ‘Veel mensen komen er niet open voor uit dat ze op de pvv hebben gestemd. Laat staan dat ze ervoor in de raad willen. Ze vrezen narigheid.’⁶ Dat beïnvloedt ook de bemanning van het kritische geluid. Pim Fortuyn en Theo van Gogh zijn de bekendste uitvallers, net als de opgestapte Ayaan Hirsi Ali. Allang is vergeten dat Henk Westbroek van Leefbaar Utrecht de politiek verliet na bedreigingen. Hij vertrekt nadat hij door een Marokkaan een pistool tegen zijn hoofd gedrukt krijgt, een dag na de moord op Fortuyn.⁷

Even een middagje pamfletten uitdelen met Geert op de markt is verworden tot een militaire exercitie waar de bewaking zich maanden van tevoren op moet voorbereiden. Volop contact met lokale politie en burgemeester, het in kaart brengen van de route, veilige punten afdekken. Geert loopt over het algemeen rond in een kogelvrij vest, dat hem het voorkomen geeft van iemand wiens dieet louter bestaat uit frikadellen.

Soms cirkelt tijdens het pamfletten uitdelen een helikopter boven onze hoofden. Een enkele keer staat om de hoek de ziekenwagen al klaar, de ambulancebroeders lopen – in vol ornaat – met ons mee. Dat allemaal voor het tamelijk onschuldig uitoefenen van een elementair en onvervreemdbaar democratisch recht: het uitdelen van je mening op papier op de markt. Dat was eeuwenlang geen probleem, maar

dankzij het multiculturele experiment is ook dat veranderd.

D66-leider Alexander Pechtold mag in de Kamer Geert Wilders dan een ‘bange man’ noemen,⁸ dat is niet de associatie die ik heb als ik met het beveiligingscircuit meereis.

Een ander bizar voorbeeld is een onschuldig werkbezoek dat we als fractie afleggen aan de mosselvisserij in het Zeeuwse Yerseke. Een andere fractie rijdt daar even snel naartoe, laat zich informeren en keert huiswaarts met een pot mosselen als afscheidscadeau in de kofferbak. Zo niet bij ons. Ook hier weer de logistieke nachtmerrie waarbij elke aanwezige moet worden doorgelicht (of de bootsjongen nog even zijn geboortedatum wil doorgeven) en daarna het water op: met de mosselboot die wordt geschaduwd door een politieboot met tot de tanden gewapend personeel aan boord. De waterpolitie cirkelt om de boot en scheurt eropaf als zich onverwachts een tegenligger meldt. Loos alarm. Het is toch een watersporter.

Een ‘ontspannen’ interview met Geert op een onverwachte plek (tv-verslaggevers willen soms dit soort dingen) leidt tot vreemde tafereelen. Een beetje wandelen over het strand om een soort introspectie te suggereren, brengt ook de versturende elementen in beeld. Op de achtergrond zie je toch weer die veiligheidsmensen. In de duinen manoeuvreren wederom mannen met zonnebrillen die mobiel contact onderhouden met het hoofdkwartier. Als we in 2010 het stand-upje opnemen voor ons verkiezingsspotje bij de Rotterdamse Essalammoskee, leverde dat het beeld op van een hit-and-runactie. De camera staat al opgesteld als we met de beveiligde wagens komen aanscheuren. De beveiliging heeft met meerdere ringen de wijk afgegrensd. Ook op de omringende flats staan mensen. De overkill aan veiligheid kan niet verhinderen dat het nabijgelegen schoolplein leegloopt. Kinderen van acht, negen jaar beginnen te schreeuwen ‘kankerjoden’. Hun gekrijs is goed hoorbaar in ons filmpje.

Wie een politieke avond in het land wil organiseren, stuit op soortgelijke problemen. Elke bezoeker moet van tevoren op een lijst, inclusief adres, burgerservicenummer en telefoonnummer. Een beveiligingsdienst moet worden ingehuurd om iedereen te fouilleren. Er staan veiligheidsportjes waar mensen soms zelfs hun schoenen moeten uittrekken. Dat leidt weer tot enorme rijen voor de deur, en daardoor geïrriteerde mensen. Bij een bijeenkomst in Waddinxveen staan zelfbenoemde ‘antiracisten’ voor de deur om de belangstellen-

den ‘Nazi! Nazi!’ in het gezicht te schreeuwen. De fractie moet worden aangevoerd per politiebusje. Geert mag weer de hele avond zweeten in een kogelvrij vest.

Bij de verkiezingen in 2010 worden de zaaltjes waar we onze bijeenkomsten houden, omgetoverd tot ware vestingen. Nu maken ook bomhonden hun opwachting om dagen van tevoren te komen ruiken aan bierpomp en asbak. De speciale bomeenheid komt tot drie keer langs om onder elk dekseltje te kijken. Ook het personeel (gewone horecamensen) wordt gescreend op een crimineel verleden. De avonden zelf worden gedomineerd door mannen met ‘oortjes’ in en onnatuurlijke bobbels in hun kledij. Een NOS-televisiedebat moet zelfs worden verplaatst naar een studio in Baarn, beter te beveiligen dan de eerdere locatie. Ook dat moet in multicultureel Nederland. Bij de Kamerverkiezingen van 2010 ontmoeten we bij het folderen een nieuw fenomeen, het *safehouse*. Voordat we een stad in gaan, krijgen we te horen in welke winkels we moeten schuilen als er incidenten plaatsvinden. Geert doet zijn tv-debatten met kogelvrij vest aan.

Dat geldt voor een avond in den lande, maar ook internationaal. Raadseltje. Wat hebben de volgende mensen gemeen, behalve dat ze islamkritische dingen zeggen of schrijven?

Bat Ye’or (schrijver van standaardwerken over dhimmitude en islamitische veroveringen), Fjordman (auteur van *Defeating Eurabia*), Baron Bodissey (van de website *Gates of Vienna*), Samira al-Onal (schrijfster van een artikel in *de Volkskrant*, ‘Wij moslims zijn al eeuwen egoïstisch’),⁹ Ibn Warraq (schrijver van *Why I Am Not a Muslim*), tekenaar Gregorius Nekschot, Scarlet Pimpernel (regisseur van *Fitna*), de Duitse arabist Christopher Luxenburg, Hugh Fitzgerald (auteur op *Jihadwatch.org*), Emmanuel Brenner (schrijver van *France, prends garde de perdre ton âme* en *Les Territoires perdus de la République*), M.S.H. Franken-vrij (die pleit voor een Koranverbod in het blad *Liberaal Reveil* van het wetenschappelijk bureau van de VVD¹⁰) en Mohamed Rasool, de schrijver van *De ondergang van Nederland*.

Hun overeenkomst? Het zijn allemaal pseudoniemen. Niemand van deze mensen schrijft onder eigen naam. Te gevaarlijk. Wie kritisch is over *the religion of peace* loopt risico’s.

Als *HP/De Tijd* een artikel brengt over tot het christendom bekeerde moslims, zijn de meeste mensen in het artikel anoniem. Een website die kritisch staat tegenover de islamisering als *Hetvrijevolk.com* moet gehost worden in de Verenigde Staten om zo uit de gretige handen van

de antidiscriminatie-industrie te blijven. Tijdens de Pim Fortuyn-conferentie in 2005, georganiseerd door het wetenschappelijk bureau van de LPF, is de crème de la crème van de anti-islamintellectuelen aanwezig, mensen als Bat Ye'or, Daniel Pipes en Robert Spencer. Ook hier weer de bekende maatregelen met veiligheidspoortjes. Mensen moeten zich ook met een codenaam melden bij de ingang. Voor dag twee van de conferentie moeten de geïnteresseerden zich melden op een plek in Den Haag om met bussen naar een locatie te worden gebracht die van tevoren niet bekend is gemaakt. De Amerikaanse gasten zijn zichtbaar flabbergasted. Dit is niet het Europe dat ze kenden van toeristische tripjes.

Velen willen hun medewerking aan boeken of films over de islam geheimhouden. Op sommige bijeenkomsten mag niet gefotografeerd worden. Via traditionele media als radio of televisie is het een stuk moeilijker een islamkritische boodschap te verkondigen. Al was het alleen maar omdat slechts weinigen bereid zijn in de openbaarheid negatief te zijn over de islam. Velen hebben zich teruggetrokken uit het publieke debat. Hasna El Maroudi stopte in 2005 met haar column in *NRC Handelsblad*, na vier maanden bedreigingen – inclusief een geblindeerde auto die op haar inreed. Zij had kritische zaken geschreven over Marokkanen en over het verschil tussen Berbers en Arabieren. Op de website van het (uiteraard) gesubsidieerde Platform Marokkaanse Jongeren Utrecht kunnen bezoekers een standaardbrief downloaden om aangifte tegen El Maroudi te doen.¹¹

Paul Cliteur trekt zich in 2004 terug uit de publieke discussie na bedreigingen. Hij licht dat zo toe:

1. Ik word door linkse ex-politici als Thijs Wöltgens met Janmaat vergeleken en in de racistische hoek geduwd. 2. Ik constateer dat de AIVD niet uitsluit dat Jihadstrijders worden gemotiveerd door het werk van opinieleiders. 3. Ik hoor van vrienden dat zij blootstaan aan ernstige bedreigingen (Spruyt). Persoonlijk geloof ik niet dat mijn werk Jihadkrijgers wind in de zeilen blaast, maar als je systematisch en met enige volharding (ook door Piet Grijs in VN) als een racist wordt neergezet, dan kan dat gevaarlijk zijn. Ik weet, ik ben geen held.¹²

Een enkele kunstbroeder geeft toe een toontje lager te zingen. Rudy Kousbroek:

Toch ben ik ten aanzien van de islam nog tamelijk discreet, misschien wel uit angst voor mijn hachje. (...) De greep die deze godsdienst op zijn gelovigen heeft, is vele malen sterker dan we bij ons gewend zijn. Het fascineert me altijd weer om te zien wat er gebeurt als een dominee een 'dialoog' wil aangaan met de islam. De moslims die daarop ingaan doen dat omdat ze denken dat deze christenen begrepen hebben dat de islam superieur is aan hun religie. Dat levert een dialoog op zoals die waar de Engelsen zo dol op zijn, op het toneel, waar de een het heeft over paarden en de ander over vrouwen zonder dat ze dat van elkaar doorhebben. (...) Het is ook alsof islamieten totaal niet geïnteresseerd zijn in het begrip waarheid, of in iets wat wij daaronder verstaan. (...) Dat is een van de redenen waarom ik in gepaste bescheidenheid van mening ben dat de westerse cultuur superieur is aan alle andere.¹³

Andere opinieleiders hebben al bij voorbaat de handdoek in de ring gegooid. Rob de Wijk, D66'er en columnist van *Trouw*, ziet vrijheid van meningsuiting al als 'een gepasseerd station'. 'We moeten accepteren dat we niet alles meer kunnen zeggen. We moeten op onze woorden passen, of we dat nou leuk vinden of niet.'¹⁴

Er zijn wel intelligente mensen die kritisch kunnen berichten over de multiculturele samenleving, bijvoorbeeld Carel Brendel, Leon de Winter, Bernadette de Wit, Joost Niemöller, Amanda Kluvelde of Hans Jansen. Ook zij hebben een overeenkomst: in krantenland zijn ze niet welkom. Wijlen Pamela Hemelrijk was eveneens nergens meer gewenst.

Ook kunstenaars verliezen hun artistieke vrijheid. Theo van Gogh ritueel geslacht, Mohamed Rasoel (de schrijver van *De ondergang van Nederland*) veroordeeld, Gregorius Nekschot door de politie van zijn bed gelicht, cabaretier Ewout Jansen met de dood bedreigd omdat hij grapt over de islam. Maar er is veel meer: de bedreigingen van schrijfster Naima El Bezaz (onder andere via het gesubsidieerde Marokko.nl), bedreigingen van Rachid Ben Ali (na het ophangen van schilderijen in het Cobramuseum), rellen rond de film *Shouf Shouf Habibi* in Amsterdam, het toneelstuk *Aisha* dat niet doorgaat uit angst voor moslimreacties, een tentoonstelling in de Nieuwe Kerk aangepast na klachten van de Turkse overheid, moslima's die zich alleen door vrouwelijke fotogra-

fen willen laten fotograferen, de gemeente Huizen die schilderijen verwijderd van naakte vrouwen uit een expositie in het gemeentehuis na kritiek van moslims en baliemedewerksters.

Cabaretier Ewout Jansen toont zich echter verheugd over de uitkomst van een poll op Marokko.nl over de vraag of hij ter dood moest worden gebracht als straf voor zijn grappen over de islam. 'Gelukkig vond een kleine meerderheid, 51 procent, dat ik mag blijven leven.'¹⁵

In het buitenland is er de affaire-Rushdie, de Deense cartoonaffaire, Kurt Westergaard die een aanslag te verduren krijgt en stopt als cartoonist, en de tv-serie *South Park* waarin een aflevering wordt gecensureerd omdat Mohammed erin voorkomt. De Zweedse cartoonist Lars Vilks heeft een prijs op zijn hoofd en wordt aangevallen. De *Telegraaf* weigert in mei 2010 twee cartoons van Gregorius Nekschot die de PVV wil plaatsen op de pagina's die wij mogen vullen in die krant.

De bekendste affaire in Nederland is die van fotografe Soorah Hera. In december 2007 stelt directeur Wim van Krimpen van het Haagse Gemeentemuseum: 'Wij hangen in ons museum geen dingen op die mensen beledigen.' Daarom worden twee kunstwerken over moslims en homoseksualiteit van de Iraanse Soorah Hera geweerd, terwijl ze juist eerder om hun kwaliteit waren geselecteerd. Hera reageert verbolgen. 'De enige conclusie die ik kan trekken is dat Allah heel groot is en dat in Nederland de angst regeert.' Ook de KunstRAI weigert de werken. Hera kan er zelf niet heen, om veiligheidsredenen. Ze kiest voor een leven in de anonimiteit.¹⁶

Chris Ripke is een bekende kunstenaar in Rotterdam. Geschokt door de moord op Van Gogh schildert hij een engel op de muur van zijn atelier met het Bijbelse gebod 'Gij zult niet doden'. Zijn bureaus in de moskee vinden de woorden aanstootgevend en halen de burgemeester van Rotterdam erbij, Ivo Opstelten. De burgemeester geeft de politie het bevel het schilderij te verwijderen.¹⁷

Opvallend is de passieve rol van linkse politici als het aankomt op de bescherming van kunstenaars tegen de islamisering. PvdA-cultuurwoordvoerder John Leerdam becommentarieert de politie-inval bij cartoonist Nekschot, maker van islamkritische tekeningen, met de woorden: 'Als je de bal kaatst, moet je hem terugverwachten.'¹⁸ De opvoering van het muziektheaterstuk *Aïjsa en de vrouwen van Medina* door het Onafhankelijk Toneel in Rotterdam wordt afgelast. Een aantal

Marokkaanse acteurs en muzikanten trekt zich terug na schriftelijke en mondelinge bedreigingen door fanatieke moslims. Het toenmalige PvdA-deelraadslid Fatima Elatik pleit voor een verbod op de opvoering van het toneelstuk. In *de Volkskrant* zegt Elatik: ‘Want de vrijheid van mening is in Nederland te ver doorgesloten en wordt vaak misbruikt. Het wordt gezien als een vanzelfsprekendheid en een vlag waaronder je alles kunt zeggen, vooral over godsdienst. (...). Ik weet niet zo zeker of het afgelasten van dat theaterstuk over de vrouw van Mohammed in Rotterdam onterecht is. Als grote groepen mensen dat als kwetsend ervaren, is het ook moedig het niet te doen.’¹⁹ Van PvdA-kunststaatssecretaris Rick van der Ploeg wordt in deze affaire niets gehoord.²⁰

Mohammed Rabbae van GroenLinks wil dat *De duivelsverzen* van Rushdie verboden wordt (‘Al was ik de laatste moslim in Nederland, dan nog zou ik mijn best doen het boek te laten verbieden’).²¹ De directeur van het Haagse Gemeentemuseum, Wim van Krimpen, blijkt kandidaat voor D66 bij de gemeenteraadsverkiezingen.

De arabist Hans Jansen schrijft het zo:

Door de impliciete dreiging met sluipmoord waaronder Nederland leeft sinds de sluipmoord op Theo van Gogh in 2004 is er de laatste jaren in dit koninkrijk geleidelijk aan een einde gekomen aan de vrijheid van meningsuiting. Naast de beroepsmoslims zijn het de uitgevers en de theaterdirecteuren zelf die hieraan schuldig zijn. Zij hoeden zich er wel voor ook maar iets aan het publiek voor te zetten dat ook maar één moslim boos zou kunnen maken. (...) Omdat uitgevers en theaterdirecteuren zelf natuurlijk niet weten wat moslims wel en niet boos maakt, gaan ze vrijwillig en zonder het zelf te merken hierin steeds verder en verder. Het einde is een soort DDR, of eigenlijk NMR, Nederlandse Moslimrepubliek. Alles wat mogelijk in strijd zou kunnen zijn met de regelgeving van de islamitische sharia, wordt door theaterdirecteuren, uitgevers en schooldirecteuren uit voorzorgzucht veiligheids-halve vrijwillig nagelaten. Je weet immers maar nooit.²²

Dit klimaat van zelfcensuur, terugtrekken en angst is in wezen de islamisering van de meningsvorming. Want het betekent dat via een achterdeurtje de normen en waarden van de islam de discussie bepalen. Niet alleen moslims dienen de islam te respecteren, vindt de islam. Maar niet-moslims moeten dat evenzeer. Het is een dramatische aan-

tasting van de democratie. De grenzen van wat je zegt in Nederland worden niet meer bepaald door de democratisch vastgestelde wetten, maar door de afweging of je door het uitspreken ervan kans maakt ritueel geslacht te worden langs de openbare weg. Dat is blijkbaar de prijs die we moeten betalen voor het multiculturele avontuur.

9 Grote Smurf voert sharia in

‘Moslims zullen het altijd voor elkaar opnemen. (...) Het individu is ondergeschikt aan de gemeenschap.’

HAFID BOUAZZA¹

Ook het politieke landschap verandert onder invloed van het multiculturele experiment. Sinds de pacificatie van 1917, toen door een grondwetswijziging in één klap drie langlopende politieke kwesties werden opgelost (schoolstrijd, algemeen kiesrecht en de afschaffing van het districtenstelsel), zijn de belangrijkste issues in de Nederlandse politiek sociaaleconomisch van aard geweest. Dat heeft de inrichting van ons politieke landschap bepaald. Links was grosso modo voor een grote overheid, herverdeling en een verzorgingsstaat. Rechts stond daartegenover. Alle andere onderwerpen werden vervolgens steeds binnen het model geïncorporeerd.²

Een andere invulling van het links-rechtsschema wordt sterker; een nieuwe polariteit gaat aan kracht winnen. De Partij voor de Vrijheid dankt haar bestaansrecht en electoraal succes aan een (op het eerste gezicht) cultureel issue: de islamisering van Nederland en het onder druk komen van onze vrijheden en onze welvaart ten gevolge van de islamisering. Zoals Huntington schrijft: ‘Migratie is het centrale onderwerp van onze tijd.’³ Partijen zullen een antwoord moeten geven op dat centrale onderwerp. Voor Nederland betekent dat de vraag hoe om te gaan met de eisen van de islam en de tegenstellingen die het gevolg zijn van het beleid van massa-immigratie.

Dat cultureel issue wordt langzamerhand sterker, maar de onderliggende waarden zullen voor een deel sociaaleconomisch zijn. Pro-massa-immigratiestandpunten zullen vooral in de smaak vallen bij de mensen die zich door hun bovenmodale inkomen uit de geïslamiseerde steden kunnen terugtrekken en hun kinderen op ‘witte’ scholen kunnen plaatsen. Ze worden niet geconfronteerd met de lasten. Rechts zal dan onder anderen steun krijgen van de mensen die de prijs moeten betalen voor de massa-immigratie en die niet kunnen vluchten.

Dit betekent ook het einde van de eenzijdige oriëntatie van de arbeidende klasse op de linkerkant van het politieke spectrum. Die komt nooit meer terug.

De oude ideologische fundamenten zullen niet langer voldoen. Wie kan er nog liberaal blijven, als het Westen in toenemende mate geconfronteerd wordt met de islam en een groep die vijandig zal staan tegenover de overheid? ‘Leven en laten leven’ is leuk, zolang iedereen dezelfde basiswaarden aanhangt. Socialisme heeft eveneens weinig zin meer als de werkende klasse niet verdeeld wordt op basis van sociaaleconomische tegenstellingen, maar op basis van de houding tegenover de islam, en als de verzorgingsstaat wordt vernietigd door de massa-immigratie.

In 1955 lanceert de Amerikaanse socioloog Edward Shils, bij wie ik nog studeerde in Italië, de gedachte van *the end of ideology*. Ideologie zou in de politiek steeds minder belangrijk worden. Ook PvdA-ideoloog Jacques de Kadt hing deze gedachte aan.⁴ De ontwikkelingen van de laatste decennia geven hun gelijk en deze ontwikkeling zal in de toekomst alleen maar sterker worden. (Het verdwijnen van de oude ideologieën kent wel de voetnoot dat twee nieuwe ideologieën juist belangrijker zullen worden: het multiculturalisme en de islam.)

De traditionele drie grote partijen (CDA, PvdA en VVD) zullen sterker verdeeld raken. Binnen die partijen bestaan duidelijk herkenbare kampen, die met elkaar in één partij blijken te zitten omdat die partijen (of hun voorgangers) zich honderd jaar geleden hebben gevormd op de issues van toen.

Een voorbeeld. Binnen het CDA is er een duidelijk multicultikamp, klein maar goed georganiseerd. Een Kamerlid van die partij zegt tijdens het verantwoordingsdebat van mei 2009 in de plenaire zaal, gezeten naast de fractie van de PVV, als commentaar tijdens een speech van Geert Wilders: ‘Net als in 1933.’

Aan de andere kant bestaat er een grote groep CDA’ers die zeer negatief staat tegenover de islam. Een politicus die al decennia actief is in het CDA en per week soms verschillende malen spreekt op afdelingsvergaderingen zei me: ‘Martin, jullie hebben niet door dat een groot deel van onze achterban veel meer anti-islam is dan de PVV. Daarmee vergeleken zijn jullie een stelletje watjes.’ Meer dan de helft van de CDA-stemmers kan zich vinden in de uitspraak: ‘We moeten de tsunami van islamisering stoppen. Die raakt ons in ons hart, onze identiteit, in onze cultuur.’⁵

Bij de PvdA zien we de contouren van de komende implosie. In Helmond, Enschede en Rotterdam-Feyenoord zijn de fracties of afdelingen al overgenomen door mohammedanen. In Amsterdam-Nieuw-West moeten voorzitter Ploumen, wethouder Asscher en partijleider Bos de plaatselijke afdeling het mes op de keel zetten om Ahmed Marcouch lijsttrekker te laten zijn. Sommige PvdA-ledenbijeenvakkomsten zijn in wezen etnische botsingen. Voorafgaand aan de lijsttrekkerverkiezingen in de PvdA in Amsterdam-Oud-West nam het aantal Marokkaanse leden opvallend toe. Kop in dagblad *Sp!ts*: 'PvdA overvallen door Marokkanen'.⁶

In het *Algemeen Dagblad* staat boven een artikel: 'Turkse PvdA'ers plegen coup in Rotterdam-Zuid'. De ledenvergadering 'werd naar de hand gezet door tientallen tot dusver onbekende Turkse PvdA-leden. Het leidde tot bizarre taferelen. Sommige nieuwkomers lieten hun stembriefjes invullen door bevriende kandidaten. Ten koste van autochtonen en vrouwen bestormden zeven Turkse Rotterdamers de top van de lijst. De druiven zijn zuur voor onder meer Jo den Haan (75), oud-machinist, PvdA-deelraadslid en getuimeld van plaats 7 naar 17. "Als je zoiets ziet, denk je: misschien heeft Wilders toch wel ergens gelijk."⁷

Begin 2010 zijn de spanningen zo opgelopen dat verscheidene fractieleden politiebescermin willen. 'Het gaat om drie Nederlandse PvdA'ers die zijn opgestapt, omdat de afdeling in toenemende mate wordt gedomineerd door Turken,' aldus het *Algemeen Dagblad*.⁸

Autochtonen zien dat de PvdA steeds meer de islam steunt. Die tweefrontenoorlog wordt uiteindelijk de ondergang van de PvdA. De komst van Job Cohen betekent een ondubbelzinnige keus voor de kosmopolitische middenklasse, die heel andere belangen heeft dan de traditionele arbeidende achterban.

Wouter Bos duidde de huilende mensen bij Fortuyns tocht door Rotterdam nog aan als 'onze mensen'. Cohen trapt de Amsterdamers die de stad ontvluchten naar Purmerend en Almere na met de tekst: 'Daar zit de kern van de rancune.'⁹ De komst van Job Cohen maakt de overgave van de PvdA definitief. Wouter Bos had nog geprobeerd iets van de traditionele aanhang aan te spreken en leek hier en daar open oog te hebben voor de negatieve aspecten van de massaimmigratie. Job Cohen is daarentegen een onvervalste multiculturalist. Als minister Vogelaar met haar 'knettergekke' mededeling komt

om de islam onderdeel te willen maken van onze cultuur, toont Wouter Bos zich gereserveerd over het interview, maar Cohen is enthousiast. Hij sms't onmiddellijk: 'Van A tot Z mee eens.' Vogelaar vermeldt het dankbaar in haar eigen boek.¹⁰

Cohen houdt als staatssecretaris de sluizen open. Hij steunt als burgemeester van Amsterdam de komst van de radicale Westermoskee met een financiële tegemoetkoming.¹¹ Hij vindt het niet zinvol om iedereen Nederlands te laten leren.¹² Cohen zegt zelfs dat we moslims moeten accepteren die hun vrouw discrimineren.¹³ Zelfs handen schudden met vrouwen hoeft niet voor hem, toont het voorbeeld van de straatcoaches.¹⁴ Cohen claimt de boel 'een beetje' bij elkaar te willen houden. Maar in Amsterdam-Slotervaart heet de grootste partij toch echt PvdV, en de Amsterdammers zijn helemaal niet bij elkaar gehouden. Die wonen in Purmerend en Almere. In de laatste stad winnen wij, niet de partij van Sint-Job.

De PvdA heeft daarmee een historische beslissing genomen; weg van de Nederlandse arbeider en de volledige omarming van moslims, aangevuld met de kosmopolitische veelverdiener; hoofddoekjes aan de ene kant en yuppen aan de andere kant – zie hier het PvdA-electoraat. Het is helemaal in lijn met de keuzes van Nieuw Links.

In Amerika noemen ze een onderwerp dat een politieke partij zwaar verdeelt een *wedge issue*, een wig. De islam is de wedge issue aller wedge issues. Het is maar de vraag hoe het politieke systeem op den duur zal reageren op dat bipolaire model, en of het niet zal betekenen dat het politieke bestel als geheel zal vastlopen. De immigratie kan dan het bestel tot stilstand laten komen. Zoals Hendrik Jan Schoo schreef in 2007: immigratie en islamisering maken de politiek permanent labiel.¹⁵

De aantasting van de democratie gaat verder dan de bedreigingen tegen politici of de instabiliteit van de Nederlandse politiek. Ook de meest elementaire handeling in onze democratie is in staat van verval gekomen dankzij het multiculturele project. De stembusgang is geïslamiseerd. 'Allochtonen zijn de baas in Amsterdam. Zo gedragen zij zich ook op het stembureau,' rapporteert een voorzitter van een stembureau in 2006 aan de Amsterdamse ombudsman.¹⁶

Bij de gemeenteraadsverkiezingen van 2010 mogen we vaststellen dat de situatie alleen maar verergerd is. PvdV-teams trekken door Den Haag om poolshoogte te nemen op een aantal stembureaus. Het le-

vert schokkende observaties op. Veel stembureaus hebben inmiddels het karakter aangenomen van een Arabisch theehuis. Groepjes moslims die rondlopen met zojuist ontvangen stembiljetten en gezamenlijk aan het invullen slaan, een autochtone mevrouw die bij de stembus staat om te controleren hoe allochtonen stemmen (ze kijkt bij het stembiljet alleen naar lijst 1: de PvdA), hele groepen allochtonen in stemhokjes, islamitische mannen die het stembiljet afnemen van hun vrouw, et cetera. Onze teams draaien filmopnamen die we openbaar maken op internet. We ontvangen nog eens tientallen mailtjes met meldingen van zaken die niet door de beugel kunnen. Een burger schrijft: 'Meneer Fritsma, van de zomer vroeg u hoeveel de massaimmigratie ons kost. U heeft nu het antwoord: onze democratie.'

De PvdA wint in Den Haag. De partij flyert vooral bij moskeeën. De allochtone achterban geeft uiteindelijk de doorslag. Moslims die een actie hadden gevoerd in het Turks, worden met voorkeurstemmen gekozen. In Rotterdam zijn bij stemlokalen 2400 incidenten geteld.

De allochtone stem gaat in overweldigende mate naar links. Bij de gemeenteraadsverkiezingen in Amsterdam verovert de PvdA zes op de tien Turkse stemmen. Bij de Marokkanen is dat driekwart. Groen-Links en D66 halen ieder 15 procent van de Turkse stemmen.¹⁷

Er vindt bij verkiezingen ook inmenging plaats door islamitische overheden. Het Turkse ministerie van Religieuze Zaken komt voor de verkiezingen van 2006 met een actie om D66 te stemmen. Die partij weigert de Armeense massamoord te zien als een genocide. Om dat standpunt ook in de Tweede Kamer te krijgen, start de Turkse regering een pro-D66-actie die resulteert in de verkiezing van Koser Kaya. Zonder die actie had D66 wellicht niet de kiesdrempel gehaald. Het ministerie van Buitenlandse Zaken doet onderzoek naar deze zaak.¹⁸

Bij dezelfde verkiezingen buigt de PvdA voor het Turks nationalisme. Partijleider Bos en Nebahat Albayrak, nummer twee van de PvdA-kieslijst, geven een persconferentie voor de Turkse media in Nederland, met het opzichtige doel het genocidestandpunt zo te presenteren dat het aanvaardbaar is voor de Turkse stem. Er wonen tenslotte meer Turken dan Armeniërs in Nederland. Ton Zwaan, genocidekenner van de Universiteit van Amsterdam, zegt: 'In plaats van een heldere politieke en morele positie in te nemen over een van de grootste menselijke catastrofes van de twintigste eeuw, zijn de betrokken politici bij het eerste zuchtje tegenwind gaan draaien.'¹⁹

De AIVD bericht zelfs dat D66 stemmen te danken heeft aan imams. Voor de geheime dienst valt dit onder het kopje ‘Verkenning van tactieken van heimelijk tegenwerken en verstoren van de democratische rechtsorde’:

Heimelijke tactieken zoals actief tegenwerken en verstoren van de processen van de democratische rechtsorde (bijvoorbeeld bewust polariseren en onrust stoken) zijn op lokaal niveau en op beperkte schaal uitgeprobeerd. Bij de radicale dawa in Nederland behoren zij nog niet tot de meest gebruikte tactieken, maar een ‘verkenning’ van de mogelijkheden die deze tactieken zouden kunnen bieden, vindt plaats. Zo hebben enkele vertegenwoordigers van de radicale dawa bij de Nederlandse parlementsverkiezingen van 2006 bijvoorbeeld gesteld dat moslims, bij wijze van hoge uitzondering, mochten stemmen om zo de alom aanwezige politieke ‘vijanden van de islam’ te dwarsbomen. Hieruit volgde een stemadvies dat primair negatief en verdedigend van aard was: moslims ‘mochten’ eenmalig stemmen op de lijsttrekker van D66 omdat hij – en niet zozeer zijn partij – van alle politici de islam het minst vijandig was gezind. Een stem op een andere politicus werd door de radicale dawa aangemerkt als ongeoorloofd en partijen als het CDA, de PvdA, de VVD en de SP werden als anti-islamitisch aangemerkt.

Hoe zal zich dit verder ontwikkelen? De actie van de Turkse regering geeft aan hoe succesvol het tribale stemmen is. Met de dramatische groei van het aantal niet-westerse allochtonen wordt deze groep electoraal steeds aantrekkelijker. Zullen in de toekomst de leiders van politieke partijen afreizen naar Rabat of Ankara om daar de ring te kussen van gezaghebbers om de zegen te vragen voor hun partij? Of op de koffie gaan bij een invloedrijke imam? Er is geen enkele garantie dat het niet gebeurt. Er zijn wel veel incentives om wel te gaan: stemmen.

Is er een andere verklaring voor het enthousiasme van wethouders in de grote steden voor gescheiden inburgering, gescheiden loketten of gescheiden ingangen van bibliotheken, anders dan het binnenhalen van de moslimstem? In hoeverre electorale redenen meespelen, zullen we niet weten. Net zomin als duidelijk is hoezeer het standpunt van de PvdA tegen de bevrijding van Irak of haar anti-Israëlbeleid is ingegeven door de wens te dansen naar het pijpen van de islamitische stem.

Nederland krijgt bij de start van het kabinet-Balkenende IV te maken met een Turkse staatssecretaris en een Marokkaanse staatssecretaris. Dit is een dramatische ontwikkeling, want het betekent dat er bewindspersonen in het Nederlandse kabinet zitten die een buitenlandse wet moeten gehoorzamen. Staatsecretaris Albayrak zal zich twee keer bedenken alvorens iets verkeers te zeggen over bijvoorbeeld de Armeense genocide. Dat is immers strafbaar volgens de Turkse wet.

Premier Erdoğan van Turkije zegt: 'Assimilatie is een misdaad tegen de menselijkheid.' Hij roept Turken in Europa op zich niet te veel aan te passen.²⁰ De Turkse ambassadeur in Duitsland, Ahmet Acet, vindt dat zijn landgenoten in Duitsland meer in actie moeten komen om hun islamitische rechten op te eisen. Hij roept dat Turken in Duitsland zich harder moeten opstellen: 'Als het kind niet huilt zal het niet gehoord worden. Tot nog toe huilen onze Turken hier niet genoeg.'²¹

In het buitenland heeft een aantal politici het hoofd laten hangen naar het moslimelectorat. In 1991 staat Frankrijk aan de zijde van Amerika in de eerste Golfoorlog. Frankrijk wordt dan nota bene geleid door de socialist Mitterrand. President Chirac kant zich in 2003 tegen steun aan Amerika bij de bevrijding van Irak, in zekere zin het vervolg van de eerste Golfoorlog. Vrij algemeen wordt aangenomen dat de moslimbevolking daarop van invloed is geweest. Steun aan de vs had zeer waarschijnlijk geleid tot een nog feller oplaaierende strijd in de banlieues.

De mogelijkheid voor Frankrijk om ooit nog oorlog te voeren tegen een moslimland is verkleind nu 15 procent van de Franse militairen moslim is.²² Het Franse leger verzorgt inmiddels halaalmaaltijden, een islamitisch tijdschrift en pelgrimsreizen naar Mekka.²³ Guy Millièr, professor aan de Sorbonne-universiteit, voorspelt: 'Frankrijk wordt een moslimland. De Franse leiders weten dat. Daarom zullen ze nooit een beslissing nemen die radicale moslims boos zal maken.'²⁴

Moslims kunnen de *swingvote* zijn die een politicus maakt of breekt. Dat gebeurt bijvoorbeeld bij de zege waarmee Gerhard Schröder de verkiezingen wint in Duitsland. De steun van de Turkse stem bezorgt hem in 2002 het bondskanselierschap.²⁵ Vervolgens maakt Schröder zich sterk voor de toetreding van Turkije tot de EU.

Gedachte-experiment: zou Schröder in de toekomst iets zeggen over, ik noem maar wat, de Armeense genocide of hoofdzoekjes? Waarschijnlijk niet. En daarmee is een groep die op landelijk niveau

geen meerderheid heeft, in staat beleid te beïnvloeden. Hoe moet dat aflopen als die groep nog groter wordt? Zal deze groep dan tegemoet worden getreden met, bijvoorbeeld, maatregelen tegen joden en homo's? Minder rechten voor vrouwen? Gedeeltelijke invoering van de sharia?

De Britse Labourpartij lijdt bij de verkiezingen in mei 2005 ernstig onder de steun van premier Blair aan de bevrijding van Irak. Met het districtenstelsel zijn er ongetwijfeld Labourpolitici die hun zetel kwijtraakten dankzij deze houding. Hoe zullen die zich verder opstellen inzake standpunten die 'gevoelig' liggen bij moslimstemmers?

Met de gestage groei van de islam in Nederland roept dat ook de vraag op: zal Amsterdam ooit nog een joodse burgemeester hebben als de stad een gekozen burgemeester zal kennen? Of een vrouw? Of een homo? Bernard Lewis, vooraanstaand islamkenner, vreest dat Europa aan het eind van deze eeuw deel zal uitmaken van de islamitische wereld.

Er zijn geen voorbeelden van oemma's (islamitische gemeenschappen) die assimileerden in hun gastland. Eerder het omgekeerde: dat de oemma probeert het ontvangende land over te nemen. In Nederland zijn er weinig aanwijzingen die wijzen op grootscheepse assimilatie van moslims. Eerder van het tegendeel. Wie kijkt naar zaken als moskeebezoek, huwelijksgedrag, misdaad of opleiding in relatie tot neef-nichthuwelijken, komt tot een andere conclusie.

Zo gaat van de tweedegeratiemigranten de helft naar de moskee, dat is een stijging van 4 procent in vergelijking met de eerste generatie. Dat blijkt uit een internationaal onderzoek.²⁶ Marokkaanse Nederlanders van de tweede generatie gaan steeds vaker naar de moskee. De eerste generatie gaat juist mindervaker dan in het verleden. Volgens het Sociaal en Cultureel Planbureau duidt dat op een 'religieuze heropleving' onder de tweede generatie Marokkanen.²⁷ 89 procent van de Marokkanen in Nederland eet iedere dag halal. 69 procent van de Marokkanen in Nederland bidt iedere dag vijf keer.²⁸ De overgrote meerderheid van de Turkse en Marokkaanse Nederlanders beschouwt zichzelf als moslim. Er is hierin geen afname te zien tussen 1998 en 2006, ook niet bij tweede generatie.²⁹

Maurits Berger, hoogleraar islam in West-Europa aan de Universiteit Leiden, gelooft er niets van dat Nederlandse moslimjongeren minder

gelovig worden. ‘Integendeel. Deze generatie is juist heel bewust met religie bezig, alleen speelt de moskee daarin geen rol.’³⁰

(Overigens is secularisering maar een beperkte indicator van assimilatie. Christopher Caldwell beschrijft in *Reflections on the Revolution in Europe* dat bij de onlusten in de Franse banlieues vele moslims die geen enkele kennis hebben van de islam partij kiezen voor de opstandige islamitische jeugd. Zij steunen in de woorden van Caldwell *Tam Islam*. Dat is in lijn met wat Hafid Bouazza schrijft: ‘Moslims zullen het altijd voor elkaar opnemen.’)³¹

Opvallend bij de rellen in de banlieues van Parijs was het overslaan van de onlusten naar andere islamitische gebieden in Europa. Blijkbaar ligt de verbondenheid van veel van de bewoners van de enclaves niet op de eerste plaats bij andere bewoners van de natiestaten waar zij wonen, maar bij de medemoslims in de andere enclaves. Hun ‘integratie’ blijkt een integratie in de transnationale moslimidentiteit.

Een voorbeeld hiervan is de panislamitische solidariteit na de Rushdie-affaire of de cartoonaffaire. In Maastricht bijvoorbeeld verbrandt in 2006 een groep van 150 mohammedaanse schoolkinderen de Deense vlag. Dit om te protesteren tegen de spotprenten over Mohammed.³²

Een brievenschrijver op de site van Binnenlands Bestuur zegt het zo:

Het doet er niet toe of onze ‘prachtjongeren’ religieus zijn opgevoed; de islam is een uiterlijke plichtenleer en een politiek/cultureel systeem. Om daarvan doordeesemd te zijn hoef je niet in de moskee te komen: de groepscultuur is de neerslag van de islamitische traditie, een traditie die ook door raddraaiers en feestneuzen gerespecteerd wordt. Een traditie die andersgelovigen (letterlijk) verkettert en als onderklasse beschouwt, verklaart natuurlijk de onmaatschappelijkheid van jonge probleemmoslims in niet-islamitische landen: in eigen kring en te midden van eigen mensen gedraag je je, maar daarbuiten kun je doen wat je wilt, zolang je niet tegen de lamp loopt tenminste, hoewel je van het Nederlandse gezag bijzonder weinig te vrezen hebt...

Ook moslims die ‘niets aan hun geloof doen’ identificeren zich nog altijd sterk met de cultuur en het geloof van hun eigen mensen; loyaliteit aan het gastland is zeer gering, zeker in het geval van eventuele conflictsituaties.³³

Ahmed Aboutaleb, nu burgemeester van Rotterdam, illustreert de groepscultuur als hij in 2002 spreekt in Paradiso. Hij veroordeelt daar de met de dood bedreigde Ayaan Hirsi Ali, op dat moment nog – net als hij – lid van de PvdA. Aboutaleb zegt: ‘Eerst uit de groep stappen, roepen dat je ex-moslim bent, vervolgens stevig in het nest pissen en ook nog verwachten dat je als gesprekspartner wordt geaccepteerd.’ Trouw-columnist Sylvain Ephimenco beschrijft hoe Aboutaleb glunderend het applaus van de met jonge moslims gevulde zaal ondergaat. ‘Ahmed Aboutaleb is de allereerste in Nederland geweest die de actie die tot doel had Ayaan Hirsi Ali monddood te maken, heeft vergoelijkt,’ aldus Ephimenco.^{34, 35, 36, 37}

Ook studie, vaak gezien als de grote assimilator, biedt geen garantie. Het blijkt niet zo dat goed opgeleide tweede- en derdegeneratie-Turken en -Marokkanen dichterbij Nederland staan dan de eerste generatie. Terwijl bij Surinamers en Antillianen wel geldt dat men zich, naarmate men beter is opgeleid, makkelijker beweegt in de samenleving, is dit niet zo voor Turken en Marokkanen. Hoger opgeleide Turken en Marokkanen van de tweede generatie trouwen bijvoorbeeld liever niet met een Nederlander. Socioloog Jochem Tolsma toont in onderzoek aan dat hoogopgeleide Marokkaanse en Turkse Nederlanders nog steeds ver af staan van autochtone Nederlanders, net zoals hun ouders.³⁸

‘Gemiddeld zijn zowel hoog- als laaggeschoolde Turken en Marokkanen van de eerste en tweede generatie intoleranter dan autochtonen,’ zegt Tolsma. Daarentegen zijn Antillianen en Surinamers juist toleranter dan autochtonen. Een graadmeter van verdraagzaamheid is hoe men over een interetnisch huwelijk denkt, stelt Tolsma. Van de autochtone Nederlanders vindt 22 procent het ‘vervelend tot zeer vervelend’ wanneer dochter of zoon trouwt met een allochtoon. Van de tweede generatie Marokkaanse Nederlanders vindt 25 procent dat onacceptabel; voor de tweede generatie Turkse Nederlanders geldt dat voor 32 procent.³⁹

Ook neemt de misdaad niet af als men langer in Nederland verblijft. Onder tweedegeneratie-Marokkanen is het percentage dat geregistreerd staat als verdachte twee keer zo hoog als dat onder de eerste generatie.⁴⁰ Integratie brengt evenmin de misdadcijfers naar beneden. Marokkaanse jongens uit beter geïntegreerde gezinnen blijken het

vaker aan de stok te krijgen met justitie dan Marokkanen uit armere gezinnen. Opvallend, omdat dit bij de Nederlandse groep precies andersom is. Zo blijkt uit onderzoek van de Universiteit van Utrecht. De Volkskrant schrijft: ‘De uitkomsten van het onderzoek staan lijnrecht tegenover de stelling “Ze moeten maar integreren, dan komt het allemaal wel goed”’.⁴¹ Bij een Duits onderzoek onder 45.000 scholieren blijken moslims aanmerkelijk gewelddadiger dan anderen.⁴²

Neef-nichthuwelijken onder Turken in Nederland nemen per generatie niet af, maar toe. Er is dus ook hier geen sprake van een vernederlandsing. Het aantal huwelijken tussen neef en nicht verdubbelt in de tweede generatie. De antropoloog Ibrahim Yerden promoveert op een onderzoek waaruit blijkt dat bij Turken 30 tot 40 procent trouwt met een neef of nicht. Ook bij Marokkanen stijgt het aantal neef-nichthuwelijken per generatie.⁴³ Moslims trouwen nauwelijks met autochtonen. Slechts 10 procent van de Marokkanen en Turken is met een autochtone partner gehuwd.⁴⁴

Aboutaleb, die volgens Elsevier zegt te gruwen van assimilatie, stelt dat er ten minste drie generaties nodig zijn om tot succesvolle integratie te komen.⁴⁵ Dat is een verontrustende gedachte, omdat nog steeds welkelijks vliegtuigen vol nieuwe ‘eerste generatie’ arriveren. De Amerikaanse journalist Christopher Caldwell ziet iets soortgelijks als hij kijkt naar heel Europa. Hij ziet overal jonge moslims die in veel sterkere mate dan de generatie van hun ouders de westerse cultuur verwerpen ten gunste van de islamitische ideologie van hun voorouders. Indicatoren zijn bijvoorbeeld omarming van de sharia, onderlinge huwelijken, en voorstander zijn van hoofddoeken en het doden van afvalligen. De Amerikaan schrijft: ‘Zo gauw moslims zich gaan thuis voelen in Europa, gaat hun assimilatie in de achteruit.’⁴⁶

Dit proces is niet zo heel origineel. Ergens bereikt een immigratiestroom een *tipping point*. Dan worden niet de immigranten aangepast aan het gastland, maar dan wordt het gastland aangepast aan de inwijkeling. Er is nog een ervaringsregel uit de Amerikaanse immigratiepraktijk die ik opschreef toen ik in New York studeerde. ‘De derde generatie probeert te herinneren wat de tweede generatie probeerde te vergeten.’ Dat gaat op voor de Amerikaanse immigratiegeschiedenis. Maar wat nu als de tweede generatie al van plan is te vergeten?

De vraag dringt zich op hoe Nederland zal veranderen onder invloed van de steeds groter wordende toestroom van mohammeda-

nen die er ideeën op na houden die in lijn zijn met hun ideologie. Dat is geen academische kwestie, aangezien de laatste jaren record na record wordt gebroken op het gebied van de massa-immigratie. Wat betekent dit op termijn voor de gelijkwaardigheid van mannen en vrouwen, de positie van homoseksuelen, de economie en onze vrijheid?

Dat is een vraag die onze elite liever niet wil beantwoorden, behalve met de suggestie dat er op den duur sprake zal zijn van het opgaan van mohammedanen in de meerderheidsbevolking. Hij sluit de ogen voor het fenomeen ‘cultuur’, en staart zich blind op sociaaleconomische tegenstellingen die met wat extra subsidie vallen aan te pakken. De geesten worden al rijp gemaakt voor de omvorming van Nederland tot een territorium voor meerdere stammen, waarbij geen enkele stam meer rechten heeft dan de andere.

Politici lijken zich neer te leggen bij het opgeven van de claim die wij hebben op Nederland. PvdA-politicus Jacques Wallage staat vooraan onze aanspraken te minimaliseren. ‘Wie zijn wij om een eerstgeboorterecht uit te oefenen, hoezo is Nederland voor zijn inwoners? Iedereen heeft recht op dit stukje aarde, waarom zouden wij, toevallige inwoners, daar enig bijzonder recht op doen gelden?’⁴⁷

Integratieminister Vogelaar spreekt van ‘de autochtone gemeenschap in Nederland’, daarmee aangevend dat wij Nederlanders slechts *een* gemeenschap zijn in Nederland. Ook de opmerkingen van prinses Máxima dat de Nederlandse identiteit niet bestaat, heeft die consequentie: alle identiteiten op Nederlands grondgebied zijn gelijk. Waarom zouden we iets verlangen van immigranten als zij gewoon één van de groepen zijn op dit territorium?⁴⁸

PvdA-leider Cohen legt uit wat hij bedoelt met ‘de boel bij elkaar houden’: ‘Respect betekent dat je bepaalde kritiek over het gedrag van andere groepen niet moet uiten wanneer het een hoger ideaal dient, het ideaal van de boel bij elkaar houden.’⁴⁹ Het opvallende van deze uitspraak is dat er dus voor verschillende groepen verschillende criteria zijn. Als Marokkanen iets doen, dient er gezwegen te worden; als Nederlanders iets zeggen, wordt er wel ingegrepen. Zou iemand het omgekeerde beweren, dan zou dat gelden als racisme. Nu is het verlicht en progressief.

Maar de uitspraak betekent nog iets veel fundamenteleers: het is het erkennen dat Nederland uit elkaar is gevallen in verschillende groepen, in verschillende stammen op hetzelfde grondgebied. Het is nu

zaak de andere stam niet te provoceren. Voor hem gelden andere regels. Deze dient getemoet te worden getreden met 'respect'.

Alles wat riekt naar aanspraken van Nederlanders op Nederlands grondgebied dient te worden tegengegaan. D66-leider Pechtold noemt 'nationale identiteit' en 'patriottisme' (de aanhalingstekens komen uit de oorspronkelijke tekst) archaïsche begrippen. Hij doet dit in een lezing die nota bene vernoemd is naar Henk van Randwijk, vooraanstaand verzetsstrijder.⁵⁰

Ook in Amerika is dit de houding van de heersende elites. Bill Clinton, ook held van progressief Nederland, zegt in juni 2009 tegen een groep Arabisch-Amerikaanse toehoorders dat de vs binnenkort niet langer een meerderheid zal kennen van mensen met een Europese afkomst. Hij vond dit 'een zeer positieve zaak'.⁵¹ De volgende logische stap is gezet door een lid van het Zweedse kabinet. De socialistische minister van Binnenlandse Zaken Jens Orback verklaart in november 2004: 'Wij moeten open en tolerant zijn voor de islam en de moslims zodat zij dat ook tegen ons zullen zijn als wij in de minderheid zijn.'⁵²

Ook onze kinderen worden voorbereid op de Nieuwe Tijd. Minister Van der Laan neemt in 2009 het eerste exemplaar in ontvangst van het *Kleine Allochtonenboek*, bestemd voor basisscholieren. In het voorwoord schrijft Wiete Westerhof dat de mens oorspronkelijk afkomstig is uit Afrika. 'En dus is iedereen allochtoon.' Vertaling: Nederlanders hebben niet meer rechten op Nederland dan anderen.⁵³

De filosoof Leo Strauss, die stelde dat het logische gevolg van culturrelativisme eruit bestond dat kannibalisme een kwestie van smaak was, wordt vele jaren na zijn dood op zijn wenken bediend door de *Dag van het Respect*, gesubsidieerd door twee ministeries. Zo moeten onze kinderen bijvoorbeeld leren: 'Respect is niet voor iedereen hetzelfde. Zo is het bijvoorbeeld in de ene cultuur respectloos om iemand geen hand te geven; in een andere cultuur is het juist andersom. Natuurlijk is het niet nodig dat we allemaal dezelfde opvattingen hebben. Verschillen zijn juist interessant en verfrissend. Maar dan moeten we wel op een respectvolle manier met elkaar omgaan.'⁵⁴

Er staat: voor de ene stam in Hollandistan is het normaal om klompen te dragen, de andere stam vindt vrouwen minder dan een varken. Wie zijn wij om de cultuur van de ene stam beter te vinden dan de andere? Ook verspreidt de *Dag van het Respect* een nieuwsbrief op vele

duizenden scholen, met daarin de tekst: 'De film *Fitna* van Geert Wilders of het boek *Mein Kampf* van Adolf Hitler zijn gebaseerd op eenzijdige denkbeelden.'⁵⁵

Ik ontvang (als onderwijswoordvoerder) deze mailtjes:

beste Martin Bosma,
ik heb een vraag.
ik zit op een katholieke school 4havo.
het probleem is nu dat ik voor levensbeschouwing alleen maar boek heb gekregen over de islam. (islam wegen van overgave).
ik vind de titel van het boek nogal beangstigend en het probleem is dat we dit hele jaar alleen maar over de islam zullen leren, en niet over het christendom dan volgens mij toch normaal zou moeten zijn op deze school.

mijn vraag aan u is de volgende: heb ik het recht om deze les te weigeren? zo nee, waarom niet?

mvg

*

Geachte Hr. Bosma

De vraag over wat allochtonen de staat kost is op zich een zinnige vraag. Ik heb nog een vraag,, Hoe is het mogelijk dat mijn zoon (13) van de lagere school afkomt,, zonder enige kennis van bijv de 80 jarige oorlog en de vorming van de staat der Nederlanden.

Mijn zoon heeft echter WEL als \“geschiedenis\” onderwijs gehad over moslims,, marokkanen,, gastarbeiders etc.

Wat een walgelijke politieke indoctrinatie!!!!

HELP ONS!!!

x

Deze mailschrijvers hebben nog niet helemaal door wat er aan de hand is in Nederland. De reden waarom hun kinderen niets te horen krijgen over de Tachtigjarige Oorlog en wel een suikerversie van de is-

lam krijgen voorgeschoteld, is een simpele. Als op school zou blijken dat we eens voor onze vrijheid vochten en dat we een volk zijn met een bijzondere geschiedenis, dan zouden de kinderen zich misschien gaan realiseren dat hun stam misschien meer aanspraken heeft op dit stukje moerasdelta dan de andere stammen. Dat kan natuurlijk nooit de bedoeling zijn van onderwijs. Het doel van onderwijs is eerder het aanleren van 'respect'. Sixtiesheld Allen Ginsberg, de beatdichter, zei het al: 'We zullen jullie krijgen via jullie kinderen.'⁵⁶

Ook de televisie begeleidt onze kinderen richting Hollandistan. Zo krijgen Nederlandse peuters op 23 september 2009 via Teleac te zien dat ook Toto, Sassa en koning Koos aan Suikerfeest doen. 'Het is vandaag een hele bijzondere dag. Het is namelijk Suikerfeest!' In een uitzending van het peuterprogramma *Het Zandkasteel* wordt dit specifieke moslimfeest voorgesteld als een algemene feestdag 'waar alle kinderen cadeautjes krijgen'. Ook wordt meegedeeld dat je op Suikerfeest 'schone kleren aan krijgt, want dat hoort bij Suikerfeest'.

Ik stel hierover Kamervragen aan mediaminister Plasterk en integratieminister Van der Laan. Ik wil weten welke islampropaganda onze peuters nog meer gaat bereiken. 'Kan de minister uitsluiten dat er binnenkort ook peuteruitzendingen via de staatsomroep te zien zijn waarin bijvoorbeeld bij de Smurfen Grote Smurf de sharia invoert en Smurfin vervolgens stokslagen krijgt?'

In de mediaberichtgeving zien we vaak dat groepen op één lijn gesteld worden teneinde het specifieke moslimgeweld glad te strijken. De media hebben er een handje van het geweld te bagatelliseren door moslimgeweld voor te stellen als 'geweld tussen verschillende groepen'. Ook worden 'Lonsdale-jongeren' tot mythische problemen opgeblazen. Hun overlast wordt dan gepresenteerd als een even groot probleem als dat van moslims. De teneur is: waar twee kijden hebben twee schuld. De Anne Frank Stichting wijdt er een heel boek aan om ons te waarschuwen tegen Lonsdalers.⁵⁷ Ook hier is Nederland niet uniek. In Frankrijk wordt antisemitisch geweld veelal verzwegen. 'Maar als dat niet kan, wordt het voorgesteld als een conflict tussen gemeenschappen,' zegt Sorbonne-professor Guy Millière.⁵⁸

Samuel Huntington, bekend van *The Clash of Civilizations*, beschrijft wat het voortwoekeren van het multiculturalisme kan betekenen voor de Verenigde Staten: 'Het lot van de Sovjet-Unie biedt een ontuchtend voorbeeld. Beide landen ontleenden hun identiteit in aanzienlij-

ke mate aan een ideologie. Maar ideologie is waarschijnlijk een veel wankeler basis voor eenheid, dan een diep in de geschiedenis gewortelde nationale cultuur. Als het multiculturalisme de overhand krijgt, zouden de vs wel eens bij de Sovjet-Unie op de mestvaalt van de geschiedenis kunnen belanden.⁵⁹

Ons politieke stelsel staan nog interessante jaren te wachten.

10 Zaken als klokkijken

‘Er wordt veel lippendienst bewezen aan diversiteit, maar in de praktijk blijkt dat mensen er vooral voor wegluchten.’

CHRISTOPHER CALDWELL¹

Karl Marx schrijft in *De Achttiende Brumaire* dat mensen die een nieuwe taal leren altijd beginnen met het vertalen ervan naar de taal die zij al kennen. Iets soortgelijks gebeurt volop door de Nederlandse elites. Geconfronteerd met een taal die ze niet kennen, de islam, vertalen ze alles naar de taal die ze wel kennen: het christendom. Let maar eens op: een linkse politicus die gevraagd naar zijn mening over de islam grijpt binnen twee zinnen naar het christendom. (Het zou een leuk radiospelletje zijn, een variant op ‘geen ja, geen nee’. Stel een vraag aan een linkse politicus over de islam en meet binnen hoeveel seconden hij overschakelt.)

Een denkfout die als gevolg daarvan veel gemaakt wordt, is dat een landelijke islamitische meerderheid nodig is voordat er sprake kan zijn van de invoering van de sharia. De toenmalig minister van Justitie Donner doet in een interview zijn fameuze uitspraak over de invoering van de sharia als twee derde van de Nederlandse bevolking het wil. De kop boven dat artikel luidt: ‘Donner waarschuwt CDA tegen islamofobie’.² Zijn mededeling over de invoering van de sharia moet worden gelezen met de kop boven dat artikel in het achterhoofd. Donner zegt eigenlijk: er is niets aan de hand zolang niet 66,66 procent van de bevolking de sharia wil. Gaat u allen rustig slapen, want de Nederlandse bevolking zal nooit voor twee derde uit moslims bestaan.

Toenmalig D66-leider Boris Dittrich denkt ook op deze manier. Als hij spreekt (in het Kamerdebat van 9 februari 2005) over het veranderen van de Grondwet teneinde de sharia onmogelijk te maken, zegt hij: ‘Er is een tweederde meerderheid voor nodig in Tweede en Eerste Kamer om dit te veranderen, het is een zeer zware procedure, dus het probleem is toch veel minder groot dan zoals u het nu schetst.’³ Ook *NRC Handelsblad* huldigt een dergelijk standpunt. Als het schrijft over

de Partij voor de Vrijheid, stelt het: 'Het is de stem van de angst (...). Angst voor een godsdienst van veertien eeuwen oud, de islam, die in Nederland 850.000 aanhangers telt, 5 procent van de bevolking.'⁴

Kortom, het gaat om een relatief kleine groep, bovendien gaat het om een godsdienst en die is ook nog eens veertien eeuwen oud. Waar doen die PVV-tokkies toch moeilijk over?

Het is een gevaarlijke redenatie. Donner, Dittrich en *NRC Handelsblad* geven hiermee vooral aan hoe westers en hoe provinciaal zij redeneren. 'Nederland' is letterlijk hun referentiekader. Dat is de afbakening van hun gedachten. Maar voor de islam is elk territorium meegenomen (de natiestaat speelt binnen de islam geen enkele rol), dus ook elk *gedeelte* van Nederland of Europa.

Donner vergeet ook dat in veel steden moslims inmiddels de swingvote zijn die een lokaal bestuur kan maken of breken. Het tegemoetkomen van moslims, bijvoorbeeld door partiële invoering van de sharia of het geleidelijk terugtrekken van de politie uit sommige wijken, kan dan worden uitgeruild tegen andere dossiers.

Vooraf in steden met een grote moslimpopulatie vormt de islamitische stem een niet te verwaarlozen factor. Door de vlucht van niet-moslims uit die steden zal het mohammedaanse electoraat alleen maar in belang toenemen. Bij de verkiezingen voor het Europees Parlement in 2009 stemt 76 procent van de niet-westerse allochtonen links: PvdA 37 procent, D66 18 procent, SP 12 procent, GroenLinks 9 procent. CDA, VVD en PVV komen tot respectievelijk 4, 2 en 1 procent.⁵

Een andere gedachte die ten grondslag ligt aan de redenatie van Donner c.s. is dat per se een meerderheid nodig is om beleid te veranderen. Maar een kleine, fanatieke groep kan een heel eind komen. Zeker met een tegenstander die niet weet wat hij te verliezen heeft, niet trots is op wat hij heeft opgebouwd en zijn eigen verworvenheden onvoldoende waardeert. Ook hoeft steun voor de invoering van de sharia niet noodzakelijk afkomstig te zijn van moslims. De dominante factor die bepaalt of de sharia in Nederland wordt ingevoerd, is niet zozeer de oemma, maar het is de machtige linkse kerk, met zijn cruciale machtsposities.

De contouren van die appeasement zijn al zichtbaar. In de grote steden (het domein van PvdA en andere multicultipartijen) zijn bestuurders bereid de islam tegemoet te komen. Met speciale voorstellingen voor moslims in theaters, aparte ingangen voor moslims in bi-

bibliotheken, het inhuren van Tariq Ramadan, het terugtrekken van de politie, et cetera.

De islam denkt, in tegenstelling tot onze provinciale politici en journalisten, niet in termen van de traditionele natiestaten. Het in handen krijgen van enclaves is veel makkelijker en veel aantrekkelijker dan het overnemen van een compleet land. Immers, op lokaal niveau zijn nu al snelgroeiende moslimpopulaties aanwezig. Die losse enclaves kunnen zich eventueel aaneenrijgen tot grotere gebieden, zodat bijvoorbeeld de as Gouda, Rotterdam, Antwerpen, Mechelen, Brussel, Roubaix, Rijssel (Lille), Parijs ontstaat. Dit binnen de grotere driehoek Malmö, Marseille, Manchester, waar de islam zich het sterkst zal laten gelden.

De grenzen van die enclaves zullen niet vreedzaam zijn. Samuel Huntington telt in *The Clash of Civilizations* 130 gewapende conflicten over de hele wereld. Maar liefst 95 procent daarvan gaat tussen moslims en aangrenzende landen. Over de hele wereld proberen moslims hun gebied te vergroten ten koste van hun kafirburen. Daar waar de islam grenst aan andere beschavingen, is het breukvlak van de jihad. Een land dat grenst aan de islam verkeert bijna altijd in staat van oorlog. Zie Israël, Kasjmir, Kosovo, Nigeria, de Filippijnen, Zuid-Thailand, Darfur, de Molukken.

De vorming van moslimenclaves wordt versneld door het wegtrekken van autochtonen uit de steden of geïslamiseerde wijken. De mensen die onze steden inmiddels hebben verlaten, maken onderdeel uit van de grootste migratiestroom in de Nederlanden sinds de val van Antwerpen in 1585. Het onderwerp 'witte vlucht' wordt nagenoeg verzwegen door de media. Alleen het weekblad *Panorama*, dat weinig gelezen zal worden door beleidsmakers, heeft er een omslagartikel aan gewijd.

In het blad komen tal van mensen aan het woord die na overlast en bedreigingen van moslims de steden hebben verlaten. 'Het begon in 2007. Links kwam een Turks gezin wonen, rechts een Marokkaans. Het ging al mis met die Turken. Ik hoorde vaak lawaai. En niet zomaar lawaai, die Turk sloeg zijn vrouw. Ik hem natuurlijk een keer aangesproken. (...) en toen zei hij dat hij een feestje had georganiseerd. Nou, ik geloofde er niets van. Hij heeft mij sindsdien niet meer groet. Daarna kwam er steeds vaker politie aan de deur. En deurwaarders. Dan weet je wel hoe laat het is. (...) (De Marokkanen) waren nog erger. De vader stond gewoon op het balkon te piesen. Zijn jongens

blowden in de lift. Deden agressief. De gemeenschappelijke kelder zagen zij als een soort vuilnisbelt.’ Deze familie Goedegebuur verliet na een serie incidenten als deze de Rotterdamse wijk Feyenoord.⁶

‘Integratie’ betekent in veel gevallen blijkbaar de periode tussen het arriveren van de eerste moslims en het verdwijnen van de laatste autochtonen. Het is veelal een overgangperiode.

In 1990 wonen er 1,9 miljoen mensen in de vier grote steden. Daarvan is 19,9 procent afkomstig uit een niet-westers land. Tien jaar later is dat percentage opgelopen tot 28,9 procent. De meting van 1 januari 2009 laat zien dat inmiddels 33 procent van de populatie van de grote steden tot die categorie behoort. In 2012 vormen autochtonen een minderheid in onder andere Rotterdam.⁷ Sinds 1974 is de autochtone bevolking in Amsterdam meer dan gehalveerd. De witte vlucht is in belangrijke mate het gevolg van de instroom. Nederlanders trekken weg omdat ze hun straat of wijk zien veranderen, criminaliteit zien toenemen of de school van hun kinderen zien islamiseren. Er is geen reden te denken dat die uitstroom zal verminderen. De populariteit van de ‘Nieuwe Nederlanders’ (copyright PvdA) is ongekend laag. De helft van de Nederlanders heeft een afkeer van moslims.⁸

Veel Nederlanders voelen zich als het ware op de hielen gezeten door migrerende moslims. Als Amsterdammers verhuizen naar de nieuwe wijk IJburg en daar blijkt dat het PvdA-gemeentebestuur in groten getale moslims op scholen plaatst, is dat een reden te vertrekken. Zo gauw het spreidingsbeleid wordt aangekondigd, staat de telefoon van de makelaars roodgloeiend.⁹ Ook weg uit IJburg, op naar de volgende wijk of stad – *for the time being*.

In *Vreemd volk, gemengde gevoelens* beschrijven Frank Bovenkerk, Kees Bruin, Lodewijk Brunt en Huib Wouters de drie fasen waarin wijken worden overgenomen. Bij de eerste fase wordt gesproken van ‘penetratie’. Dit was de periode van voor 1977-1979, toen de oorspronkelijke bewoners zich hartelijk, behulpzaam en enigszins paternalistisch opstelden tegenover de immigranten. De tweede fase is die van de ‘invasie’. Door de gezinshereniging stijgt het aantal immigranten ineens enorm. Daarnaast sluiten de vaak werkloos geraakte immigranten zich op in hun gezinnen en families. De derde fase die Bovenkerk c.s. ten slotte onderscheiden, is die van de ‘overname’. Nu worden hele wijken en buurten door de immigranten in bezit genomen.

De sociologen, die overigens in hun studie het woord 'islam' vermijden, passen deze analyse toe op wijken, maar hun boek anno 1985 kan, dankzij de verbluffende opvoering van het tempo van de massaimmigratie, ook worden losgelaten op complete steden en straks wellicht op de gehele Randstad.¹⁰

Geert Wilders krijgt dagelijks enorme hoeveelheden e-mails die aangeven hoe ernstig de situatie is. Een mevrouw schrijft: 'Ik woon in Slotervaart met mijn 4 kinderen. Mijn kinderen haten joden en homo's. Waarom? Omdat iedereen hier joden en homo's haat. Anders hoor je er niet bij in Slotervaart.' Als deze mevrouw wil dat haar kinderen zonder jodenhaat en homohaat opgroeien, zit er maar één ding op: verhuizen.

Het is goed weer in te zoomen op twee groepen die meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn. Veel homo's verlaten Amsterdam, jarenlang de *gay capital of Europe*. René van Soeren van het COC: 'De groep die de problemen veroorzaakt, is meer dominant in het centrum van de stad dan twintig jaar geleden. Er is een strijd aan de gang om de publieke ruimte. De homoseksuele middenklasse verlaat Amsterdam en verhuist naar kleinere steden.'¹¹ (Met het verhullende 'groep die de problemen veroorzaakt' bedoelt het subsidieverslaafde COC geen Eskimo's.) Henk Krol, hoofdredacteur van de *Gaykrant*, bevestigt dat er sprake is van een trek uit Amsterdam van homoseksuelen.¹²

Zelfs Amsterdams politiebuis Bernard Welten (PvdA) stelt dat anti-homogeweld bijna altijd door allochtonen wordt veroorzaakt, en religie speelt een rol. Uit cijfers van de politie blijkt dat de daders van anti-homogeweld bijna altijd van allochtone afkomst zijn. In de *Gaykrant* zegt hij: 'De toenemende intolerantie ten opzichte van homo's is het gevolg van de veranderende samenstelling van de bevolking.'¹³ Henk Krol bevestigt dat antihomogeweld stijgt. De daders zijn volgens hem vrijwel altijd Marokkaanse jongens. De politie ondernam volgens Martin Verbeet, stadsdeelvoorzitter Amsterdam-Oost/Watergraafmeer (2005), tot die tijd zelden actie tegen geweld van moslims tegen homo's. Er werd op het politiebureau gezegd: 'Waarom gaat u niet in een andere wijk wonen, u weet toch dat hier moslims wonen?'¹⁴

Ook een andere groep kanaries verlaat de kolenmijn. Ronny Naftaniel van het CIDI zegt in een gesprek met de site van journalist Stan de Jong:

Het is niet zo dat de Nederlandse samenleving voor joden geen leefbare samenleving meer is. Maar je ziet wel een kleine emigratie van Nederlandse joden richting Israël en de opkomst van de islam boezemt een deel van mijn achterban angst in. In de Arabische wereld woonden ooit 1,5 miljoen joden, nu zijn de joden er praktisch verdwenen.¹⁵

In een artikel in *Het Parool* over de joodse school Cheider vertelt een ouder dat hij van jonge moslimjongetjes de vraag krijgt wat hij eigenlijk nog in Nederland doet. Het leerlingental van de school slinkt omdat het te onveilig is voor de orthodox-joodse mensen die met keppeltje een doelwit zijn geworden voor moslims. Sommigen verlaten Nederland. De onderdirecteur/rabbijn vertoont zich al niet meer in het centrum van Amsterdam.¹⁶

Op de site van *Vrij Nederland* schrijft iemand die weg wil:

Ik heb daadwerkelijk vrienden Amsterdam zien verlaten omdat het leefklimaat zich niet langer leende voor de keuzes die zij in het leven gemaakt hebben. Een homostel met kinderen, kinderen meteen al op een particuliere school omdat een gewone basisschool al direkt niet ging. Door de treiterijen is het nu Belgisch platteland geworden voor hen. Ooit was Amsterdam de eerste stad waar je homo met kinderen mocht zijn. Het is nu een van de eerste steden in het ooit zo vrije Westen waar dat absoluut niet meer kan. Datzelfde geldt voor het bedrijf van mijn zwager dat een duidelijke joodse naam heeft. Een oud bedrijf dat na vergassing van de oorspronkelijke eigenaars de naam in ere heeft gehouden 'want dit mocht nooit meer'. Moesten ook verhuizen uit Amsterdam, want joodse namen gaan niet meer. Ik kan ook over mijn eigen woonstraat beginnen waar vrouwen niet naar buiten mogen, de brede school waar moslimvaders in de pauzes erop toezien dat hun kinderen niet spelen met de andere culti's, dat alle winkels waar ik boodschappen doe het afgelopen jaar overvallen zijn. Ik zou een lange aanklacht kunnen schrijven over homohaat en de vrienden waar ik na mishandelingen op ziekenbezoek ben geweest.¹⁷

Het zou wensdromen zijn om te denken dat joden en homo's als enigen gevaar lopen. Op het door twee ministeries gesubsidieerde *Marokko.nl* staat al jarenlang deze tekst: 'De vraag is niet of we de Joden moeten doden, maar wie daarna aan de beurt is.'¹⁸

Onder de kop 'Allochtonen wonen liever in eigen wijk' bericht het Sociaal en Cultureel Planbureau over zijn onderzoek 'Goede burens kun je niet kopen', waaruit blijkt dat het aantal zwarte wijken de afgelopen jaren fors is toegenomen. Niet-westerse allochtonen kiezen het liefst voor een niet te witte buurt. Veel Turkse en Marokkaanse Nederlanders willen graag in de eigen wijken wonen. Volgens het SCP komt dit omdat zij bang zijn dat bewoners van 'witte wijken' hen weggijken. 'Het is duidelijk wederzijds,' zegt SCP-onderzoeker Jeanet Kullberg. 'De niet-westerse allochtoon kiest het liefst voor een niet te witte buurt. Ze zijn bang in die wijken te worden weggekeken en willen naast familie en vrienden wonen.'¹⁹

Verhuisgedrag wijst eerder in de richting van segregatie dan van assimilatie. Allochtonen verhuizen vaker dan autochtonen naar wijken met een hoger percentage allochtonen.²⁰

Ook journalisten worden soms gezien als ongewenste pottenkijkers en lopen gevaar. Dat heeft een zekere ironie. Journalisten traden de afgelopen decennia het multiculturele experiment uiterst welwillend tegemoet. Stank voor dank.

De Nederlandse Vereniging van Journalisten beschrijft in het onderzoek *Rot op met die camera* (2009) wat er met die tv-ploegen gebeurt: 'Ze worden uitgescholden, bedreigd ('rot op met die camera'), de banden van hun auto worden lek geprikt, er wordt geduwd en getrokken, hun camera wordt ze uit handen geslagen, ze worden geschopt en geslagen en met stenen bekogeld. Een enkeling mag zich gelukkig prijzen dat de hele stoeptegels hem naar het hoofd werd geworpen rakelings langs hem heen ging. Enkele journalisten en cameramensen hebben zich in het ziekenhuis onder behandeling moeten stellen. Voor sommigen is dit aanleiding geweest om de opname af te breken, om speciale voorzorgsmaatregelen te nemen (zoals het achteruit inparkeren zodat je snel weg kan), om te besluiten deze buurt voortaan te mijden, of om in de journalistiek iets anders te gaan doen. (...) Voor 134 (van de 691) respondenten zijn zulke incidenten aanleiding geweest om bepaalde wijken voortaan liever te vermijden.'

Twee principiële kwesties. Nu journalisten toegeven 'bepaalde' wijken te mijden, dringt de vraag zich op of de massa-immigratie ook een uitholling van de persvrijheid betekent en of Nederland nog wel een eerlijk beeld van deze 'bepaalde' wijken krijgt via de media.

Er zijn tal van incidenten met hulpdiensten die bijdragen tot het beeld

dat vertegenwoordigers van de overheid worden weggejaagd. In Amsterdam overweegt het ambulancepersoneel te staken na herhaaldelijke bedreigingen.²¹ Ook provincieplaatsen als Ede, Culemborg, Veenendaal en Roermond zijn al getroffen door multiculturele spanningen. De brandweer in Gorinchem blust onder politiebegeleiding branden. Maandenlang waren er incidenten met een groep Marokkanen.²²

Traditionele Nederlandse cultuuruitingen met een christelijke achtergrond zijn niet altijd veilig. Sinterklaas stuit soms op biculturele medeburgers. Zo worden zwarte pieten in Rotterdam in elkaar geslagen door een groep Marokkanen nadat er met pepernoten was gestrooid.²³ Een duidelijke provocatie.

Omdat in geïslamiseerde buurten de kans op mishandeling of rellen te groot wordt, moet Sinterklaas zich in 'bepaalde' wijken laten beschermen. Coördinator van de Sinterklaascentrale Amsterdam Leo Nassy zegt: 'Het leukste voor die jongelui is bijvoorbeeld om de baard van sint af te trekken. (...) Sinterklaas werd gemolesteerd in een winkelcentrum in Osdorp. (...) Bepaalde sinterklazen zijn goed geoefend in bepaalde wijken. We gaan niet als er geen beveiligingsmedewerkers worden geregeld. Verder nemen we minimaal vijf pieten mee, en dan zitten er vaak grote jongens tussen.' Een chauffeur waakt bij de wagen van de goedheilig man om te voorkomen dat de ramen worden ingeslagen of de lak wordt bekrast. Ook agenten zijn werkzaam als piet. 'En die kunnen 24 uur per dag optreden,' benadrukt Nassy.²⁴

Verschillende jaren achtereenvolgend wordt de Sint-Maarten-optocht in Den Haag verstoord. In 2006 worden de lampionoptocht en het Sinterklaasfeest in Transvaal afgezegd omdat de organisatie de veiligheid niet kan garanderen.²⁵ In 2008 wordt de Sint-Maarten-optocht zwaar bewaakt door de politie. Toch slagen Marokkanen erin het kinderfeest te verstoren. Volgens ooggetuigen begint de groep van zeker twintig Marokkaanse pubers al meteen bij het verzamelen van de tochtlopers de boel te versjteren. Zo willen ze het buurthuis binnenstormen waar de kleintjes een kopje chocolademelk krijgen. Joke van de Boomen van de organisatie: 'Het is al te erg dat we door ervaring weten dat we tientallen agenten, bewakers en toezichthouders bij een lampionnentocht moeten hebben. Die konden de meeste jongens nog net tegenhouden. Maar buiten gingen ze alsnog los.'²⁶

Er zijn geen meldingen bekend van Nederlanders die het Suikerfeest of andere mohammedaanse feesten verstoren.

Dezelfde ontwikkelingen, dezelfde reactie op plaats en door heel Noordwest-Europa. In Londen verlaat een kwart miljoen inwoners de stad. De massa-immigratie wordt door velen opgegeven als reden.²⁷ In Groot-Brittannië is nog een ontwikkeling aan de gang die grote gevolgen kan hebben. Engelsen zijn zo verontrust over zaken als terrorisme en massa-immigratie dat een op de zeven volwassenen terughoudend is kinderen te nemen. 70 procent van de Engelsen is vooral bezorgd over het terrorisme en 58 procent over de immigratie.²⁸ Dat autochtonen besluiten minder kinderen te krijgen, kan de islamitische dominantie nog sneller dichterbij brengen.

We zien de contouren van de volgende fase. Nederlanders trekken weg uit Nederland. Schiphol wordt langzaam een platform voor de bevolkingsuitwisseling. Opnieuw: geen integratie, maar substitutie. Vaak goed opgeleide Nederlanders staan met een enkele reis in hun binnenzak klaar ons land te verlaten. In 2009 vertrekken bijna 110.000 mensen uit Nederland. In de periode van 1988 tot 2009 gaat het om 1,9 miljoen mensen.²⁹

Er is sprake van een Demografische Draaischijf. In de aankomsthal van Schiphol zien de vertrekkenden wellicht de mensen die hun plek komen innemen. Over het opleidingsniveau hoeven we ons geen illusies te maken. Als moslimvrouwen in Gouda moeten worden opgehaald voor dagopvang, moet voor hen een speciaal aangepaste busdienst worden opgezet, waarbij er rekening mee wordt gehouden dat zij zich nooit 'bemoeiden met zaken als klokkijken'.³⁰

Links is enthousiast over de eerste tekenen van afscheiding: de Marokkaanse buurtvaders. Dit op het oog sympathieke project (mensen nemen verantwoordelijkheid voor hun eigen leefomgeving) is in wezen een erkenning van de onmacht van de Nederlandse politie om zelf nog de baas te zijn op straat. De zwaarmacht verschuift in de richting van moslims. De buurtvaders zorgen nu voor de rust waartoe de Nederlandse politie (in de ogen van menige moslim de gewapende arm van de kafirstaat) vaak niet meer in staat is.

Establishmentjournalisten en -politici treden de belangrijkste enclavebouwer van Nederland tegemoet met een houding die alleen maar kan worden aangeduid als 'aanbidding': Ahmed Marcouch, islamitisch prijsdier van de PvdA. Waar zijn sympathieën liggen, is niet zo moeilijk waar te nemen. Hij wil met belastinggeld de Egyptische haat-

zaaier Yussuf Al Qaradawi naar Nederland halen. Hij pleit voor een stadsdeel Amsterdam-West ('een stad op zich') met een 'bloeiende moslingemeenschap'. Zaken die commentator Afshin Ellian ertoe brengen Marcouch ervan te beschuldigen een 'islamitisch kalifaat' te willen stichten in Amsterdam-West.³¹ Marcouch poseert voor *Volkskrant magazine* met een Koranstandaard, waarop een boek van de vooraanstaande moslimbroeder Sayyid Qutb ligt.³² Marcouch verklaart: 'Als ik dingen niet begrijp, raadpleeg ik de toelichtingen of mijn relaties die ik betrouwbaar en deskundig acht. Op dit gebied is bijvoorbeeld Yussuf Al Qaradawi een boegbeeld in de islamitische samenleving, een Koran-geleerde en groot wetenschapper.'

Yussuf Al Qaradawi is vooraanstaand lid van de moslimbroederschap. Zijn ideeën volgen de zuivere islam. Zo noemt hij Palestijnse zelfmoordterroristen 'martelaren', hij moet niets hebben van homofilie en mannen mogen hun vrouw best een pedagogisch pak rammel geven. De man heeft grote ambities voor de islam: hij voorspelt dat Rome veroverd zal worden door de islam. Al Qaradawi is een groot promotor van het vestigen van islamitische enclaves in Europa. Eigen scholen, eigen recreatievoorzieningen, eigen moskeeën en eigen wetgeving moeten daaraan bijdragen.³³ Hij keurt vrouwenbesnijdenis goed, sanctioneert zelfmoordaanslagen, maar heeft ook een fatwa tegen Pokémon uitgevaardigd. Al Qaradawi roept moslims op voor de schijn te liberaliseren. Voor de buitenwereld moeten zij zich conformeren aan de westerse normen, maar vanbinnen dienen zij trouw te blijven aan de sharia.³⁴

Wouter Bos noemt Marcouch 'een gouden PvdA-talent'. Ondertussen pleit Marcouch voor islamles in het openbaar onderwijs.³⁵ Marcouch wil dat politieagentes hoofddoekjes kunnen dragen, vindt het geen probleem dat straatcoaches vanwege de islam vrouwen geen hand geven en hunkert naar een paar dozijn Tariq Ramadans in Nederland.³⁶ Ook moet het dragen van een boerka op een openbare school 'bespreekbaar zijn'. Hij roept als trouwambtenaar Allah aan en het subsidiëren van salafisten wordt niet uitgesloten.³⁷

Shariasocialisten lopen met hem weg, hoewel er ook in zijn eigen partij onrust bestaat. Partijgenoot en filmmaker Eddy Terstall schrijft op een partijweblog: 'Ahmed zal geen sta-in-de-weg zijn bij de invoering van elementen van de sharia.'³⁸ De establishmentmedia liggen aan zijn voeten. Marcouch wordt door *NRC Handelsblad* getrakteerd op vragen als: 'Snapt u de angst van veel Nederlanders voor moslims?',

‘Is pvv-leider Geert Wilders ook bang?’ en ‘Gaat de PvdA volgens u goed met Wilders om?’ Niets over zijn ideologische achtergrond of eerdere uitlatingen.³⁹

Inmiddels nemen de eisen toe als het gaat om een speciale status voor moslims. Als het Suikerfeest in Amsterdam samenvalt met een auto-loze zondag, wil PvdA-‘wethouder’ Fatima Elatik ontheffing voor moslims.⁴⁰ Ook de Unie van Marokkaanse Moslim Organisaties in Nederland wil moslims hiervan vrijstellen.⁴¹ De gemeente Amsterdam gaat er nog op in ook. Uit angst voor ongeregelde heden. (Dit alles wordt later ontkend door PvdA-minister Van der Laan.⁴²) Ook worden inburgeraars *per taxi* aangevoerd.⁴³ Teneinde moslims niet tegen het hoofd te stoten, gebeurt dit met alléén vrouwelijke chauffeurs.⁴⁴ Apartheid op wielen, gefaciliteerd door de overheid.

Onze hoofdstad Islamsterdam gaat al over op een autochtonen-stop voor belangrijke functies in de ambtenarij. Collegepartijen PvdA en GroenLinks willen dat de gemeente Amsterdam een scherp voorkeursbeleid voor etnische minderheden invoert, waarbij hogere functies in het ambtelijk apparaat alléén voor niet-westerse allochtonen beschikbaar zijn.⁴⁵ De miljardenverslindende inburgeringscursussen resulteren vooral in lege klaslokalen. De ‘Nieuwe Nederlanders’ hebben nauwelijks behoefte de opleiding te volgen.

Maar natuurlijk zorgt niets zo voor het verjagen van de oorspronkelijke bewoners als misdaad. Wie tien minuten kijkt naar het tv-programma *Opsporing Verzocht*, snapt meer over de relatie tussen massa-immigratie en criminaliteit dan de gemiddelde criminoloog. Er is ook onderzoek. Over de meest problematische groepering, Marokkanen, schrijft onderzoeker Paul Andersson Toussaint *Staatssecretaris of serie-crimineel*. Hij bericht vanuit Amsterdam-Slotervaart:

Conservatief geschat word ik gemiddeld twee keer per week fysiek en verbaal bedreigd, geïntimideerd of op een andere manier onbeschoft of (extreem) agressief bejegend door allochtone jongens en mannen. De overgrote meerderheid van die groep is van Marokkaanse afkomst. Er is vrijwel nooit een rechtvaardiging voor het buitensporige gedrag van deze jongens. Hun gedrag heeft zonder enige twijfel een deels racistische oorsprong. Het feit dat ik een autochtone Nederlander ben is voldoende. Er lopen duizenden van die haatkoppen in Amsterdam rond.

Uit mijn onderzoek en vele omzwervingen in Amsterdamse wijken blijkt dat het om een veel breder fenomeen gaat. Er is geen etnische gemeenschap waar het wij-zijdenken zo sterk is ontwikkeld als juist in de Marokkaanse. Er leeft een grote groep Marokkanen in Amsterdam, die zich helemaal geen Nederlander, maar Marokkaan voelt. En die Nederlanders, de Nederlandse samenleving en het Westen vijandig gezind is. Marokkanen die hun best doen, hard werken of studeren en leuk meedraaien met de Nederlandse samenleving worden door deze groep al snel *verkaast* genoemd en nog veel vaker als verrader bestempeld.

En deze groep haat niet alleen de Nederlanders, maar ook Turken en alle andere etnische groepen, vooral de Surinamers. Ik ben een middag meegereden met een Surinaamse trambestuurder en Surinaamse conducteur. Voor deze zogenoemde ‘zwarten’ zijn de Marokkaanse agressie, intimidatie, scheldpartijen en het routineus befluisen van vrouwelijke passagiers met een andere etnische afkomst al jaren dagelijkse kost.

Van alle Marokkaanse jongens onder de 24 jaar in Amsterdam heeft 70 procent ‘antecedenten’. Dit zijn geen officiële cijfers, ze komen van een anonieme bron die zeer goede contacten heeft met de politie.⁴⁶

Meer dan de helft van de Marokkaanse jongens in Nederland is vóór zijn 22ste in aanraking geweest met de politie.⁴⁷ Het percentage Turken en Marokkanen dat verdacht wordt van een crimineel feit ligt bij de tweede generatie hoger dan bij de eerste generatie.⁴⁸

De islam is mogelijk een van de oorzaken van delinquent gedrag van Marokkaanse jongeren. Dat oppert Corine de Rooter, hoogleraar forensische psychologie in Maastricht. Volgens De Rooter hebben Marokkaanse (en Turkse) jongeren een ‘achterstand in hun morele ontwikkeling’. Dit minder goed ontwikkelde ‘moreel redeneren’ van Marokkaanse en Turkse jongeren valt volgens De Rooter te verklaren uit de islamitische achtergrond van deze minderheidsgroepen. ‘Binnen de islam ligt de nadruk op gehoorzaamheid aan en respect voor de ouders. Individualisme en onafhankelijkheid worden minder belangrijk gevonden – en dit zijn juist de eigenschappen die de morele ontwikkeling tot een hoger niveau kunnen brengen.’

Islamitische kinderen groeien vaak op in een gezinsstructuur waarin ze ‘alleen maar bevelen moeten opvolgen’.⁴⁹

Jan Beerenhout, ambtenaar in de Amsterdamse Indische buurt en zelf moslim: ‘Christelijke vrouwen mogen beroofd worden, islamiti-

sche vrouwen niet. Dat leren die kinderen, en in ruil voor deze opvoeding geven wij die mensen kinderbijslag.⁷⁵⁰ Onderzoeker Paul Andersson Toussaint zegt: ‘Als ik even chargeer, dan hebben ze hun kinderen opgevoed tot racisten met een zeer vijandige houding tegenover Nederland, en daarbij is een grote groep nog crimineel ook.’⁷⁵¹

Criminaliteit en etnische minderheden, een criminologische analyse van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum (WODC) uit 1997, stelt:

Voor etnische minderheden zal de eigen groepsidentiteit vaak dwingend en onontkoombaar zijn. (...) De sterk afzonderlijke leefwereld van de etnische minderheid wordt bepaald door het als gemeenschappelijk beleefde nationale of volkskarakter, door de eigen taal, door de eigen godsdienst en door de eigen lichamelijke (‘ras’) kenmerken. (...) Voor sommige onderzoekers wordt criminaliteit door leden van de genoemde minderheidsgroepen soms gerechtvaardigd onder verwijzing naar de ‘immoraliteit’ van de westerse levensstijl, die wordt verworpen als zondig en verderfelijk. Van de innerlijke overtuiging dat moslims het enige ware geloof bezitten gaat een zekere minachting en soms zelfs vijandschap uit naar degenen die dit geloof niet aanhangen.⁷⁵²

Arabist Hans Jansen legt op de site Hoeiboel de relatie uit tussen de islamitische ideologie en criminaliteit:

Alles is eigendom van God en de gelovigen. De ongelovigen hebben hun zogenaamde ‘bezittingen’ alleen tijdelijk in bruikleen. Die bezittingen kunnen op elk moment door de ware eigenaren worden opgeëist. Wanneer de gelovigen bezig zijn met wat op de keper beschouwd hun eigen bezit is, verkeren de ongelovigen soms in de waan dat de gelovigen aan andermans spullen komen, maar dat is niet zo. De gelovigen zijn niet anders dan wettig doende met wat toebehoort aan God, en aan de gelovigen. Dat is hun volste recht. Het is uiteraard extreem vijandig en volslagen overbodig om dan de politie in te schakelen. De sharia is hier trouwens heel duidelijk over. Een moslim is alleen strafbaar als er moslims zijn die tegen hem willen getuigen. Zie de handboeken over de sharia. De straatterreur van de ‘kutmarokkaantjes’ ligt in het verlengde van dit soort opvattingen. Die miniterreur is daarom wel degelijk een godsdienstige activiteit. Het is de kunst om het per geval zo onbenullig te houden dat er geen serieuze tegenmaatregelen

genomen worden. Het leidt dan desalniettemin geleidelijk aan toch tot het vertrek van iedereen die geen moslim is. Een hele wijk raakt door een milde straatterror langzaam voor honderd procent geïslamiseerd. Een grotere triomf voor Gods godsdienst is niet denkbaar.⁵³

Het zijn mailtjes als deze die de hele dag binnenkomen bij Geert Wilders:

Beste Geert,

Wij komen beiden uit het onderwijs, ik heb les gegeven op het vmbo en mijn vrouw heeft op een zwarte school gewerkt. Zij raakte in gesprek met een marokaans meisje dat stage liep voor de opleiding voor onderwijs-assistente, dat meisje vertelde dat zij thuis nooit anders hoorde dan dat wij allemaal slecht waren en volgens haar gebeurde dat in alle marokkaanse gezinnen. Ik zie nu pas dat dat eigenlijk wel meevalt, zei ze.

Maar voor die marokkaanse jongetjes is dat natuurlijk een soort aanmoediging om te roven en te stelen, ik vermoed dat men dat thuis prima vindt.

Vriendelijke groeten,

Ook in het buitenland is er een bovenmatige bijdrage van mohammedanen aan criminaliteit. In Frankrijk is 70 procent van de gevangenisbevolking islamitisch.⁵⁴ Is die oververtegenwoordiging toeval? De Deense psycholoog Nicolai Sennels belicht in het boek *Onder criminele moslims. De ervaringen van een psycholoog in Kopenhagen* de islamitische cultuur en haar instelling met betrekking tot woede en andere gevoelens vanuit psychologisch oogpunt. Ook in de Kopenhaagse jeugdgevangenis vormen moslims 70 procent van de populatie.

Hier in het Westen (...) worden agressie en een woedeaanval als iets pijnlijks gezien, als iets waarvoor men zich daarna schaamt. In de islamitische cultuur is het precies andersom. Wanneer iemand jou eer krenkt – wat ik als psycholoog als zelfbewustzijn zou omschrijven – wordt van jou agressie en verbale of lichamelijke wraak geëist. Agressie verleent je in onze culturen een lage status, in de islamitische cultuur daarentegen een enorm hoge.

Maar er is nog een andere, veel dieper liggende reden voor het asociale gedrag in islamitische gemeenschappen en hun afwijzing van de integratie. Dat is de sterke identificatie met de islamitische cultuur op zich.

Bij de moslims trof ik een cultuur aan die extreem sterke en trotse karaktertrekken bezit. (...) Het maakt het echter voor zijn erbij behorende individuen bijna onmogelijk om zich aan andere waardesystemen aan te passen. In Duitsland vindt slechts 12 procent van de 3,5 miljoen moslims zichzelf meer Duits dan islamitisch. In Frankrijk en Denemarken is dit in elk geval 14 procent. Deense studies hebben laten zien dat de helft van de eerste en de tweede generatie islamitische migranten tegen de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van spreken is. Elf procent zou graag de Deense grondwet willen inruilen voor de sharia. Het zijn echter niet alleen deze hoge aantallen die schrik aanjagen. Het is veel meer het feit dat er daarbij geen verschil bestaat tussen moslims die in islamitische landen opgroeien en zij die hier groot werden. (...) De consequentie is dat er een groeiende oppositie ten opzichte van onze waarden in de islamitische getto's in Kopenhagen en andere grote Europese steden ontstaat. De integratie van moslims in westerse samenlevingen is niet mogelijk.

Sennels onderscheidt vier mythes:

- 1 Culturele verschillen van immigranten spelen geen rol bij integratie. We zijn allemaal mensen van vlees en bloed en uiteindelijk zijn en willen we allemaal hetzelfde.
- 2 Hoge criminaliteitscijfers onder migranten worden door sociale problemen veroorzaakt en niet door hun culturele achtergrond.
- 3 Extremistische en fundamentalistische moslims zouden slechts een zeer kleine minderheid zijn.
- 4 De sociale problemen van de immigranten zijn een gevolg van armoede.⁵⁵

In 1962 waren er in Nederland 208 Turken en 8 Marokkanen.⁵⁶ In 2006 zijn er een miljoen moslims, twee keer zoveel als in 1990.⁵⁷ Er zijn nu 1,8 miljoen niet-westerse allochtonen in Nederland. Nederland is een van de ontvangende partijen in de grootste volksverhuizing in de menselijke geschiedenis: de massamigratie van de moslimmiljoenen naar het Westen.

De groei is niet iets van twintig jaar geleden. Het aantal Turken is sinds 2000 gestegen met 22,5 procent, het aantal Marokkanen met 30,2 procent.⁵⁸ Ook in 2009 wordt weer een immigratierecord gebroken met 147.000 nieuwe migranten, dit is exclusief mensen uit de Eu-

ropese Unie en illegalen. Daarvan zijn 52.711 niet-westers. Dat is een enorme groei sinds bijvoorbeeld 2005 toen ons land 34.112 niet-westerse immigranten kende.⁵⁹ Er gaan ook mensen terug, maar zoals *Elsevier* schrijft: 'De kansrijke migranten komen en gaan, de kansarmen komen en blijven.'⁶⁰ De groei van de moslimbevolking in Nederland heeft behalve met immigratie ook te maken met hoge geboortecijfers. Moslims in Nederland krijgen anderhalf keer zoveel kinderen als niet-moslims.⁶¹ Daarnaast krijgen zij op jongere leeftijd kinderen, iets wat nog eens een versnelling van de groei oplevert.⁶²

In heel Europa vinden vergelijkbare ontwikkelingen plaats. In de driehoek Malmö-Marseille-Manchester schieten islamitische getto's uit de grond. Sommige zijn no-goarea's geworden voor niet-mohammedanen. Andere mensen worden daar niet of nauwelijks waargenomen. Dat gebeurt bijvoorbeeld in Anderlecht en Molenbeek, onderdeel van Brussel. De politie is de controle volledig kwijt, terwijl moslims zich bewapenen. 70 procent van de Belgische criminaliteit heeft te maken met allochtonen.⁶³

In Milaan, Grenoble en Oslo vonden openlijke opstanden plaats. In 2007 stelt de liberale Franse parlementariër Jean de Maillard vast dat sommige banlieues inmiddels *zones de non-droit* zijn geworden. De politie waagt zich er niet meer. Die wordt er allang niet meer erkend en kan 'zelfs niet meer de minste activiteit ontplooiën zonder dat het uitloopt op een rel'.⁶⁴ In Marseille is een kwart van de bevolking moslim. Er zijn in Frankrijk inmiddels 818 *zones sensibles*, gebieden waar alles wat de westerse macht vertegenwoordigt de kans loopt te worden aangevallen.⁶⁵ Diverse straten in Parijs worden wekelijks afgezet voor het vrijdaggebed. In het 18de arrondissement van Parijs zijn elke vrijdag gedurende een aantal uren straten afgesloten door biddende moslims.⁶⁶

Waarschijnlijk is Malmö de eerste stad in Zweden waar de Arabische bevolking een meerderheid zal behalen, wellicht over tien tot twintig jaar. Het aantal berovingen is er schrikbarend hoog. De slachtoffers zijn bijna altijd Zweden. Aanvallers zeggen zelf dat deze berovingen horen bij 'een oorlog tegen de Zweden'.⁶⁷ Brandweertieners in Zweden worden steeds vaker door allochtone jongeren gemolesteerd wanneer zij uitrukken om in brand gestoken auto's te blussen. Volgens de brandweer worden in de immigrantenwijken inmiddels vrijwel dagelijks auto's in brand gezet. De te hulp snellende brandweerwagens wor-

den vanaf viaducten met stenen bekogeld. De politie is in deze wijken niet welkom: op de muren staat geschilderd: 'Wie een politieagent doodt gaat naar het paradijs.' Voor de camera verklaart een jongere: 'Als je je getreiterd voelt, treiter je terug. Vooral als de politie komt en voor Allah speelt, krijgen ze wat ze verdienen. Ze moeten hier niet komen en de dienst uit willen maken. Hier maken wij de dienst uit.'⁶⁸

Op de basisscholen in het centrum van Londen zijn de kinderen van wie de eerste taal Engels is in de minderheid. In 13 van de 33 Londense wijken vormen kinderen die een vreemde moedertaal hebben de meerderheid. In de binnenstad is van 54 procent van de basisschoolkinderen Engels niet de moedertaal.⁶⁹

Het aantal moslims in de Europese Unie zal de komende veertig jaar verviervoudigen. In 2050 is een op de vijf inwoners van de EU moslim. In Groot-Brittannië, Spanje en Nederland zal dat percentage zelfs nog hoger liggen.⁷⁰ In Europa is het aantal moslims in de afgelopen dertig jaar verdubbeld, en het zal zich nogmaals verdubbeld hebben in 2015.⁷¹

Inmiddels wonen er 1 miljoen moslims in Londen. Er bevinden zich in die stad meer moskeeën dan in welke stad ter wereld ook, met uitzondering van Istanbul.⁷² Frankrijk heeft de grootste moslimbevolking in Europa, officieel tussen de 5 en 7 miljoen mensen, dat is 7 tot 10 procent van de bevolking.⁷³ Een op de drie baby's geboren in Frankrijk is moslim.⁷⁴

Als ik in 2009 in de Knesset ben, het Israëliëse parlement, voor een conferentie van parlementariër dr. Aryeh Eldad, spreek ik de Britse islamdeskundige en voormalige shariarechter Sam Solomon. Ik opper: 'Misschien hebben we over vijftig jaar ook een Gazastrook in Amsterdam of Rotterdam.' Hij kijkt me doordringend aan en zegt: 'Vijftig jaar? Als je geluk hebt. Reken maar op vijftien jaar.'

II De immigratieramp

‘Dan maar ik afgemaakt. Oké. Prima. Maar het probleem, meneer, dat blijft. Dat blijft.’

PIM FORTUYN IN DE NACHT VAN FORTUYN, HET MOMENT
WAAROP HIJ UIT LEEFBAAR NEDERLAND WERD GEZET¹

De massa-immigratie raakt elke sector in onze samenleving. Wie dit benoemt als *one issue*, kan niet tellen. Minister Donner zegt dan wel: ‘Ik ben inderdaad van mening dat Nederland steeds heeft welgevaren bij immigratie, onverminderd de problemen die er zijn.’² De realiteit is anders.

‘Ook het onderwijs is erdoor bemoeilijkt,’ zegt de oude Drees in 1984 over de massa-immigratie.³ Een kwarteeuw later zijn er nog steeds weinigen in Den Haag die dat durven te beamen. Dat speelt extreem rechts maar in de kaart. Toch spreken de cijfers voor zich. In Amsterdam maken zeven van de tien Marokkaanse jongens hun school niet af. Volgens het Amsterdamse bureau voor Onderzoek en Statistiek verlaat ruim 60 procent van de Marokkaanse jongeren tussen de 17 en 23 de school voortijdig zonder ‘startkwalificatie’.⁴

Het opleidingsniveau van de Turkse en Marokkaanse huwelijksmigranten is bijzonder laag. Een groot deel van deze huwelijksmigranten heeft zelfs geen enkel diploma. Dit geldt vooral voor de Marokkaanse huwelijksmigranten: van deze groep is 60 procent ongediplomeerd.⁵ Een half miljoen allochtonen spreekt niet of nauwelijks Nederlands.⁶ Citaat uit kabinetsbrief over inburgering: ‘Echter, nu de inburgering op orde raakt, zien we onvoldoende inburgeraars hun verantwoordelijkheid nemen om de taal te leren. Voorzieningen aangeboden door gemeenten worden te vaak afgewezen of niet afgemaakt.’⁷

Als het gaat over leerprestaties is taalbeheersing essentieel. Tussen de 70 en 80 procent van de Turken en Marokkanen spreekt soms tot nooit Nederlands met de eigen kinderen.⁸ Volgens onderwijs-socioloog Jaap Dronkers zijn de slechtere onderwijsprestaties van is-

lamitische leerlingen niet te verklaren uit sociaaleconomische achtergronden of discriminatie. De islamitische leerling blijft achter, ook met hoogopgeleide ouders.⁹

In de vier grote steden is meer dan de helft van de basisscholen een zwarte school (van een zwarte school is sprake als 50 procent van de leerlingen niet-westers allochtoon is). Bij een derde van deze scholen is zelfs 80 procent van de leerlingen niet-westers allochtoon. In de vier grote steden is 54 procent van alle leerlingen in het basisonderwijs niet-westers allochtoon.¹⁰

Bovenmatig veel allochtonen hebben een verstandelijke afwijking, iets wat ook niet bevorderlijk kan zijn voor ons onderwijs. 's Heeren Loo, een christelijke zorginstelling, stelt zelfs dat mogelijk een op de vijf allochtonen verstandelijk gehandicapt is. 'Bij de organisatie IJlanden, die de meeste kindercentra voor verstandelijk gehandicapten in Amsterdam heeft, is zeventig procent van de populatie van niet-Nederlandse afkomst. (...) Ook kindercentra in andere grote steden van de Randstad bevestigen de cijfers.'¹¹

In oktober 2009 bestrijdt de OESO in een breed internationaal rapport een hardnekkig vooroordeel, namelijk dat dochters van immigranten het beter doen op school dan jongens. Verhoudingsgewijs is het aantal drop-outs onder scholieren met buitenlandse ouders bij zowel jongens als meisjes driemaal groter dan onder hun Nederlandse klasgenootjes van gelijke sekse.¹²

De spanning tussen autochtone en allochtone leerlingen neemt toe. Bijna alle scholen in het voortgezet onderwijs hebben te maken met botsingen tussen allochtone en autochtone leerlingen.¹³ Een nieuw fenomeen is de discriminatie van autochtone leerlingen op zwarte scholen. Uit onderzoek in het Amsterdamse onderwijs blijkt dat onderwijsgevendens steeds vaker geconfronteerd worden met discriminatie van autochtonen.¹⁴ Zo wordt in 2007 een leerling van een school in Zuilen weggepest omdat hij blank is en geen moslim.¹⁵ Een directeur van een school in Utrecht stelt: 'Als witte kinderen in de minderheid zijn vallen zij als eerste af, zij zijn minder strijdbaar dan allochtonen.'¹⁶

Op minstens één basisschool in Amsterdam kan het onderwerp 'de boerderij' niet meer besproken worden, omdat dan ook het varken ter sprake komt, en dat leidt ertoe dat moslimleerlingen de boel afbreken.¹⁷

Het meest geruchtmakende geweldsincident op een Nederlandse school is de moord op conrector Hans van Wieren op het Terra College in Den Haag. Hij wordt op 13 januari 2004 vermoord door Murat Demir, een Koerdische Turk. Van Wieren is tevens lid van de gemeenteraad voor D66. Twee dagen na de moord op Hans van Wieren protesteert een dertigtal medestanders van Murat Demir bij de school. Volgens hen wordt Murat ten onrechte als een crimineel neergezet door de media. De betogers vinden dat Hans van Wieren de moord aan zichzelf te wijten heeft door Murat steeds aan te spreken op zijn wan-gedrag. De leerlingen hebben op een autoraam een groot papier geplakt met daarop 'Murat we love you'. Ook roepen ze: 'Wij willen Murat' en 'We love you Murat'. Om hun leuzen kracht bij te zetten, slaan ze op auto's.¹⁸

Op sommige scholen is toenemende activiteit van loverboys. Een loverboy verleidt meisjes, maakt hen afhankelijk en isoleert ze van hun omgeving. Vervolgens worden de meisjes, vaak met geweld, tot prostitutie gedwongen. Uit onderzoek blijkt dat 89 procent van de bij justitie aangebrachte loverboys allochtoon is en dat 60 procent een islamitische achtergrond heeft.¹⁹

Een argument voor de massa-immigratie is dat 'we allochtonen nodig hebben in de zorg'. Echter, de animo van moslims om in de zorg te werken is miniem. Dat heeft te maken met de kans op lichamelijk contact (zeker met kafirs) of de mogelijkheid van roddels als een mohammedaanse na een late dienst alleen over straat moet.²⁰ 'Bij sommige allochtone groepen geniet een beroep in de zorg maar weinig aanzien,' zegt directeur Luuk Hammecher van Transvorm, het Brabantse centrale informatiepunt voor werken en leren in de zorg.²¹ Beroepsvereniging Verpleegkundigen en Verzorgenden Nederland (v&vn) stelt: 'Als moslimverpleegkundigen bezwaar hebben tegen het wassen van de billen van mannelijke patiënten, moeten ze zich afvragen of ze geschikt zijn voor het werk.'²²

Ook op andere manieren kampt de zorg met de islamisering. Vrouwen die behandeling door mannelijke artsen weigeren, moslima's die niet door mannelijke broeders willen worden gewassen, islamitische ouderen die van de koks in hun verzorgingstehuis halal voedsel eisen, medewerkers van de thuiszorg die een tolk moeten meenemen omdat de patiënt slechts het Turks of Arabisch beheerst.

Allochtonen zijn oververtegenwoordigd als het gaat om wanbeta-

ling voor de zorgverzekeringswet: drie keer zo vaak. Van de nieuwe wanbetalers is zelfs 40 procent allochtoon.²³ In maart 2005 stelt minister Hoogervorst van Volksgezondheid dat ‘met name moslims op religieuze gronden weigeren hun organen af te staan, maar die wel willen ontvangen als ze ziek zijn. Dat wringt. Het gaat niet om een incidentele moslim, maar om een substantiële groep.’²⁴ De ramadan leidt tot een forse stijging van het aantal ziekmeldingen. Op de eerste dag van de islamitische vastenmaand verdubbelt meteen het aantal ziekmeldingen van werkgevers bij verzuimcontroleur VCC Groep.²⁵

Als de misdaad groeit en ons onderwijs lijdt onder de massa-immigratie en als het tekort aan personeel in de zorg ook al niet door de toestroom wordt opgelost, waar ligt dan wél de winst ervan voor Nederland? In het Latijn: *cui bono*? Economisch gezien is de massa-immigratie een zware verliespost. Elsevier begroot de nettokosten van de massa-immigratie tot dusverre op 216,4 miljard euro. Dat zijn de kosten voor extra uitkeringen, dramatisch gestegen criminaliteit, extra opvang, extra onderwijs, extra zorg, et cetera.²⁶

De multiculturele elite probeert de financiële schade als gevolg van de massa-immigratie tot elke prijs geheim te houden. Nyfer, een economische denktank, kwam op verzoek van de PVV ook met een schatting: 7,2 miljard euro per jaar. Dit door een hoger beslag op budgetten voor onder andere uitkeringen, criminaliteit, zorg en onderwijs.²⁷ Geld dat we ook anders hadden kunnen uitgeven.

Maar daarnaast moet vooral de onderkant van de samenleving op andere manieren betalen voor de massa-immigratie. De Amerikaanse Harvard-econoom Borjas berekende dat er een drukkend effect uitgaat van goedkope immigratiewerk op de lonen in de sectoren waarvoor geen of nauwelijks scholing nodig is. De salarissen daar zijn door de massa-immigratie gedrukt met 7,4 procent. Progressieve Amerikaanse economen als Paul Krugman en Robert Samuelson bestrijden eveneens het sprookje dat ‘immigranten het werk doen dat wij niet willen doen’. Zij zeggen: ‘Autochtonen met de minste opleiding betalen de prijs voor de immigratie.’ Deze economen bevestigden het salarisdrukkend effect van de immigratie.²⁸

De econoom Robert Rowthorn van de Universiteit van Cambridge zegt:

Immigratie kan de pensioencrisis niet oplossen en ook niet de vergrijzing. (...) Het is misschien goed voor de klasse met nanny's en schoonmakers, het is goed voor werkgevers die lage lonen willen betalen, maar de voordelen liggen niet bij de autochtone, ongeschoolde Britten die moeten concurreren met immigranten die voor heel weinig willen werken. (...) Het is bizar dat uitgerekend Labour, dat zichzelf graag ziet als de partij van de zwakken en kwetsbaren, een beleid voert dat resulteert in wat Marx noemde 'een reserveleger van arbeid', een groep werknemers die ervoor zorgt dat de salarissen van schoonmakers en de mensen die het vieze werk doen in de gezondheidszorg zo laag is.²⁹

Een ander element is de druk op de huizenmarkt ten gevolge van het aantrekken van honderdduizenden nieuwkomers. Het ligt voor de hand dat het vergroten van de vraag naar woonruimte zorgt voor hogere prijzen. Ook hier betalen de minst kapitaalkrachtigen de prijs.

Terwijl volop duidelijk is dat de massa-immigratie tot stand komt na een individuele economische calculatie (meer verdienen met een uitkering in Nederland dan een bestaan van armoede in Marokko), is het not done eenzelfde economische calculatie te maken over wat de massa-immigratie óns heeft gekost. Rationele argumenten worden dan niet zoveel gebruikt, wel veel emotionele. Dat gebeurt bijvoorbeeld in het Kamerdebat over de kosten van de massa-immigratie in september 2009. 'Ik krijg er een vieze smaak van in mijn mond' (SP), 'hier worden morele grenzen overschreden' (PvdA), 'onethisch' (GroenLinks), 'naastenliefde' (ChristenUnie). Pechtold begint weer over de hugenoten.

De morele helderheid van dr. W. Drees jr. is lang geleden.

12 Het groene gevaar

'Zij die ongelovig zijn, hun bezittingen en hun kinderen zullen hun bij Allah volstrekt niet baten. Zij zijn brandstof voor het vuur.'

KORANCITAAT, UITGEZONDEN DOOR DE NEDERLANDSE MOSLIM-
OMROEP, DRIE DAGEN NA DE AANSLAGEN VAN 11 SEPTEMBER 2001

Vreemd genoeg worden de islamitische enclaves in het buitenland door beleidsmakers en onderzoekers nooit gezien als een voorland van Nederland. In de rapporten over de massa-immigratie worden ze niet genoemd, en dat terwijl alle voorwaarden voor verdere enclavevorming in Nederland aanwezig zijn. Is dat omdat ze het niet zien, of het niet willen zien? In alle landen spelen dezelfde ontwikkelingen, gebaseerd op twee zaken: het opvoeren van de massa-immigratie en daarmee de groei van een ideologie die gebaseerd is op segregatie. Die ideologie heet islam.

De linksen hebben hun belangrijkste ideaal aangeduid als een 'multiculturele' samenleving. Daarmee erkennen ze in ieder geval dat er sprake is van *meerdere* culturen, die ook nog eens verschillend zijn. De islamitische cultuur is doordrenkt met de normen en waarden van de islamitische ideologie. Opiniepeilingen laten zien dat veel islamitische normen en waarden gedeeld worden door een zeer substantieel gedeelte van de moslims. Zowel in Nederland als daarbuiten.

Het is goed te kijken naar de mening van de nieuwkomers. Immers, hun aandeel in de bevolking zal de komende jaren toenemen. Hoe gaat de democratie zich ontwikkelen met een snelgroeiende moslimpopulatie? Van autochtone jongeren is driekwart van mening dat onbepaalde vrije meningsuiting (opgevat als het recht God te bespotten) hoort te gelden, terwijl onder moslimjongeren maar weinig animo voor die onbepaalde vrijheid is (Turken: 17 procent; Marokkanen: 7 procent).¹ Wat als deze groep nog groter wordt en haar eisen harder gaat articuleren? Wordt onze vrijheid dan groter of kleiner?

Als we naar de herkomstlanden kijken, is er geen reden tot optimisme. De Bahçeşehir-universiteit van Istanbul publiceert in 2009

een wetenschappelijk onderzoek inzake de ideeën van Turkse burgers. De resultaten liegen er niet om. Enkele uitkomsten: 64 procent van de ondervraagden wil niet naast een joodse buur wonen, 76 procent niet naast een ongelovige, 74 procent niet naast een buur die alcohol drinkt, 62 procent vindt godsdienst zijn belangrijkste karaktertrek, 81 procent vreest dat de EU Turkije wil kerstenen. Amper 17 procent kan zich vandaag de dag nog vinden in de kemalistische scheiding van kerk en staat. Slechts 15 procent verkiest een democratisch bestel.²

Onder Marokkanen in Marokko bestaan vergelijkbare opvattingen. Het Marokkaanse weekblad *Telquel* publiceert in december 2007 een onderzoek naar de maatschappelijke opvattingen van Marokkanen. De belangrijkste uitkomsten uit dit onderzoek:

- 57 procent keurt gemengd zwemmen af,
- 83 procent keurt het dragen van de hoofddoek dan wel sluier goed,
- 40 procent weigert elk contact met (Marokkaanse) joden,
- 44 procent staat positief tegenover polygamie,
- 61 procent accepteert het samenleven van moslims en niet-moslims niet,
- 75 procent wijst het af dat een moslim van geloof verandert,
- 66 procent denkt dat de islam voor alles een oplossing biedt (medicijnen, wetenschap, economie, politiek, techniek),
- 21 procent van de jongeren keurt de jihadistische bewegingen goed,
- 17,6 procent van de gehele bevolking doet dat eveneens. ('Êtes-vous d'accords avec les mouvements djihadistes?')

Slechts 28,9 procent staat expliciet afwijzend tegenover de jihadistische bewegingen. Voor alle leeftijdscategorieën geldt dat zij zich op de eerste plaats moslim voelen en pas daarna Marokkaan.³ Deze opvattingen komen volop terug bij de mohammedanen in Nederland:

- Bijna 50 procent van de moslims in Nederland vindt dat de sharia boven de grondwet moet staan en dat deze moet worden ingevoerd in ons land.⁴
- Slechts 18 procent van de Marokkanen is tegen invoering van de sharia in Nederland.⁵
- Een meerderheid van zowel autochtonen als moslims vindt dat de westerse levenswijze niet samengaat met die van moslims.⁶

- Drie kwart van de moslimbevolking in Nederland had in enige mate begrip voor de aanslagen van 11 september 2001.⁷
- Slechts 17 procent van de moslims in Nederland vindt dat elke gelovige moslim de Koran mag interpreteren zoals hij zelf wil.⁸
- 40 procent van de Marokkaanse jongeren in Nederland wijst de westerse waarden en democratie af. Jonge Marokkanen zijn in meerderheid tegen het recht op vrije meningsuiting als het gaat om toestaan van kwetsende uitspraken, vooral als het de islam betreft.⁹
- 40 procent van de Marokkanen ziet het als plicht in Nederland de islam te verspreiden.¹⁰

Er zijn ook anekdotische illustraties van de breed gedragen mening van mohammedanen. De Amsterdamse trambestuurder Mickel Aziz kwam in de problemen bij zijn werkgever, het GVB, omdat hij een kruisje draagt. Aziz is een kopt uit Egypte. Kopten zijn de oorspronkelijke bewoners van het land, een onderdrukte minderheid sinds de islamieten het land veroverden. Aziz hoort veel in de tram: 'Veel moslims praten over joden, christenen en atheïsten in het Arabisch. Ik begrijp alles omdat ik ook Arabisch spreek. Van wat ik hoor, schelden ze veel en zeggen rotwoorden over Nederlanders, Europeanen en Amerikanen. Ze zeggen dat de moslims de hele wereld zullen veroveren en alles islamitisch wordt. Of de westerse wereld dat wil of niet.'¹¹

Een bezoekje aan sites als Maroc.nl of Marokko.nl illustreert hoe sterk de haat is tegen het Westen.

Op de site sinds 22-10-2003:

Ik heb geen sympathie of medeleven met hun. De joden zijn vervloekt en niet door mij he,... ze hebben onze Profeet de dood toegewenst, en nog veeeeeel meer zoals je wel zult weten. Dit is meer dan gewoon palestina,... het engste wat er is tussen mij en de joden is afstand en zo zal het blijven. In de Islam staat ook neem afstand van de ongelovigen,... laat staan van de vervloekten.¹²

Op de site sinds 26-7-2002:

ik haat deze soort dieren (de slechte joden) met hart en ziel. Dus als ik voortaan zeg ik haat joden, dan weten jullie wat ik bedoel en zo ook riz-

kie (denk ik) en de rest mogen alle slechte joden op aarde verbranden en dan pas in de hel.¹³

Op de site sinds 14-10-2005:

De Holocaust Leugen Van De Vieze Joden!
De zogenaamde holocaust is gewoon 100% BULLSHIT
het is door de hollywood joden na de oorlog in scene gezet om de joden een slachtoffer volk te maken, opdat ze dan steun zouden krijgen om hun duivelse plannen ten uitvoer te brengen.¹⁴

Op de site sinds 1-12-2003:

waarom haten wij moslims de joden?
ik houd het Kort, Ik ben niet pro-Joods ofzo maar Ik snap dit niet
Waarom in godsnaam we (moslims) Joden Hatén of we behoren te haten.

Antwoorden:

Lees de heilige KORAN eens goed door en dan snap het hopelijk.
joden zijn altijd de grootste vijand geweest, al in de tijd van de profeet
Joden zijn een ondankbaar en ongehoorzaam volk.¹⁵

Waar komen al deze meningen vandaan? Sociaaleconomische achterstanden, kolonialisme, discriminatie, kruistochten of het uitvloeisel van een cultuur die gefundeerd is op een ideologie? Een van de cruciale leerstellingen van de Multiculturele Geloofsbelijdenis is dat de islam een godsdienst is en dat deze zich daarom ontwikkelt als alle andere godsdiensten – oftewel, onvermijdelijk uitmondend in een liberale versie. Het vervolg van die gedachte is dat er misschien wel een enkel probleempje is met de islam, maar goed, het christendom heeft ook zijn rare kanten en in de Bijbel staan ook gekke dingen. (En vergeet de kruistochten niet!)

In het verlengde daarvan ligt de redenatie dat de islam gekaapt is door een enkele extremist die natuurlijk niets te maken heeft met de grote groep gelovigen en eigenlijk helemaal niets met de islam. 'Islam' betekent immers vrede.

Ook is er het postchristelijke wereldbeeld dat geprojecteerd wordt op de arriverende moslimtoestroom: omdat het Westen grosso modo godsdienst niet meer serieus neemt, gaat men er graag van uit dat dat

voor anderen ook geldt. De secularisering zou een soort natuurlijke, automatische ontwikkeling zijn die ook zou opgaan voor de islam. En omdat ze zich niet kunnen voorstellen dat de islamitische ideologie van invloed is op het gedrag van moslims, kiezen linkse journalisten en politici voor een cultureel-marxistische uitleg: afwijkend gedrag of aanpassingsproblemen moeten wel voortkomen uit onderdrukking, discriminatie of sociaaleconomische verschillen.

Geert Mak schrijft in zijn boekje *Gedoemd tot kwetsbaarheid*: 'Alsof er in de Koran een recept zou staan voor het afslachten van godsdienstige tegenstanders.' Het illustreert het bon mot van de arabist Hans Jansen. Hij stelt dat het aan westerlingen uitleggen wat de islam inhoudt neerkomt op het geven van seksuele voorlichting aan kinderen van zes jaar. Allah heeft namelijk een mooi Korancitaat klaar voor Geert Mak. Soera 8:12: 'Hak dan in op de nekken van de ongelovigen en op elk vingerkootje.' Wat is het belang van wat er in de Koran staat?

De gemiddelde westerling heeft geen flauw idee wat de waarde van de Koran is binnen de islam. De term 'heilig' is nog een understatement. De Koran is het woord van Allah zelf, zijn letterlijke en ongecreëerde woord. Er kan dus niet geredetwist worden over de inhoud ervan. Interpretatie is niet gewenst, soms levensgevaarlijk. Uit het hoofd leren en navolgen wel.

Tweede onwrikbare pijler van de islam is de figuur van Mohammed, profeet. Deze is de volmaakte mens, de *al-insan al-kamil*. Hij is niet alleen onfeilbaar, maar tevens perfect. Al zijn daden dienen te worden nagevolgd. Alle islamitische dogma's zijn gebaseerd op deze twee onveranderlijke elementen: de ongecreëerde Koran en de perfecte mens, Mohammed. Daarmee is de islam fundamentalistisch.

Zo heeft de islam zich vastgezet op de waarheden van de zevende-eeuwse woestijn. Het *kán* niet veranderen. De islam tolereert geen kritische geesten; elke kritiek is onmiddellijk kritiek op Allah en dat levert tal van gevaren op voor de gezondheid. Daarom staan de Mohammed Bouyeri's en Atta's niet buiten de islamitische doctrines, maar vlekkeloos erbinnen. Zij voeren uit wat een plicht is voor elke moslim: op jihad gaan teneinde bij te dragen aan de werelddominantie van de islam.

Het grote geluk van het Westen bestaat eruit dat lang niet alle moslims bekend zijn met de finesses van de islamitische ideologie. Dat bijvoor-

beeld de jihad een plicht is voor elke moslim, is gelukkig niet bekend bij alle mohammedanen. De Koran is geschreven in Oudarabisch en daarom moeilijk toegankelijk voor hedendaagse gelovigen. Veel islamieten zijn daarom ook niet op de hoogte van het oorlogszuchtige karakter van hun leer. Het is daarom belangrijk steeds een onderscheid te maken tussen de aanhangers en de ideologie.

Islamitische culturen zijn doordrenkt met de islamitische ideologie. Het is daarom van belang hier even kort in te gaan op de islam.¹⁶

De grondlegger van de islam, Mohammed, staat te boek als veldheer en veroveraar. Hij houdt aan de lopende band rooftochten en begint menige oorlog. Veroverde volken worden voor de keuze gesteld zich te bekeren tot de islam, dhimmi te worden (inclusief het betalen van de *djizya*, het 'beschermgeld'), of te sterven. Mohammed stuurt in de regel voordat hij tot oorlog overgaat brieven naar koningen en leiders van omliggende landen en stammen. Hij nodigt hen uit te kiezen voor de islam en hem gehoorzaam te zijn door te geloven in hem als de boodschapper van Allah. Hij beëindigt zijn brieven altijd met de woorden: 'Aslam, Taslam.' Oftewel: 'Geef u over en u zult veilig zijn.'

Djizya is een beschermbelasting die in een islamitische staat wordt opgelegd aan niet-moslims. Zodra zij kiezen voor de djizya, worden zij dhimmi's. Dat zijn mensen die leven volgens het beschermingspact (de *dhimma*). Het fundament van deze 'vrede' vinden wij terug in de Koran.¹⁷ Het 'onderdanig zijn' wordt op verschillende wijzen tot uitdrukking gebracht. Zo moeten joden en christenen qua kleding te onderscheiden zijn van moslims, om zo te voorkomen dat moslims de vredesgroet 'as salaam aleikum' per ongeluk overbrengen aan niet-moslims. Verder mogen dhimmi's geen nieuwe kerken, tempels of synagogen bouwen. Ook mogen dhimmi's niet zo hard (aan)bidden dat moslims dat zouden kunnen horen, mogen ze niet in het openbaar hun religieuze boeken verkopen of andere religieuze activiteiten ontplooiën, mogen er geen kruisen op kerken of huizen te zien zijn, zijn hun getuigenissen in de rechtszaal niet geldig en mogen zij geen leidinggevende posities in het leger vervullen, niet op een paard zitten, moeten zij opzij stappen als een moslim hen wil passeren, mogen hun huizen niet hoger zijn dan die van moslims en zullen zij nooit geweld tegen een moslim gebruiken, ook niet ter verdediging. Moslims mogen wel kerken en synagogen vernietigen.¹⁸

Dhimmi's zijn onder islamitische heerschappij niet meer dan 'pseudoburgers'. Deze directe en indirecte druk op niet-moslims moet ertoe leiden dat zij op lange termijn overgaan tot de islam.¹⁹ Het doel van de islam is de wereldheerschappij. Een methode om dit te bereiken is jihad. Jihad kent twee varianten. De 'grote jihad' tegen de verleidingen van alledag (het werken aan jezelf) en de 'kleine jihad' (de gewapende strijd tegen de niet-moslims). Zoals er in soera 9:29 geschreven staat, hoeft er niet per definitie te worden gevochten. Oorlog is afhankelijk van de reactie van de niet-moslim op de uitnodiging het islamitische geloof te aanvaarden of de djizya te betalen.²⁰

De islam verdeelt de wereld in twee gedeelten: de *dar al islam* (huis van de vrede) en *dar al harb* (huis van de strijd/oorlog, overigens dezelfde term die men gebruikt om het Westen mee aan te duiden). Het huis van vrede dient het huis van oorlog te bestrijden. De islam ziet een zeer scherpe scheiding tussen de islamieten en kafirs, de ongelovigen die minderwaardig zijn aan de mohammedanen. Het leger van Mohammed gebruikte grof geweld. Ook dit geweld, expliciet tegen ongelovigen, rechtvaardigt de islam op grond van de Koran.²¹

Het Arabisch schiereiland wordt nog voor de dood van Mohammed volledig islamitisch. Hier houdt de expansie niet op: er volgen na het jaar 630 nog vele roof- en strooptochten. Enkele jaren daarna (638) wordt Jeruzalem veroverd. Via het noorden van Afrika stoten de moslims door naar het zuiden van Europa. Met de oversteek in 711 van Marokko naar Spanje is de invasie van Europa een feit. De moslims veroveren Spanje en dringen tot ver in Frankrijk door. Pas bij Poitiers stopt Karel Martel in 732 de islamitische opmars.

Intussen vindt de expansie van de islam ook oostwaarts plaats. Vanaf ongeveer het jaar 1000 worden grote delen van Afghanistan en het Indiase schiereiland onderworpen. Deze extreem bloedige oorlogen gaan door tot de val van het Kalifaat van Delhi in 1525. Er zijn dan al meer dan 80 miljoen hindoes afgeslacht. De Amerikaanse historicus Will Durant schrijft: 'De islamitische verovering van India is waarschijnlijk de bloedigste episode in de geschiedenis. Het is een ontmoedigend verhaal, want het toont dat beschaving een kwetsbaar goed is dat altijd vernield kan worden door barbaren die van buitenaf binnenvallen of zich binnen het land vermenigvuldigen.'²²

Een zwarte dag in de geschiedenis van de christenheid is het moment waarop Constantinopel ten onder gaat. Op 28 mei 1453 valt de hoofdstad van het oostelijke christendom. Tienduizenden vinden de dood. Zoals gebruikelijk bij islamitische veroveringen worden de belangrijkste kerken van de stad onmiddellijk in gebruik genomen als moskee.

De eeuwen van terreur door de islam leidden tot de kruistochten. De vele honderden jaren strijd die hier nog op volgen, zijn in het Westen vergeten. Het oosten van Europa (Roemenië, Griekenland, Bulgarije, Servië, Albanië en nog vele andere landen) kent deze geschiedenis nog wel. Meer dan vijfhonderd jaar lang hebben de Turkse moslims een waar schrikbewind gevoerd over dit gebied, met ontvoeringen, moorden en uitbuiting. Velen denken dat dit eindigde in 1683, toen de Turken tot staan werden gebracht voor de poorten van Wenen. Maar feitelijk is Oost-Europa pas vrij sinds de Eerste Balkanoorlog (1912), als Servië, Griekenland, Montenegro en Bulgarije de Ottomanen uit hun landen verdrijven.

Niet alleen op rooftochten doodt het leger van Mohammed mensen. Ook afvalligheid moet zwaar bestraft. Nog steeds is de doodstraf voor afvalligheid een realiteit.²³ Naast gelegitimeerd doden en het gebruiken van geweld, kent de islam het unieke concept van 'takkiya'. Takkiya betekent letterlijk 'het ware doel verbergen': de islam moedigt aan te liegen over de ware bedoelingen als de intentie is de islam te versterken. Volgens het AIVD-rapport *Van Dawa tot Jihad* (2004) is het concept 'takkiya' onverenigbaar met de westerse waarden en normen. De AIVD komt tot de conclusie dat dit traditionele concept door stromingen binnen de islam zo wordt uitgelegd dat men doelbewust liegt en samenzweringstheorieën bedenkt.

De centrale boodschap van de islamitische ideologie is niet vrede. Het woord 'islam' betekent 'onderwerping' – aan de wil van Allah, welteverstaan. Dat is het ultieme doel van de islam. Die wereldheerschappij kan bereikt worden via militaire strijd, maar ook via emigratie. Ook dat is geen dode letter. In een toespraak zegt president Khaddafi dat de bedoeling is heel Europa tot de islam te bekeren: 'Deze godsdienst zal alle godsdiensten die eerder kwamen, in de schaduw stellen. Hun tijd is voorbij. Allah heeft beloofd dat zijn godsdienst over de andere zal zegevieren. Er zijn tientallen miljoen moslims in Europa en er komen er steeds meer. Het aantal oorspronkelijke Europeanen loopt drastisch terug. Dat is het duidelijkste teken dat Europa op een dag een moslimcontinent zal zijn.'²⁴

Emigratie is áltijd een belangrijk wapen geweest van de islam. Het boek *Al Hijra* van Sam Salomon legt de ideologische onderbouwing van moslimmigratie bij de hidjra, de tocht van Mohammed van Mekka naar Medina. Het is een gebod voor moslims dit voorbeeld te volgen, dus om op te trekken naar de gebieden die nog niet onder mohammedaanse controle staan.²⁵

Recentelijk zien we daar vele voorbeelden van. In Cyprus pleegden de Turken in 1974 een inval waarbij het noordelijke gedeelte van het eiland werd overvallen. De Grieks-Cyprioten werden verjaagd. Van de 180.000 bewoners zijn er 100.000 moslimkolonisten. Bijna alle kerken zijn veranderd in moskeeën.²⁶ De jihadistische genocide op de Armeniërs (bijna honderd jaar geleden) werd gevolgd door de toevoer van landverhuizers die de gebieden moesten ‘verturksen’. Sarajevo is dankzij de toestroom van kolonisten het afgelopen decennium een moslimstad geworden. Van de 400.000 Serviërs zijn er nog 7000 over. De etnische schoonmaak is succesvol.²⁷ Op de Molukken, waar de lokale christelijke bevolking ‘door de eeuwen trouw’ was aan Nederland, zijn deze christelijke autochtonen in de problemen geraakt door mosliminwijkelingen. In christelijke gebieden van Nigeria zijn het moslimallochtonen die de macht proberen over te nemen, bijvoorbeeld in de cruciale deelstaat Plateau.

Ook de zogenaamde Palestijnen zijn in belangrijke mate allochtoon. De hele westerse wereld denkt dat de ‘Palestijnen’ allemaal in het land woonden toen de joodse terugkeer begon, maar Arabieren uit naburige landen begonnen juist toe te stromen toen de joodse opbouw in de jaren twintig en dertig succesvol bleek. In 1854 versijnt een artikel in *The New York Daily Tribune*, waarin te lezen valt dat er reeds een joodse meerderheid is in Jeruzalem. ‘De vaste bevolking van Jeruzalem telt ongeveer 15.500 zielen, waarvan 4000 moslims en 8000 joden.’ De schrijver van dat artikel: Karl Marx.²⁸

Het boek *From Time Immemorial* van Joan Peters komt na uitgebreid onderzoek tot de conclusie dat de Arabische bevolking in sommige gebieden tijdens de jaren twintig en dertig vervijfvoudigde. De zogenaamde Palestijnen zijn veelal Arabieren uit Egypte, Syrië of andere islamitische landen die afkwamen op de economische opbloei in het land van Israël. Robert Kennedy doet voor dagblad *The Boston Globe* verslag van de Israëlische onafhankelijkheidsoorlog. Op 5 juni 1948 schrijft hij dat de toestroom van een half miljoen Arabieren tussen 1932 en 1944 door de joden met trots wordt begroet.²⁹ (In 1968 is de-

zelfde Bobby Kennedy in de Democratische partij kandidaat voor het presidentschap. Hij wordt vermoord door een Palestijn.)

Volgens de elites van Nederland is de islam een godsdienst en moeten we er daarom respect voor hebben. Alle uitwassen worden schoongewassen door te verwijzen naar religies die ook hun probleempjes hadden. Maar godsdienst is hooguit een klein gedeelte van de ideologie. De islam streeft op de eerste plaats wereldlijke doelen na, zoals de invoering van de sharia en werelddominantie door middel van eeuwigdurende oorlog. De islam is volgens de Zuid-Nederlandse islamoloog dr. Urbain Vermeulen slechts voor 10 procent godsdienst. 'Het probleem ligt bij de overige 90 procent, het islamitische recht. Naarmate het aandeel van moslims in de bevolking toeneemt, zullen zij er meer en meer naar streven om naast onze wetgeving een eigen wetgeving op te bouwen.' Hij toont zich pessimistisch over de bereidheid van moslims zich aan de Europese samenlevingen aan te passen.³⁰

Wat is de islam dan wel? Toen ik in Parijs studeerde, trof ik een boek aan (nota bene in de bibliotheek van het Institut du Monde Arabe) van de islamoloog G.H. Bousquet. Hij beschrijft in *Le droit musulman* de islam als een tweevoudig totalitair systeem, dat niet alleen streeft naar werelddominantie, maar ook de beheersing van het leven van zijn aanhangers tot in het allerkleinste detail.³¹ Onze eigen Christiaan Snouck Hurgronje, Nederlands eerste islamoloog en professor te Leiden, kwam honderd jaar geleden al tot de conclusie dat de islam zeer vergaande, in wezen politieke, ambities heeft: 'Het controleren van het religieuze, sociale en politieke leven van de mens in alle aspecten, het leven van zijn volgelingen zonder voorbehoud en het controleren van het leven van de "toegestane godsdiensten" zodanig dat zij geen bedreiging vormen voor de islam.'³²

Is islamkritiek gebaseerd op nieuwe inzichten die recentelijk tot ons zijn gekomen? Zijn het hersenschimmen van populistten op zoek naar vluchtig electoraal gewin? Niet bepaald. Hugo de Groot, Nederlands vermaardste jurist, voorloper van de Verlichting, grondlegger van het volkenrecht en strijder tegen de intolerante staatsgodsdienst, wist het al in 1622, een jaar na zijn fameuze ontsnapping per boekenkist. Hij schrijft dan het gedicht 'De Wederlegging van de Mahumetisterij', met daarin de regels:

Dees' Alcoransche wet, in 't minst niet ootmoedigh
 nogh lijdszaam, maer tot wraek genegen ende bloedigh,
 maekt sonderlingh haer werk van 't uitterlijk gelaet,
 Als wesend' ingestelt tot styvingh van den staet,
 En den gemeenen man neemts' uit de hand de boeken,
 Jae op de straff van 't lijf verbied sy t' onderzoeken.³³

(‘Alcoransche’ slaat op de Koran, ‘Mahumetisterij’ is de islam.)

Kerkhervormer Maarten Luther zegt ‘De islam brengt chaos teweeg op de drie levensterreinen: de religie, het politieke leven en dat van huwelijk en gezin.’³⁴ Erasmus wijdt een heel boek aan de islam: *De Turkenkrijg*. Hij zegt: ‘Het is één doorlopend verhaal van door wreedheid verworven rijkdom, vermeerderd door roof. Van verderfelijke huwelijksproblematiek, goddeloze broedermoord, afzetting van vaders door zonen; van flagrante trouweloosheid en onmenselijke wreedheid. Om nog te zwijgen over hun zeden en geloof.’³⁵ De filosoof Baruch Spinoza zegt: ‘Ik zou niet geloven dat er ook maar één kerk meer geschikt is voor het bedriegen van de mensen en het controleren van de geest van mensen, behalve dan de Mohammedaanse Kerk, die haar hierin ver overtreft.’³⁶

Voltaire vervaardigt het toneelstuk *Le Fanatisme ou Mahomet le Prophète*, zoals hij zelf stelt ‘geschreven als tegenstander van de stichter van een valse en barbaarse sekte’.³⁷ Montesquieu schrijft in zijn befaamde *Esprit des Lois*: ‘Het is voor mensen hoogst ongelukkig wanneer het geloof door een veroveraar is opgelegd. De islam, die over niets anders spreekt dan over het zwaard, dringt de mensen nog steeds dezelfde destructieve geest op als waarin hij is gesticht.’³⁸

De filosoof Hegel vergelijkt de terreur van na de Franse revolutie met het fanatisme en de bloedige opmars van de islam: ‘*La religion et la terreur* was hier het principe zoals bij Robespierre *la liberté et la terreur*.’³⁹ Alexis de Tocqueville, schrijver van *Democratie in Amerika*, schrijft in 1843 in een brief aan zijn vriend Gobineau: ‘Ik heb de Koran goed bestudeerd. Ik beëindigde die studie met de overtuiging dat er weinig religies op de wereld zo dodelijk zijn als die van Mohammed.’⁴⁰ Arthur Schopenhauer noemt de islam ‘de slechtste van alle religies’.⁴¹ Gustave Flaubert schrijft: ‘Die aanmatiging de islam te willen verdedigen (terwijl de islam op zich iets monsterlijks is) brengt me buiten mezelf. Ik eis in naam der mensheid dat de Zwarte steen verbrijzeld, het gruis

ervan in de wind verstrooid, dat Mekka verwoest en het graf van Mohammed onteerd wordt. Dát is de manier om het Fanatisme te ontmoedigen.⁴²

Thomas Jefferson, de derde president van de vs en schrijver van de Amerikaanse onafhankelijkheidsverklaring, begrijpt waarom Amerikaanse schepen steeds worden belaagd door islamitische zeerovers, namelijk vanwege het geloof in de wetten van de profeet, zoals neergelegd in de Koran en de plicht die hieruit voortkomt, namelijk 'dat alle landen die niet de autoriteit daarvan erkennen zondaren zijn en dat het hun recht en plicht is oorlog te maken, overal waar zondaars worden aangetroffen, hen tot slaven te maken en dat iedere muzelman die sterft in de strijd zeker naar het paradijs gaat'.⁴³

Velen zien de overeenkomsten tussen de islam en andere totalitaire ideologieën. Bijvoorbeeld Bertrand Russell, de Engelse filosoof. Hij zegt: 'Christendom en boeddhisme zijn vooral persoonlijke religies, met mystieke leren en liefde voor contemplatie. Mohammedanisme en bolsjewisme zijn praktisch, maatschappelijk en onspiritueel – bezig een wereldrijk te winnen. Hun stichters kiezen voor het aardse. Wat Mohammed deed voor de Arabieren, kan het bolsjewisme doen voor de Russen.'⁴⁴

Nobelprijswinnaar Elias Canetti wijdt in *Massa en macht* een hoofdstuk aan 'de islam als oorlogsreligie'. 'De godsdienstoorlog geldt als heilige plicht. (...) "Mohammed", zegt een van de allerbeste kenners van de Islam "is de profeet van de strijd en van de oorlog". Wat hij aanvankelijk in zijn Arabische omgeving heeft gedaan, dat laat hij in zijn testament na voor de toekomst van zijn gemeente: bestrijding van de ongelovigen, uitbreiding niet zozeer van het geloof als van zijn machtssfeer, die van Allah is.'⁴⁵

Winston Churchill noemt *Mein Kampf* 'de nieuwe Koran vol met geloof en oorlog'.⁴⁶ In *The River War* vindt hij er ook al geen doekjes om:

Hoe verschrikkelijk de vloek die de islam op zijn volgelingen legt! Behalve van fanatieke razernij, gevaarlijk in een mens als hondsdom bij een hond, is er sprake van een verschrikkelijke fatalistische apathie. De gevolgen hiervan zijn duidelijk zichtbaar in vele landen. Ondoordachte gewoonten, slonzige landbouwsystemen, trage handel en onzekerheid over eigendommen bestaan overal waar wordt geleefd volgens de voorschriften van de profeet. (...) Individuele moslims kunnen weliswaar uitstekende kwaliteiten tonen, maar de invloed van deze re-

ligie verlamt de sociale ontwikkeling van alle mensen die haar aanhangen. (...) Er bestaat geen sterker remmende kracht ter wereld.⁴⁷

Al deze mensen zagen wat in het Westen nog maar een enkeling wil zien: de islam is het groene gevaar.

13 De gezelligheid zal verdwijnen

‘De moslims zullen de Koran via de oren het hoofd van hun kinderen instampen, een hersenspoeling achter gesloten deuren en dichte gordijnen zodat ze de Nederlanders gaan haten en hen als hun vijanden zien. Voor dit doel zijn hun scholen beschikbaar gesteld waar zij ongehinderd hun moslimbommen kunnen vervaardigen.’

MOHAMED RASOEL, *De ondergang van Nederland*

De islam komt op mijn netvlies als ik op de middelbare school V.S. Nairpaul lees. Zijn *Among Believers* toont alle thema's die we later in het Westen zullen tegenkomen. Bij zijn reizen door islamitische landen observeert hij hoe statisch, intolerant en imperialistisch de islam is. Hij lijkt te illustreren wat de arabist Koenraad Elst zo treffend schetst: 'De islam is geboren uit de woestijn en schepper van woestijnen.'¹ Daar komt voor mij in 1989 de affaire-Rushdie bij, als Nederlandse moslims gaan demonstreren voor een spoedige dood van Rushdie. Het blijken toch meer mohammedanen te zijn dan Nederlanders.

In Amerika scherpt mijn kennis over de islam zich aan. Ik bezoek het proces van de moordenaar van rabbijn Kahane, lid van de Knesset, vermoord na een toespraak in het centrum van Manhattan. De moord wordt in de Amerikaanse pers afgedaan als 'crazy muslim kills crazy jew'. Maar achter de moord gaat een sinister netwerk schuil dat opereert vanuit een moskee in New Jersey. Later blijkt hetzelfde netwerk verantwoordelijk voor de mislukte aanslag op de Twin Towers in 1993.

Toen ik in 1991 even in Nederland was, kreeg ik een boekje dat indruk op me maakte: *De ondergang van Nederland*.

De schrijver, Mohamed Rasoel (oftewel, Mohammed, de profet), bedient zich van een pseudoniem. Als het tot een rechtszaak rondom het boek komt, verschijnt een Pakistaanse variétéartiest die beroerd Nederlands spreekt en later meerdere malen veroordeeld wordt wegens zedenmisdrijven.² De kans is klein dat hij het schreef. Op de ach-

terkant van het boek wordt gesuggereerd dat de schrijver Piet Grijs is. Een neerlandicus, Teun van Dijk, schrijft later een heel boek rondom de stelling dat de echte schrijver Gerrit Komrij is. Komrij ontkent dit en procedeert zelfs om op deze manier deze claim uit de wereld te krijgen. Klacht: smaad en belediging. (Opvallend: de neerlandicus Van Dijk is op de zaak gezet door het gesubsidieerde Nederlands Centrum Buitenlanders.)³

Het boek is een bijna kinderlijk verhaal over een moslim (de ik-persoon) die emigreert naar Nederland en daar vaststelt hoe naïef Nederland is over de islamisering. Het land stelt alles in het werk om het de mohammedanen naar de zin te maken. Want anders is het discriminatie, en dat is het ergste wat er is. De islam maakt van onze vrijheid gebruik om zich te nestelen in het Westen. De onderliggende gedachte van het boek is keihard: de islamisering zal ons diep treffen en het einde van Nederland betekenen. Maar we zijn vooral onze eigen grootste vijand. ‘Rasoel’ is zijn tijd ver vooruit door te wijzen op de Koran als een verklaring van moslimgedrag.

Het gedrag van de moslims op dit moment is nog niet volledig ontplooid, en te vergelijken met dat van een jongen die nieuw is in een club. Het duurt even voor het ijs gebroken is en hij zich wat losser gaat bewegen, totdat ten slotte zijn ware aard zichtbaar wordt. (...) Maar naarmate de tijd vordert en ze meer overwinningen behalen van het soort als eigen scholen, universiteiten, moskeeën, ziekenhuizen, stranden, zwembaden, sportcentra en wie weet wat nog meer, en ze bovendien straffeloos op misdadige wijzen hebben kunnen protesteren zullen ze geleidelijk minder verlegen worden en zelfverzekerder.⁴

Rasoel voorspelt dat de toestroom al snel onder andere deze negatieve effecten heeft voor Nederland:

- Homoseksuelen zullen niet meer voor hun homoseksualiteit durven uitkomen.
- Naaktheid en andere overtredingen tegen de islam zullen op televisie en in het openbaar verboden worden.
- De criminaliteit zal verder toenemen.
- Er komen nieuwe nationale wetten naar de wensen van de moslims.

- Corruptie wordt een epidemie.
- Gebruik van alcohol in het openbaar wordt verboden.
- De onschuldige blik in de ogen van de Nederlander zal verdwijnen.
- Diverse moslimgroeperingen zullen in Nederland in conflict raken.
- Eerlijkheid en onderling vertrouwen tussen Nederlanders zullen verdwijnen.
- De gezelligheid, het gevoel voor humor, de vrijheidszin van de Nederlanders zullen verdwijnen.

Het sterker worden van de moslimstern zal leiden tot steeds grotere problemen in de samenleving. De regering zal met compromissen komen om moslims tegemoet te treden: pornografie en het uitlaten van honden wordt verboden. De Nederlanders die het hier niet mee eens zijn, worden gebrandmerkt als racisten. Door de massa-immigratie en islamitische geboortecijfers zullen Nederlanders een minderheid worden, ook al omdat veel autochtonen emigreren. Nederlanders raken geïntimideerd. Vrouwen kleden zich als moslims om problemen te voorkomen. Maar ook deze zelfislamisering mag niet baten.

Nederlandse en islamitische benden raken slaags in de straten en de bevolking heeft het recht gedeeltelijk in eigen hand genomen, want de politie durft niet in te grijpen. De natie is versteend van angst. De koningin roept de resterende werkelijk Nederlandse ministers van haar kabinet bijeen voor een strikt geheim beraad. Niemand mag het koninklijk paleis in of uit. Naar verwacht zal het beraad een week duren. Ze zullen eten en slapen in het paleis, dat door de strijdkrachten wordt bewaakt. Na vijf dagen is het beraad afgerond en is men tot het volgende besluit gekomen: De provincies Groningen, Friesland, Drenthe, Overijssel, Gelderland en Limburg worden tot 'Nieuw-Nederland' verklaard. Noord-Holland, Zuid-Holland, Utrecht, Brabant en Zeeland heten voortaan 'Oud-Nederland'. Alle moslims worden uit Nieuw-Nederland naar Oud-Nederland gedeporteerd. Een Berlijnse muur deelt ons land doormidden. Het boek eindigt zo:

Daar staan ze nu, die Nederlanders, met hun volstrekt gerechtvaardigd en zonder twijfel hoogstaand streven om zich zo ver mogelijk van Hitlers ideologie te distantiëren. Ze hebben over het hoofd gezien dat hun weg aan het andere eind uitkomt bij de joden (met alle respect). De stakkers begrijpen niet dat de keus niet noodzakelijk die tussen nazi's

en joden hoeft te zijn, tussen roofdier en prooi, tussen onderdrukker en slachtoffer, maar dat er een alternatief is, een derde weg, namelijk het vege lijfredden en zorgen voor het voortbestaan van de eigen cultuur en het eigen land. En het is louter dat ene, kleine misverstand dat zal maken dat de Nederlanders de geschiedenis ingaan als het volk dat zo diep nadacht over een angstdroom uit het verleden dat het zelf die angstdroom werd.

Kortom, hoe onze naïviteit, tolerantie en een verkeerde interpretatie van de Tweede Wereldoorlog ons noodlottig worden.

Na een klacht van de Anne Frank Stichting komt er een strafzaak tegen Rasoeel. De organisatie komt in actie omdat 'in het boek een beeld wordt geschetst van de islam en personen die deze godsdienst aanhangen, dat onnodig grievend en beledigend is en aanzet tot rassenhaat', zoals directeur Westra (PvdA) van de stichting het verwoordt.⁵ Op 16 december 1992 wordt Zoka Mansoor van A. (die zich uitgeeft voor de auteur) door de kantonrechter te Amsterdam veroordeeld tot een boete van 2000 gulden wegens 'aanzetten tot haat op grond van ras of geloofsovertuiging'. Hiermee is het boek de facto verboden in Nederland.

De pers besteedt nauwelijks aandacht aan de zaak, geen partij heeft er Kamervragen over gesteld, er is geen enkel debat over geweest in de Tweede Kamer. Iedereen vindt het wel best. Opinieleiders staan aan de kant van het multiculturalistische establishment. Karel van der Graaf ontvangt de vermeende Rasoeel in zijn programma, wat bijvoorbeeld de toorn opwekt van Wim de Bie, die stelt dat De Graaf Rasoeel gebruikte 'om over de ruggen van minderheden heen op zijn borst te kunnen trommelen'.⁶ Verschillende boekhandels weigeren het boek te verkopen.⁷ De rechter zal ongetwijfeld de avond van het vonnis schouderklopjes in ontvangst hebben kunnen nemen in hoofdstedelijke etablissementen als De Kring of De Balie, of op het etentje van zijn jaarclub van Minerva.

Anil Ramdas, journalist van *De Groene Amsterdammer*, introduceert (zonder enige onderbouwing) het element ras. Hij beschuldigt Rasoeel van racisme. Volgens Ramdas beledigt Rasoeel 'de' blanken in Nederland 'door ze voor te houden dat ze superieur zijn en dat kleurlingen zich tot hen verhouden als insecten tot zwanen. Zijn poging alleen al om de instemming van blank Nederland te verkrijgen sugge-

reert dat hij alle blanken gelijk stelt aan racisten van het vulgairste soort. (...) Na de eerste bladzijden zinkt het boek pijlsnel naar de donkerste diepten, tot men het gevoel krijgt in aanraking te komen met de keerzijde van al wat onder beschaving kan worden verstaan.' Hij noemt de argumentatie van Rasool 'oud en voos. Alleen waren het toen Germanen in plaats van Scandinaviërs en joden in plaats van moslims.'⁸

We zien in deze casus veel elementen die we steeds zien terugkeren in de reactie van de linkse elites op het verzet tegen de islamisering. Een actiegroep uit het SubsidieNetwerk van Links in de rol van Judas. Ambtsdragers als rechters en politici beschermen de islam. Linkse opinieleiders steunen de machthebbers. De pers ziet het probleem niet. Mensen die de islam kritiseren worden vergeleken met nazi's en moslims zijn de nieuwe joden.

14 Monoculturele successen

'Het zijn de kosmopolitische criticasters die vriend zijn van elk land behalve van hun eigen land.'

BENJAMIN DISRAELI (1804-1881), MINISTER-PRESIDENT
GROOT-BRITANNIË¹

De elites hebben nooit antwoord willen geven op de kernvraag: zijn monoculturele samenlevingen echt zoveel slechter af dan multiculturele samenlevingen? Onduidelijk is nog altijd waar de meerwaarde ligt van de massa-immigratie, behoudens vage (en nooit gedefinieerde) gemeenplaatsen als 'culturele verrijking'. De successen van niet-multiculturele landen zijn vaak een stuk helderder: vrede, verzorgingsstaat en democratie. Monoculturaliteit, aangevuld met christelijk-westerse waarden als vlijt, discipline, eerlijkheid en efficiency zorgden voor een ongeëvenaard hoogtepunt in de menselijke geschiedenis. Het heeft de mensheid alles gegeven waar ze ooit naar heeft kunnen verlangen.

Jerry Z. Muller, hoogleraar geschiedenis, schrijft in *Foreign Affairs* een artikel onder de titel 'Us and them'. Het is een antwoord op de vraag waarom we sinds 1945 vrede hebben in Europa. Komt dat door de EU, zoals Paul Schneijder van het *NOS Journaal* ons voorhoudt? Het antwoord luidt: nee. We hebben de vrede te danken aan de creatie van monoculturele staten. Voor de Tweede Wereldoorlog is Europa een lappendekken van allerlei volken die zich soms uitstrekken over meerdere landen. Dat leidt honderden jaren tot oorlog. Na 1945 vallen staten en volken veelal samen. Daarmee is een van de belangrijkste drijfveren van oorlog verdwenen. De uitzonderingen zijn de Sovjet-Unie, Tsjecho-Slowakije en Joegoslavië. Deze kunstmatige landen desintegreren later. Ook het kunststaatje België staat inmiddels op de nominatie om ten onder te gaan.

Muller noemt 'etnonationale' staten een bron van sociale cohesie en stabiliteit. Franse schoolboeken hadden het over 'onze voor-

ouders de Galliërs' en Churchill sprak zijn volk toe met 'this island race'. Daarmee werd gerefereerd aan nationale sentimenten die een bron konden zijn van vertrouwen en opoffering. Dat gevoel werd aangesproken bij opbouw van de democratie.² Dat gebeurde ook in Nederland. Dr. Drees grijpt op belangrijke momenten, bijvoorbeeld bij de Watersnoodramp en bij het begin van de wederopbouw van de Rotterdamse haven, steeds terug naar een wij-gevoel: het kleine land dat grote uitdagingen durft aan te gaan.³ Er wordt blijkbaar geappelleerd aan een monocultureel gevoel: het eendrachtige Nederland met *gedeelde* normen en waarden en een *gedeelde* geschiedenis.

Dat staat ver af van de hedendaagse multiculturele werkelijkheid. Tussen 1997 en 2006 daalt bijvoorbeeld het percentage van de Turken in Nederland dat in de vrije tijd contacten onderhoudt met autochtonen.⁴ Slechts 14 procent van de Marokkanen en 12 procent van de Turken in Nederland (die ook de Nederlandse nationaliteit hebben) voelt zich vooral Nederlander.⁵ Maar liefst 53 procent van de Marokkaanse en 40 procent van de Turkse vrouwen in Nederland heeft geen contact met Nederlanders.⁶

De gezamenlijk opgebouwde democratie draagt op haar beurt weer bij aan vrede: democratieën voeren zelden oorlog, en al helemaal niet met andere democratieën. Historicus Maarten van Rossem zegt: 'Staten waar daadwerkelijk meerdere culturen naast elkaar bestonden, hebben in de afgelopen eeuw over het algemeen geen gelukkige geschiedenis gekend. Vrijwel alle multiculturele staten zijn na een hoop ellende gedesintegreerd. Een dominante cultuur is een levensbehoefte voor de moderne, industriële natiestaat, met zijn sterk geïntegreerde structuren.'⁷

Niet alleen vrede is het gevolg. Een niet-multiculturele samenleving lijkt ook een voorwaarde voor iets anders: de verzorgingsstaat. Het boek van Frank Salter *Welfare, Ethnicity and Altruism* ondersteunt die waarneming. Het toont aan dat herverdelingsbeleid, zoals een verzorgingsstaat of progressieve belastingen (maar in ons land kan dat misschien ook betekenen kinderbijslag of huurtoeslag), eerder wordt aangetroffen in een monoculturele maatschappij dan in multiculturele samenlevingen. In een land waar de bevolking zich beschouwt als één familie, is men eerder geneigd de mensen die het tegenzit te helpen. Soms bewijst men ook in socialistische kring

lippendienst aan dit principe. In 2005 zegt Wouter Bos: ‘Zo kan ik me voorstellen dat veel van de rechten en plichten nadrukkelijk aan het Nederlanderschap worden verbonden, in plaats van alleen maar aan ingezetenen.’⁸ Van deze gedachtegang is naderhand niets meer vernomen.

In *E Pluribus Unum* komt Harvard-wetenschapper Robert Putnam tot een vergelijkbare conclusie over het multiculturalisme en massa-immigratie: immigratie en diversiteit versterken het sociaal isolement. Hoe groter de etnische diversiteit, des te groter het onderlinge wantrouwen. Altruïsme en gemeenschapszin nemen af. Men heeft zelfs minder vrienden. Politieke participatie wordt kleiner. Er is meer wantrouwen jegens bestuur en media. Mensen trekken zich, in multiculturele samenlevingen, meer terug in de eigen groep. Immigratie ondermijnt de sociale solidariteit. Mensen geloven minder in samenwerking om problemen op te lossen.⁹

Veel van zijn conclusies zijn gebaseerd op de Amerikaanse praktijk en op de geldigheid ervan voor Europa is af te dingen. Maar het is goed vast te stellen dat in Amerikaans-wetenschappelijke kring niet alleen maar halleluja wordt geroepen over de veelbezongen ‘diversiteit’.

Hoe multiculturaliteit leidt tot uitholling van de verzorgingsstaat, kunnen we overal waarnemen. De massa-immigratie heeft de verzorgingsstaat omgevormd tot geldafhaaloket; uitkeringen fungeren tevens als een magneet voor moslims. Tofik Dibi, Kamerlid van GroenLinks, zegt: ‘Als ik in Marokko op vakantie ga, is er geen enkel jong iemand die niet bezig is met nadenken over hoe ze Europa kunnen bereiken. Nederland wordt gezien als Utopia. Dat heeft onder andere te maken met de uitkeringen die je hier zo zou kunnen krijgen.’¹⁰ Overigens is dat geen nieuwe vaststelling. Zo lezen we in het rapport *Etnische minderheden* van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid uit 1978¹¹: ‘Alle onderzoeken schetsen eenzelfde beeld van de in Nederland arriverende mediterrane arbeider: zijn motieven zijn voor het overgrote deel economisch.’

Als ik in januari 2010 door mijn fractie word uitverkoren ook woordvoerder sociale zaken te worden, brengt een inventarisatie van de uitkeringsafhankelijkheid in beeld dat niet-westerse allochtonen bovenmatig veel gebruikmaken van de verzorgingsstaat. Een op de vijf niet-westerse allochtone jongeren is werkloos. Maar liefst 36 procent van de Somaliërs heeft een bijstanduitkering (Somaliërs zijn een

snel groeiende groep).¹² Van de totale kosten voor de bijstand gaat bijna 40 procent naar niet-westerse allochtonen. Per vierjarige kabinetsperiode komt dit neer op meer dan 3,2 miljard euro.¹³ Een bijna surrealistische constatering.

Onderzoeker Paul Andersson Toussaint schrijft: 'In 2006 was 39 procent van de Marokkaanse jongeren werkloos. Van alle Marokkaanse mannen in Nederland tussen de 40 en 64 jaar leeft 62 procent van een uitkering. Behalve twee Marokkaanse winkeliers op het Allebéplein in Slotervaart, kwam ik in twee jaar tijd in Slotervaart niet één Marokkaan van boven de vijftig tegen die werkte.'¹⁴

Ook in het buitenland doen immigranten een meer dan gemiddeld beroep op sociale voorzieningen. 80 procent van de Zwitserse sociale uitkeringen gaat naar buitenlanders, asielzoekers en immigranten.¹⁵ Een immigrant in Zweden zegt: 'In Zweden trof mijn familie een politiek systeem aan, dat heel vreemd op mij overkwam. De vertaalster zei tegen ons dat wie in Zweden niet werkt toch iedere maand een cheque van de regering in zijn brievenbus vindt. Ze legde uit dat er geen reden zou zijn om een baan te vinden. (...) Hoewel mijn moeder meerdere keren een baan had, kwamen we erachter dat dit ons gezinsinkomen niet verbeterde. Gedurende de zestien jaar die we nu in Zweden zijn, heeft mijn moeder in totaal minder dan een jaar gewerkt.'¹⁶

Er is ook een islamitische motivatie om volop gebruik te maken van de verzorgingsstaat. Kheir Sajer, een moslim uit Oslo, vertelt dat in sommige moskeeën wordt gepredikt dat uitkeringen maximaal moeten worden gebruikt. Dat wordt gezien als djizya, het afpersingsgeld dat dhimmi's moeten betalen aan de moslims.¹⁷ In *Jihad in de polder* van Siem Eikelenboom wordt verhaald over een moskee in Hamburg waar de bezoekers te horen krijgen vooral een uitkering te nemen omdat door niet te werken en aan te kloppen bij de sociale dienst de Duitse staat beschadigd kan worden. In de As-Soennahmoskee in Den Haag verkondigt de imam luidkeels dat de gelovigen geen belasting moeten betalen aan de heidense Nederlandse overheid.¹⁸ De Tilburgse imam Ahmed Salam roept op geen belasting te betalen en de Nederlandse staat schade toe te brengen.¹⁹

Landen met een kleinere verzorgingsstaat worden mede daardoor minder getroffen door de moslimtoestroom. In Portugal, waar de uitkeringen laag zijn en moeilijk te verwerven, is mede om die reden nauwelijks sprake van immigratie. Ook Oost-Europa blijft vooralsnog

buiten schot. Dat is wat Nobelprijswinnaar Milton Friedman bedoelt als hij stelt: 'Je kunt niet tegelijkertijd een immigratieland en een verzorgingsstaat zijn.'²⁰

Dat de massa-immigratie de verzorgingsstaat gaat opblazen, is een internationaal fenomeen. De Amerikaanse journalist Bruce Bawer schrijft:

In 2002 schatte de econoom Lars Janson dat immigratie de Zweedse belastingbetaler jaarlijks 27 miljard dollar kostte en dat 74 procent van de immigranten in Zweden op kosten van de belastingbetaler leefde. En in 2006 waarschuwde de Confederatie van Noorse ondernemingen dat het Noorse Petroleum Fonds – waarin de forse winsten zijn ondergebracht van de Noordzeeolie die het land rijk hebben gemaakt – zou kunnen opdrogen om de uitgaven aan immigranten te kunnen dekken. De afgelopen decennia hebben in Europa drie zaken glashelder gemaakt. Ten eerste werkt de sociaaldemocratische verzorgingsstaat – voor zover hij werkt – alleen in etnisch en cultureel homogeen (en bij voorkeur kleine) landen met burgers die elkaar beschouwen als lid van één grote familie en die een hekel hebben aan misbruik van overheidsvoorzieningen voor noodlijdenden. Ten tweede is het aantrekken van grote groepen immigranten uit arme, onderdrukte en corrupte samenlevingen de beste manier om zulke welvaartssystemen om zeep te helpen. Ten derde zal het systeem nog sneller omvallen als veel van de immigranten moslimfundamentalisten zijn die het bankroet van het Westen als een bijdrage aan de jihad beschouwen.²¹

Wat betekent dit voor de overlevingskansen van de verzorgingsstaat? Waarschijnlijk niet veel goeds. Als Nederlanders aan de weet komen dat 40 procent van de bijstand richting niet-westerse allochtonen gaat, zal de populariteit van het systeem snel afnemen.

Het is belangrijk de relatie tussen uitkeringen en immigratie te onderstrepen. Die staat namelijk haaks op artikel 3 van de Multiculturele Geloofsbelijdenis, dat ons vertelt dat gastarbeid de oorzaak is van de aanwezigheid van een miljoen moslims op Nederlandse bodem.

De realiteit is dat de werving van gastarbeiders is gestaakt in 1975, meteen na de oliecrisis. Iedereen die daarna nog arriveerde, is gekomen op basis van vrijwilligheid, uit eigen vrije wil. Dat staat dus haaks

op het beeld dat de media graag creëren, zo van: Achmed zit met zijn kapotte rug op de bank en kan daardoor zijn kinderen niet in bedwang houden. Hij is het slachtoffer van het nietsontziende kapitalisme en nu zitten we met de gebakken peren.

15 Gordijnbonus

'Hoewel de Partij voor de Vrijheid in onze peilingen al lange tijd rond de vier zetels schommelt, verwacht ik op basis van de door ons gemeten lage betrokkenheid van potentiële kiezers dat zij die zetels niet vast gaan houden.'

OPINIEPEILER PETER KANNE VAN TNS NIPO, TWEE WEKEN
VOOR DE KAMERVERKIEZINGEN VAN 2006¹

Op 28 juni 2006 was ik 's avonds rustig naar huis gegaan. Het debat over Ayaan Hirsi Ali en de positie van minister Verdonk zou vast wel weer met een sisser aflopen. Maar 's ochtends om halfzes had Lousewies van der Laan (D66) toch de stekker eruit getrokken. Het kabinet was gevallen en er kwamen vervroegde verkiezingen. In alle vroegte spreekt Geert mijn voicemail in. Actie!

Op 22 november moeten wij ons verkiezingsdebuut gaan maken. Een halfjaar eerder hebben wij onze beurt tandenknarsend voorbij laten gaan bij de gemeenteraadsverkiezingen.

Verkiezingen komen voor ons niet echt gelegen. Er zijn nog duizenden dingen te doen. Er moet snel een knoop worden doorgehakt over de partijnaam. We hebben daar al langer tegenaan zitten hikken. Iedereen kent ons onder de naam Groep Wilders. Dat is nu eenmaal de verplichte naam die je krijgt bij een afsplitsing in de Tweede Kamer. Ook de stichting en de vereniging die we hadden ingeschreven bij de Kiesraad, hebben we daarom zo genoemd. Maar op langere termijn is dat geen goede zaak. We willen een echte naam. Een bevriende reclamemaker komt met een hele serie partijnamen. De een nog wilder dan de andere: Nieuwe Bezems, Nederland 1, of De Optimisten, dat soort dingen. Maar we willen iets gewoontjes.

Een journalist tipt 'Partij van de Vrijheid', zoals een van de twee partijen heette die in 1948 opgingen in de vvd. Historisch gezien een leuke link. Probleem is de afkorting: 'PvdV'. Dat lijkt veel op PvdA, op PRDV (het initiatief van Peter R. de Vries), de pedopartij (PNDV) en de Dierenpartij, PvdD. Weer een vierletterige afkorting beginnend met een P? Daar zijn er al genoeg van. Op een dag roept een stagiair: 'PvV!' Dat is lo-

gisch. Bekt lekker. De enige concurrentie die we met die naam hebben is een voetbalvereniging in Helmond, maar die heeft 'RK' voor de afkorting staan. Het Productschap voor Vee en Vlees gebruikt zijn afkorting zelden. (Soms komen we een persbericht tegen dat zegt: 'PVV organiseert de Week van het Varken.' Dat zijn wij dan niet.) We besluiten te gaan voor Partij voor de Vrijheid. Want vrijheid is het doel. Nadat we eerst allerlei varianten hebben ingeschreven vanwege de domeinnaam op internet, komen we naar buiten met de nieuwe naam.

Om maximaal gebruik te maken van onze oude naamsbekendheid (en ook een beetje om sentimentele redenen) gaan we de verkiezingen in met een dubbele naam: Groep Wilders/Partij voor de Vrijheid. Nieuwe partijen moeten altijd loten voor hun lijstnummer. De tombola brengt ons nummer dertien. Dat betekent een plekje midden op het stembiljet. Onze kiezers moeten gaan zoeken.

Al lang voor de verkiezingen zijn we begonnen met het selecteren van kandidaten. Onze constructie van de ledenloze partij ontbeert iets wat andere partijen wel hebben: een selectiemechanisme voor politiek talent. Hele dagen besteden we daarom aan het ontvangen van mensen die interesse hebben. Daar zitten soms de grootste gekken tussen. Aanmelders die zich nog nooit hebben verdiept in onze standpunten, mensen die meteen minister willen worden of de functie van Kamerlid naast hun huidige baan willen vervullen. Na een avondje gesprekken hebben Geert en ik soms pijn in onze kaken van het onderdrukken van onze lach.

We beleggen een aantal bijeenkomsten op de Veluwe waar we met kandidaten vergaderingen simuleren, of ze inleidingen laten houden over een bepaald onderwerp. Motie indienen, standpunt verdedigen, dat soort dingen. Gaandeweg ontwikkelt zich een groep. Wat we zoeken, zijn (ik geloof dat de term van Thatcher is) 'conviction politicians'. Mensen die uit overtuiging bereid zijn de beuk erin te gooien. Ik hoorde ooit een VVD-collega op de radio vertellen dat zijn politieke carrière een uit de hand gelopen hobby is. Dat zochten wij dus net niet.

Fleur Agema was me getipt door een vriend. Zij had geprobeerd de augiasstal van de provincie Noord-Holland schoon te maken. (Nog nooit had iemand vragen gesteld over de subsidiemiljoenen die daar de deur uit vlogen – bijvoorbeeld naar linkse vriendjes van politici in de milieu- en kunstsector.) Met politie-inspecteur Hero Brinkman loop ik een middag mee door zijn wijk in Amsterdam-West. Ondanks het feit dat hij een imposant uniform draagt, weigert veel lokale

‘jeugd’ voor hem uit de weg te gaan. Voor hen vertegenwoordigt hij eerder een soort bezetter dan de Nederlandse zwaarmacht. Op een avond meldt zich Sietse Fritsma, werkzaam bij de IND – waar hij jarenlang in de maling is genomen door mensen die hij moet zien als ‘cliënten’. Iedereen weet dat ze de kluit belazeren, maar de dienstopdracht was: stempelen die hap, productie maken.

Barry Madlener is een van de oprichters van Leefbaar Rotterdam. Hij weet alles van verkeer en woningbouw. Met hem aan boord hebben we meteen een ‘lijntje met Pim’. Want Barry heeft Fortuyn vanaf dag 1 meegemaakt. Hij heeft hem nog eens het vege lijf gered door hem met zijn sportwagen te ontzetten als Pim wordt ingesloten door kansenjongeren die bezig zijn te emanciperen.

We maken een klapper met Raymond de Roon, advocaat-generaal bij het gerechtshof in Amsterdam. Iemand uit de top dus van het Openbaar Ministerie. Met hem hoeft niemand ons nog iets te vertellen op juridisch gebied. En met zijn John Cleese-humor wordt het nooit saai in de fractie.

Voor financiële zaken chartert Geert een jeugdviend die al negentien jaar als ondernemer op de Antillen werkt. Hij moet nog even wennen aan het feit dat de gulden tijdens zijn afwezigheid blijkt te zijn verdwenen. Chef landbouw en dieren wordt Dion Graus, een gewone jongen uit de Oostelijke Mijnstreek, zoals hij zichzelf bij voorkeur aanduidt. De voormalige dierenambassadeur. Ik kom op nummer vijf, en Geert wordt lijsttrekker.

We onderwerpen alle kandidaten aan ‘Barend en Van Dorp-sessies’. Geert en ik spelen de beide presentatoren. Het is een uitstekend format, want het geeft ons de mogelijkheid mensen in de rede te vallen, ze tot snelheid te manen (‘er komt een commercial aan, leg nog even in dertig seconden uit hoe het defensiebeleid er moet uitzien’) en we kunnen kandidaten het bloed onder de nagels vandaan sarren. Een goede oefening. Als ze dit kunnen, kunnen ze alles.

De gedeelde wijsheid in de media is: na Fortuyn is immigratie bespreekbaar geworden, daarom is het geen issue meer, en met de ‘versnippering op rechts’ zullen velen vechten om een klein been. (De kreet ‘versnippering op links’ is in de gehele campagne nooit gevallen.) Er zijn meer gegadigden aan onze kant van het politieke spectrum: Marco Pastors, Hilbrand Nawijn en Verdonk, die nog veilig bij de VVD zit. Op straat merken we daar niet veel van. Geert wordt als een

popster binnengehaald in steden als Middelburg en Gouda. De mensen staan achter dranghekken om een glimp van hem op te vangen. Onze inboxen stromen over van de positieve reacties.

De gedeelde wijsheid ‘versnippering op rechts’ levert een vervelende situatie op. Geert moet steeds in interviews uitleggen waarom hij niet wil samenwerken met Marco Pastors. Hilversum vindt dat erg belangrijk, terwijl wij ons er niet mee bezighielden. Veel televisie-uitzendingen gaan aan onze neus voorbij omdat de redacteurs Geert wel willen, maar alleen met Pastors. Zoals een tv-redacteur me vertelt: ‘Jullie hebben dezelfde doelgroep.’ Maar wat die doelgroep is, kan hij ook niet uitleggen. Paul Rosenmöller heeft een programma waarin hij met lijsttrekkers naar het buitenland reist. Ook Geert is welkom, maar alleen mét Pastors. Voor ons een catch 22: we mogen alleen in het programma verschijnen als we ook een naaste concurrent helpen uit de anonimiteit te komen. En dat is natuurlijk het laatste wat we willen, in ieder geval deze campagneleider niet.

Verslaggever Bram Schilham deelt in het *NOS Journaal* mee: ‘Deze verkiezingen gaan niet over integratie.’ De VVD voert zelfs campagne met een bizar filmpje waarin beweerd wordt dat de immigratie ‘onder controle’ is.

Op 20 oktober 2006 bemoeit ook de wetenschap zich ermee. Exact een maand voor de verkiezingen wordt in Den Haag een boek gepresenteerd, van politicologen Huib Pelikaan en Sebastiaan van der Lubbe met de titel *Ruimte op rechts*. De strekking is dat die ruimte niet bestaat. De PvdA is klaar voor de overwinning. *De Volkskrant* schrijft op 16 september 2006: ‘De PvdA lijkt de grootste partij te worden.’ Nederland zou ‘integratiemoe’ zijn.²

De peilingen blijven laag: vier of vijf zetels, daarmee mogen we onze handen dichtknijpen. Maar mijn gevoel zegt iets heel anders. Zouden al die duizenden mensen die ons kwamen opzoeken in het land, alleen maar zichzelf vertegenwoordigen? Dat lijkt me niet logisch. Ik ken ook een uitspraak van de Amerikaanse opiniepeiler Frank Luntz over massa-immigratie: ‘Dit is het soort onderwerpen waar de zwijgende meerderheid privé over praat, maar niet noemt tegen opiniepeilers.’³

Ik munt de term ‘gordijnbonus’, waarmee ik nog eens de Dikke Van Dale hoop te halen. ‘Gordijnbonus’ betekent dat mensen in de anonimiteit van het stemhokje (de meeste hebben geen gordijn meer, maar

dat is een detail) iets doen waar ze verder niet voor zullen uitkomen, en waar ze dus ook niets aan de opiniepeilers over zeggen. Om mijn geloof in mijn theorie te onderstrepen, vul ik voor de beide pooltjes die we intern hielden in: negen zetels. Minder lijkt me niet waarschijnlijk. Ik geef Sietse Fritsma, onze nummer negen, in overweging een pak te kopen. Ik heb hem nog nooit anders gezien dan in een vormeloos overhemd, maar als toekomstig Kamerlid moet je op verkiezingsavond goed voor de dag komen.

De veiligheidssituatie zet ons op achterstand. Tv-programma's willen rondom verkiezingen graag reportages maken van lijsttrekkers in informele situaties. Dat betekent het zoeken van locaties die daarvoor soms toestemming moeten verlenen. Geert ziet, als fan van de Efteling, het pretpark voor zich gesloten. Ook bij zijn favoriete voetbalclub vvV blijft de deur dicht. Pas na weken zoeken kan Geert zijn reportage krijgen: bij een crossterrein dat het geen probleem vindt in één adem genoemd te worden met de Partij voor de Vrijheid. *Man Bijt Hond* heeft zijn reportage.

Er is een valkuil waar we ons verre van houden. We besluiten het de pers niet te gunnen ons in dezelfde hoek te zetten als CP, CD en andere randverschijnselen of -figuren. Het is de geliefde tactiek: *guilt by association*. In de aanloop naar de verkiezingen hebben we 570 handtekeningen nodig als voorwaarde voor de inschrijving. Per kieskring 30 stuks. Zonder die handtekeningen geen plekje op het verkiezingsbiljet. Om die operatie foutloos te laten verlopen, begin ik lang van tevoren met het opzetten van een netwerk van 'kieskringhoofden'. Zij moeten ieder 30 handtekeningen ophalen. Zijn het er 29, dan doen we in die kieskring niet mee en zijn we geen landelijke deelnemer.

Zelfs die mensen, burgers die geen enkele politieke verantwoordelijkheid in de organisatie zouden krijgen, zaag ik nog door over hun eventuele banden met de clubs uit de jaren tachtig. Zelfs iemand wiens oom ergens ooit op een lijst had gestaan van de CD, wijs ik daarom de deur. Belachelijk, maar we kennen onze pappenheimers.

De teleurstelling is dus groot als op 13 januari 2007 *NRC Handelsblad* opent met 'PVV riep steun van extreem rechts in'. Een stagiair heeft, op de derde dag van zijn stage, midden in de zomermaanden, als er verder niemand aanwezig is, gezien dat op een site de oproep voor handtekeningen is gekopieerd. Hij heeft drie regels toegevoegd – met zijn mailadres, om te zorgen dat men zich bij hem zou melden. Die

site is het onfrisse internetforum Polinco. En daarmee is de val gesloten. NRC kan juichen. 'Zie je wel', had eigenlijk de kop moeten luiden.

De krant laat veel achterwege. Nergens staat dat de 'dader' een stagiair is die dit helemaal op eigen houtje doet. Ook wordt weer eens duidelijk hoe dun de scheidslijn is tussen radicaal-links en de gevestigde media. NRC werkt samen met Kafka, een extreem linkse organisatie van voormalige krakers die iedereen die kritiek heeft op de linkse kerk brandmerkt en met foto en privégegevens op de site zet. 'Kafka' staat voor 'Kollektief Anti-fascistisch/Kapitalistisch Archief'. In het rapport *Polarisatie en radicalisering* wordt Kafka aangemerkt als 'extreem links'.⁴ Blijkbaar een prima partner voor NRC Handelsblad.

Ook opvallend: dezelfde krant gunt het Volkert van der Graaf en Mohammed Bouyeri graag dat ze schuilgaan achter hun initialen. (Ook de rechters die geen spijt hebben van hun veroordelingen van Hans Janmaat, worden door NRC naamloos opgevoerd.) Maar de jonge stagiair wordt met naam en toenaam genoemd.⁵ Dat dit hem levenslang kan hinderen bij sollicitaties, maakt kennelijk niet uit. In de strijd met 'extreem rechts' is alles geoorloofd.

Dan komt het grote moment. De verkiezingsdag is een dag die meestal in een raar soort ledigheid wordt doorgebracht. Als campagneleider kun je niets meer doen. Je gaat stemmen en stelt in het stembureau vast dat anderen hetzelfde doen. Al je bloed, zweet en tranen heb je de weken en maanden ervoor vergoten, nu is het een kwestie van afwachten. Je hangt op de bank, maait het gras en kijkt wat naar de tv en internet: hoge opkomst, lage opkomst, drukte in de stemlokalen in de grote steden of niet, blijft het droog – dat soort dingen. Maar voor de rest valt er niets te doen.

De avond van 22 november 2006 wordt er een om nooit te vergeten. We zijn al vroeg op onze locatie, loeizenuwachtig. TNS NIPO voorspelt vlak voor de verkiezingen dat we zelfs onze gepeilde vier zetels niet kunnen verzilveren. Maar allerlei informele peilingen in de dagen voor de verkiezingen, bijvoorbeeld onder scholieren, zijn hoopgevend. De eerste voorlopige uitslag 's avonds levert acht zetels op, maar om tien uur kan ook Sietse aan het bier: negen zetels. Hij wordt met de hakken over de sloot gekozen. Nog nooit zat iemand met zo weinig stemmen boven de kiesdrempel, net zoals er nog nooit een partij zo dicht onder de kiesdrempel zat: EénNL van Marco Pastors.

Ook op verkiezingsavond blijkt hoezeer het 'immigratie-is-geen-

onderwerp-meer' heeft postgevat. NOS-verslaggever ter plaatse Marieke de Vries krijgt van de eindredacteur slechts één moment waarop wordt overgeschakeld naar onze verkiezingsavond. Beetje weinig voor de grote winnaar. De NOS brengt ons in beeld als 'PVDV'. Zelfs onze juiste naam is nog niet doorgedrongen.

Op het allerlaatste moment wordt Geert uitgenodigd deel te nemen aan het fractieleidersdebat. Want ook daar heeft niemand ons zien aankomen. Dus zijn er ook geen kaartjes voor onze aanhangers op de tribune. Met Geert al in de schmink speel ik hoog spel: geen kaartjes, geen Geert. Het kan natuurlijk niet zo zijn dat voor iedereen wordt geapplaudisseerd, behalve voor de grote winnaar. Tien minuten voor het begin van het debat gaat de organisatie door de bocht en kan ik met twintig kaartjes het Plein over sprinten naar het etablissement waar wij onze verkiezingsavond houden. De blikken van de mensen van de andere partijen spreken boekdelen: wij zijn de *party-crashers*, de ongewenste indringers. Wat komen wij toch doen?

16 New York, New York

'Ik wil inderdaad een eenzijdige studie-opzet, namelijk eenzijdig gericht op de opheffing van het kapitalisme.'

SIEP STUURMAN BIJ ZIJN MACHTSOVERNAME (1974) VAN DE
FACULTEIT POLITICOLOGIE¹

In de tweede helft van de jaren tachtig studeer ik politicologie aan de Universiteit van Amsterdam. Hoogleraar Siep Stuurman had een decennium eerder met zijn marxistische kornuiten de macht overgenomen van de eerbiedwaardige professor Hans Daudt. De faculteit politicologie blijft nog lang het toneel van de gedachte dat alleen alles links van de PvdA serieus is te nemen en de rest eigenlijk alleen maar valt te bestempelen als reactionair, conservatief of, erger nog, 'anti-communistisch'. Vooral dat laatste schijnt heel erg te zijn.

Daudt trekt zich na de coup terug uit de collegezalen en stuurt een stencil de wereld in met de legendarische kop 'Professor Daudt speelt geen uitwedstrijden meer'. In een klein kamertje op de vierde verdieping wordt hij daarna gedoogd en mag hij het uitzingen tot zijn pensioen. Daudt, een traditionele sociaaldemocraat (ooit begonnen op de sportredactie van het sociaaldemocratische dagblad *Het Vrije Volk*), wordt uitgeschakeld door wat Karel van het Reve noemt 'een strijdbare voorhoede van proletarische halsafsnijders'.² De machtsovername heeft grote gevolgen voor het curriculum, dat volledig op linkse leest geschoeid wordt. Alleen linkse boeken, dito professoren en de gehele sfeer van linksheid, met veel palestinasjaals en oproepen tot 'demo's' aan de muur.

Daarna vertrek ik naar Amerika om sociologie te studeren aan The New School for Social Research, een kleine universiteit gevestigd in Greenwich Village, downtown Manhattan. Een wereld van verschil met de vrijblijvendheid van de Universiteit van Amsterdam. Hier studeren mensen die tienduizenden dollars collegegeld betalen (als uitwisselingsstudent geldt dat gelukkig niet voor mij) en daarom vastbesloten zijn het maximale uit hun studie te halen. Dus zit de bibliotheek

ook op zondagochtend vol, sterker nog: in de tentamenperiodes gaat-ie überhaupt niet dicht, zodat iedereen zich *twentyfour-seven* een slag in de rondte kan studeren.

The New School is een universiteit met een bijzondere geschiedenis. Gesticht in 1919 begint ze in 1933 *The University in Exil*, een programma dat zich inzet voor het weghalen van geleerden uit nazi-Duitsland, mensen zoals Hannah Arendt en Erich Fromm. Walter Benjamin is op weg naar The New School, maar komt onderweg om het leven. Leo Strauss, de aartsvader van de neoconservatieven, vindt er zijn eerste baan in de nieuwe wereld.

De universiteit wordt geïnspireerd door de marxistische Frankfurter Schule. Dus dienen wij elk maatschappelijk verschijnsel te leggen langs het drievoudig snoer *race, class and gender*. ‘Klasse’ heeft natuurlijk betrekking op de oude marxistische idee dat economie allesbepalend is voor een samenleving. Ras en sekse zijn er later bij gefrommeld, om ook aanvaardbaar te zijn voor de *counter culture*. Veel hoogleraren zijn marxisten, zoals Marshall Berman, schrijver van het prachtige *All That Is Solid Melts Into Air* (‘Al het vaststaande verdamp’t’) en Eric Hobsbawm, de communistische historicus, en er is Janet Abu-Lughod, een joodse mevrouw die graag reclame maakt voor de Palestijnse zaak. Voor de aankoop van onze studieboeken worden we verwezen naar de boekwinkel Revolution Books op 17th Street, om de hoek, waarvan de slogan luidt ‘Mao more than ever’.

Ik arriveer op het moment dat een machtsovername op de Amerikaanse universiteiten in volle gang is. Het is de coup die het multiculturalisme de dominante ideologie maakt in het hoger onderwijs. Wie denkt dat de Nederlandse academische wereld eenzijdig links is, moet eens in de vs gaan kijken. Amerikaanse universiteiten zijn bastions van politieke correctheid. Meer marxisten kunnen tegenwoordig gevonden worden op de universiteiten van Amerika dan indertijd in het hele Oostblok, stelt schrijver David Horowitz vast.³ In de slipstream daarvan komt ook het multiculturalisme binnen. Dat levert een volledige omdraaiing op van het onderwijsprogramma, zeker in de sociale wetenschappen. Het betekent de implementatie van een wereldbeeld dat vooral oog heeft voor de negatieve kanten van Amerika, de derde wereld ophemelt en bijna alles afkeurt wat een Europese achtergrond heeft. Tolerantie is daarbij niet het sterkste punt.

Een politiek correcte visie op de geschiedenis is cruciaal. De mensen die de Onafhankelijkheidsverklaring en Grondwet schreven, waren niet een groep verlichte denkers die voor alle eeuwigheid de vrijheden van het Amerikaanse volk vastlegden, maar een clubje slavendrijvende uitbuiters – en (gatver!) alleen maar mannen.

Kreten als ‘discriminatie’ en ‘racisme’ functioneren om al het verzet verdacht te maken. Het oude Amerikaanse ideaal van de smeltkroes met een gemeenschappelijk verleden en gedeelde toekomst is verlaten. Centraal staan nu de diverse etniciteiten in Amerika waarbij de ene niet beter is dan de andere. Alle culturen hebben op gelijke wijze bijgedragen en hebben dezelfde aanspraken. Het schoolcurriculum van de staat New York spreekt al over de ‘volkeren van Amerika’.⁴ Elke speciale status voor de Amerikanen van Europese achtergrond moet worden tegengegaan.

Op Stanford University wordt een betoging gehouden waar studenten scanderen: ‘Hey Hey Ho Ho, Western culture got to go.’ Studenten klagen dat ze te veel boeken moeten lezen van DWEM’s: *Dead White European Males*. Dat zijn dan mensen als Voltaire en Plato.

Vanuit de academische wereld vinden de multiculturalistische denkbeelden breder ingang in andere sectoren van de maatschappij. Een dagblad in Philadelphia moet zijn hele redactie op *diversity training* sturen nadat het een hoofdredactioneel commentaar heeft geplaatst waarin gesteld werd dat geboortebeperving de groei van de onderklasse kan stuiten. Dat wordt gezien als racistisch. Er ontstaat een hele bedrijfstak van dergelijke diversity trainings, bedoeld ter heropvoeding. Iemands ‘vooroordelen’ worden gemeten, en via het aanleren van bepaalde denkbeelden is het mogelijk tot een hoger niveau te komen. Op niveau 4 zegt de cursist dan dingen als: ‘Wij zijn allemaal leden van dezelfde wereldwijde gemeenschap.’⁵

Een tentoonstelling (1994) in het Smithsonian Institute in Washington, het nationaal-historisch museum, toont de Enola Gay, het vliegtuig dat de eerste atombom afgooide, op Hiroshima. Het museum legt op een begeleidend bordje uit dat de oorlog is begonnen omdat ‘Japan zijn unieke cultuur wilde verdedigen tegen het westers imperialisme’.⁶

Lange verhandelingen worden gehouden over de vraag of Cleopatra zwart was, en waarom Amerikaanse schoolkinderen nooit iets leerden over de glorie van de zwarte koninkrijken in Afrika van voor de

kolonisatie. Wie het waagt te zeggen dat Columbus Amerika heeft ontdekt, kan rekenen op een ernstige reprimande: de indianen woonden er toch al? Een dergelijke gedachtegang verraadt een ernstige afwijking van de partijlijn, namelijk eurocentrisme.

‘Indianen’ is overigens geen woord om te gebruiken. Je moet zeggen: *native Americans*, ‘oorspronkelijke Amerikanen’. Eskimo’s behoort men aan te duiden als ‘mensen van de noordelijke zon’. In Amerika zijn hele woordenboeken te vullen met politiek correct taalgebruik. ‘Blacks’ is verdacht. ‘African-American’ is wel goed. Nog progressiever: *people of color*. Men is niet gehandicapt, maar *physically challenged*, lichamelijk uitgedaagd. Wie zich bezondigt aan het woord ‘chairman’ is hopeloos seksistisch. Wel toegestaan is *chairperson*, of nog beter: *chair*. Het duurt even voordat ik het lingo kan ontcijferen.

Het is duidelijk dat je goed op je woorden moet passen. De ‘lijst van toegestane woorden’ vertegenwoordigt een denkwereld, een code van wat mensen geacht worden te denken. Orwell heeft de universiteiten overgenomen.

Race, class and gender moeten dus onze focus bepalen. Maar wie buiten de ideologische bril naar de stad kijkt, ziet heel andere dingen. Noch ras, noch klasse, noch sekse zorgt ervoor dat de Koreaanse winkeltjes in zwarte wijken floreren, terwijl de Afro-Amerikaanse buurtbewoners die shops niet zelf openen. Het is iets anders dat ervoor zorgt dat dezelfde Koreaan die ’s ochtends om zeven uur een bagel voor mij klaarmaakt er ’s avonds om tien uur nog staat, inclusief zijn hele gezin. Dat is iets wat volgens mijn marxistische professoren in de wereld helemaal geen rol speelt. Het is: cultuur.

Ik werk in een opvangproject in de Lower East Side voor gettojongeren, de meesten zwart. We proberen onze mensen naar een andere toekomst te drijven dan het geijkte pad van drugs en misdaad. Dat ik vernoemd ben naar Martin Luther King helpt om contact met ze te krijgen, maar elke verdere poging loopt mis. Want wie eens een boek leest of naar een andere muziek luistert dan rap, die is ‘acting white’, gedraagt zich als een blanke – en dat is geen aanbeveling. Het is opnieuw cultuur die hun dat vertelt.

Het multiculturalisme als verstikkende ideologie. Zoiets moet zich wel beperken tot Amerika. Ik kan me niet voorstellen dat het nuchtere Nederland zich ooit zal afgeven met zo’n ideologie.

Er is nog een eyeopener. Voor het vak *Sociology of Religion* lees ik Max Webers aloude *The Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism*. Weber beschrijft in het boek uit 1904 hoe het protestantisme bijdroeg aan de opbloei van de kapitalistische economie. Mensen moeten een plaatsje in de hemel veroveren en zich inspannen om vooruit te komen. Gods hulp was maar beperkt. Die houding zorgt ook voor economische voorspoed. Weer maakt cultuur het verschil.

In de bibliotheek kom ik nog meer oude teksten tegen. Bijvoorbeeld van de Nederlander Christiaan Snouck Hurgronje (1857-1936), bij ons allang vergeten, maar in Amerika nog volop gelezen. Snouck ging in opdracht van de Nederlandse regering samen met generaal Van Heutsz onderzoeken waarom er steeds opstanden waren in het islamitische Atjeh, in Nederlands-Indië. Het bracht hem naar de heilige boeken van de islam en uiteindelijk zelfs naar Mekka. Hij schrijft: ‘...de meeste moslims zijn absoluut onwetend wat betreft de details van de leer van de jihad. Maar zolang geen enkele gerespecteerde moslimleraar er maar van droomt deze middeleeuwse wetten als ingetrokken te beschouwen, terwijl een groot deel van de mensen de sterkste neiging vertoont om de omstandigheden die enkele eeuwen geleden prevaleerden te herstellen, tot die tijd zal het onmogelijk blijven, ondanks het feit dat we het misschien eng vinden, om de jihad weg te laten uit onze berekeningen bij de vorming van een oordeel over de relatie van de islam tot andere religies.’⁷ Honderd jaar geleden begreep hij meer van de islam dan de tegenwoordige redacties van NOS, NRC en Trouw bij elkaar.

Ik doe meer ontdekkingen in de immense bibliotheek. Daar tref ik boeken als *The Road to Serfdom* (Friedrich von Hayek), *God and Man at Yale* (William F. Buckley Jr.), *The Closing of the American Mind* (Allan Bloom), *Breaking Ranks* (Norman Podhoretz) en *On Tyranny* (Leo Strauss). Dat zijn denkers die op de Universiteit van Amsterdam nooit aan de orde kwamen. De schrijvers zijn mensen met een vergelijkbare achtergrond. Vaak joods, meestal van huis uit straatarm, vaak afgestudeerd op het City College in New York, vaak trotskistisch geweest en allemaal afgeknapt op links, bijvoorbeeld omdat het gemene zaak maakte met het communisme, antipatriottisch werd of koos voor de wonderde wereld van de sixties.

Veelal zijn het mensen die zich tot het laatst progressief (‘liberal’) blijven noemen, net zo lang tot dat woord gekaapt is door extreem links. Irving Kristol noemt zichzelf ‘liberal who’s been mugged by

reality', een progressieveling beroofd door de werkelijkheid. Veel van die mensen zou je in het Nederland van voor mei 1968 sociaaldemocraat noemen.

Later, als ik werk voor *Nightline*, het actualiteitenprogramma van ABC News, praat ik avondenlang met Jeff Greenfield, de politiek commentator. Het komt mooi uit dat het programma er pas om halftwaalf (oostkusttijd) uit gaat. Dan hebben we alle tijd om grote bomen op te zetten over het Amerikaanse politieke landschap. Greenfield is een oude rot in het vak die nog speeches voor Bobby Kennedy heeft geschreven en de Democratische partij van haver tot gort kent. Hij legt me uit dat er in Amerika een belangrijk schisma heeft plaatsgevonden. De *counter culture* heeft de Democratische partij overgenomen. Velen raken verweesd. De Social-Democrats USA, een groep binnen de Democratische partij, valt uit elkaar. Onder leiding van Sidney Hook kiezen zij de anticommunistische kant. Velen gaan mee en passeren de Rubicon, om nooit meer terug te keren.

Jeane Kirkpatrick was zo'n sociaaldemocraat die vaststelde dat de Democratische partij zich steeds meer ging afgeven met derdewereld-dictators en communisten. Onder Reagan wordt zij de eerste vrouwelijke ambassadeur voor Amerika bij de Verenigde Naties, waar ze consequent de Sovjet-Unie frontaal aanvalt. Het maakt haar gehaat in linkse kring, maar in de communistische concentratiekampen in Siberië brengt ze hoop. (Volgens dissident Andrei Sacharov kende elke gevangene in de goelag de naam 'Kirkpatski'.) Kirkpatrick is trouw gebleven aan de sociaaldemocratische idealen van haar jeugd. Maar de wereld om haar heen is veranderd.

Nog zo'n ontdekking is Ronald Reagan. Over hem hadden de Nederlandse media nooit veel anders gemeld dan dat hij een domme B-acteur was, iemand die alleen maar oorlog wilde. Maar als ik zijn speeches lees, raakt mij dat diep. Hier is iemand die principieel en standvastig opkomt voor het Westen. Hij noemt de vijand bij zijn echte naam: *an evil empire*.

Zijn leven laat zich lezen als één grote strijd tegen het communisme, vanaf zijn tijd in de acteursvakbond tot en met zijn presidentschap.⁸ Alles is erop gericht de ideologie kapot te maken die mensen tot slaven maakt. Zonder dat er één schot valt, gaat het communisme ten onder, en wel op de manier zoals Reagan het wil: economisch kapotgeconcentreerd doordat Amerika de eigen bewapeningsuitgaven

maximaliseert. De USSR heeft een te zwakke economie om dat op lange termijn te kunnen bijbenen. In een prachtige speech in het Britse parlement legt Reagan uit waarom dat moet gebeuren: 'Als de geschiedenis iets leert is dat simplistisch steeds maar weer toegeven aan onze tegenstanders en wensdromen zelfbedrog zijn. Het betekent verraad aan ons verleden en het verkwanselen van onze vrijheid.'⁹ De spijker op zijn kop. Verdringen helpt niet, ontkennen ook niet. De feiten zijn de feiten, en op basis daarvan moet gehandeld worden. Wij hebben er niet voor gekozen vijanden te hebben, maar dat betekent niet dat er geen vijanden zijn.

Reagan is met verpletterde cijfers gekozen, dankzij een brede coalitie. Daarin een hoofdrol voor de *Reagan Democrats*, mensen die altijd op de Democratische partij hebben gestemd: mensen die vaak met hun handen werken, die deel zijn gaan uitmaken van de lagere middenklasse. Zij hebben gezien hoe hun partij is overgenomen door actievoerders uit de sfeer van de milieubeweging, feministen en minderheden. Reagan is ooit zelf Democraat geweest en stemde Roosevelt. Maar hij ziet hoe zijn partij weigert een principieel 'nee' tegen het communisme te laten horen. Hij stapt over en zegt: 'I didn't leave the Democratic Party, the Democratic Party left me.' Reagan vindt niet dat hij veranderd is, en dat is hij ook niet. Hij komt op voor de vrijheid en is dús anticommunist. Hij gelooft in een overheid die zich terughoudend opstelt. Die meningen heeft hij altijd behouden, alleen is de wereld om hem heen dramatisch veranderd.

David Horowitz beschrijft dat in *Radical Son*. President Kennedy had een programma dat pleitte voor belastingverlaging om de economie aan te jagen, en een harde lijn tegen de communisten. Hij geldt als progressief icoon. Als Reagan met hetzelfde programma komt, krap twintig jaar later, heet die progressieve agenda ineens rechts en geldt hij als een oorlogshitser. Ook hier lieten de sixties hun sporen na.

17 Een weerbare democratie

'Nieuw-linkse vernietigers en anarchisten, linkse communismebewonderaars, dolgeworden ex-kerkelijken en godsdienstige radicalen, pacifisten en de vele afvalsproducten van de welvaartsstaat die zich in hun vele subculturen willen blijven wentelen.'

JACQUES DE KADT OVER DE OPSTANDELINGEN VAN DE SIXTIES¹

Nederland kent ook iemand die de Rubicon is overgetrokken. Ook hij laat de linkse wereld achter zich: Jacques de Kadt, van 1948 tot 1963 Kamerlid voor de PvdA. Van communist wordt hij communistenvreter. De Kadt vindt zichzelf terug aan de rechterkant van het politieke spectrum. Ook hij neemt afscheid van de PvdA en gaat sympathiseren met DS'70. Misschien is het beter te stellen dat niet hij de Rubicon over trekt, maar dat Rubicon over hem is getrokken. De Kadt stelt sinds de jaren dertig zijn meningen nooit bij. Maar bij links heeft hij niets meer te zoeken.

De Kadt (1897-1988) wordt in de jaren twintig lid van de Communistische Partij. Rond 1935 verlaat hij het communistische kamp. Hij blijft die ideologie tot zijn dood fel bestrijden. In 1939 schrijft hij *Het fascisme en de nieuwe vrijheid*, waarin hij pleit voor een politiek die niet zozeer materiële verbetering voor de arbeiders moet nastreven, maar culturele ontplooiing. Niet een dictatuur van het proletariaat, maar verlossing uit het proletariaat. Ook schetst hij het nationaal socialisme als een vorm van socialisme.

De Kadt is een fel tegenstander van de vooroorlogse neutraliteitspolitiek die de SDAP aanhangt en eigenlijk heel Nederland in haar greep houdt.² Hij verwijt links, en met name de SDAP, dat het blind is voor de gevaren in Europa.³ De Kadt stelt voor dat de democratische landen zich verenigen tegen Hitler.⁴ In 1933 pleit hij zelfs voor een preventieve oorlog tegen nazi-Duitsland.⁵

Na de oorlog wordt hij lid van de PvdA en groeit hij uit tot zeer invloedrijk denker in die partij. De partijideoloog is ook buitenlandwoordvoerder in de Kamer. Hij bepleit een harde pro-Amerikakoers,

om zo een vuist te maken tegen de opmars van de Sovjet-Unie. Als West-Berlijn geblokkeerd wordt door de Russen, vindt hij een luchtbrug een next best oplossing. Hij wil liever oorlog.⁶ Voor Nederland spreekt hij zich uit voor een verbod van de Communistische Partij. Bovendien stelt hij voor vijf- tot tienduizend communisten op te sluiten.⁷

De Kadt moet niets hebben van Nieuw Links, dat hij aanduidt als het ‘puberiaat’. Nieuw Links wil dingen als nivellerende inkomenspolitiek, ‘totale omwenteling van de samenleving op basis van gelijkheid’, meer ontwikkelingshulp, belasting van 99 procent op schenkingen en erfennissen, erkenning van de DDR en de Vietcong, Nederland uit de NAVO en de instelling van de republiek. Vooral de steunbetuigingen aan de Vietcong (de communistische terreurbeweging in Vietnam) bevestigen zijn inzicht dat het hier gaat om ‘communistische, anarchistoïde en pacifistoïde elementen’.⁸ Let wel: daarmee becommentarieert hij zijn partijgenoten.

Hij noemt de sixtiesopstand de ‘rebellie der pubers’.⁹ De leiding van de PvdA, die overstag gaat, betitelt hij als het ‘capitulatendom’. Den Uyl, die Nieuw Links de partij heeft laten overnemen, noemt hij een ‘schutterig wegloperje’.¹⁰ In 1970 zegt hij zijn lidmaatschap van de PvdA op.

In 1972 verschijnt *De politiek der gematigden*, het boek dat hij ziet als de opvolger van *Het fascisme en de nieuwe vrijheid*. Het is, in tegenstelling tot wat de titel suggereert, een radicaal boek, vol strijdlust en zelfbewustzijn. De Kadt gelooft niet in denkbeelden die volop heersen in linkse kring en ervan uitgaan dat communisme en kapitalisme naar elkaar toe groeien. Ook een detente – ontspanning in de verhouding met de Sovjet-Unie – is voor De Kadt uitgesloten. Vreedzame co-existentie met het Russisch imperialisme is ‘niets anders dan illusies’.¹¹

Hij pleit voor het afbreken van álle economische betrekkingen met Rusland, en met alle landen die als doorvoergebieden naar Rusland willen optreden. Met deze economische isolatie moet de Sovjet-Unie op de knieën worden gedwongen. Maar er is volgens De Kadt nog iets nodig. ‘Namelijk dat onze economische politiek gepaard gaat met een voortdurende militaire versterking van onze kant. (...) Men dwingt de Russen ook tot een *bewapeningsstrijd*, die hun afgesloten systeem de zwaarste druk oplegt en die de spanningen verhoogt waaraan dat systeem, als het niet tot fundamentele veranderingen bereid is moet bezwijken.’¹² Tien jaar later gaat president Reagan over tot exact dat beleid!

De Kadts is ook op andere terreinen zijn tijd ver vooruit. De milieugekte is niet aan hem besteed. De Club van Rome, die de ondergang van de wereld voorspelt, ziet hij als een 'paniekclub'. Al in 1955 verwijt De Kadts zijn partij ontwikkelingshulp te veel als een geloofsartikel te behandelen.¹³ Hij spreekt van de 'moderne devotie der ontwikkelingsgebieden'.¹⁴ De Kadts verzet zich tegen het idealiseren van de zogenaamde bevrijdingsbewegingen.¹⁵ En tegen de derdewereldverheerlijking. Tegen de aanbidding van de Verenigde Naties, waarvan volgens hem de belachelijkheid is aangetoond door toelating van rood-China. De Kadts noemt de bijeenkomsten van de Verenigde Naties 'feesten van demagogie en propaganda'.¹⁶ Hij kiest liever voor de aaneensluiting van democratische landen, 'die het verkrijgen van een vrije en open wereld centraal stellen'.¹⁷

Al voor de oorlog spreekt hij zich uit voor een joodse staat, die zou kunnen uitgroeien tot een 'filiaal van de Westerse beschaving' te midden van de 'barbaarse machten'.¹⁸ Wanneer Israël er is, moet het land volgens De Kadts een voorbeeld zijn voor het Westen. Waar Amerika vaak te slap is, laat Israël merken hoe met keihard militair ingrijpen de vijand tegemoet moet worden getreden.¹⁹ Volgens De Kadts vertegenwoordigt de joodse natie de belichaming van alles wat goed is in deze wereld.²⁰ 'Alle op vernietiging gerichte krachten in de wereld zijn tegen Israël gericht, want dat is een degelijk en hardwerkend land, welks vernietiging een triomf van de revolutieromantiek zou zijn. De verbondenheid met de lijdende en strijdende Palestijnen moet die politiek van de vernietiging dan smakelijk maken voor de sentimentalist in het Westen!'²¹ En: 'Het conflict tussen Israël en de Arabieren is echter het conflict tussen een Westerse maatschappij en alle reactionaire krachten in de wereld – reactionairen (...) die niet alleen tegen Israël, maar ook tegen de Westerse geest van modernisatie en democratie, en inzonderheid tegen Amerika gekant zijn. Daarom is de houding inzake Israël overal een toetssteen.'²²

Het socialisme is hij intussen gaan beschouwen als iets wat 'overal waar het wordt toegepast, tot een economisch bankroet en een politieke slavernij leidt'.²³ 'Het socialisme is dood, omdat het in de praktijk nooit iets anders heeft voortgebracht dan maatschappelijke misgeboorten en politieke dwangsystemen; enorme, met mijnevelden, wachttorens en prikkeldraadversperringen omringde concentratiekampen.'²⁴

De Kadts ideeën draaien om de gedachte van de weerbare democra-

tie. Vrijheid is het waard te worden verdedigd. De eerste stap moet niet zijn om begrip te hebben voor de ideeën van de vijand. Uitgangspunt moet zijn het overleven en het succes van het Westen.

Hoe staat De Kadt, de belangrijkste ideoloog van de Nederlandse sociaaldemocratie, tegenover de religie van vrede? In *Het fascisme en de nieuwe vrijheid* vergelijkt hij het opkomende nationaal socialisme met de islam. Beide ideologieën moeten het hebben van de mythe.

Voor het fascisme is die onontbeerlijk, want die zou geen kracht hebben zonder de mythe van het absolute, van die ene waarheid, die de waarheid is van het leven (dat zich in het uitverkoren land en volk belichaamt, de waarheid, die geen afwijkingen duldt, die totalitair is, zich in de collectiviteit openbaart, in het individualisme de duivelse aantasting van de collectiviteit ziet). Zonder deze mythe, die haar gelovigen de plicht oplegt een heilige oorlog ter verovering van de wereld en ter verdelging van de ongelovigen aan te gaan, zonder deze mythe zou het fascisme niet dat nieuwe 'mohammedanisme' zijn geweest dat zijn fanatieke scharen tegen de Westerse beschaving opzweept.²⁵

Iets anders dan veroveren en vernietigen konden de door de mythe van Mohammed bezeten volken blijkbaar niet. (...) De islam is het voorbeeld van een mythe wier inhoud en culturele kracht nooit voldoende waren om tot de vorming van een culturele elite te geraken, doch wier werking zich beperkt tot het scheppen van een militaire macht, die de heilige Oorlog wist te organiseren en te voeren.

De kerken, als de best georganiseerde, over de meeste aanhangers beschikkende macht, pogen met het fascisme tot overeenstemming te komen, wat op den duur niet gelukt, want het fascisme erkent ook op 'geestelijk' gebied geen macht naast zich: 'Er is maar één God en Mohammed is zijn profeet' – Er is maar één uitverkoren volk, dat de aardse God is, en de Leider is z'n profeet. Terecht zegt Karl Barth in een op 5 Dec. 1938 te Zürich gehouden predikanten-vergadering: 'De kerk kan niet anders dan in het nationaalsocialisme een nieuwe Islam zien, de Duitse Mythos als een andere Allah en Hitler als een nieuwe Mohammed'.²⁶

Het magnum opus van De Kadt, *Het fascisme en de nieuwe vrijheid*, gaat maar in beperkte mate over het nationaal socialisme. De Kadts boosheid geldt niet in de eerste plaats de opkomst van Hitler. Dat lijkt hij te

aanvaarden als een gegeven. Zijn irritatie heeft betrekking op de Nederlandse elites die falen bij het nemen van hun verantwoordelijkheid: in praktische zin door het aanhangen van de neutraliteitsillusie. Nederland zou buiten het conflict blijven, was de breed gedragen gedachte. Veel mensen hadden simpelweg geen kennisgenomen van de nationaal socialistische ideologie, of baseerden zich op roze wensdromen. De Kadt stond dan ook buiten de elite. Hij kwam uit Oss. ‘Ik behoor niet tot het “corps”. Ik ben (geen intellectueel kan ’t woord uitspreken zonder zijn neus te verwringen) een autodidact, een dilettant en een halfweter – alles op z’n gunstigst getaxeerd.’²⁷

Een geestverwant van De Kadt is Frans Goedhart, net als De Kadt lid geweest van de communistische partij. Nadat Goedhart in 1935 De Kadts boek *Van tsarisme tot stalinisme* leest, zegt ook hij het communisme vaarwel. Goedhart en De Kadt vinden elkaar in hun afkeer van Hitlers socialisme en Stalins communisme. Goedhart schrijft artikelen in kranten over de Moskouse showprocessen waar niet-communisten ter dood worden veroordeeld. Hij volgt De Kadt in de analyse dat een Duitse inval een kwestie van tijd is en dat nu snel moet worden afgerekend met de neutraliteitspolitiek en het pacifisme. Goedhart heeft een ‘bijna fysieke’ afkeer van de ‘neutraliteitscultus’.

Ook zet Goedhart zich af tegen de Nederlandse pers. Vanaf 1939 gebruiken de dagbladen in hun kolommen een terminologie waaraan in het Derde Rijk geen aanstoot kan worden genomen. Er is volgens Goedhart sprake van een situatie waarin de krantenlezer onwetend is over wat er in het land gebeurt. Een brochure die ’t Hoen over de Nederlandse veiligheidssituatie schrijft, mag op last van de Amsterdamse politie niet gedrukt worden.

Als in 1940 de nationaal socialisten inderdaad binnenvallen, begint Goedhart onmiddellijk zijn *Nieuwsbrief*. De eerste woorden in dat blad zijn: ‘Precies, zoals men verwachten kon, is het geschied.’ Nederland is verrast. Goedhart niet, want hij kent de ideologie.

In dezelfde alinea zet hij zich af tegen het ‘argeloze neutraliteits-slaapje’ van het kabinet-De Geer. Het debacle van mei 1940 is voor ’t Hoen de schuld van ‘de regenten, de bankiers en het patriciaat’. Zij ‘en hun vertrouwelingen’ zijn het ‘die de ergernis van het gehele volk opwekken door hun lamentabele houding tegenover de vijand’. Hij wordt in zijn afkeer bevestigd door het uitkomen van de brochure *Op de grens van twee werelden* van Colijn, waarin de voormalige minister-

president pleit voor het aanvaarden van Duitse overheersing van het continent. 'Dit is niet alleen vreemd en zonderling, maar het is ook defaitistisch. Het is de houding van een zenuwachtige oude juffrouw, maar niet die van een Nederlandsch staatsman.'²⁸

De naam van de *Nieuwsbrief* zou het jaar erna veranderen in *Het Pa-rool*, met als ondertitel 'Vrij, onverveerd'.

Later maken De Kadt en Goedhart deel uit van de Kamerfractie van de PvdA, elkaar vindend in principieel anticommunisme. Beiden kennen de ideologie en maken zich geen illusie over het imperialistische karakter van Lenins leer. Samen verlaten ze de PvdA als die overvallen wordt door extreem links. Goedhart stapt uit de Kamerfractie van de PvdA. De Groep Goedhart wordt later DS'70.

Als ik in 2004 mijn werkkamer in Den Haag inricht, prik ik aan de muur een citaat van De Kadt. Hij verwoordt zijn ideale partij: een sociaal hart combineren met het maken van een onderscheid tussen goed en kwaad. Zo'n partij moet streven naar 'een maatschappij die een minimum-bestaan garandeert voor allen die werken, willen werken of niet meer kunnen werken. Een maatschappij tegelijkertijd die zonder enig aarzelen optreedt tegen misdadigers, bandieten en parasieten; die orde en gezag weet te handhaven, en ook weet te herstellen. En die niet uit de weg gaat voor het valse vrijheidsgeschreeuw van de maatschappelijke en politieke dienstweigeraars, deserteurs en bondgenoten van haar vijanden.'²⁹ Bij die boodschap kwam ik dus thuis en kon begonnen worden met het bouwen van een nest voor haviken met een sociaal hart.

Dat was de inhoud. Nu nog de vorm.

18 Een moderne partij

'Politieke partijen zijn een uitzendbureau voor leden die een hoge bestuurlijke functie ambiëren.'

BART TROMP¹

Je hoort vaak zeggen: 'Die Wilders heeft het helemaal alleen voor het zeggen in die partij.' Dat klopt – en het scheelt een hoop gedonder. Alleen: dat is maar de helft van het verhaal. De andere helft vertelt dat die partij eigenlijk maar een paar minuten per jaar bestaat.

De Partij voor de Vrijheid is de eerste moderne partij van Nederland. De andere partijen zijn doorgaans voortzettingen van de partijen die tussen 1880 en 1900 gevormd werden. Hun organisatiemodel heeft sindsdien geen enkele wijziging ondergaan. Inmiddels ziet de wereld er anders uit. Internet en satellieten bepalen ons wereldbeeld, niet meer de trekschuit. Een nieuwe politieke partij moet daarom een moderne partij zijn – in de praktijk: een netwerkp partij, een internetpartij, een virtuele partij.

De Partij voor de Vrijheid heeft zichzelf uitgevonden, we hebben ons niet laten uitvinden. Dus hebben we gekozen voor een organisatiemodel dat innovatief en modern is. Geen leden. Dit was aanvankelijk een praktische keuze. Iemand die ons in die begintijd van de Groep Wilders hielp bij selectie van kandidaten, was indertijd gillend weggelopen bij de LPF. Hij vertelde verhalen over hoe de hele partij dan weer op een zaterdag naar (ik noem maar wat) 't Spant in Bussum werd gedirigeerd, waar iedereen mocht inspreken. Dat betekende dat er iemand bij de microfoon kwam staan die zijn levensverhaal begon te vertellen, om na een kwartier uit te komen bij de actuele politieke situatie.

Daar hadden wij de tijd en het geduld niet voor. Met onze anderhalve man onder de hanenbalken hadden we geen zin in congressen en ledentoestanden. En bovendien, wat zou het toevoegen? Staatsrechtgeleerde Jan Vis noemt politieke partijen 'oude olifanten die moeizaam op zoek zijn naar een laatste plaats om te sterven'.² Velen delen

de analyse dat politieke partijen allang ontaard zijn. Volgens wijlen Pim Fortuyn is de politieke partij inmiddels verworden tot een 'selectiemachine en kaderorganisatie voor de aanlevering van volksvertegenwoordigers van politieke en bestuurlijke ambten'.³ Politicoloog Philip van Praag noemt partijen 'een aanhangsel van het staatsapparaat', C. de Vries (wetenschapsman namens D66) zegt dat ze 'op sterven na dood zijn', F. Becker, PvdA-wetenschapper, betitelt partijen als 'hersendood'.⁴

Bij veel partijen is de afgelopen decennia de partijdemocratie kaltgestellt. Bart Tromp, partijideoloog van de PvdA, mocht jarenlang als columnist in *Het Parool* mopperen hoe Felix Rottenberg de inspraak van de leden tot een minimum beperkte. Tromp zag de PvdA als een 'uitzendbureau voor Kamerleden en een reclamebureau voor de lijst-Kok'.⁵

Congressen zijn applausmachines geworden, bedoeld om de lijsttrekker aan een podium of aan een leuk plaatje te helpen. Bij het CDA interviewt de voorzitter van de partij voetbaltrainer Louis van Gaal op een zitbank waar hij mag uitleggen dat hij het CDA vergelijkt met de voetbalclub Heerenveen, en de VVD met PSV.⁶ Als Wouter Bos vertrekt bij de PvdA heeft hij zijn opvolger al geregeld: Job Cohen staat al jaren klaar in de coulissen. Net zoals Wim Kok indertijd Ad Melkert aanwees. Het 'congres' is er alleen voor het applaus in het achttuurlijf.

Het model partijdemocratie is allang dood. De gebouwen staan nog. Die zijn een façade. De partijen worden kunstmatig in leven gehouden dankzij subsidie. Zonder dat geld zouden de meeste niet meer bestaan. Daarom kozen wij in 2004 voor een model waarbij de fractie gewoon haar eigen standpunten bepaalt, niet gehinderd door de afdeling Drenthe, die het een of ander 0,21 procent hoger wil, of juist lager.

Paradoxaal genoeg: uiteindelijk is dat democratisch het meest zuiver. 'Democratie' is tenslotte afgeleid van het woord 'demos', volk. De articulatie van wat het volk denkt, vindt plaats bij de stembusgang. Zo kan heel Nederland zich uitspreken over het Pvv-programma en de kandidaten. De dertigduizend mensen die actief partijlid zijn in Nederland, waarom zouden die nou cruciaal zijn voor de Nederlandse democratie? Die ouderwetse ledenstructuur betekent ook het gevaar van blindheid voor wat er in de samenleving gebeurt. Dat klinkt vreemd, maar is vrij eenvoudig uit te leggen. Een partij heeft een bepaalde ideologie waar mensen op afkomen. Die krijgen functies; ze verdelen de baantjes en komen op cruciale posities terecht. Bij dat ka-

der is de ideologie in vaste handen. Maar gaandeweg verandert de maatschappij, of komen nieuwe ideeën opzetten. Het kader blijft. Het heeft zijn functie te danken aan de oude uitgangspunten en is dus eerder geneigd de nieuwe ideeën buiten de deur te houden dan ze te omarmen. Men is toch bij elkaar gekomen op basis van de oude ideeën?

In de politicologie bestaat de Wet van Michels. Volgens de Duitser Robert Michels worden alle organisaties op den duur oligarchisch. Dat komt doordat elke grote organisatie wordt geconfronteerd met problemen rondom coördinatie, die alleen kunnen worden opgelost met bureaucratie. Om een bureaucratie efficiënt te maken, is een hiërarchie nodig – dagelijkse besluiten kunnen niet door grote groepen mensen worden genomen. Dat leidt ertoe dat de macht in de organisatie in handen komt van een kleine groep. Deze kleine groep machthebbers zal vervolgens alles in het werk stellen om zijn macht in stand te houden en groter te maken.⁷ Velen zien de Wet van Michels als de eerste hoofdwet van de politicologie.

In de vvd was iets soortgelijks zichtbaar bij de strijd tussen Mark Rutte en Rita Verdonk om het partijleiderschap. Verdonk was populair onder de kiezers, maar het kader koos voor Rutte. De ledenstructuur is niet altijd een aanvulling op de democratie, maar soms een verstoring ervan. De samenleving verandert snel, dus zal er ook sneller actie worden verlangd van de politiek. Maar wie zich met een nieuw geluid meldt bij een partij, moet eerst een paar jaar folderen om dan in een bestuur terecht te komen. Dat verklaart gedeeltelijk de Fortuyn-revolutie. De ledenpartijen zijn in zichzelf gekeerde instituten geworden die alleen mensen met overeenkomstige ideeën binnenkrijgen. In het geval van bijvoorbeeld de PvdA hebben mensen zich op basis van onder andere de multiculturele agenda aangesloten, en zijn op basis daarvan op het schild gehesen. Dat is ook al geen uitnodiging om uit te roepen: ‘Sterft, gij oude vormen en gedachten.’ Die partij is door haar eigen ledenstructuur gericht geraakt op haar kader, niet op de kiezer. De blik is naar binnen, niet naar buiten. De constructie van de ledenpartij werkt daarom verstrend voor de democratie.

De ledenloze partij betekent het toevoegen van elementen van de directe democratie aan de indirecte (representatieve) democratie. Mensen kunnen zich snel verenigen, zonder eerst een loodzware – en dus dure – organisatie te hoeven opbouwen.

De Vereniging Partij voor de Vrijheid is de kleinste politieke partij van Nederland. De begroting bedraagt vijftig euro per jaar. Er zijn twee leden, Geert Wilders en de stichting. Die betalen nog contributie ook, want het gaat er serieus aan toe in de vereniging. Tegen wanbetalers wordt hard opgetreden. De kosten worden goed onder controle gehouden, er zijn inschrijvingen bij de bank en het register van de Kamer van Koophandel. Dat zijn alle uitgaven. Elk jaar is er een jaarvergadering, ook die verplichting wordt tot op de letter nageleefd. Er worden keurig notulen opgemaakt, er is een rondvraag. Meestal heeft Geert geen inbreng. Na die handvol minuten gaat de partij weer terug in de winterslaap.

Groot voordeel: de partij heeft geen geld nodig. Nergens zit onze ledenadministratie of ons hoofdkwartier. We hoeven niet een congrescentrum af te huren om alle leden eens in de zoveel tijd bij elkaar te roepen. En dus zijn we niet afhankelijk van geldschieters of de overheid. We zijn onze eigen baas. Beter gesteld: we hebben maar één baas, de Nederlandse kiezer. Die beslist of hij het eens is met ons programma en met onze lijst. Niet die vreemde, ongekozen tussenlaag die samenlit op partijbijeenkomsten en in partijbunkers.

We blijven met ons unieke model overigens prima binnen alle wettelijke voorschriften, en zelfs binnen de gangbare politicologische definitie van wat een politieke partij is: een ‘bepaald type politieke beweging namelijk die zich verkiezing van haar aanhangers in vertegenwoordigende organen ten doel stelt, en dan vooral via deze vertegenwoordigers haar ideeën in de praktijk wil zien gebracht’.⁸ Nergens in die definitie staat iets over leden die, na jarenlang het krantje te hebben rondgebracht, misschien iets mogen zeggen in de rondvraag.

En toch: uiteindelijk is dit niet de situatie die wij willen. De kieswet schrijft voor dat een politieke partij altijd een vereniging moet zijn. Dat is een vreemde constructie. Wij zouden liever een stichting worden. Maar dat mag niet. De staat heeft bepaald wat de structuur van een politieke partij moet zijn – een vreemde inmenging. Immers, als partijen de articulatie zijn van standpunten van burgers, dan mogen diezelfde burgers toch ook wel zelf uitmaken hoe ze zich organiseren?

In *Het Nederlandse parlement*, het belangrijkste standaardwerk over de Nederlandse parlementaire democratie, lezen we: ‘Het voorschrijven van een bepaalde rechtsvorm is echter in strijd met het van ouds-

her in Nederland geldende politieke liberalisme op dit punt. Als leidende gedachte heeft hierin steeds gegolden dat partijvorming geheel vrij moet worden gelaten. Men dient de volstrekte vrijheid te hebben om politieke partijen op te richten, om zelf inhoud te geven aan hun strevingen en de organisatorische verbanden waarbinnen deze gestalte krijgen te bepalen. Niet is in te zien waarom bijvoorbeeld de stichtingsvorm voor een politieke partij uit den boze zou zijn.⁹

Het is natuurlijk principieel onjuist dat de staat bepaalt hoe een politieke partij zich dient te organiseren. Partijen controleren de staat. Door de ‘verenigingseis’ is het echter de staat die partijen controleert.

Veel politici die ik (informeel) spreek, zijn stinkend jaloers op ons organisatie-model. Geen gezeur met de partij, of de programmacommissie die je ineens van de lijst gooit omdat er nog iemand uit een bepaalde provincie of achtergrond hoog op de lijst moet. Heerlijk! Maar dat kunnen ze natuurlijk nooit zeggen. Voor hun plaatsje op de lijst zijn ze afhankelijk van diezelfde partijdemocratie, dus moeten ze de wijsheid van de afdeling Grubbenvorst of Zuidlaren wel bewieroken. Geweldig tot welke beslissingen zij komen, die afdelingen!

Ik doe alvast maar een voorspelling. Ons model is het model van de toekomst. Het zal door velen worden overgenomen.

De ledenloze partij heeft nog een voordeel: vijandelijke overnames, zoals Nieuw Links met een handjevol fanatici, zijn niet mogelijk. Een partij afdeling na afdeling overnemen kan bij ons niet.

Multiculti’s bij de AbvaKabo eisen dat die vakbond de pvv op een lijst zet met organisaties waarvan het lidmaatschap onverenigbaar is met dat van de ambtenarenbond.¹⁰ Tja, zonder leden wordt dat wel heel moeilijk. En als er nog eens een D66’er in toga is die de pvv verbiedt, dan mag deze rechter onze lege huls gratis hebben. Wij zitten dezelfde middag weer bij de notaris om iets nieuws op te richten.

19 Er komt een heel erg kwetsende film aan

'Is het rechtvaardig dat goede Kamerleden van de VVD en de PvdA moesten vertrekken, omdat een clubje tuig onder de naam Groep Wilders de Kamer is binnengelopen met negen zetels? Is het rechtvaardig dat absolute schurken qua opvattingen, Nederland kapot zitten te maken?'

BERT BAKKER (D66) OVER DEMOCRATIE¹

Onze zege bij de Kamerverkiezingen van 2006 slaat in als een bom. De volgende ochtend komt de nieuwe fractie voor het eerst bijeen. Dozijn persvertegenwoordigers staan buiten de deur klaar om ons te ondervragen. De 'versnippering op rechts' is alweer vergeten. De rode draad van alle vragen luidt nu: wanneer worden jullie de nieuwe LPF?

We hebben slecht nieuws voor ze. Dat zijn we dus net niet van plan. Weten die journalisten veel dat Geert en ik al in 2004 een heilige eed hebben gezworen: geen LPF 2? Dat onze fractie nog eens vechtend over straat zou rollen, dat pleziertje gunnen wij ze niet.

We komen eigenlijk moeiteloos uit de startblokken als we voor het echie gaan. Al meer dan een jaar zijn we voorbereid op dit moment, en dat werpt zijn vruchten af. We profiteren van de teambuilding. Onder valse naam (menig zaalhouder heeft ons liever niet) hadden we in een eerder stadium op de Veluwe een locatie gehuurd om er fractietje of Tweede Kamertje te spelen. Waar de goedbedoelende amateurs van de LPF zich met het stratenboek in de hand meldden in Den Haag ('Is dit de Tweede Kamer?') en waar geen van hen het verschil wist tussen – ik noem maar wat – een AO en een VAO (dat zijn twee types vergaderingen in de Kamer), kon de kersverse PVV-fractie vanaf dag 1 volwaardig meedraaien. De portefeuilles zijn al ver voor de verkiezingen verdeeld. Sommigen hadden zich al voorgesteld bij de diverse griffies. Als jonge honden stonden we klaar.

Huisvesting is een probleem. Ik heb natuurlijk al een tijd een eigen werkplek, maar de zeven nieuwe collega's die zich de eerste dag melden voor hun nieuwe baan hebben nog even niets. De Kamer stelt een

vergaderzaal ter beschikking waar we een batterij computers plaatsen. Dat wordt de eerste werkplek van de fractie.

Ik word tot fractiesecretaris gekozen. Dat is fijn, want dan krijg je een mooie kamer. Na een paar jaar in het bio-industriepijpenlaatje voelt dat niet verkeerd. Ik heb op de markt van Tel Aviv de grootste Israëli-sche vlag gekocht die ik kon vinden en hang die op in mijn nieuwe kantoor. Voor het raam, zodat de mensen buiten ook weten dat dit bevrijd gebied is. Daarnaast een ingelijst schilderij van de Twin Towers met de tekst ‘God Bless America’. Jacques de Kadt aan de muur, en eraan Jesaja 5:20: ‘Wee hen die het kwade goed noemen en het goede kwaad, die van het duister licht maken en van licht duisternis, van bitter zoet en van zoet bitter.’

De fractie neemt zijn intrek op de plek waar eerst GroenLinks zat. Ook geen verkeerd gevoel. We zouden op die plaats de eerste fractie worden met eigen veiligheidsmaatregelen, en dus zitten we achter slot en grendel – afgescheiden van de rest. Omdat mijn kamer recht tegenover die van Geert ligt, zit zijn kleine legertje altijd precies bij de ingang van mijn kamer.

Als fractiesecretaris ben je verantwoordelijk voor allerlei regelzaken en ik zit in het presidium, het dagelijks bestuur van de Kamer. Maar als belangrijkste taak zie ik het om de fractieschappen bij elkaar te houden. Ik ben speciaal belast met discipline en elke week prijkt dat onderwerp op de agenda van de fractievergadering, meteen na de opening. Geert heeft mij *chief whip* gedoopt, een term uit het Britse Hogerhuis, waar ooit gestemd werd door in een gang links- of rechtsaf te slaan. De *chief whip*, de ‘chef zweep’, dient ervoor om te zorgen dat iedereen daadwerkelijk de goede kant op gaat.

Ik kom op het spoor van het oude meubilair van Frits Bolkestein. Dat staat ergens in een magazijn te verstoffen. Ik weet het naar Geerts nieuwe werkkamer overgebracht te krijgen. Jaren geleden zat hij als startend beleidsmedewerker te zweten aan gene zijde van dat bureau. Nu is het zijn beurt om zijn fractie vanaf die plek aan te sturen. Dat lijkt me wel mooi; de cirkel is rond.

Geert heeft het een en ander overgenomen van zijn oude leermeester. Bijvoorbeeld de losse manier van leidinggeven. Frits Bolkestein had een heldere politieke lijn, maar voor de invulling gaf hij grote vrijheid aan zijn fractieleden. Bolkesteins meest gebruikte zin was: ‘Het

lijkt me het best het voorstel van de woordvoerder te volgen.⁷² Dat geldt ook voor Geert. De portefeuillehouders in de fractie hebben enorme vrijheid. Op dinsdagochtend, tijdens de fractievergadering, stippelen we de lijnen uit. Meestal 'volgen we de woordvoerder', dus mag Dion zich uitleven op dierengebied, Raymond op justitie, et cetera. Omdat we elkaar graag de ruimte gunnen, duren die vergaderingen nooit zo heel lang. Meestal zijn wij op dinsdag de eerste fractie die in het restaurant achter de soep zit voor de lunch. De andere fracties zitten dan nog te vergaderen. 'Zal wel weer over ons gaan,' zeggen we dan.

Geert ontwikkelt zich tot een volwaardig fractieleider, iemand die het politieke spel tot in de finesses kent en als de beste de procedures van de Kamer beheerst. Plus, als oud-beleidsmedewerker volksgezondheid, sociale zekerheid en buitenland, is hij ook nog eens deskundig op veel terreinen. Zijn ervaring in de VVD-fractie zorgt ervoor dat we vanaf dag één een serieuze organisatie vormen. Dus hebben we altijd een financiële dekking voor onze plannen. Nooit zullen we geld twee keer uitgeven of ongedekte cheques presenteren. Bij de Algemene Beschouwingen komen we verschillende malen met een tegenbegroting. Het Centraal Planbureau zet er zijn stempel van goedkeuring op. Wat wij hebben bedacht, bleek nog te kloppen ook.

Fleur groeit achter de schermen uit tot een soort COO, de *chief operating officer* van de firma, de vicevoorzitter die veel van de dagelijkse zaken voor haar rekening neemt: Kamervragen, perscontacten, aanvragen van debatten, et cetera. Zelf word ik woordvoerder Onderwijs, Cultuur en Wetenschap. Aan het eind van de zittingsperiode komt daar nog een stuk Sociale Zaken bij. OCW is een breed onderwerp, van kinderopvang en homo-emancipatie tot hoger onderwijs. Ik ben het enige Kamerlid dat de hele portefeuille onder zijn hoede heeft. Dus mag ik me verzetten tegen nieuwerwetse fratsen als het Nieuwe Leren en het Competentiegerichte Onderwijs, waarbij kinderen 'zelfverantwoordelijk zijn voor hun onderwijs'. In de commissie-Dijsselbloem, die onderzoek doet naar dertig jaar onderwijsbeleid, kom ik erachter hoe slordig er is omgesprongen met het onderwijs.

Ik dien een motie in om kabinetsleden te verzoeken hun kinderen naar een zwarte school te sturen. Het lijkt me een gezond voorstel om de multicultimensen van de regering uit te nodigen hun idealen in de praktijk te brengen. Niet alleen onder werktijd, maar ook 's ochtends

tussen kwart over acht en halfnegen. Het komt mij op verwijten te staan van ‘racistische uitlatingen’ en ‘xenofobie’ (Pechtold).³ Ik kom op voor het Nederlands als voertaal op de universiteiten en probeer professor Buikhuisen te rehabiliteren. Hij werd eind jaren zeventig slachtoffer van linkse terreur omdat hij aan de Universiteit Leiden onderzoek wilde doen naar de aangeboren kant van criminaliteit. Dat was vloeken in de *Volkskrant-VPRO-Vrij Nederland-gezindte*, zeker tegen columnist Hugo Brandt Corstius en socioloog Kees Schuyt. Het kwam Buikhuisen te staan op (uiteraard) een spervuur aan nazivergelijkingen. Immers, mensen worden crimineel vanwege de slechtheid van het kapitalisme, was het linkse adagium. Buikhuisen laat vanuit zijn woonplaats in Spanje weten mijn actie te waarderen.

Ik stel voor meer straten te vernoemen naar verzetsstrijders en de Nederlandse vlag te plaatsen op alle scholen. Als cultuurwoordvoerder zet ik me, als eerste Kamerlid ooit, actief in tegen de kunstsubsidies. Ik opper, als cultuurwoordvoerder, het boek *De ondergang van Nederland* gratis te verspreiden op alle middelbare scholen. Het is literatuur en dus kunst. Het voorstel wordt niet aangenomen: 141 tegen 9.

Vriend en vijand moeten toegeven dat we het goed doen als fractie. Het aarzelende clubje dat november 2006 zijn opwachting maakte, komt zowaar goed in de wedstrijd. We bezoeken ijverig vrijwel alle debatten en missen geen stemming. We zijn een bijna-volcontinuufractie. Van ’s ochtends zeven tot ’s avonds elf zijn er altijd mensen bij ons in de weer. Maar het mooiste is: we houden onze poot stijf. Waar onze pseudo voorganger de LPF in no time opging in de Haagse consensus, blijven wij het onvervalst rechtse geluid vertolken.

Aanvankelijk is de houding tegenover ons: het zal wel overwaaien. Weer zo’n een populistische oprisping. Dat beeld wordt verbroken als Sietse Fritsma wordt afgehamerd door Kamervoorzitter Gerdi Verbeet als hij een debat over nationaliteiten aangrijpt om de dubbele nationaliteit van twee leden van het nieuwe kabinet ter sprake te brengen: Aboutaleb en Albayrak. Het is van het grootste belang dat aan de orde te stellen. In het geval van Albayrak betekent het bijvoorbeeld dat zij de Turkse wet moet gehoorzamen, terwijl ze wel in het Nederlandse kabinet zit.

Sietses opmerkingen en motie (‘geen dubbele paspoortenaren in het kabinet’) leiden tot een kleine rel in de plenaire zaal. Voorzitter Verbeet grijpt in. Ze dreigt Sietse het woord te ontnemen en schorst de

vergadering. De voorzitter verklaart de motie ‘buiten de orde’. Uiteraard brengen we de motie gewoon in stemming. Het Binnenhof staat weliswaar op zijn achterste benen, maar de meerderheid van ons volk is het mooi met óns eens.⁴

Sietse heeft geen vrolijke baan. Ik mag hem graag vergelijken met mensen die werken op de klantenservice van een kabelbedrijf of wielklemmen plaatsen voor Parkeerbeheer. In zijn commissie, Integratie, staat hij helemaal alleen (soms blijft er zelfs een stoel naast hem leeg) en kan hij vooral rekenen op veel gesis en afkeurend gehuil. Het is dus moeilijk voor hem om erdoorheen te komen. Als het gaat om situaties waarin allochtonen slachtoffer zijn (vijftien uitgehuwelijkte meisjes verdwenen), is de Kamer bereid in spoeddebat bij elkaar te komen. Bij allochtonen als dader (Marokkanen die de zoveelste importbruid naar Nederland halen, fraude met kinderbijslag door allochtonen) ligt dat gevoeliger. Dan kijken onze collega’s graag de andere kant op. Dat is maar stigmatiseren. De commissie Integratie van de Tweede Kamer wordt gedomineerd door mensen met een dubbel paspoort. Sietse is een van de weinige leden met één paspoort.

We gaan er vaak hard in. Shariasocialisten, knettergek, kopvodentaks – zoete broodjes bakken doen we vrij weinig. Er is ook niet zo veel reden de autistische elite te sparen. Die heeft alle kansen gehad zijn kop uit het zand te halen; van de waarschuwingen van vader en zoon Drees, van Bolkesteins woorden in een bushokje in Alma Ata tot Theo van Gogh die stierf in de Linnaeusstraat.

De kloofinzake de massa-immigratie is ook zichtbaar in het hoogste lichaam van onze democratie. Een frisse neus buiten de plenaire zaal levert voor mij bij dat soort debatten altijd de *reality check* die ik nodig heb. Tijdens een debat waar Geert Wilders voor rotte vis is uitgemaakt (‘racist!’, ‘abject!’) sluipt ik halverwege even uit mijn bankje en ga een gevulde koek kopen in het restaurant. Grote kans dat het personeel (Haags accent, gestampde pot) me even aan mijn mouw trekt en sist: ‘Geweldig wat jullie doen, en volhouden, hè.’ Daarna ga ik weer terug naar de plenaire zaal, waar de morele superioriteit van de boven ons gestelden hoogtij viert. Multiculti-elite versus de gewone man, zichtbaar gemaakt op de vierkante kilometer aan het Binnenhof.

Na een debat in de plenaire zaal (20 juni 2007) laat Diederik Samson (PvdA) bij Geert dit handgeschreven briefje bezorgen, dat die houding illustreert:

Geert, wat een volstrekt abjecte inbreng. Maar in tegenstelling tot wat je zelf bepleit, zal ik jouw onverdraagzaamheid wel tolereren.

Met weinig vreugde
Diederik

Het debat duurt tot laat in de nacht, maar wij blijven nog wat langer in touw om het door te sturen naar GeenStijl.

De grote beproeving voor ons als fractie: *Fitna*, de film die Geert maakt in avonduurtjes en in het weekend – met een sterrol voor de Koran, die hij zelf kocht op de markt in Oost-Jeruzalem. *All hell broke loose*. Het leidt tot een complete mobilisatie van de politiek correcte elites in binnen- en buitenland; het Handboek Janmaat op internationaal niveau.

In Geerts werkkamer verbazen we ons elke dag over wie zich nu weer in de discussie heeft gemengd over een film die nog niemand heeft gezien. Geert heeft zelf helemaal niets naar buiten gebracht over de film, maar anderen buitelen over elkaar heen om daarmee een klein onschuldig filmpje wereldbekendheid te geven. Het brengt een bizarre sfeer in Nederland tweeweg. Die lijkt zich, maandenlang, te manoeuvreren naar een climax. Uit de elites klinkt een spreekkoor op dat galmt: ‘Kruisig hem, kruisig hem.’ *Trouw*-columnist Ephimenco schrijft het zo:

Tegenover Geert Wilders staat een formidabele mobilisatie van politieke en maatschappelijke krachten. Ongeveer de hele regering en een overweldigende meerderheid van het parlement ziet hem niet zitten. Justitie volgt hem op de voet en de klachten die tegen hem zijn ingediend zijn talrijk. Culturele, religieuze en maatschappelijke organisaties hebben hem openlijk de oorlog verklaard. Maar ook individuen als beroemde advocaten, cabaretiers en andere persoonlijkheden. Om niets te zeggen van de krachten in islamitische landen, die er van dromen om de man aan stukken te scheuren. Er is niet veel nodig in dergelijke omstandigheden waar evenwicht en proportionaliteit zoek zijn, om in een lynchklimaat terecht te komen.

Het kwaad, zoals Doekle Terpstra het noemt, moet immers met alle middelen worden bestreden, en voor sommigen zelfs vernietigd. In deze ongezonde ambiance is vereist dat de pers het hoofd koel houdt, en afstand kan nemen van emoties en partijdigheid. Dit is steeds minder het geval.

De NOS is overgegaan tot manipulerende actiejournalistiek. Beelden van Wilders worden vertraagd in zwart-wit voorgeschoteld, soms met een gestrekte rechterarm, om zijn vermeende fascistische karakter te onderstrepen. Wanneer hebben we dit eerder gezien? Precies, in het voorjaar van 2002. Toen was het NOS-verslaggever Job Frieszo die het partijprogramma van Janmaats Centruumpartij liet zien om het verderfelijke karakter van Pim Fortuyn te onderstrepen. De afgelopen maanden krijg ik voortdurend de indruk dat ik in een remake ben beland van *De laatste dagen van Pim Fortuyn*, maar dan met een andere cast, en hopelijk met een minder tragische afloop voor de hoofdpersoon.⁵

Het kabinet laat zelfs door de landsadvocaat onderzoeken of Fitna van tevoren is te verbieden. Oud-minister Van den Broek wil een verbod van de film. 'Het is onbevredigend dat we eerst wachten totdat er doden zijn gevallen en daarna zien of we iets kunnen doen. Geweld moet voorkomen worden,' zegt de CDA'er. 'In Nederland is de vrijheid van meningsuiting praktisch onbeperkt. Maar we moeten niet stoer doen en zeggen: hier kan alles.'⁶ Kortom, de vrijheid kan best een tandje minder. Ook anderen bepleiten een verbod op het uitbrengen van Fitna.

Gaandeweg stijgt de spanning. Hele volksstammen spreken hun verontwaardiging uit over de film die nog niemand kent. Werkgeversvoorzitter Wientjes wil Geert Wilders persoonlijk financieel aansprakelijk stellen voor eventuele schade die het Nederlands bedrijfsleven zou oplopen. Wientjes: 'Ik weet niet hoe rijk Geert Wilders is, of hoe goed hij is verzekerd. Mocht er een boycot komen, dan zullen we onderzoeken of het mogelijk is of we Wilders aansprakelijk kunnen stellen.'⁷

Als we iedereen hebben gehad, komen ook de Verenigde Naties nog even in actie. Secretaris-generaal Ban Ki-moon veroordeelt de film. 'Er is geen rechtvaardiging voor het haatspreken of het aanzetten tot geweld. (...) De vrijheid van meningsuiting is niet waar het hier om gaat.' De Nederlandse ambassadeurs worden in staat van paraatheid gebracht. In Pakistan wordt de Nederlandse ambassadeur ontboden. Premier Balkenende overlegt over de film met president Sarkozy. Ook de EU maakt duidelijk in staat van dhimmitude te verkeren. In een verklaring stelt voorzitter Slovenië dat Fitna geen ander doel dient dan het 'aanwakkeren van haat'. Er komt een uitleveringsverzoek van Jordanië; Indonesië verklaart Geert tot persona non grata.

De ambassadeurs van de OIC, de organisatie van islamitische landen (stuk voor stuk modeldemocratieën), melden zich bij minister Verhagen van Buitenlandse Zaken en eisen een verbod. De Nederlandse politie, die niet altijd bekendstaat om zijn klantvriendelijkheid, vervaardigt zelfs voorgedrukte aangifteformulieren waar burgers hun mate van gekwettheid kunnen aankruisen.

Het beste illustreert cartoonist Tom Janssen in *Trouw* de paniek. Hij tekent de minister-president staande op een stoel die met een megafon moskeeën toespreekt. Zijn tekst: 'Islamieten aller landen!! Er komt een heel erg kwetsende film aan! Ik herhaal...' Dat is de reactie van de regering in een notendop. De discussie gaat over de islam, dus is voorzichtigheid geboden. Respect, noemen ze dat. Maar het is natuurlijk angst. De episode-Fitna bewijst dat de religie van vrede anders benaderd moet worden. Vaarwel, het sprookje van 'ach, het is maar een godsdienst en in elke godsdienst gebeurt wel eens wat'. Wie daar nog aan twijfelt, hoeft zich alleen maar af te vragen of al die voorzorgsmaatregelen ook getroffen waren als Fitna een film was geweest over Jehova's getuigen, of anglicanen.

Ayaan Hirsi Ali schrijft het zo:

Fitna heeft blootgelegd welk verontrustend beeld dit socio-christelijk kabinet heeft van moslims. Het beschouwt moslims als half-wilde beesten, een soort Bokito's die bij de geringste provocatie over het hek van de rede springen en wellustig de openbare orde verstoren. Ze kunnen alleen in toom worden gehouden door hen niet tegen te spreken, hun geen moeilijke vragen over hun godsdienst voor te leggen, hen naar de mond te praten, maar ondertussen allerlei noodplannen te treffen voorzien van complete draaiboeken, omdat er een film over hun heilige boek wordt gemaakt. Het is net als bij die gorilla, hij wordt achter hoge tralies in een dierentuin gezet en tevens over zijn kop geaaid. Respect heet dat dan, tegenover moslims. Wat zouden die daar zelf van vinden?⁸

Onze persoonlijke veiligheid wordt een issue. Elkaar steeds meer overschreeuwende mensen drijven de sfeer op naar hysterie die zich wel moet ontladen in iets bloedigs, lijkt het. Nationaal terrorismecoördinator Tjibbe Joustra komt bij ons in de fractievergadering uitleggen welke maatregelen genomen werden voor onze eigen persoonlijke veiligheid. Per dag voelen we de druk toenemen. Steeds

voegen nieuwe mensen zich in het koor van afkeuring en verontwaardiging, met steeds rauwere teksten. Er is een dynamiek ontstaan waarop wij nauwelijks nog invloed hebben.

Het kan de verkeerde kant op gaan. De film verboden, de partij voor de rechter, nog meer veiligheidsproblemen, een miljoenenclaim voor Geert: het is allemaal mogelijk. Op een avond spreken we de diverse scenario's nog eens door. De haat klotst over de dijken. Elke dag nieuwe dhimmiofmerkingen uit het capitulantendom. Misschien een moment om te gaan twifelen? Niet echt. Ik zal nooit vergeten hoe Geert zegt: 'Dit is precies waarvoor we hier zitten. Al houden we één zetel over, dit is nu eenmaal onze taak.'

Hij heeft helemaal gelijk. Die woorden vormen een illustratie van het bijzondere karakter van de Partij voor de Vrijheid. Natuurlijk hopen ook wij, net als alle andere partijen, het bij de verkiezingen goed te doen. Maar onze taak is ook een andere, namelijk het vertellen van het verhaal van de islam en de massa-immigratie om zo een tegenwicht te vormen voor de roze wensdromen die de boven ons gestelden ons voorhouden. Het openscheuren van de discussie is minstens zo belangrijk als het aantal zetels dat we halen. We zijn niet alleen politici, we zijn ook een beetje zendelingen.

Het is daarom altijd schitterend te zien hoe gewone burgers de boodschap oppakken. Na ons succes bij de Europese verkiezingen gaan actualiteitenrubrieken op zoek naar onze achterban in Volendam, waar we 40 procent van de stemmen behaalden. Een man op de markt zegt: 'Die islam is helemaal geen godsdienst. Het is uit op verovering.' Op een pvv-bijeenkomst in Drachten zegt iemand die net van de steiger komt: 'De linksen steunen de islam. Die wil dhimmi's van ons maken.' Het zijn momenten die veel goedmaken. Nederland gaat het steeds beter snappen.

Het uitbrengen van de film wordt nog een hele opgave. Steeds moet de lancering worden uitgesteld omdat het nergens mogelijk is het filmpje op een site te krijgen. Daardoor stijgt de spanning. In de pers wordt gesuggereerd dat dit onderdeel uitmaakt van een vileine precampagne ('Het Binnenhof wordt gegijzeld!'), maar in werkelijkheid worden achter de schermen hemel en aarde bewogen om het filmpje ergens geplaatst te krijgen. Sites als Network Solutions (dat overigens wel een filmpje van Hezbollah plaatste) en YouTube haken op het laatste moment af. Het startende LiveLeak wil wel. Maar ook dat moet, na

karrenvrachten bedreigingen, inbinden en het filmpje verwijderen – om het later weer terug te plaatsen.

Een première in Nieuwspoort of een ander zaaltje zit er niet in. Zaaleigenaren kijken de andere kant op of eisen dat wij de beveiliging zelf betalen. Een onmogelijke opgave. Daarom vindt *opening night* virtueel plaats, opnieuw een illustratie van hoe internet een emancipatie betekent van dissidente meningen. Het is een enorme opluchting als *Fitna* online gaat. Heel Nederland houdt zijn adem in. Wanneer zouden de rellen beginnen? Nog voor het late *NOS Journaal*, of *erna*?

Het valt reuze mee. Het enige incident in Nederland is een stelletje linkse kaalkopjes (nationaal socialisten) dat met een spandoek op het plein voor de Tweede Kamer staat met de tekst **WILDERS IS EEN ZIONIST**. Wij zien de belediging daarvan niet.

De film van 16 minuten wordt uiteindelijk gezien door tientallen miljoenen mensen. Het is zonder twijfel de meest bekeken film in de Nederlandse geschiedenis. Er zijn versies in tientallen talen, tot het Koreaans en Koerdisch aan toe. De invloed is enorm; er is geen Nederlands boek of artikel dat een grotere impact heeft gehad. Het vormt een mijlpaal in de vrijheid van meningsuiting. Nog elke dag komen reacties binnen. Over honderd jaar zullen mensen zich Geert Wilders herinneren als iemand die de morele helderheid had de waarheid te vertellen die verteld moest worden. De omringende acteurs zijn dan allang vergeten, of worden genoemd in één adem met anderen in de geschiedenis die de vrijheid de rug toekeerden toen het erop aan kwam.

In de lente van 2009 vinden kort na elkaar drie gebeurtenissen plaats die opnieuw volop rimpelingen veroorzaken in de poldervijver. Het zijn de aankondiging van het proces tegen Geert, zijn tocht naar Londen, en het opstappen van de PvdV uit de plenaire zaal van de Tweede Kamer.

Het proces komt van links. Voormalig PvdA-politicus (nu D66) Els Lucas is een van de initiatiefnemers. In de rechtszaal op de eerste zittingsdag zit zij nabij Mohammed Rabbæ (GroenLinks) en René Danden (GroenLinks). De verslaggeefster van *de Volkskrant* zoent uiterst hartelijk de advocaat van Nederland Bekent Kleur. Frits Abrahams (NRC) en Felix Rottenberg (PvdA/VARA) praten gezellig bij. Het is ouwe-jongens-krentenbrood in de linkse kerk. Het dissidente geluid moet gesmoord. Tal van helden van het vrije woord, zoals Jörgen Ray-

mann van de staatsomroep en Sjeich Fawaz Jneid van de Haagse As-Soennahmoskee (die Theo van Gogh vervloekte enkele weken voor de moord),⁹ eisen dat een politicus zich verantwoordt voor de strafrechter, een unieke situatie. In alle vroegte demonstrenen honderden sympathisanten voor wie vrijheid wel belangrijk is. Ik bedenk het spandoek **ONZE VRIJHEID WORDT RITUEEL GESLACHT**.

Een eenvoudige afspraak om Fitna te tonen in het Engelse Hogerhuis loopt uit op een enorme rel. Een EU-lid dat een parlementariër weigert uit een ander Europees land. Geen geringe zaak. Een vliegtuig vol journalisten vliegt met hem mee als Geert toch gaat. Niemand heeft om enige journalistieke aandacht gevraagd, maar toch staan ze in de rij om mee te mogen. Daarmee geven ze een zee aan publiciteit aan die verschrikkelijke Wilders en dat zit ze niet lekker. Een fragment van een bericht dat verschijnt in *de Volkskrant* onder de kop ‘Met frisse tegenzin, maar toch: iedereen mee met circus Wilders’:

Vandaar dat hij donderdag in een vliegtuig naar Londen zat, met achter hem zeker vijftig journalisten. Teletekst volgde hem op de voet. Wilders opgestegen. Wilders geland. Vanaf Heathrow werd live verslag gedaan in zeker vier talen. Wilders in hokje. Wilders nog steeds in hokje. Na een halfuurtje begonnen de journalisten elkaar maar te interviewen. Was dit nou Circus Wilders, met Geert als briljante dompteur? ‘Nee,’ bezwoer de pvv-leider. ‘Dit was géén berekening. Ik kreeg dinsdag tijdens het vragenuurtje dat laffe briefje van die Britse ambassadeur. Ik heb me diezelfde seconde omgedraaid naar partijgenoot Bosma en gezegd: ik ga tóch. Het lijkt misschien of ik met de golven meega en dan het maximale eruit probeer te halen. Maar ik zie mezelf toch echt meer als degene die de golven zelf creëert, dan dat ik erop meebeveeg. Dat bevel tot vervolging van het hof overkwam me. Dit overkwam me ook. Ik heb dit zeer zeker niet gewild.’¹⁰

Op Schiphol geeft Geert een persconferentie over zijn zojuist ontvangen boardingpass. Tientallen journalisten volgen dit breaking news. De aankomst van het vliegtuig van Geert is rechtstreeks te zien op Sky News, miljoenen mensen moeten het gezien hebben. Ik ben de hele dag in touw om sympathisanten van over de hele wereld op de hoogte te houden. Even na twaalven kan ik de aankomst op Heathrow doorsms’en naar sympathisanten in de vs en Australië met de woorden: ‘The eagle has landed.’

Ik denk even terug aan onze eenzame lange rit na afloop van onze persconferentie in Den Bosch, waar we indertijd onze economische plannen presenteerden. Toen was er een stuk minder belangstelling.

Er zijn meer incidenten waar we niet om vragen. Het demonstratief verlaten door onze fractie van de plenaire zaal op 26 maart 2009 (na de opmerking van CDA-fractieleider Van Geel dat de uitkomst van het debat toch al vaststond), betekent voor mij als parlementariër een klein dieptepunt. Aansluitend vindt een stemming plaats, die wij dus missen. Een aantal moties die ik heb ingediend, worden verworpen. Dat is op zich niets nieuws. Maar zonder PVV-fractie zijn er in het geheel geen voorstemmers voor de 'moties-Bosma'. Nul stemmen voor een motie: een parlementair unicum.

Intussen is er nog iets gebeurd. Macht hebben we niet, als kleine partij. Moties van ons worden vaak verworpen, 141 tegen 9. Maar invloed is er des te meer. We trekken het centrum van de politiek naar rechts en brengen het gezond verstand terug in veel dossiers. Zou het neef-nichthuwelijk verboden zijn zonder de PVV? Zou de sekseapartheid bij inburgeringscursussen zonder ons ook onder vuur liggen? De Antillen? De staatsomroep?

Eigenlijk doen wij iets heel simpels: het vertellen van de waarheid die iedereen in Nederland al kent, behalve de bevolking van de kaasstolp aan het Binnenhof. Belangrijke dossiers als de kunstsubsidies, veiligheid, kernenergie, ontwikkelingshulp komen ineens in beweging. Informeel zeggen steeds meer politici van andere partijen het eens te zijn met onze standpunten inzake de klimaattheorieën van Gore of de massa-immigratie. Bij het CDA durven ze ineens Europese verdragen ter discussie te stellen die onze vrijheid op immigratiegebied beperken. Multiculti-integratiewoordvoerder Van Toorenburg raakt haar portefeuille kwijt ten faveure van een harder geluid. Veiligheidswoordvoerders komen hoog op de lijst van verschillende partijen bij de Kamerverkiezingen. Het beeld dat ik vaak voor ogen krijg, is dat van een mooi uitgevoerde aanval in het voetbal, waarbij een spits countert en daardoor het hele middenveld naar rechts trekt, achter die counterende spits aan. Die spits, dat zijn wij.

Maar inspirerender dan wat we ooit in de Kamer kunnen bereiken, is wat we opbouwen in de harten van veel Nederlanders. Elke maand hebben we ergens een bijeenkomst in het land. Daar is perfect zichtbaar hoe onze achterban eruit ziet: hardwerkende burgers, nette men-

sen, kwaliteitspubliek dat de goede zaak ondersteunt. Het zijn schilders die net hun overall hebben uitgedaan, salesmensen en ondernemers. We zijn een volkspartij geworden. Steeds meer allochtonen sluiten zich aan. In Den Haag bijvoorbeeld groeit onze aanhang onder Hindoestanen die er genoeg van hebben dat hun tempel steeds vernield wordt. Maar ook kopten, Aramezen, Armeniërs en Grieks-Cyprioten weten ons te vinden. Zij hebben hun land van oorsprong vernietigd zien worden en dat willen ze niet met hun tweede vaderland zien gebeuren.

We vestigen ons definitief met de verkiezingen voor het Europees Parlement. De poenige campagnes laten we aan de concurrentie. Ik moet het als campagneleider doen met een paar duizend euro, voornamelijk te besteden aan posters en pamfletten die worden verspreid door onze duizenden vrijwilligers in het land. We hebben de laatste maanden gewerkt om een landelijk netwerk op te bouwen van mensen die voor ons de handen uit de mouwen willen steken. Dat kleine legertje blijkt zijn gewicht in goud waard. Andere partijen moeten dieper in hun reserves tasten. De SP geeft een miljoen euro uit, maar het brengt de partij de grootste verkiezingsnederlaag uit haar geschiedenis. Ook het megabudget van het CDA, onder andere besteed aan een heteluchtballon met daarop het gezicht van Jan Peter Balkenende, levert het laagste percentage tot dan toe op. De PvdA zet haar zesde keus in als lijsttrekker – Thijs Berman grijpt de campagne aan om reclame te maken voor de EU. Een strategische zet die door deze campagneleider bijzonder op prijs wordt gesteld.

Voor ons is het een spannende exercitie. Niet zozeer vanwege de uitkomst, maar omdat het de eerste keer is dat we buiten de Kamer meedoen aan verkiezingen. Dat is een belangrijke stap voor onze organisatie; een misstap kan hard aankomen.

We zetten Barry Madlener, een ervaren politicus, in als lijsttrekker. Hij is iemand aan wie niemand een hekel kan hebben, een aimabele jongen. Zijn vertrek zal een verlies voor de fractie betekenen, maar de Brusselse operatie is te belangrijk om in zee te gaan met een nieuwkomer. Het blijkt een gouden greep. Barry voert losjes campagne, blijkt over een enorme feitenkennis te beschikken en doet ontspannen mee aan de debatten. In het laatste tv-debat herinnert hij Hans van Baalen fijntjes aan Bulgaarse en Roemeense onderscheidingen die de VVD'er heeft gekregen om die landen de EU binnen te loodsen. Het publiek

roept Barry uit tot winnaar. Oud-PvdA-politicus en VU-politicoloog André Krouwel zegt een paar weken voor de verkiezingen nog dat we nooit de grootste partij zullen worden. ('Veel mensen die in de peilingen zeggen dat ze op Wilders stemmen blijven op de dag van de verkiezingen thuis. Daarom kun je van het zetelaantal in de peilingen zo een derde aftrekken.'¹¹) Maar ook dit linkse wensdromen botst met de harde realiteit. Samen met het CDA worden we de grootste in Brussel: vijf zetels.

20 Frequent flyer miles

‘Wie is de belangrijkste Europeaan van dit moment? Ik nomineer de Nederlandse politicus Geert Wilders. Ik doe dat omdat hij het best gekwalificeerd is om de islamitische uitdaging te trotseren die het continent momenteel ondergaat. Hij heeft het potentieel uit te groeien tot een figuur van historisch belang op wereldschaal.’

DR. DANIEL PIPES, ISLAMKENNER¹

De ochtend na de verkiezingen voor het Europees Parlement ligt het land nog na te trillen van onze overwinning. Maar voordat Nederland de krant van de deurmat heeft geraapt, is Geert alweer onderweg naar Los Angeles voor de zoveelste buitenlandse speech. Met drie uurtjes slaap vliegt hij naar Amerika. Zendingen moeten overal actief zijn.

Ook buiten onze grenzen ondergaan we de eeuwige veiligheidsnachtmerrie. Meevliegende bewakers, speurhonden – met een goede neus voor bommen – in de trein tussen New York en Washington, procedures voor het invoeren van wapens aan de grens, extra hotelkamers van waaruit beveiligers de boel in de gaten houden, gepantserde auto’s die van Nederland naar Kopenhagen moeten worden gereden omdat Denemarken er maar twee heeft, en die worden al gebruikt door de koningin en de minister-president.

Het hoort er allemaal bij. Soms krijgt het gênante trekjes. Zoals ons bezoek aan Rome voor het in ontvangst nemen van de Oriana Fal-laciprijs. Een onderscheiding vernoemd naar deze schrijfster kan natuurlijk niet worden geweigerd, dus vliegen we naar Rome. Daar worden we opgewacht door een kleine armee aan politie en diverse krijgsmachtonderdelen. Een stoet van een stuk of tien politiewagens begeleidt ons door de Romeinse ochtendspits. Dit met een gangetje van een kilometer of honderd. Die snelheid kan alleen gehaald worden door de motorpolitie die ons voorgaat en met schopbewegingen richting andere weggebruikers het gehele verkeer tot stilstand dwingt.

Aangekomen bij het hotel blijkt de gehele straat (om de hoek van

het Colosseum) afgezet en staan er een stuk of honderd zwaargewapende agenten en soldaten op ons te wachten.

Nog een record wordt gebroken als we in de lobby zitten te anti-chambrenen en Geert even naar het toilet moet. Iemand van de DKDB telt het zelf: in totaal 35 man staat op om Geert te begeleiden naar de wc – een goedbeschermd plasje. Een wandelingetje door het centrum – even de benen strekken – betekent dat het hele circus weer in beweging komt. Begeleid door langzaam rijdende politiewagens en met voor en achter ons dozijnen agenten met machinegeweren gaan we even een koffietje doen. Elke beweging wordt intussen doorgegeven aan het zenuwcentrum, zodat niets onopgemerkt blijft. Tussen de uniformen door zien we zowaar iets van het oude centrum. Rome is een mooie stad.

Op Capitol Hill in Washington zorgen we voor zware commotie door een halfuur vroeger dan aangekondigd te arriveren voor gesprekken met leden van het Congres. Omdat we netjes melden gewappend te zijn, staat in no time heel Capitol Hill vol met zenuwachtige mannen met kogelvrije vesten en machinegeweren, klaar voor high noon.

We spreken er bijvoorbeeld met *Congressman* Tom Tancredo, iemand die het gevaar van de islam begrijpt. De staf van Tancredo ontvangt ons met alle eer. De stafchef vermeldt nog dat ze na het uitkomen van *Fitna* hebben geprobeerd contact te zoeken om waardering voor de film uit te spreken, maar hun telefoontje had slechts lacherigheid opgeleverd aan de andere kant van de lijn. Ze hadden toch het juiste nummer gedraaid: de Tweede Kamer, in Amsterdam, en gevraagd naar Geert Wilders. Ik kan ze uitleggen dat ze waarschijnlijk de gelijknamige coffeeshop aan de lijn hadden gehad. Onze conservatieve vrienden hadden rechtstreeks contact met Sodom en Gomorra.

Gaandeweg beginnen ook journalisten in de vs ons geluid te kennen. Dus maakt Geert bij zo'n bezoek zijn opwachting op de redactie van de opiniepagina van *The Wall Street Journal* en verschijnt hij op CNN of Fox News. Mooi is nu ook dat het anti-jihadgeluid in de volle breedte gehoord wordt in het Amerikaanse politieke spectrum. Juist liberals (progressievelingen) zijn steeds meer bereid te luisteren naar informatie over de schaduwzijde van de *religion of peace*. Die zien nu ook dat oude linkse idealen als gelijkheid tussen man en vrouw of homo-emancipatie of mensenrechten worden uitgehold door de opkomst

van een ideologie die er heel anders over denkt.

Zo'n buitenlands bezoek betekent vaak het weerzien van oude vrienden. De internationale anti-jihadbeweging vormt een kleine club die in steeds wisselende samenstellingen bij elkaar komt. Het doet mij soms denken aan jazzmusici die elkaar ontmoeten op festivals over de hele wereld. Een uitstapje dat we graag maken, is naar Koppenhagen, naar onze medestanders van de Deense Volkspartij, geleid door de geweldige Pia Kjærsgaard, de voormalige verpleegster die de DF van de grond af aan opbouwde tot een partij die bij elke verkiezing groeit en een minderheidsregering gedooft. De Deense regering voert haar beleid uit. Dat betekent bijvoorbeeld dat de immigratiesluisen vrijwel dicht zijn. Voorbeeld: importbruiden moeten uitleggen waarom hun huwelijk zo nodig in Denemarken moet plaatsvinden. Als ze zoveel van elkaar houden, waarom dan niet lekker in Marokko? De patriottische maatregelen van de Denen maken duidelijk dat massa-immigratie een keuze is, en niet het gevolg van een onafwendbare natuurramp. Denemarken heeft de lessen van Drees geleerd; het heeft een opt-out bedongen voor vreemdelingenbeleid bij de EU. Zij wel, wij niet. Het is dit gedoogmodel dat we jarenlang volgden en waarvan we steeds meer gingen denken: waarom niet in Nederland?

Er is nog een reden jaloers te zijn op Pia. Haar partij groeit in een samenleving waar het niveau van de discussie lichtjaren voorloopt op die in Nederland. Waar in ons land NRC-onnozelen uitmunten in 'nazi, nazi'-gekrijs, wordt in het volwassen Denemarken het verwijt extreem rechts helemaal niet meer gehoord. Het anti-islamgeluid is een geaccepteerde positie, en wordt daar niet gezien als een extremistische aberratie.

Pia schrijft een artikel over een ontmoeting die wij met haar hadden in het pretpark Tivoli:

Op een warme zomerdag dit jaar ontmoette ik in Tivoli de Nederlandse politicus Geert Wilders. Het is op zich niet ongebruikelijk dat ik politici tref, ook niet uit andere landen. Maar wat deze ontmoeting interessant en gedenkwaardig maakte, was dat alle anderen – vanaf onze premier (destijds: Rasmussen) en de politici daaronder – het erover eens waren om deze ene Nederlander te veroordelen.

Neem afstand van hem, weiger naar hem te luisteren of om zijn islamfilm *Fitna* te bekijken. En, alles samenvattend, om hem en zijn Vrijheidspartij op een tamelijk hooghartige en gemene wijze af te maken.

Geert Wilders toonde zich een voortreffelijke politicus, een nadenkend en begaafd persoon. We ontbeten en spraken over politiek, over waarden, over onze landen – en maakten een tochtje in Tivoli.

Ik geef graag toe dat hij indruk op me maakte, zowel zakelijk als persoonlijk. Het is een man die met ongelooflijk grote persoonlijke gevolgen zijn mening heeft geuit, met woorden heeft gestreden voor zijn standpunten en voor zijn land. Al meerdere jaren moet hij elke nacht verhuizen, en overnachten in kazernes en gevangenissen. Omdat hij een mening heeft, omdat hij de frustratie en zorg van veel Nederlanders een stem geeft. En omdat Nederland onaangename ervaringen heeft met politieke moorden. In het bijzonder op islamcritici. Wilders heeft elke dag zes lijfwachten om zich heen. Hij vertelde mij – in alle bescheidenheid, zonder te klagen en zonder bitterheid – dat het, met het leven dat hij gedwongen is te leven, dan maar het beste is dat hij geen kinderen heeft. Het maakte indruk op mij dat het in het jaar 2008 zo kan zijn dat gewone, door het volk gekozen en democratisch gezinde politici in vrije landen op zulke wijze aan haat kunnen worden uitgeleverd.²

Later die dag spreken we Kurt Westergaard, de cartoonist die de toernooi heeft gewekt na het maken van drie tekeningen. Westergaard oogt als een wat slordige grootvader, die nu ongewild in een internationale maalstroom terecht is gekomen. De aanwezigheid van een ploeg bewakers illustreert dat. Twee tafeltjes verderop zit zijn dochter met een gespannen en ongeruste blik in de ogen. Dit is niet zoals zij zich de gouden jaren van opa had voorgesteld.

Dat die angst niet ongegrond is, blijkt in januari 2010 als Westergaard ternauwernood een aanslag overleeft. Hij weet zijn *safe room* in te vluchten en ontsnapt aan de bijl. Zijn vijfjarige kleindochter blijft ternauwernood ongedeerd. Een maand later is het de beurt aan Pia Kjærsgaard. Ook zij blijkt op de hitlist te staan van een jihadistische organisatie. Vijf moslimimmigranten worden aangehouden.³

Veel van Geerts toespraken vinden hun weg naar onverwachte taalgebieden. Een speech voor een bijeenkomst in het Four Seasons in New York werd besproken en ontleed op een bijeenkomst van alle Israëli-sche ambassadeurs in Jeruzalem. De toespraak in het Engelse Hogerhuis is in dertig talen vertaald, waaronder het Fins en het Albanees – en ook in het Welsh. Als Geert vertelt dat-ie blij is dat hij dit keer meer van Londen ziet dan alleen het detentiecentrum op vliegveld Heathrow,

klinkt dat in Wales als: ‘Diolch. Mae’n braf bod yn ôl yn Llundain. Ac mae’n braf mai’r tro hwn cefais gyfle i weld mwy o’r ddinas ryfeddol hon na ddim ond y ganolfan gadw ym Maes Awyr Heathrow.’⁴

Toch weer een opsteker.

De Partij voor de Vrijheid is de meest internationaal georiënteerde partij van Nederland. Sterker nog, Geert Wilders is uitgegroeid tot hét internationale symbool in de strijd tegen jihad en sharia. Zijn foto prijkt op veel anti-jihadsites en hij is een internationaal veelgevraagd spreker. Er zijn zondagen dat er in tienduizenden kerken in India voor hem wordt gebeden. De Partij voor de Vrijheid heeft zelfs als enige Nederlandse politieke partij twee Engelstalige websites. Niet slecht voor een partij die soms wordt weggezet als een club nationalisten en xenofoben die zich ‘willen verschuilen achter de dijken’ of ‘bang zijn voor de buitenwereld’.

Meestal gaan we na zo’n uitstapje met het laatste vliegtuig van maandag terug naar Nederland, om dinsdagochtend weer fris en fruitig in de fractievergadering te zitten. Nog steeds geldt de wet van Geert: bij stemmingen zult gij aanwezig zijn.

21 Links wint de Europacup

*‘De komst van de multiculturele samenleving is systematisch begeleid door overheidspropaganda die nare feiten ontkende of verdraaide. Veruit de ake-
ligste kant van onze Brave New World is die wijdverbreide leugenachtig-
heid, de meedogenloze clichés uit een nieuwspraak waarin verpaupering
verrijking heet, hoge werkloosheid een onontbeerlijke bijdrage aan onze
economie, en beleidskeuzen historische onvermijdelijkheden worden ge-
noemd.’*

HENDRIK JAN SCHOO¹

Toen ik in Amerika studeerde, kon ik vaststellen hoe in de academi-
sche wereld het multiculturalisme wild om zich heen sloeg. Onver-
wachte gebieden worden het strijdtoneel, zoals taal en geschiedenis.
In Nederland gaat het bij de introductie van het multiculturele experi-
ment niet anders. Ook in multiculti-Nederland is taal een manier om
het denken te beïnvloeden. Door het gebruik van woorden en termen
en het kaderen van begrippen wordt ons de denkwereld van de multi-
culturalistische elite opgedrongen. Het proces van massa-immigratie
wordt steeds gepresenteerd als een verrijking, dan wel een onvermij-
delijk iets. Ons wordt geleerd de massa-immigratie en de islamise-
ring te vatten met positieve associaties.

Er is inmiddels een hele woordenlijst samen te stellen van politiek
correct taalgebruik. Woorden als diversiteit, duurzaamheid, islamo-
fobie, Nieuwe Nederlanders, fundamentalisme, islamisme, brug-
genbouwer, solidariteit. Het zijn allemaal de codewoorden van de
multiculturele heilstaat. Ze betekenen over het algemeen niets of ver-
hullen de wens de feiten te vermijden. In het multiculturele woorden-
boek wordt een probleemwijk een ‘krachtwijk’. Wie zegt: ‘Nederland
is een open en internationaal georiënteerd land’, bedoelt meestal: ‘de
deur moet open blijven’. Polygamie heet voortaan een ‘gevarieerde fa-
milieband’. Als er sprake is van veel allochtonen, heet dat ‘diversiteit’,
een term die suggereert dat zonder allochtonen de mensen allemaal
hetzelfde zijn.

Het meest succesvol is het woord 'integratie'. Dit woord is volledig geaccepteerd en synoniem geworden met alles wat het gevolg is van de massa-immigratie. Een gouden greep. Gevolg: alles wat allochtonen doen vindt plaats in het kader van de 'integratie'. Daarmee is de elite erin geslaagd het grote einddoel als iets vaststaands te formuleren. We moeten alle incidenten begrijpen in het kader van de rooskleurige eindsituatie: integratie. Wat 'integratie' eigenlijk betekent, weet niemand. Waren bijvoorbeeld Mohammed A. en Mohammed B. (respectievelijk Atta en Bouyeri) ook geïntegreerd toen zij ter jihad gingen? Atta was de zoon van de rijkste advocaat van Caïro, terwijl Bouyeri een hbo-student was.

Inmiddels gaat een aantal woorden met pensioen. 'Multiculturalisten' noemen zich tegenwoordig liever 'kosmopolieten' of 'vrijzinnigen'. De term 'grootstedelijke problemen' zal verdwijnen, nu de multikulproblemen zich inmiddels uitstrekken tot Gouda, Ede en Roermond. Ook het woord 'allochtoon' heeft zijn langste tijd gehad. Het werd gelanceerd door de Wetenschappelijke Raad voor het Regeeringsbeleid, ter vervanging van woorden die een te negatieve bijklank hadden gekregen, zoals 'buitenlander'.

Alternatieven zijn er nog niet echt. De Partij van de Arbeid heeft zelf inmiddels gekozen voor 'Nieuwe Nederlander', ook al een *happy-go-lucky*-term die duidelijk moet maken dat er weliswaar hier en daar wat probleempjes zijn, maar dat de voormalige allochtoon als zijnde 'Nieuwe Nederlander' inmiddels op weg is naar zijn 'integratie'.

Ook 'provocatie' heeft een andere betekenis in het Hollandistaanees woordenboek. 'Provocatie' gaat steeds meer betekenen: 'dat waar mohammedanen wellicht aanstoot aan nemen'. Als Ayaan Hirsi Ali en Theo van Gogh bekendmaken met een film te komen – dat werd *Submission* – kopt NRC Handelsblad: 'Nieuwe provocatie Ayaan Hirsi Ali'.² Wat vroeger het gebruikmaken van vrijheid van meningsuiting betekende, heet nu een 'provocatie'.

Behalve taal is ook geschiedenis een strijdperk geworden. Multiculturalisten grijpen het verleden aan om hun gelijk te halen. Ronald Plasterk prijst als minister van Cultuur massa-immigratie aan, verwijzend naar de bijdrage van de vluchtelingen uit Antwerpen in de zestiende eeuw. Of hij stelt dat Sinterklaas een Turk is.

Ook de versie van de slavernij zoals die op onze scholen onderwezen wordt, getuigt in wezen van historisch photoshopen. Het

verzwijgt de slavernij die Nederlanders en andere Europeanen eeuwenlang ondergingen, zuchtend onder islamitische heerschappij. Er verdwenen bijvoorbeeld duizenden zeevaarders naar de slavenmarkten in Barbarije, het huidige Marokko, dit door toedoen van de ‘rifpiraten’.

Staatssecretaris van Volksgezondheid Jet Bussemaker (PvdA) zegt in mei 2008 dat de pedagogische opleidingen meer aandacht moeten schenken aan de rol die Marokkanen speelden bij de bevrijding van Nederland. Ik word in een krant geciteerd met de opmerking: ‘De rol van allochtonen tijdens de oorlog is te verwaarlozen. Maar de PvdA wil die rol nu opkloppen om haar islamitische achterban te paaien.’ Ik doop het ‘multiculturele geschiedvervalsing’.³

Ook minister Hirsch Ballin doet aan historisch photoshoppen. Hij haalt de mohammedaanse bezetting van Spanje aan als een hoogtepunt uit de beschaving. Op 25 januari 2010 zegt hij, in een rede voor de koningin en een groot aantal moslimleiders: ‘Wie zich dit realiseert en beseft dat in de gouden eeuwen van Andalusië, el-Andalus, naast moslims joden en christenen zoveel vrijheid genoten dat zich daar de meest betekenisvolle culturele, wijsgerige en wetenschappelijke interacties van de Middeleeuwen plaatsvonden, zal niet willen meedoen met een onverdraagzame schuldtoewijzing aan “de islam”.’

Was het islamitische Andalusië echt zo’n pretje? Zeven eeuwen, tot de ‘reconquista’ van 1492, was een groot deel van Spanje in handen van de moslims. Het openlijk belijden van (andere) godsdiensten buiten de islam werd vrijwel overal aan banden gelegd. Nieuwe kerken of synagogen mochten niet worden gebouwd. Kerkklokken moesten zwijgen, evangeliseren was verboden en alle niet-christenen moest de beschermbelasting betalen, de djizya. Ook moesten joden en christenen afwijkende kleding dragen. Blijkbaar een wenkend perspectief.

Maar nergens is het misbruik van de geschiedenis zo grof als in de manier waarop de Tweede Wereldoorlog wordt ingezet voor het multiculturele experiment. Wie in Nederland rechts is, draagt de erfzonde met zich mee. Hij zal constant in de verdediging moeten verkeren. ‘Rechts’ is immers de helft van het woord ‘extreem rechts’. En extreem rechts, dat betekent ‘nationaal socialistisch’. Wie links is, staat aan de kant van de progressieve vrijheid, wie rechts is, is al half op weg naar Auschwitz. Het voor nazi uitmaken van mensen die kritisch staan tegenover de massa-immigratie, is de macht der gewoon-

te. ‘De oorlog’ is het exclusieve bezit van de linkse kerk. Geen uitzending van Pauw & Witteman, geen partijcongres van GroenLinks of editie van NRC Handelsblad is compleet zonder link tussen de Tweede Wereldoorlog en de Partij voor de Vrijheid. Links draagt de Tweede Wereldoorlog rond zoals een elftal dat doet met een zojuist gewonnen Europacup. De nazitijd is hét bewijs van hun gelijk. Harry Mulisch schrijft (refererend aan zijn reportageserie over de berechting van de oorlogsmisdadiger in Jeruzalem): ‘Van Eichmann heb ik geleerd, waartoe rechts leidt.’⁴

De *reductio ad Hitlerum* (de term komt van Leo Strauss) geldt voor vrijwel iedereen die de massa-immigratie ter discussie stelt. Commentator Willem Breedveld van Trouw beschuldigt Frits Bolkestein op 26 augustus 1992 van ‘schrijftafeldiscriminatie’, een duidelijke referentie aan Adolf Eichmann, de *Schreibtischmörder*.⁵ Breedveld is oud-medewerker van premier Joop den Uyl, in 2002 lid van een werkgroep van de Wiardi Beckman Stichting, een PvdA-club.⁶ Ook Volkskrant-columnist Anet Bleich haalt graag de Shoah erbij. ‘De klacht over een door “hullie” slecht onderhouden trappenhuis en de gaskamer zijn twee uitersten van één racistisch universum.’⁷

GroenLinks-aanvoerder Mohammed Rabbae noemt Bolkestein in 1988 ‘racistisch’. Zijn misdaad: Bolkestein stelde dat immigranten de Nederlandse taal moeten leren.⁸ Van Thijn houdt bij de installatie van een CP-raadslid een emotionele rede waarin hij een vergelijking trekt met de NSB. Ook de mensen van de Februaristaking blijken met terugwerkende kracht te hebben gestaakt voor de multikul: ‘Amsterdam, waar antiracisme allereerste prioriteit was en is. Amsterdam, stad van de Februaristaking, Amsterdam, pluriforme multiculturele samenleving.’

Ook Pim Fortuyn wordt getrakteerd op een tapijtbombardement aan Hitler-vergelijkingen. Enige kwalificaties: ‘de Mussolini van de 21ste eeuw’ (columnist Jan Blokker in *de Volkskrant*), ‘type-Mussolini’ (Bas Eenhoorn, voorzitter VVD), ‘Fortuyn maakt de weg vrij voor ongeremde discriminatie’ (Ad Melkert, PvdA), ‘dit is extreem rechts’ (Paul Rosenmöller, GroenLinks), ‘het Achterhuis, Anne Frank’ (Thom de Graaf, D66), ‘extreem rechts’ (Els Kuijper, lijsttrekker PvdA Rotterdam), ‘je voelt de beklemming van het antisemitisme in de jaren dertig’ (Marcel van Dam), ‘het Führerprincipe’ (Jaap van Ginneken, politiek psycholoog), ‘in wezen geen democraat’ (Kees Lunshof, commentator *De Telegraaf*), ‘de jaren dertig van de vorige eeuw’ (Redmar Kooistra,

commentator *Algemeen Dagblad*), ‘xenofobe revolte’ (René Cuperus, Wiardi Beckman Stichting, PvdA), ‘voor het laatst in de jaren dertig’ (Hans Kombrink, PvdA), ‘Poldermussolini’ (Manuel Kneepkens, Stadspartij Rotterdam), ‘de intelligentie van Adolf Hitler en de charme van Heinrich Himmler’ (journalist Matty Verkamman in *Trouw*), ‘zes-tig jaar na dato’ (hoofredactie *NRC Handelsblad*), ‘xenofobie’ (Anet Bleich, *de Volkskrant*).⁹

Volkert van der Graaf, de moordenaar van Pim Fortuyn, verschijnt met een persmapje bij de rechtbank. Daarin zitten de columns van onder anderen Jan Blokker, Matty Verkamman en Marcel van Dam.¹⁰ Deze actievoerder gaat mede over tot zijn daad vanwege de Hitler-connotatie. Onmiddellijk na zijn arrestatie zegt hij in zijn schaarse verklaringen: ‘(Fortuyn) drijft op onvrede die er heerst maar probeert mijns inziens niet echte oplossingen aan te dragen. Wat dat betreft is er een parallel met de jaren dertig van de vorige eeuw.’¹¹

Ayaan Hirsi Ali ondergaat hetzelfde lot. Jacques Wallage stuurt 15 december 2003 als burgemeester van Groningen een brief aan Jozias van Aartsen, de fractieleider van de VVD. Daarin bekritiseert hij VVD-Kamerlid Ayaan Hirsi Ali en legt een verband met de jodenvervolg-ing. ‘De onverdraagzaamheid jegens islamieten in ons land die Ayaan Hirsi Ali verspreidt is onverdragelijk en zou dat ook voor jou moeten zijn. (...) In de synagoge van de vernietigde joodse gemeenschap in Groningen heb ik erop gewezen dat onverdraagzaamheid alleen maar meer agressie oproept en uiteindelijk de oorzaak van geweld zal zijn.’¹²

Maar de beerput gaat pas echt open voor Geert Wilders. Elsbeth Etty associeert hem in *NRC Handelsblad* met de lijfspreuk van de Waffen-SS ‘Unsere Ehre heisst Treue’.¹³ CDA-ideoloog Anton Zijderveld linkt de PVV met de NSB. Hij zegt te willen waarschuwen voor wat hij noemt ‘het populisme en de islamofobie van Geert Wilders’.¹⁴ Oud-minister Ella Vogelaar ziet ‘schokkende parallellen’ tussen de PVV en de NSB.¹⁵

Als de Partij voor de Vrijheid Kamervragen stelt over de kosten van de massa-immigratie, schrijft Evelien Tonkens van GroenLinks in haar column in *de Volkskrant*: ‘De nazi’s reduceerden sommige medeburgers tot instrument, waar ze medische experimenten mee uit-haalden (...) Deze zet van Wilders is fascistisch, op een manier die hij nog niet eerder heeft vertoond.’ Eigenlijk schrijft ze: Wilders is Men-

gele, de naziarms die mensen gebruikte voor experimenten. (Tonkens denkt dat de Kamervragen werden gesteld door Geert Wilders. Het was Sietse Fritsma.)¹⁶ Willem Breedveld van Trouw kijkt in zijn argumentatie niet op een gaskamer meer of minder. ‘Wilders gelooft in een complot, in een wereldwijde samenzwering van islamieten tegen de rest van de wereld. Dit ligt in dezelfde lijn als het geloof waarmee de nazi’s de joden en het jodendom brandmerkten als de oorzaak van alle ellende, met als logisch sluitstuk de vernietiging van alle joden.’¹⁷

Ook de vrijheidsmeeuw uit ons logo blijkt fout geweest in de oorlog. Professor Gjalt Zondergeld beklaagt zich in 2008 in het *Historisch Nieuwsblad*. De Partij voor de Vrijheid gebruikt de meeuw in haar logo en dat dier sierde ook een poster van de NSB.¹⁸ Het definitieve bewijs was duidelijk geleverd: de partij die dit beestje gebruikt, is extreem rechts. De pers vermeldt niet dat de professor actief lid is van de SP.

Sommige herdenkingen aan de Tweede Wereldoorlog hebben inmiddels alle schaamte laten varen en zijn geheel anti-Wilders-bijeenkomsten geworden. Nederland Bekent Kleur houdt bijvoorbeeld op 9 november 2008 een als herdenking van de Kristallnacht gepresenteerde bijeenkomst. De bijeenkomst vindt plaats naast het monument voor het joodse verzet. Sprekers zijn Mohammed Rabbae en Ed van Thijn. Van Thijn hekelt het besluit van het Openbaar Ministerie om Geert Wilders niet te vervolgen vanwege Fitna. ‘Niets is erger dan een oorverdovende stilte zoals in de jaren dertig.’¹⁹ Als Roel Janssen, lid van de parlementaire redactie van *NRC Handelsblad*, een interview doet met Hitler-kenner Ian Kershaw probeert de journalist in 9 van de 22 vragen Kershaw Hitler te laten vergelijken met Geert Wilders. Blijkbaar bestaat het belang van Adolf Hitler voor *NRC Handelsblad* inmiddels voor 40 procent uit Geert Wilders.²⁰ Dezelfde krant plaatst sites van de Partij voor de Vrijheid op een lijst met extreem rechtse sites.²¹ De nazivergelijkingen bij die krant beginnen inmiddels te lijden aan een zekere inflatie. Ook de titels van tv-programma’s blijken al nationaal socialistisch geïnspireerd. Volgens Elsbeth Etty roept *Nederland Wordt Wakker*, het ochtendprogramma van de nieuwe omroep WNL, een associatie op met ‘Deutschland erwache’.²²

In het verlengde hiervan trekken linkse politici de subsidieportemonnee. De Anne Frank Stichting wordt daarbij ingezet. In december

2008 publiceert de stichting een rapport *Monitor Racisme & Extremisme*. De Partij voor de Vrijheid wordt hierin aangemerkt als ‘extreem rechts’. Dit onderzoek is gehouden op verzoek van de overheid, in casu het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (vws). De Anne Frank Stichting ontvangt ook in 2008 een subsidie van 217.000 euro.

Het hoe en waarom van dit alles wordt opgesomd in de jaarlijkse subsidieaanvraag. ‘Met het ministerie van vws is overeengekomen de financiële bijdrage aan te wenden voor werkzaamheden die direct in het teken staan van het bevorderen van waakzaamheid voor de herleving van het “nationaalsocialistische” gedachtegoed.’²³ Blijkbaar valt de Partij voor de Vrijheid onder die herleving. De verantwoordelijke staatssecretaris is opnieuw Jet Bussemaker, iemand met een extreem links actieverleden bij het collectief Jansen en Janssen – zeg maar de inlichtingendienst van de kraakbeweging. Dat ‘buro’ is in 1984 in het leven geroepen om ‘contra-informatie’ te verzamelen tegen kritisch onderzoek van politie en inlichtingendiensten naar de kraakbeweging en andere linkse activistische groeperingen.²⁴

Ook in 2009 laat een links bewindspersoon een onderzoek uitvoeren met als doel de Partij voor de Vrijheid te brandmerken als extreem rechts. Nu gaat het om PvdA-minister Ter Horst. PvdA’ers die van staatswege dissidenten willen laten aanmerken als ‘extreem rechts’ zijn niets nieuws. In 1995 meldt *de Volkskrant*, onder de kop ‘D’Ancona wil onderzoek naar vvd en ideeën extreem rechts’, dat PvdA-Europarlementariër D’Ancona een onderzoek voorstelt naar de mate waarin democratische partijen in Europa gedachtegoed van extreem rechts overnemen. In Nederland zou wat haar betreft vooral de vvd aan zo’n onderzoek moeten worden onderworpen, omdat haar politiek leider Bolkestein ‘racistisch getinte uitspraken’ doet.²⁵

Na het rapport van de Anne Frank Stichting wordt Geert Wilders door de pers om een reactie gevraagd. Hij sms’t: ‘Ze zijn helemaal van de pot gerukt. Het is een belediging van de pvv en onze kiezers.’²⁶ Dat is een kordate reactie. Toch verdient de langspeelplaat van de linkse kerk een nadere blik. Uitventen dat de oorlog hun gelijk bewijst, lijkt zowat de grondtoon van hun wereldbeeld. Het is een van de meest dominante paradigma’s van links, in wezen hun laatste argument voor het multiculturele verlangen de islam te faciliteren. Wie de islam niet

wenst te helpen, heet 'extreem rechts'. Daar wordt dan mee bedoeld: de nazi's, Hitler, de NSB. Dat brengt ons om te beginnen op de vraag: was Adolf Hitler zelf eigenlijk wel extreem rechts?

22 Adolf Hitler, socialist

‘Wij zijn socialisten, we zijn de vijanden van het huidige kapitalistische systeem van uitbuiting van de economisch zwakken. (...) wij zijn vastbesloten dit systeem te vernietigen tot elke prijs.’

ADOLF HITLER IN ZIJN 1 MEISPEECH VAN 1927¹

De Tweede Wereldoorlog heeft voor de actievoerders van '68 niet een historische waarde, maar een politieke: hoe kan deze gebruikt worden voor de eigen agenda? Zijn zij tegenstanders van autoriteit, dan verwijzen ze naar de Duitse bezetter, die ook autoritair was geweest. Zijn zij antikapitalistisch, dan verwijzen zij naar het vermeende kapitalistische karakter van de nazi's. Hebben ze een afkeer van het christendom, dan gaat de vinger al snel naar de christelijke symbolen die werden gebruikt in Hitler-Duitsland. Hoogleraar James Kennedy schrijft: 'De jongere actievoerders waren minder geïnteresseerd in de rol van de Duitsers. Zij maakten de oorlog los uit de geschiedenis om zo het "fascistische" en collaboratoire karakter van de burgerlijke autoriteiten in de jaren zestig te benadrukken.'²

De manier waarop de oorlog in Nederland is uitgelegd, is tamelijk uniek. In de jaren die ik in Amerika woon, hoor ik nooit iemand zeggen dat pacifisme de conclusie van de oorlog zou moeten zijn. Integendeel, vraag het aan de gemiddelde Amerikaan en hij zegt: de les is een militair sterk Amerika, en het bestrijden van dictators in een zo vroeg mogelijk stadium. Niks appeasement. Het is beter te sterven dan slaaf te zijn. Ook in Israël ben ik zulke lessen nooit tegengekomen. De mensen met een nummer op hun arm in de kibboets waarin ik werkte, waren nooit van mening dat 'tolerantie' nou net datgene was waaraan het ze ontbroken had in de jaren dertig en veertig. De afkeer van de natiestaat is daar evenmin een les uit de oorlog – eerder de wens dat die joodse natie tien jaar eerder was gevormd, en zo misschien velen had kunnen redden uit de ovens.

Ik kan me ook niet voorstellen dat mensen in Nederland anno 1960 een andere les hadden geleerd van de oorlog dan de wens vanuit

kracht een herhaling proberen te voorkomen. Maar ergens verandert de betekenis van WO II. Dat gebeurt nadat de actievoerders van mei 1968 hun overname voltooien. De lessen worden nu ineens: tolerantie tot elke prijs, geen nationalisme, geen racisme, geen autoriteit, geen vijanddenken, pacifisme, wantrouwen tegen rechts. Echter, dit is een selectie uit wat er gebeurde tussen 1940 en 1945. Het zijn niet de echte lessen uit de oorlog; het waren de meningen van de culturele marxisten. Uit de gebeurtenissen tussen '40 en '45 shopten zij eenvoudigweg wat in hun ideologie paste.

Het beeld dat ons wordt voorgehouden, ziet er zo uit: Hitler was een rechtse gek, gefinancierd door de grote bedrijven. Door een keiharde onderdrukking van de arbeiders bleef hij aan de macht. Dankzij gezagsgetrouwheid van de Duitse bevolking heeft het zover kunnen komen. De oorlog met de Sovjet-Unie was het logisch gevolg van twee uitersten van het politieke spectrum die elkaar bestreden. Dat Hitler rechts was, blijkt ook uit het feit dat hij nationalist was en antisemiet.

Dat is het beeld. Maar klopt het ook?

Voor het toetsen ervan beginnen we bij Jacques de Kadt. In zijn klassieker *Het fascisme en de nieuwe vrijheid* (1939) analyseert hij het nationaal socialisme. Ideologisch ziet De Kadt helemaal geen tegenstelling tussen socialisme en nationaal socialisme. Hij ziet de strijd tussen communisme en fascisme als het 'duel der twee socialismen'.³ De Kadt stelt dat het niet zo kan zijn dat Duitsland in de jaren dertig ineens gek is geworden onder invloed van Hitlers demagogie en dat de massa's in het land er met geweld onder gehouden moesten worden. Nee, blijkbaar was er een wenkend perspectief. Dat wenkend ideaal was er, en heette socialisme – een alternatief voor het kapitalisme. 'Het plaatste tegenover de bandeloosheid van het kapitalisme de ordening, de tot in alle onderdelen doorgevoerde organisatie van het gehele volk, van de gehele maatschappij' (de cursivering is van De Kadt).⁴

Het economische beleid van het nationaal socialisme staat haaks op het beeld van Hitler als zaakwaarnemer van het grootkapitaal, een visie die zou rechtvaardigen Hitler rechts te noemen. De waarheid is: Hitler maakte juist een eind aan de vrijemarkteconomie. De Kadt: 'De daden van de fascistten bewijzen hoe ver zij bereid zijn het kapitalisme aan te tasten. (...) Wat is dan overgebleven van het oude kapitalisme met zijn zelfstandige ondernemingen, die de staat hun wil oplegden? Het tegendeel is thans het geval: de staat dicteert vanuit zijn eigen politieke en ideologische belangen; en het zakenleven heeft zich hier-

naar te regelen. De kapitalisten zijn in de fascistische staat hooguit nog goed betaalde filiaalhouders (...). Zelf het recht zich uit zaken terug te trekken hebben ze niet langer. Als de Staat dat wil, moeten ze op hun post blijven en hun handtekening plaatsen onder besluiten die ze verafschuwen.⁵

Kortom, Hitler heeft de directeuren uit hun macht ontheven en ze onder curatele geplaatst. Ze hebben niets meer te vertellen. Daarmee voerde Hitler een succesvolle aanval uit op het kapitalisme en de belangen van het bedrijfsleven.

En dan de claim dat de kapitalisten de NSDAP financieel steunden. De Kadt ziet het niet. 'In de eerste periode van haar bestaan zijn er natuurlijk wel eens vermogende lieden geweest, die de Nazi's steunden, maar dit was niet anders dan de steun die iedere beweging van geestverwanten placht te ontvangen.'⁶

Jacques van Doorn, de godfather van de Nederlandse sociologie, schrijft vlak voor zijn dood in 2008, terwijl hij al ernstig ziek is, zijn meesterwerk *Duits socialisme*. De titel geeft al meteen aan waar het boek heen gaat. Het nationaal socialisme is een Duits *socialisme*. Van Doorn ziet de wortels van het nationaal socialisme in het socialisme van Ferdinand Lassalle (1825-1864), de aartsvader van het Duitse socialisme. Dit socialisme was nationaal en geestdriftig. Over de NSDAP schrijft hij: 'Het basisprogramma uit 1920, dat later als definitief en onveranderbaar werd aangemerkt, ademde in onderdelen een socialistische en in zijn geheel een antikapitalistische geest (...). De hoogste leiders noemden zich nadrukkelijk socialist.'

Het socialistische karakter behelst alle leiders. 'Goebbels verkondigde dat het nationaal socialisme revolutionair moest zijn om "de slavernij van het internationale kapitaal" te verslaan. Hitler stelde zelfs dat Duitsland de Eerste Wereldoorlog niet om territoriale belangen had gevoerd maar om het wereldkapitaal te vernietigen.'⁷

Van Doorn ziet de strijd ten tijde van de Weimar-republiek tussen SPD, NSDAP en KPD als de strijd tussen drie varianten van het socialisme. Georg Strasser was lange tijd de nummer twee van de nazi's. In 1926 (zeven jaar voor de machtsovername) verklaart hij: 'Wij zijn socialisten, en zijn de vijanden, dodelijke vijanden, van het bestaande kapitalistische systeem.'⁸ In 1931 en 1932 trekt hij in de Rijksdag de aandacht met een 'Keynesiaans' gekleurd program ter bestrijding van de massawerkloosheid.⁹

De Duitse sociaaldemocraten, de SPD, hangen daarentegen een marxistisch internationalisme aan dat de aansluiting miste bij de wensen van het Duitse volk. Daarom verliezen zij de strijd om het hart van het Duitse volk. De sociaaldemocraten zitten opgesloten in een marxistische ideologie die hun leerde dat het kapitalisme op instorten stond. Ze hebben het historische gelijk aan hun zijde en hoeven alleen maar te wachten op de onvermijdelijke revolutie. Het nationaal socialisme kan daarom eenvoudigweg geen gevaar vormen, vond men.

In de dagen van Weimar zien de Duitsers de nationaal socialistische partij veelal als links. De SA, de naziknokploeg, wordt aangeduid als 'biefstuk': bruin vanbuiten, rood vanbinnen.¹⁰ Overtuigd dat Hitler een echt socialistisch regime zou vestigen, trokken deze jonge mensen door de straten van de grote steden onder de leuzen die ze deelden met hun communistische tegenstanders. De communisten en de nazi's voelen 'een unieke kameraadschap', ook al bestreden ze elkaar soms fel. Het was geen zeldzaamheid dat ze één lijn trokken wanneer de politiek een inval deed bij een van hun conflicten in een bar of bierhal. Beide groepen waren vurig bezielde door hun zaak en meenden dat het doel de middelen heiligde. Ze deelden een soortgelijk socialistisch doel en minachtten allebei de parlementaire procedures. De laatste 1 mei hadden ze arm in arm geparadeerd door de straten van Berlijn, protesterend tegen het demonstratieverbod en hun leuze uitschreeuwend: vrijheid, arbeid, brood.¹¹

Er zijn weinig verschillen in stemgedrag tussen nationaal socialistische en communisten. In 1929 en 1930 moet er in de Pruisische Landdag (Pruisen was de belangrijkste deelstaat) en in de Duitse Rijksdag gestemd worden over 241 kwesties. In 70 procent van de gevallen stemmen beide partijen identiek.¹² De voorzitter van de SPD-fractie in de Pruisische Landdag, Ernst Heilmann, zegt op een verkiezingsbijeenkomst in 1932: 'Communisten en nationaal socialistische zijn zo nauw met elkaar verbonden als twee copulerende gifslangen.'¹³ De overstap is in 1933 voor velen daarom ook snel gemaakt. Dagblad *Muenchner Post* schrijft: 'Veel communisten die op zaterdag nog tijdens de wandeling de Sovjetster droegen, presenteerden zich op verkiezingsdag (5 maart 1933) als kersverse nazi's.'¹⁴ Na 1945 zouden velen de andere kant weer op gaan en binnen de DDR worden vele oud-nationaal socialistische actief in de SED, de communistische eenheidspartij. Zo blijft men actief binnen het socialisme.

Van Doorn noemt ook anderen die het socialistische karakter van

het nationaal socialisme zien, zoals Friedrich von Hayek (in zijn standaardwerk *The Road to Serfdom*) en Von Mises.¹⁵ In wezen borduurt Van Doorn voort op het boek *Hitler's Social Revolution* van David Schoenbaum uit de jaren zestig. Ook daarin wordt betoogd hoe Hitler de Duitse standenmaatschappij omvormde tot een samenleving waar veel opwaartse mobiliteit mogelijk was. Niet alleen de adel kon officier worden, maar ook de arbeider. Hetzelfde gold in de burgermaatschappij.

De progressieve econoom Keynes, na de oorlog held van alle linkse economen, onder wie Joop den Uyl, roemt de economische politiek van Hitler-Duitsland. Hij vindt dit beleid voor driekwart uitstekend en zonder meer aan te bevelen voor Engeland. Hij verklaart zelfs dat zijn theorie in landen met een autoritair of totalitair regime beter valt toe te passen dan in landen waar de *laisser-faire*-economie overheerst. Hij maakt deze opmerking in het voorwoord bij de Duitse editie van *General Theory* in 1936.¹⁶ PvdA-icoon en econoom Jan Tinbergen is na de oorlog van mening dat nazi-Duitsland het juiste antwoord op het werkloosheidsvraagstuk heeft gegeven.¹⁷ Niet zo gek, omdat het Plan van de Arbeid waarmee de SDAP (de voorloper van de PvdA) de crisis wil aanpakken, niet echt verschilt van Hitlers ideeën. Het plan pleit ervoor door overheidsinvesteringen de economie weer op gang te krijgen en de economie nauw te reguleren. Het Plan van de Arbeid is geïnspireerd door Hendrik de Man, een Belgische socialist die zich later aansluit bij de nationaal socialisten. Arie van der Zwan, PvdA-econoom en Nieuw Linkser, is om die reden positief over het economisch beleid van Hitler. 'Het recept van nazi-Duitsland voor het economisch herstel was zó goed, dat de wereld een tamelijk welwillende indruk kreeg. Je kunt vragen stellen over de legitimiteit ervan, maar het recept is bruikbaar.'¹⁸

Een derde cruciaal boek is *Liberal Fascism* van Jonah Goldberg, een Amerikaanse journalist. Het boek verkoopt in de Verenigde Staten enorm goed, maar is in Nederland nagenoeg onbekend. Goldberg stelt dat nationaal socialisme eenzelfde oorsprong heeft als de New Deal van Roosevelt en het Italiaanse fascisme: de wil om de economie centraal te organiseren en planmatig te beheren.¹⁹ De gedachte dat Mussolini en Hitler het bij het rechte eind hebben, is lange tijd bon ton in de Verenigde Staten. *The New York Times*, bastion van de links-liberale

elite, schrijft in juli 1933: 'Er is in ieder geval één officiële stem in Europa die de methoden en motieven begrijpt van President Roosevelt. (...) Die stem is die van Duitsland, zoals vertegenwoordigd door kanselier Adolf Hitler.'²⁰ Het fascisme moet volgens Goldberg beschouwd worden als een links fenomeen. Fascisme en communisme waren beide utopische visies. Het nationaal socialisme en het fascisme werden algemeen beschouwd als een *progressieve* beweging.²¹

Benito Mussolini, vernoemd naar drie links-revolutionaire helden, groeit op in de socialistische beweging. Hij wordt vooraanstaand partijlid en brengt het tot hoofdredacteur van *La Lotta di Classe* ('Klassenstrijd'), het orgaan van de linkervleugel van de socialistische partij. Als hoofdredacteur van *Avanti!*, het dagblad van de partij, wordt hij ook lid van het bestuur van de socialistische partij.

Na een breuk over de Italiaanse deelname aan de Eerste Wereldoorlog verlaat hij de socialistische partij, zonder ooit het socialisme vaarwel te zeggen. Mussolini zegt: 'Het socialisme zit in mijn bloed.' Als hij afscheid neemt van *Avanti!* spreekt hij: 'Ik ben en ik blijf een socialist. Mijn overtuigingen zullen nooit veranderen. Ze zitten mij in de botten.'²² De argumenten voor deelname aan de Eerste Wereldoorlog zijn niet in strijd met zijn socialisme, maar het logische gevolg ervan. Hij ziet de strijd tegen het Duitse Keizerrijk als een strijd tegen het imperialisme, en voor de socialistische revolutie. Mussolini richt zijn eigen krant op, *Il Popolo d'Italia*. Daarin schrijft hij dat het nodig was de socialistische partij te vernietigen teneinde het socialisme te redden.²³

In 1919 sticht hij een nieuwe organisatie, de *Fasci di Combattimento*. De naam komt van *Fascio*, dat refereert aan een oud-Romeins symbool, maar is in die dagen synoniem met het woord vakbonden.²⁴ Kernpunten in het eerste programma zijn puur socialistisch: landont-eigening, superbelasting voor de rijken en het afpakken van bezittingen van de kerk.

Mussolini regeert en sterft als socialist. Bij zijn executie in april 1945 roept zijn persoonlijke hulp: 'Lang leve Mussolini! Lang leve het socialisme!'²⁵

Mussolini wordt in de jaren twintig en dertig in de hele wereld gezien als een progressieve, dynamische leider, die van staatswege de economie beheert en gebruikmaakt van moderne zaken als het vliegtuig en de radio. De lezers van het *Algemeen Handelsblad* (nu heet dat *NRC Handelsblad*) vinden in 1928 Mussolini de op één na grootste figuur van die tijd, net na Thomas Edison.²⁶ De hoofdredacteur van de *Haagse Post* (nu

HP/De Tijd), S.F. van Oss, prijst Mussolini in 1934 als ‘een van de meest belangwekkende staatkundige figuren van onzen tijd’.²⁷

Hitler komt aan de macht door consequent gebruik te maken van anti-kapitalistische retoriek. Hij is een revolutionair. Wat Hitler nastreeft, is een antikapitalistische, antiliberaal en anticonservatieve *Volksge-meinschaft*, die klassenverschillen moet vernietigen.²⁸ De oorlog die de nazi’s in de Weimar-republiek uitvechten met de communisten, is een strijd tussen twee honden die vechten om één been.²⁹ De oorlog is een oorlog over wie de baas is op links. Het is geen strijd om economische idealen, want die zijn hetzelfde.³⁰ Het uitgebreide onderzoek van Henry Ashby Turner toont ook aan dat Hitler geen noemenswaardige financiële steun heeft gekregen van industriëlen.³¹

Hitler ziet de overeenkomsten met het communisme. In 1934 opent hij de deuren. ‘De verschillen tussen ons en de bolsjewisten zijn kleiner dan de overeenkomsten. Bovenal hebben wij een waarlijk revolutionair gevoel gemeen. Hiermee rekening houdend, heb ik verordonneerd dat voormalige communisten ogenblikkelijk als lid van de nationaal socialistische partij geaccepteerd dienen te worden. De kleinburgerlijke sociaaldemocraat en de vakbondsbaas zullen nooit een echte nazi worden, maar een communist altijd.’³²

De enige oppositie die Hitler vreest, is de conservatieve. Deze houdt hem tot het eind toe bezig, schrijft Sebastian Haffner in zijn *Anmerkungen zu Hitler*.³³

Hitlers socialisten zijn niet alleen links, maar ook groen. De nationaal socialisten legden grote sympathie aan de dag voor de islam. Minister Albert Speer, de ‘architect van het Derde Rijk’ en nauw bevriend met Adolf Hitler, beschrijft dat de Führer warme gevoelens voor de islam heeft. ‘Want hun godsdienst is er een die gelooft in de verbreiding van het geloof door het zwaard en het onderwerpen van alle naties. (...) Dat was perfect geweest voor het Duitse temperament. (...) Hitler sloot dan meestal af of door te zeggen: “Het is ons ongeluk dat we het verkeerde geloof hebben. (...) De mohammedaanse godsdienst zou ons veel beter passen dan het christendom. Waarom moest het zo nodig het christendom zijn met zijn zachtmoedigheid en meegaandheid?”’³⁴

Er zijn vele warme contacten tussen vooraanstaande mohammedanen en nationaal socialisten. De moefiti van Jeruzalem woont het grootste gedeelte van de oorlog in Berlijn als speciale gast van Hitler.

Haj Amin al-Husseini is de politieke en islamitische leider van wat nu genoemd wordt de 'Palestijnen'. Hij leidt alle intifada's tegen de joden; die van 1920, 1929 en 1936. Het *judenrein* maken van Hebron in 1929, waarbij de eeuwenoude joodse gemeenschap wordt uitgemeurd, is in belangrijke mate zijn werk. Hij haat de joden omdat hij van mening is dat zij de islam willen vernietigen.³⁵ Ook ziet de moefti veel overeenkomsten tussen de islam en het nationaal socialisme, zoals monotheïsme, eenheid van leiderschap, de ordenende macht, de strijd ('een van de belangrijkste geboden uit de Koran'), de gemeenschap, het gezin, de verhouding tot de joden en de verheerlijking van de arbeid.³⁶

Als speciale gast van Hitler ontvangt hij in Berlijn jarenlang een enorme som geld en heeft hij de beschikking over zes appartementen. De moefti bespreekt met de Führer zijn wens elke jood in Palestina te vernietigen op basis van de 'Duitse wetenschappelijke innovaties'. Hitler zegt: 'De joden zijn voor jou.'³⁷ De nationaal socialisten houden in Griekenland een *Einsatzgruppe* gereed die in het Land van Israël de joden moet gaan uitmoorden als het veroverd wordt door de nationaal socialistische legers. Hitler ziet Arabieren als 'ere-Ariërs'.³⁸

De moefti is bevriend met Adolf Eichmann, de organisator van de Holocaust, en heeft volop contacten met het gehele nationaal socialistische leiderschap. Hij noemt Eichmann 'de beste vriend van de Arabieren' en 'een zeer zeldzame diamant'.³⁹ In een telegram van Heinrich Himmler aan de moefti schrijft de ss-leider: 'De nationaal socialistische beweging in Groot-Duitsland heeft altijd de strijd tegen het wereldjodendom hoog in haar vaandel staan. Ze volgt daar met bijzonder veel sympathie de strijd van vrijheidsliebende Arabieren, in het bijzonder die in Palestina, tegen de joodse indringer.'

Himmler spreekt over de 'natuurlijke alliantie tussen het Nationaal Socialistische Groot Duitsland en de vrijheidsliebende moslims over de hele wereld'.⁴⁰ De ss-leider schrijft dit in een telegram ter gelegenheid van de verjaardag van de Balfourdeclaratie, de verklaring van de Britse regering waarin zij Palestina (dus Jordanië en Israël) toezegt als 'nationaal tehuis' voor de joden. Himmler is zo enthousiast over de islam dat een vertrouweling dit beschrijft als *Begeisterung für den Islam*.⁴¹ De massamoordenaar noemt de islam een 'praktische en sympathieke godsdienst'.⁴² Ook Himmler betreurt het dat Europa niet veroverd is door de moslims, bijvoorbeeld in 1683 toen de Turken voor de poorten van Wenen stonden. 'Zouden de mohammedanen destijds de overwinning

hebben behaald en de islam zijn zegetocht door Europa hebben gemaakt, dan zouden de christelijke kerken volledig van hun politieke macht zijn beroofd.⁴³ Al-Husseini dringt er in 1943 bij de nationaal socialistische machthebbers op aan dat de Duitse pers de term ‘antisemitisme’ niet meer gebruikt. Arabieren zijn ook semieten, en daarom is de term kwetsend voor moslims.⁴⁴

De moefti moedigt de nazi’s aan het tempo van de Shoah op te voeren. Hij verzet zich tegen elke poging bijvoorbeeld joodse kinderen te redden en hen te laten ontsnappen naar het Land van Israël. Hij bezoekt Auschwitz, waar hij de bewakers oproept nog efficiënter te werk te gaan. De Palestijnse leider wordt daar gesignaleerd door de Nederlandse gevangene Ernst Verduin, die op een dag een bonte optocht onder ss-begeleiding voorbij ziet trekken van mannen in hagelwitte boernoesen, met gouden ceintuurs en witte hoofdoeken met daaromheen dikke gouden banden en veel goud aan hun handen. Een bewaker vertelt hem dat het gaat om de moefti van Jeruzalem ‘die komt kijken hoe de joden zich lieten doodwerken, zodat hij dat ook in Palestina kan doen met al de joden die daar wonen’.⁴⁵

De moefti pleit voor het bombarderen van Tel Aviv en Jeruzalem.⁴⁶ Vanuit Berlijn verzorgt de islamitische leider radio-uitzendingen gericht op het Midden-Oosten. De meest Arabische landen hebben dan nog omvangrijke joodse minderheden. De moefti roept de mohammedanen via de naziradio op: ‘Dood de joden waar ge hen maar aantreft. Zulks behaagt God, de geschiedenis en de godsdienst.’⁴⁷ In Duitse propaganda gericht op de Arabische landen wordt Hitler steeds voorgesteld als een man die geheel handelt in het verlengde van de profeet Mohammed.⁴⁸ Het blijft niet bij woorden. De moefti werft tienduizenden soldaten voor de islamitische ss-divisies zoals Handschar (‘kromzwaard’). Daarin vechten halal etende moslims in speciale islamitische ss-uniformen, met als hoofdbedekking een fez met de nationaal socialistische adelaar. De mohammedanen vechten daadwerkelijk mee aan de zijde van de nazi’s en zetten zich bijvoorbeeld in voor het uitmoorden van de Hongaarse en Bosnische joden.⁴⁹ Adolf Hitler is blij met zijn islamitische strijders: ‘Ik acht alleen de moslims betrouwbaar.’⁵⁰

(Het werk van de moefti wordt later voortgezet door zijn achterneef, de Egyptenaar Yasser Arafat.)

De NSDAP is ook op een andere manier groen. Het is een echte ecologische partij. De nazi's zijn milieufreaks. Het idee van beschermde natuurgebieden komt van hen. Hitler is vegetariër, niet-roker, geheelonhouder en een aanhanger van homeopathie. De nationaal socialistische regering voert campagnes voor het eten van volkorenbrood, streekproducten en groente en fruit. De nazi's hebben een antirookbeleid. Er is volop steun voor de biologisch-dynamische landbouw. ss-leider Himmler bezit een ecoboerderij.⁵¹ Himmler wil de hele ss laten overschakelen op biologisch voedsel, zoals hij hoopt dat heel Duitsland dit zal doen na de oorlog.⁵² Heinrich Himmler is een dierenrechtenactivist. Hitler besteedt vele uren aan het vraagstuk of het land moet overgaan op vleesloze voeding. Dachau is ook de vestigingsplaats van 's werelds grootste alternatieve en organische medicijnenresearchlaboratorium.⁵³ Himmler, Rudolf Hess, Martin Bormann en wellicht Goebbels zijn vegetariërs of health food-aanbidders.⁵⁴ Topprioriteit van de nazi's bij de machtsovername in 1933 is een dierenrechtenwet. In augustus 1933 verbiedt Hermann Göring de 'onderdragelijke marteling en lijden bij experimenten op dieren'.⁵⁵

In *How Green Were the Nazis?* lezen we over het milieubeleid van de nazi's. In 1935 decreteren de nationaal socialistische bijvoorbeeld het meest vergaande bosbeschermingsprogramma ter wereld ('Reichsnaturschutzgesetz'), gebaseerd op de wens het landschap te beschermen tegen joods-kapitalistische vervuiling. Uitgangspunt zijn striktere eisen 'op het gebied van ecologische diversiteit en duurzaamheid'. Het is de weerslag van het nazistreven naar een 'klasseloze, raciaal-pure en eeuwige Volksgemeinschaft'.⁵⁶

Klasseloze maatschappij? Duurzaamheid? Ecologische diversiteit? Niet echt begrippen uit het rechtse lexicon. Wat maakte Hitler dan toch rechts? Kwam dat door het *Deutschland über alles*-idee? Ook niet. Het nationalisme van de nazisocialisten was voor hen een logisch vervolg op hun socialisme. Goebbels zegt: 'Zuerst die sozialistische Erlösung, dan kommt die nationale Befreiung wie ein Sturm.'⁵⁷

Nationalisme is niet per definitie links of rechts. Het enige substantiële nationalisme dat we in de Nederland kennen is vooral links: de liefde voor de EU-superstaat. Stalin, Castro en Chávez bewijzen dat links zich uitstekend thuis voelt bij nationalisme.⁵⁸ Defensie-minister Henk Vredeling noemde zijn partijgenoot Joop den Uyl 'de grootste nationalist die er bestaat'.⁵⁹ Dus ook dat kan geen reden zijn Hitler in te delen bij het rechtse kamp. Dat we het nationaal socialisme zien als

rechts valt terug te voeren op Stalin, die een persoonlijke order uitvaardigde dat het woord ‘socialisme’ nooit meer gebruikt mocht worden als er gerefereerd zou worden aan fascistten.⁶⁰ Later waren het de mensen van de Frankfurter Schule, zoals Theodor Adorno en Max Horkheimer, die Hitler en het nazisme hebben gepresenteerd als rechts, omdat hij een beschermer zou zijn geweest van het kapitalisme. Horkheimer deed dat bijvoorbeeld in zijn boek *Die Juden und Europa* uit 1933.⁶¹ Hij deed dit vanuit het marxistisch-leninistische axioma dat alles wat niet dienstig was aan het communisme, automatisch rechts is.

Een vierde boek dat cruciaal is om het socialistische karakter van Hitler te begrijpen, is *The Dictators* van Richard Overy, een vergelijking van Hitler en Stalin. Volgens de dominante visie zou die vergelijking aan het licht moeten brengen dat beiden zeer tegengesteld waren – twee uiteinden van een continuüm. Maar niets is minder waar. Hitler en Stalin voerden bijvoorbeeld eenzelfde economisch beleid. Net als Jacques de Kadt dat zestig jaar eerder al deed, stelt Overy vast dat Hitler een succesvolle strijd tegen de grootindustriëlen voerde. Daardoor waren ondernemers net zo afhankelijk van de overheid als de leiders van de staatsbedrijven van de Sovjet-Unie waren van Stalin.

De staat beveelt, de economie gehoorzaamt.⁶² Bedrijven waren bijvoorbeeld voor het voortbestaan aangewezen op staatskredieten. Het stelsel van gerichte toewijzing van kredieten en andere middelen had dezelfde gevolgen als de planning door middel van streefcijfers in de Sovjet-economie. Zowel onder Hitler als onder Stalin domineerde de staat het bedrijfsleven volledig.⁶³ Nationalisaties waren daarom in Duitsland niet nodig. Het bedrijfsleven deed toch wel wat de staat wilde. In het partijprogramma van 1931 staat dat de economie ‘eigendom is van het volk’ en dat ze zou worden beheerd door de staat ‘als het hoogste gezag’.⁶⁴ Hitler zegt dat ‘wat eens toeval was, nu gepland moet worden’.⁶⁵

In 1937 houdt Hitler in Neurenberg een toespraak waarin hij zegt dat het particuliere bedrijfsleven alleen wordt getolereerd zolang het zich aan de doelstellingen van de regering houdt. Anders zou de staat het overnemen. De nazi’s voelen zich net zomin geroepen om de belangen van de kapitalisten te dienen als de communisten in de Sovjet-Unie.⁶⁶ Eigendom is niet langer een onvervreemdbaar recht. Ook dit sneuvelt, net als in communistisch Rusland. Alles behoort aan de gemeenschap.⁶⁷ Veel mensen uit het bedrijfsleven verlaten daarom het (nationaal) socialistische Duitsland.

Hitler zet zich af tegen ‘het egoïsme van de zakenman’. Als de nazi’s ergens consequent en fanatiek in zijn, dan is het wel in hun haat tegen het kapitalisme. Het zijn vooral economisch-populisten. De nazi’s eisen een verbod op renteheffing en speculatie in land, de afschaffing van de aandelenhandel, een inkomensplafond, de nationalisatie van alle landelijke vennootschappen, inclusief de banken en warenhuizen, en de doodstraf voor speculanten. Ze benadrukken steeds weer dat particulier bezit niet hoeft te worden afgeschaft, zolang het maar wordt aangewend ‘ten gunste van de gemeenschap’.⁶⁸ In de Rijksdag komt de NSDAP-fractie met tal van antikapitalistische voorstellen, zoals de nationalisatie van banken, een verbod op handel in aandelen en obligaties, en een maximumrente van 5 procent.⁶⁹

Het (nationaal) socialistische Duitsland is een planeconomie waarin de staat de lonen en prijzen bepaalt. Ondernemers hebben letterlijk de minister van Economische Zaken als hoogste baas. De staat dwingt bedrijven samen te werken in kartels in plaats van te concurreren. Het kartel bepaalt de hoogte van de prijzen, investeringen enzovoort, in overeenstemming met instructies van bovenaf. De minister van Landbouw is de baas van de boerenorganisatie en bepaalt wat boeren verbouwen; zo moet bijvoorbeeld de productie van suikerbieten omhoog.⁷⁰

Hitler is een socialist, met economische ideeën die niet afwijken van Stalin of andere linkse denkers. Wat maakt hem dan wel rechts? Hoe past dan de moord op de joden in het nationaal socialisme? Voor de nationaal socialisten ligt de schuld van de economische crisis bij het *internationalen Finanzjudentum*. Die (antikapitalistische) woorden gebruikt Hitler bijvoorbeeld in zijn cruciale rede van 30 januari 1939, waarin hij voor het eerst openlijk zinspeelt op de komende massavernietiging.⁷¹ Richard Overly schetst dat Hitler de kapitalistische economie ziet ‘als de schepping van de joden’.⁷² We herinneren ons de antisemitische spotprenten waarin de jood wordt afgebeeld als kapitalist, met driedelig kostuum en horlogeketting. Kapitalisme en jodendom worden door de nationaal socialistische geïdentificeerd als twee handen op een buik. Sommige communisten vinden dat ook. Ruth Fisher, die behoort tot de linker vleugel van de communistische KPD, zegt: ‘Wie tegen het joodse kapitaal verzet aantekent is reeds klassenstrijder (...) Vertrap de joodse kapitalisten, hang ze op aan lantaarnpalen, stamp ze kapot.’⁷³ Hitler zegt: ‘Hoe kun je socialist zijn, zonder antisemit te wezen?’⁷⁴

Het ontbrekende puzzelstukje wordt geleverd door de Duitse historicus Götz Aly met zijn boek *Hitler's Beneficiaries* (in het Duits: *Hitlers Volksstaat*), een cruciaal geschrift voor wie de Shoah wil begrijpen. Het boek was in Duitsland binnen een week uitverkocht, maar kent geen Nederlandse vertaling. Aly noemt Hitler een *feelgood dictator*, iemand die zich met cadeautjes populair weet te maken bij het volk. Iemand die zijn populariteit koopt.

Duitsers ontvangen veel van de Führer: belastingverlaging, royale soldij, vakantiegeld, gratis hoger onderwijs, de auto (Volkswagen), landbouwsubsidies, stabiele prijzen, kinderbijslag, gratis gezondheidszorg, hogere pensioenen. In de oorlogsjaren wordt nog een 'bijzondere bijstand' geïntroduceerd: er komen uitkeringen voor de kosten van huur, verzekering, kolen, aardappels en andere eerste levensbehoeften. (De enige belastingverhoging die 'de gewone man' raakt, is een accijns van 50 procent op tabak en alcohol – een gezondheidsbelasting.)

Dat zijn allemaal zaken die veel geld kosten. Hitler is vastbesloten niet de fout van de Eerste Wereldoorlog te herhalen, toen de Duitsers met enorme belastingverhogingen moesten kromliggen voor de oorlogslasten. Dat leidde tot hyperinflatie en het uithollen van de steun aan de oorlogsinspanning. Onrust aan het thuisfront, dat kunnen de socialisten van Hitler niet (weer) gebruiken. Dus hoe moet, economisch gezien, het onmogelijke worden gepresteerd – een dure oorlog zonder belastingverhogingen en toch geen achteruitgang van de koopkracht? Dat kan door één bevolkingsgroep volledig te onteigenen en vervolgens te vermoorden. De joden zijn gemiddeld gezien niet rijker dan de andere Duitsers. Maar ze hebben wel gewoon geld en bezittingen, zoals iedereen.

Dat maakt het zeer aantrekkelijk om bij hen de rekening neer te leggen. Daar komen de nationaal socialisten al achter als het land in 1938 afkoerst op een faillissement ten gevolge van een economisch beleid dat veel weg had van een piramidespel. De joden in het zojuist veroverde Oostenrijk brengen uitkomst. Het Weense bedrijfsleven wordt 'geariseerd', oftewel joodse bedrijven en bezittingen worden geconfisqueerd en de voormalige eigenaren veroordeeld tot een leven in armoede, na financieel volledig te zijn kaalgeplukt. Dat model wordt later toegepast op heel Europa.⁷⁵ Hermann Göring, de economische superminister die verantwoordelijk was voor de economische planning, geeft als reden waarom hij zo actief was op het gebied van het

‘Joodsche vraagstuk’: ‘Ik weet geen andere manier waarop we het vierjarenplan en de Duitse economie aan de gang kunnen houden.’⁷⁶

Sowieso worden de oorlogskosten verhaald op bezet West-Europa via een uitgebreid schema van roof. Hitler zag zijn socialisme als oorlogssocialisme. De urgentie en de saamhorigheid van de Eerste Wereldoorlog zijn het voorbeeld voor zijn vorm van socialisme. Dat oorlogssocialisme wordt onder andere gefinancierd door de Shoah en het economisch plunderen van de bezette landen.

Hitlers Shoah is volgens Aly dus niet in strijd met zijn socialisme, het is er een uitvloeisel van. De basis van zijn antisemitisme is irrationeel (zo van: ‘De joden willen Duitsland vernietigen’), maar bij de beslissing tot uitvoering spelen financiële voordelen een belangrijke rol. Zoals Aly het schrijft: economische logica was een motor die de Holocaust voortbracht.⁷⁷ Dit systeem wordt later toegepast bij de bezetting van Nederland. Ook omgerekend naar hedendaagse waarde is de Nederlandse joden meer dan een miljard toenmalige guldens afgenomen, berekent Gerard Aalders in zijn boek *Roof*.⁷⁸ Binnen de NSDAP zijn de fanatiekste socialisten ook de fanatiekste jodenhaters. Götz Aly: ‘Het streven naar sociale hervorming was het sterkst onder die nazileiders die ook de agenda van etnische schoonmaak bevorderden.’ Een paar dagen voor de inval in de Sovjet-Unie in 1941 schrijft Goebbels in zijn dagboek dat de militaire actie zou moeten resulteren in de vestiging in Rusland van ‘der echte Sozialismus’. Hij is ervan overtuigd bij te dragen aan de zege van het socialisme.⁷⁹ Adolf Eichmann, de architect van de jodenvervolging, verklaart meerdere malen: ‘Mijn politieke gevoelens zijn links. Ze zijn sociaal en nationalistisch.’ Hij typeert de strijd tussen communisten en nationaal socialisten als de strijd tussen broeders.⁸⁰

Dat is geen breuk met de geschiedenis. Genocide als beleidsinstrument duikt al op bij de oorsprong van het socialisme. Friedrich Engels bestempelt Schotten, Bretons en Basken als ‘Völkerabfall’, als hinderlijke stammen die de gang van de geschiedenis verstoren. ‘De volgende grote oorlog,’ schrijft Engels in 1849, ‘zal niet alleen reactionaire klassen en koningshuizen van de aardbodem wegvagen, maar ook gehele, reactionaire volken. En ook dat is vooruitgang.’⁸¹ Karl Marx mag zich graag antisemitisch uitlaten. Marx’ joodse familie bekeert zich tot het protestantisme. De grondlegger van de progressieve beweging geeft zich echter veelvuldig over aan antisemitisme. In zijn

Zur *Judenfrage* (1844) schrijft hij: ‘Wat is de wereldlijke grond van het jodendom? Dat is eigenbelang (...) Wat is de wereldlijke godsdienst van de joden? Het is het afpingelen bij de straatventer. (...) Wie is zijn wereldlijke God? Het is geld. De bevrijding van den sjacheraar en van het geld, dus van het praktische, werkelijke jodendom zou de zelfbevrijding van onze tijd zijn.’⁸² Marx stelt hiermee dat het jodendom samenvalt met het kapitalisme, en dat is voor hem de bron van alle kwaad.

De NSB heeft maar een bescheiden ideologische worteling. Haar leider, ir. A. Mussert, had *Mein Kampf* nooit gelezen.⁸³ Maar de linkse idealen komen desondanks flink aan de oppervlakte. In het verkiezingsprogramma van de NSB uit 1935 lezen we dit stukje antiglobalisme: ‘Eerst door toepassing van het socialistische beginsel één voor allen en allen voor één kan een natie een ware eenheid zijn. (...) Het kapitaal kent wel een geboorteplaats, maar is er volstrekt niet aan gehecht. (...) Het vloeit af naar de plaatsen, waar het grootste rendement te verkrijgen is. (...) Een arbeider buiten zijn land is een verschoppeling, een paria. Een kapitalist buiten zijn land is een welkome, met veel zorgen omringde gast.’ Te Slaa en Klijn schrijven in *De NSB*: ‘(...) nationaalsocialisten waren vroege voorvechters van wat later de “maakbare” samenleving zou worden.’⁸⁴ ‘Werk en brood in plaats van winst en geld,’ luidde kort en bondig het motto van de NSB. De partij presenteert zichzelf voortdurend als antikapitalistisch.⁸⁵

Meinoud Rost van Tonningen, onder andere directeur van De Nederlandsche Bank, is overtuigd socialist: ‘Alleen karakterloozen kunnen verwachten, dat een Socialist zijn Socialistisch ideaal zou kunnen prijsgeven.’⁸⁶ *Volk en Vaderland* schrijft in 1934: ‘Alles wat produceert, de productie steunt of bevordert in den ruimsten zin van het woord, georganiseerd in corporaties, waar heerscht economische, sociale en politieke gelijkheid van werkgever en arbeider, tezamen arbeidend tot verbetering van de productiviteit en verhooging der economische kracht van de Natie.’⁸⁷

Gelijkheid tussen werkgever en arbeider? Hoe noemen wij dat ideaal? Dat noemen wij socialisme.

We zagen eerder hoe in het nationaal socialistische Duitsland het bedrijfsleven was verworpen tot een onderafdeling van de staat. Bedrijven moesten doen wat de overheid voorschreef. Als nazi-Duitsland extreem rechts was, hoe komt het dan dit exact de situatie is

waarnaar velen binnen links verlangen? Een voorbeeld. In het Nieuw Links-manifest *Tien over Rood* (1966) lezen we dat bedrijven die geen rekening houden met hun omgeving, moeten worden genationaliseerd: 'Productie in particulier eigendom van deze bedrijven leidt tot willekeurige en irrationele beslissingen.' De hele economie moet volledig onder staatscontrole worden gebracht, onder andere door:

- a nationalisatie van de grote banken en levensverzekeringsmaatschappijen teneinde de geldstroom te kunnen beïnvloeden,
- b bedrijfstaksgewijze planning; de overheid dient, in nauwe samenwerking met het bedrijfsleven, streefcijfers op te stellen in welke mate bedrijfstakken zich moeten ontwikkelen; door middel van economische technieken kunnen dan de fricties die in een vrije markt-economie noodzakelijkerwijze optreden, worden vermeden.⁸⁸

Er leven bij de Nationaal Socialistische Beweging wel meer ideeën die heden ten dage nog steeds op warme gevoelens bij links kunnen rekenen. Volgens de NSB hebben intellectuelen en kunstenaars tot taak hun uitzonderlijke talenten ten goede te laten komen aan de gemeenschap door het volk te bezielen met de ware, nationaal socialistische geest.⁸⁹ Kunst was dan ook belangrijk voor de nationaal socialisten. Het verkiezingsprogramma van 1935 spreekt zich uit voor financiële steun aan kunstenaars: 'In schril contrast met de zeer groote financiële offers, welke de natie zich getroost voor de intellectuele ontwikkeling, staat het geringe bedrag – men zou bijna kunnen spreken van de aalmoes – welke de overheid beschikbaar stelt voor de bevordering van de schoone kunsten, welke voor de volksopvoeding voor de verheffing van de geest, van zoo onschatbare waarde zijn.' Voorafgaande aan de Provinciale Statenverkiezingen van 1935 kondigt Mussert zelfs aan dat de helft van het salaris van alle toekomstige NSB-statenleden afgedragen zal worden aan jonge kunstenaars.⁹⁰

De belofte tot steun aan kunstenaars wordt ingelost. Paul Schnabel, directeur van het Sociaal en Cultureel Planbureau, stelt in 2006 dat tijdens de Duitse bezetting de overheid de verantwoordelijkheid voor de financiering van kunst en kunstenaars op zich heeft genomen.⁹¹ Hans Mulder komt in 1978 met *Kunst in crisis en bezetting*. Daarin publiceert hij een lijst van tijdens de bezetting door het Departement van Volksvoorlichting en Kunsten verleende subsidies aan kunstenaars en instellingen. Het ministerie beschikt over een miljoenen-

budget dat tijdens de bezetting verviervoudigt, ondanks de oorlogsinspanning. Veel kunstenaars profiteren ervan. Eerst moeten ze lid worden van de Kultuurkamer.⁹²

Ook deze partij is groen en links. De NSB is een echte milieupartij. Ze pleit voor: 'krachtige bescherming van het landschap- en stedschoon. (...) Zonder dat de Regeering een hand tot redding uitsteekt, wordt de natuur noodeloos verwoest. De eenige richtlijn is het spekken van de beurzen van de grondspeculanten op kosten van de gemeenschap. Als het zo doorgaat, is de natuur straks alleen nog maar in een museum te bezichtigen.' Ook dierenrechten zijn belangrijk. De top twee van de NSB, Rost van Tonningen en Anton Mussert, zijn beiden lid van antivivisectieclubs.⁹³

Wie is de partij die in Nederland pioniert met de Europese gedachte? Opnieuw de NSB. In zijn cruciale rede van 1 februari 1934 spreekt Mussert: 'Staande op de basis van dezelfde wereldbeschouwing zullen de Europeesche natien elkander leeren begrijpen en verstaan en zullen zij leeren inzien hoezeer zij Europeesche natiën elkander nodig hebben om met vereende kracht de Europeesche cultuur tot nieuwen bloei te brengen en daardoor volkomen af te rekenen met de defaitistische leuze van de ondergang van dit Avondland, dat aanstaande zou zijn.'

Mussert zou zijn ideaal altijd trouw blijven. Zelfs in de oorlog nog pleitte hij tegenover Hitler voor een Germaanse statenbond, waarin Nederland een min of meer zelfstandige rol zou moeten vervullen.⁹⁴

Maakbaarheid van de samenleving, antikapitalisme, milieu, kunstsubsidies, de Europese gedachte, steun aan de buitenlandse ideologie. Het roept andermaal een onhistorische fantasie op: waar zou Mussert op uitkomen als hij vandaag de Stemwijzer zou invullen?

Veel iconen uit het linkse pantheon staan in hun jonge jaren dan ook positief tegenover het nationaal socialisme. Joop den Uyl schrijft voor de oorlog over Duitsland als 'een herboren zelfbewust volk, dat in eensgezindheid om den Führer was geschaard'. Den Uyl studeert in nazi-Duitsland, in Kiel. Onder de Duitse jeugd bespeurt hij een 'verlangen naar pure humaniteit'. Hij wil het 'nieuwe Duitsland' positief en 'genueanceerd' beoordelen.⁹⁵

Er zijn er meer uit de socialistische beweging die partij kiezen voor de nationale versie. Bijvoorbeeld twee mensen uit de rode Zaanstreek die we eerder in dit boek tegenkwamen. Jan Duys, in Zaandam de eer-

ste SDAP-wethouder, sluit zich aan bij de NSB. VARA-oprichter Gerrit Jan Zwertbroek bekeert zich eveneens tot het nationaal socialisme en wordt antisemitisch radiopropagandist.⁹⁶ Ook de socialistische omroep staat aanvankelijk niet onwelwillend tegenover de Nieuwe Tijd. Voorzitter Arend de Vries houdt op 24 juli 1940 een rede via de VARA-microfoon waarin hij enthousiast de nieuwe verhoudingen verwelkomt.⁹⁷

Werden zij van rechts links? Nee, zij bewogen zich binnen het socialisme. Van de ene vleugel naar de andere.

Sommigen ter linkerzijde hebben oog voor het socialistische karakter van de nationaal socialistische Dick Pels, tegenwoordig van het wetenschappelijk bureau van GroenLinks, schrijft in 1982 een artikel onder de titel 'De redelijkheid van het fascisme'. In 2002 geeft hij in een blad van de PvdA toe: 'Het Derde Rijk was door deze nivellerende tendenties inderdaad "op weg naar het socialisme".'⁹⁸

Buitenlandse edities van het nationaal socialisme neigen eveneens naar links. De leider van de Engelse nationaal socialistische Sir Oswald Mosley, oprichter en leider van de British Union of Fascists, zegt: 'Ik ben nooit iemand geweest van de rechterkant van het politieke spectrum. Mijn positie was links en is nu in het centrum van de politiek.'⁹⁹ Zijn partij wordt nergens zo openlijk gesteund als door de linkse krant *Daily Mirror*, meestal een bastion van Labour. Op 22 januari 1934 luidt een kop in die krant: 'Give the blackshirts the helping hand'. Het bevat een oproep de fascistische partij te steunen, inclusief adressen van partijkantoren.

De Franse socialistische president Mitterrand werkt voor het collaboratiebewind van Vichy en is bevriend met René Bousquet, die dertien duizend joden deporteerde. Als de schrijver Jean d'Ormesson zich hierover beklagt bij Mitterrand, spreekt hij de woorden: 'U bent gevoelig voor de schadelijke invloed van de joodse lobby in Frankrijk.'¹⁰⁰ De socialistische Chileense president Salvador Allende (gefinancierd door de KGB en in 1973 afgezet door Pinochet) schrijft in 1933 een wetenschappelijk werk, waarin hij pleit voor eugenetica, vooral voor joden en zigeuners, omdat die 'mentale hygiëne' bedreigen. Joden zijn voorbestemd voor misdaden als fraude en oplichting. Als minister van Volksgezondheid van Chili (1937-1941) zet hij zich in voor gedwongen sterilisatie.¹⁰¹ Gas als middel om tegenstanders te vermoorden is een uitvinding van de Russische communisten.¹⁰²

Dat het nationaal socialisme een vorm is van socialisme, klinkt ons misschien vreemd in de oren, maar niet in het land waar het is uitgevonden. Udo Voigt, voorzitter van de nationaal socialistische NPD, verklaart dat zijn partij strijdt tegen ‘de asociale, globalistische economische politiek van Duitsland’. De NPD gaat prat op haar goede contacten met de enig overgebleven stalinistische staat, Noord-Korea, en heeft haar aanhang vooral in de voormalige DDR, waar velen terugverlangen naar het socialisme. In 2000 sluit Horst Mahler, medeoprichter van de terreurorganisatie RAF, zich aan bij de NPD. Is hij van links rechts geworden? Nee, hij is altijd bereid uit te leggen dat het nationaal socialisme links is, en altijd geweest is.¹⁰³

Linkse terroristen uit zijn generatie waren niet vies van antisemitisme. In juni 1976 kaperen Duitse links-extremisten een vliegtuig van Air France. Zij eisen vrijlating van gevangen RAF-terroristen en PFLP-jihadisten. Het vliegtuig, afkomstig uit Tel Aviv, wordt gedwongen te landen op het vliegveld van Entebbe in Oeganda. De leden van de Revolutionaire Zellen gaan vervolgens over tot ‘selectia’, het scheiden van joodse en niet-joodse passagiers. Een van de joodse gijzelaars toont zijn tatoeages uit de kampen. Voor 49 niet-joden is de kaping voorbij, zij worden vrijgelaten.

Als in oktober 2009 in Hamburg de film van Claude Lanzman *Pourquoi Israël?* wordt getoond, schreeuwen de linkse anti-Israël-demonstranten ‘Judenschwein’ naar de mensen die de film komen bekijken.¹⁰⁴ In een artikel in *Trouw* over de opkomst van neonazi’s in Duitsland staat te lezen: ‘Ze zijn vaak niet te meer te onderscheiden van links-radicalen jongeren.’ Beiden dragen palestinasjaals. Ook is ‘het rechtsextremisme heel divers aan het worden met sociale en ecologische thema’s’.¹⁰⁵ Jammer dat de correspondent de geschiedenis van het nationaal socialisme niet kent.

Er is heden ten dage volop antisemitisme in Nederlands extreem links. De Internationale Socialisten worden in het rapport *Polarisatie en radicalisering in Nederland* beschreven als anti-joods. ‘Tijdens en na de oorlog in Gaza heeft de Internationale Socialisten haar pro-Palestijnse standpunt in behoorlijk antisemitische termen verwoord.’¹⁰⁶ De organisatie houdt een demonstratie gericht tegen Israël die wordt opgesierd door 75 hakenkruisvlaggen.¹⁰⁷

Het links-christelijke ICCO (een ontwikkelingshulpclub gefinancierd door de belastingbetaler, voorzitter is Doekle Terpstra) betaalt

mee aan een demonstratie in Amsterdam, 3 januari 2008. Betogers tonen Hamas- en Hezbollah-vlaggen, plus portretten van Khomeiny en Hamas-leider sjeik Yassin. Ook worden de teksten ISRAËL HERHAALT DE HOLOCAUST en ISRAEL BURN IN HELL getoond, en wordt de Israëlische vlag vertrap. Er zijn spreekkoren 'Hamas, jihad, hezbollah' en 'Hamas, Hamas, joden aan het gas'.¹⁰⁸

SP-sympathisant Gretta Duisenberg weet wie er de baas zijn in Nederland. Het zijn de joden. In een interview met Islamonline.net zegt ze: 'The radical people within the Jewish people have very strong feelings toward Israël, and they dominate our government.'¹⁰⁹ In Veenendaal zou in 2009 een bijeenkomst plaatsvinden van het Nieuw Solidaristisch Alternatief. Volgens RTV Utrecht is dit een 'extreem rechtse organisatie'. Maar, vreemd genoeg: dit N-SA is een beweging die opkomt voor eigen volk en zich keert tegen het kapitalisme.¹¹⁰

Constant Kusters, de leider van de oudste nationaal socialistische partij van Nederland, de NVU, stemt SP. Kusters zegt in een tv-interview met Theodor Holman zaken als: 'Wij zijn de echte socialisten van Nederland, de SP volg ik op socialistisch vlak zeer sterk, Wilders is een zionist, Israël is een piratenstaat, NVU staat honderd procent achter de Palestijnen, Marijnissen is een verrader, wij van de NVU zijn echte socialisten, Bin Laden is een vrijheidsstrijder. De bijstandsuitkeringen moeten 15 procent omhoog. Wij zijn net als de SP destijds in Oss.' De 'extreem rechtse' NVU heeft ook kritiek op de SP. De partij is niet socialistisch genoeg. 'De staat moet de burger verzorgen van de wieg tot het graf,' zegt Kusters.¹¹¹

Dat het geen bevlieging betreft, blijkt uit een bericht van een jaar eerder. Onder de kop 'NVU: Geert Wilders toetert alles weg' lezen we in dagblad Splts: 'Constant Kusters, al jaren voorman van de extreem rechtse Nederlandse Volks Unie (NVU), heeft naar eigen zeggen niets met Geert Wilders. "Als ik nu zou moeten stemmen, zou ik op de SP stemmen," zegt de Arnhemmer zonder een spoorje ironie.'¹¹²

De NVU demonstreert graag met Hezbollah-vlaggen. Kusters verwijt Geert Wilders dat hij 'schopt' tegen de islam en dat hij uit zou zijn op 'een bloedige burgeroorlog' tussen moslims en christenen. Terwijl die groepen volgens de NVU juist één front zou moeten vormen tegen het zionisme, het kapitalisme en het Amerikaanse imperialisme.¹¹³

In nationaal socialistische kring wordt altijd met dankbaarheid gerefereerd aan de prettige samenwerking tussen Hitler en de moeffi van Jeruzalem. Op een NVU-demonstratie in 2006 herinnert Kusters

aan de strijd van mohammedaanse soldaten aan de zijde van de nazi's. Dat sommigen van hen zich later aansloten bij de PLO, maakt de NVU'ers helemaal enthousiast.¹¹⁴

Wat extreem rechts wordt genoemd, wil nog wel eens wortels hebben in een grote linkse partij. Wat hebben Joop Glimmerveen en Joop Hagenbeek (de top twee van de nationaal socialistische NVU), Hans Janmaat en dr. W.J. de Bruyn (de top twee van de Centrumpartij) met elkaar gemeen? Het zijn allemaal oud-leden van de PvdA.¹¹⁵

Waarom hebben de babyboomactievoerders dan toch het nationaal socialisme als rechts weten te bestempelen? Het antwoord is: omdat zij daar alle belang bij hebben. Door tegenstanders van dat label te voorzien, hangen zij een molensteen om de nek van rechts – en zelf zijn ze in één klap strijders voor het goede. Door Hitler af te schilderen als 'rechts', verwerft hun strijd voor wat in wezen het culturele marxisme is, meteen een morele superioriteit. Daarmee zijn hun tegenstanders gereduceerd tot nazi's en is de aartsvijand, het democratisch kapitalisme, meteen op één lijn gebracht met Hitler. Ook de demonstranten tegen de Partij voor de Vrijheid worden in de pers vaak aangeduid als 'antifascisten'. Dat is handig. Daarmee is de andere kant meteen weggezet als nazistisch en kunnen de linkse demonstranten poseren als naoorlogse verzetsstrijders.

Let maar eens op als op 4 mei de ongekozen burgemeesters hun rede houden, of als de geschiedenisprogramma's van de staatsomroep losbarsten. Het woord 'nationaal socialisme' zal niet vallen. Als dat wel zou gebeuren, kon iemand wel eens op het idee komen dat nationaal socialisme iets te maken heeft met socialisme, en dat is nou ook weer niet de bedoeling. Daarmee zouden de linksen zich beroven van een belangrijk wapen voor het beheersen van de discussie.

Dat geldt ook voor de linkse pers. Als *NRC Handelsblad* een artikel plaatst van de hand van Geert Wilders en mijzelf waarin gepleit wordt voor de Hereniging van Vlaanderen en Nederland, voegt *NRC*-redacteur Hubert Smeets (ex-PSP) daar aan toe dat 'extreem rechtse groeperingen' hier in het verleden voorstander van waren.¹¹⁶

Als dezelfde krant een artikel plaatst pro kunstsubsidies, pro milieubeleid of pro Europese eenwording, zal hij dat niet doen. Waarom niet? Dat is omdat links selectief shopt in het gedachtegoed van de nationaal socialisten. Komt het in de eigen kraam te pas, dan worden de nazi's van stal gehaald. Standpunten die niet passen in de linkse kerk,

worden gekoppeld aan het nationaal socialisme. Bij linkse stokpaardjes wordt dit achterwege gelaten.

Moraal van dit verhaal: er bestaat helemaal geen rechts extremisme in Nederland. 'Extreem rechts' is een bedenkfel, een links bedenkfel, bedoeld om links bij voorbaat aan een morele superioriteit te helpen. Wie teruggaat naar de bronnen, ziet iets anders. 'Extreem rechts' blijkt in de praktijk puur socialisme. Nationaal socialisme als rechts is een verzinsel van Stalin en de mensen van de Frankfurter Schule. Via de universiteiten is het in de bloedbaan van de samenleving terechtgekomen. Linkse journalisten beschermen die mythe. Organisaties uit het SubsidieNetwerk van Links, zoals de Anne Frank Stichting, bewaken het verhaal. Door steeds voorbeelden te vinden van 'opkomend rechtsextremisme' verzekeren ze zich van het in stand houden van hun werkgelegenheid. Het versterkt de linkse dominantie, en hun hypotheek drijft erop.

23 De nieuwe nazi's

'Het is heel wrang om te zeggen, maar het aantal joden is door de geschiedenis zo uitgedund dat het voor kwaadwilligen nauwelijks de moeite loont weer zo'n klimaat te scheppen. Des te verontrustender is het feit dat nu de buitenlanders tot de nieuwe joden, de joden van de jaren tachtig worden uitgeroepen.'

ED VAN THIJN, 1983¹

Het is links gelukt Hitler tot symbool van rechts te maken. De logische volgende stap is dat de moslimimmigranten de nieuwe joden zijn, de omdraaiing aller omdraaiingen. Op de Auschwitzherdenking van 1984 zegt Ed van Thijn, sprekend over de verhouding tussen autochtonen en immigranten, dat 'in Amsterdam weer bordjes verschijnen "Voor joden verboden", al is de tekst nu aangepast aan een veranderende bevolkingssamenstelling'.²

Ook 23 jaar later is het nog steeds van dik hout zaagt men planken. Op 21 maart 2007 tijdens een antiracismedag stelt Van Thijn dat de opmerking van de pvv over de dubbele paspoorten hem 'doet denken aan de hoogtijdagen van het antisemitisme'. Zijn verklaring wordt overigens voorgedragen (Van Thijn is ziek) door Miriyam Aouragh, een leider van de extreem linkse Internationale Socialisten, een organisatie die onder andere opkomt voor Hamas.³

Gaskamers worden met groot gemak in stelling gebracht. Annemarie Grewel, PvdA-kopstuk, zegt in 1985 in *De Groene Amsterdammer* dat staatssecretaris Virginie Korte-van Hemel van Vluchtelingenzaken een 'moordenaar' is. 'Ik dacht gisteren dat ik het prettig zou vinden als mevrouw Korte-van Hemel hand in hand te midden van een groep vervolgd, naakt en doodsbang voor de deur van een gaskamer zou staan.'⁴ 'Toen waren de joden de zondebok voor de economische crisis, nu zijn de moslims zondebok voor de veiligheids crisis,' zegt Marcel van Dam (VARA, PvdA/SP).⁵ 'Antisemitisme en moslimhaat zijn loten van één stam, beide vormen van onversneden racisme,' zei Ed van Thijn.⁶ Tineke Huizinga, voorheen van Vluchtelingenwerk

Nederland, later staatssecretaris van de ChristenUnie, zegt in 2006 (over het beleid van minister Verdonk) dat ze kan begrijpen 'dat oudere mensen associaties kunnen krijgen met de Tweede Wereldoorlog als blijkt dat hun burens 's nachts uit hun huis zijn gehaald'.⁷

Sommige moslims laten zich dat geen twee keer zeggen. Ahmed Aboutaleb trekt als directeur van Forum een vergelijking tussen Pim Fortuyn en Auschwitz. Aanleiding is het Volkskrant-interview waarin Fortuyn artikel 1 van de Grondwet ter discussie stelt en de islam 'een achterlijke cultuur' noemt. Aboutaleb zegt:

(...) het is natuurlijk buitengewoon vreemd dat zo'n hoog ontwikkelde natie als Nederland, afgelopen tijd in de opiniepeilingen te kennen heeft gegeven, met zó veel stemmen achter zo'n... wolf in schaapskleder te kunnen lopen. In een land waar 'nooit meer Auschwitz' nog nagalmt... dat land moet oppassen. Want een demagoog als deze man, iemand die zó ver kan gaan met dit soort uitspraken te doen, en dan een groot deel van het volk aan zijn knieën kan krijgen, dat is niet goed voor een land, dat is niet goed voor een beschaving... Dat moeten we écht goed in de gaten houden.⁸

PvdA-politica Fatima Elatik zendt dit bericht de wereld in omdat de Partij voor de Vrijheid wil weten hoeveel de massa-immigratie de belastingbetaler heeft gekost (de spelling is ongecorrigeerd; Elatik wil graag minister van Onderwijs worden voor de PvdA⁹): 'Ze willen ook al onderzoeken hoeveel moslims er jaarlijks bijkomen. Nog ff en ze gaan onze dna analyseren om aan te tonen dat we niet deugen. Volgens mij was er een andere politicus in Europa zo'n 60 jaar geleden die dat ook deed bij n ander semitisch volk.'¹⁰ Elatik ziet Geert Wilders als potentiële Hitler. Op de vraag 'Denkt u dat Wilders straks ook een massamoordenaar wordt?' reageert Elatik: 'Ik weet het niet. Ik heb geen glazen bol. Ik sluit niets uit.'¹¹

Als Nederlanders in Gouda demonstreren tegen het toenemend straatgeweld – zonder de dadergroep te benoemen – verzamelen Marokkanen zich en provoceren de deelnemers, onder andere door de Hitlergroet te brengen.¹² De Nederlandse Islamitische Omroep doet, compleet met filmbeelden van een razzia tegen etnische joden, in een uitzending van 27 januari 2008 de moord op 6 miljoen joden af als moord op 6 miljoen mensen 'vanwege hun geloof'.¹³ Volgens GroenLinks-Kamerlid Tofik Dibi blijkt uit het verkiezingsprogramma van

Wilders' Partij voor de Vrijheid een 'Übermensen-idee'.¹⁴ CDA-statenlid Yasar Vural stelt in 2004 integratie als geheel zelfs gelijk met een 'Übermensch-ideologie'. Hij doelt onder andere op voorstellen van zijn partijgenoot Maxime Verhagen om drempels op te werpen voor importbruiden. 'We gaan terug in de tijd. Wilders wil razzia's'.¹⁵

Eerst werd Hitler rechts, toen werden moslims de nieuwe joden. De logische volgende stap is dat moslims aanwijzen wie de nieuwe nazi's zijn: het zijn de joden. Antisemitisme is een van de kernwaarden van de islam, en de slachtofferrol van de zogenaamde Palestijnen biedt een mooie kapstok voor die jodenhaat. Joods Nederland is als gevolg van de islamitische toestroom het onderwerp van een aanhoudende terreurgolf die geen vergelijking kent in vreedestijd.

Op 13 april 2002 is een demonstratie op de Dam in Amsterdam, waar tienduizend mensen aanwezig zijn, merendeels allochtonen. Cohen is op dat ogenblik burgemeester. Het is voor de politie ondoenlijk alle antisemitische spandoeken in beslag te nemen. Het zijn er simpelweg te veel. Bij homodiscotheek iT wordt een molotovcocktail naar binnen gegooid.¹⁶ Er worden 75 hakenkruisen getoond en spreekwoorden gehoord: 'Joden in zee'. Een Amerikaans-joodse toerist met keppeltje wordt in elkaar geslagen door Marokkanen. Hij moet het Krasnapolsky Hotel in rennen, waarna dit gebouw met stenen wordt bekogeld.¹⁷

Volgens CIDI-onderzoek tiert ook op scholen antisemitisme welig. In Amsterdam-Slotervaart moeten lessen worden stilgelegd als leerlingen anti-joodse leuzen scanderen. In Rotterdam gebeurt hetzelfde als scholieren 'Hamas, joden aan het gas' en 'Joden zijn moordenaars, we zien het op Al Jazeera' schreeuwen.¹⁸

Het is goed stil te staan bij deze incidenten, omdat ze illustreren wat 'integratie' soms in werkelijkheid betekent, namelijk substitutie. Ons verhaal blaast de aftocht. Ons verhaal is het verhaal van diepe schaamte over wat Nederland heeft laten gebeuren met zijn joodse burgers. Dat werd bijvoorbeeld vastgelegd in het hartverscheurende gedicht 'Laplacestraat', geschreven door Anneke Hemrika. In haar boekje *Klein monument* staat het afgedrukt naast een briefje waarin haar vriendinnetje Lotte schrijft: 'Tot ziens Anneke. Ik zal aan je denken', gedateerd 26 juli 1942.¹⁹

Je draagt een kleine rugzak met
 voor onderweg een boterham
 een tandenborstel en een kam
 en op je borst die gele ster.

Dat verhaal zal op Nederlandse scholen steeds minder gehoord worden naarmate de islam meer aanwezig is in de leerlingenpopulatie. Op veel Amsterdamse scholen kan geen les meer worden gegeven over de Tweede Wereldoorlog en de Holocaust, ten gevolge van wan-gedrag van Marokkaanse jongeren: '(...) een steeds vijandiger opstel-ling van moslimleerlingen ten opzichte van lessen over de Holocaust en de Tweede Wereldoorlog, ten gevolge waarvan sommige scholen deze thema's volledig uit de lesstof hebben verwijderd'.²⁰

Op islamitische scholen is de zaak nog ernstiger. Fenny Brinkman werkte op een mohammedaanse school in Amsterdam en schrijft daarover het boek *Haram*. Als een collega, ene Henk, lesgeeft over de Tweede Wereldoorlog, vertelt hij over de concentratiekampen en de vervolging van joden, homo's en zigeuners. 'De volgende dag komt een aantal vaders hun beklag doen. Ze vragen zich af wat voor idiote ideeën hun kinderen meekrijgen en hopen insh'Allah (zo Allah het wil) dat dit soort lessen niet meer gegeven wordt. Henk verlaat de school, om nooit meer terug te komen.'²¹

Opleiding lijkt geen invloed te hebben op het antisemitisme van moslims. Goed opgeleid en slecht opgeleid; het islamitisch antisemitisme wordt breed gedragen. De joodse Eli Bouscher spreekt op een bijeenkomst in de Haagse Hogeschool. De zaal zit vol met jonge moslims. Op een gegeven moment gaat het over de vraag hoeveel joden er in de wereld zijn. Ongeveer 15 miljoen. 'Dat zijn er 15 miljoen te veel,' roept iemand in het publiek. Een groot deel van de zaal begon te lachen en te applaudisseren. 'En niemand, niemand die er iets van zei.'²²

Islamitisch antisemitisme werpt zijn schaduw vooruit in de academi-sche wereld. De Nederlandse hoogleraar judaïstiek Pieter W. van der Horst aan de Universiteit van Utrecht wenst in 2006 zijn afscheidscol-lege te wijden aan islamitisch antisemitisme. Hij wil bijvoorbeeld ver-tellen dat de mythe van het joodse kannibalisme springlevend is in de islamitische wereld en dat Palestijnse kinderen op school leren dat joden 'satanskinderen' zijn. Dit college wordt gecensureerd door rector

Gispen van de Universiteit Utrecht. Hij stelt dat dit gedeelte van het afscheidscollege wel eens aanstootgevend zou kunnen zijn ‘voor de goed georganiseerde moslimstudenten aan de universiteit’.

De rector geeft Van der Horst te kennen dat hij niet kan instaan voor diens veiligheid. Van der Horst geeft op 26 juni zijn ingekorte afscheidscollege.²³ Het bestuur van de Universiteit Utrecht probeert censuur toe te passen.

Ook in andere landen blaast onze versie van de Shoah in het onderwijs de aftocht. Emmanuel Brenner schrijft in *Les Territoires perdus de la République* hoe Franse leraren etnische verwensingen naar hun hoofd krijgen en hoe het onmogelijk is de Holocaust nog ter sprake te brengen op Franse scholen met een grote moslimpopulatie.²⁴ De Franse minister van Onderwijs stelt in 2005 al dat joodse kinderen eigenlijk nergens in Frankrijk nog normaal onderwijs kunnen krijgen, als gevolg van het geweld.²⁵ Het mohammedaanse antisemitisme groeit in Europa als kool. Moslims zijn verantwoordelijk voor de helft van de geregistreerde antisemitische incidenten in de EU.²⁶

Het antisemitisme zal de komende jaren alleen maar toenemen en steeds hardere vormen aannemen. Joden in Nederland en Europa gaan een donkere toekomst tegemoet. Wie 's zomers door Tel Aviv wandelt, staat versteld van het vele Frans dat hij om zich heen hoort. Er zijn Franse cafés waar je in het Frans een croissant kunt bestellen. Netanya, de badplaats ten noorden van Tel Aviv, oogt als de Côte d'Azur, met Frans in belangrijke mate als voertaal.

De groei in de Franse immigratie valt niet te verklaren vanuit het plotseling toenemen van de liefde voor de joodse staat. Een cruciale gebeurtenis is de drie weken durende marteling en de gruwelijke dood van Ilan Halimi. Deze 23-jarige joodse verkoper van mobiele telefoons wordt in juni 2006 gevangengenomen in Bagneux, een banlieue van Parijs. Zijn familie wordt opgebeld en kan live meeluisteren hoe Ilan gemarteld wordt. Door zijn geschreeuw heen hoort de familie het reciteren van Koranteksten. Als de daders later terechtstaan, roepen ze zelfbewust ‘allah hoe-akbar’ naar hun geloofsgenoten op de publieke tribune. De martelingen en de dood van Halimi maken een enorme indruk op de grootste joodse gemeenschap van Europa. Velen kiezen voor emigratie naar Israël.

Joden verlaten bijvoorbeeld ook Malmö, dat al meer dan een kwart islamitisch is.²⁷ Hetzelfde in Antwerpen en Londen.

De joodse school Cheider in Amsterdam kent steeds minder leerlingen, omdat families Nederland verlaten. De school in Buitenveldert stelt vast dat de laatste drie jaar het aantal bedreigingen 'enorm' is toegenomen. Scheldpartijen, stenen gooien, steekpartijen en spugen. 'Dan schreeuwen ze: "Joden, joden" of "nazi's"'. Soms pakken ze mijn keppeltje af en gooien het op straat. Dan wordt het vies,' zegt Nethanel (7). Wie zijn 'ze'? 'Het zijn altijd moslims,' zegt Wim van Dijk, een ouder.

Mensen van die school moeten hun keppeltje verbergen en bepaalde plekken in de stad mijden. 'Het Amstelpark bijvoorbeeld. Laatst kwam er zo'n jongetje naar me toe. Terwijl hij voor me stond haalde hij zijn vlakke hand langs zijn keel. "Joden dood," zei dat jongetje. Zijn ouders stonden ernaast en moesten erom lachen,' aldus Wim van Dijk.

De school is omgebouwd tot een bunker met hekken en camera's. Elke ochtend staat een kogelvrije jeep van de politie voor de deur. Een agent zegt: 'Nu is het rustig, maar een paar maanden geleden stonden we hier 24 uur per dag. Waarom dat nodig is? Ik ben bang dat ik daar niets over mag zeggen.'

De schooldirecteur, André Pels, zegt: 'Wilders heeft op bepaalde punten gelijk. Het zijn nou eenmaal niet de buurtjongetjes die stenen gooien.' Dit alles valt te lezen in een artikel in *Het Parool*, waarvan de kop luidt: 'Mendel kan de straat niet meer op'. De adjunct-directeur, rabbijn Groenewoudt, laat weten het centrum van Amsterdam te mijden. Met keppeltje is dat te gevaarlijk geworden. 'Ik heb geen zin bespuugd te worden.'²⁸

In de binnenstad van Amsterdam kun je er anno 2010 beter niet uit zien als joods. Onderzoeker Paul Andersson Toussaint noemt zes wijken van onze hoofdstad waar joden worden bespuugd en belaagd. Het zijn wijken waar veel Marokkanen wonen. De onderzoeker schrijft: 'De meerderheid van de tweede en derde generatie Marokkaanse Nederlanders koestert over joden racistische standpunten die een stuk extremer zijn dan die van het voormalige Vlaams Blok over Noord-Afrikanen.'²⁹

Rabbijn Raphael Evers komt sowieso weinig meer buiten. Daar dreigt gevaar, ook in Buitenveldert. Zijn moeder (83), die concentratiekampen overleefde, stelt dat de situatie nu erger is dan in de jaren dertig. 'Gevallen van joden die werden aangevallen, zoals nu, herinner ik me niet.' Een Marokkaanse jongen van acht jaar riep tegen mevrouw Evers: 'Joden, doden.' 'Ik vroeg hem: "Weet je wat je zegt?" Hij zei ja en herhaalde de kreet.' In het bericht in *NRC Handelsblad* waar

deze zaken vermeld staan, wordt geen relatie gelegd met de antisemitische ideologie de islam, wel met de situatie in Israël.³⁰

Joodse scholen zijn per jaar vermogens kwijt aan beveiliging, die ze uit eigen zak mogen betalen. Synagogen worden omgetoverd tot onneembare vestigingen. Er functioneert in het geïslamiseerde stadsdeel De Baarsjes zelfs een heuse *schuilsynagoge*. De Portugese synagoge in Amsterdam is omringd door massieve metalen palen die aanslagen met voertuigen moeten voorkomen.

Er zijn geen moskeeën in Amsterdam die op een dergelijke manier beveiligd worden. Dat is vreemd, omdat steeds gesteld wordt dat de islam een godsdienst is en dat alle godsdiensten gelijk zijn.

Het is een van de wreedste effecten van de islamitische immigratie. De massa-immigratie is ons steeds aangeprept met verwijzingen naar de Holocaust. En het gevolg ervan is dat het voor joden steeds minder veilig toeven is in Nederland. De ‘antifascisten’ die ons de multiculturele verrijking brengen, hebben heel wat op hun geweten.

De moslims werden de nieuwe joden, de joden werden nazi's. In die bizarre verkleedpartij moet vervolgens het meest kwetsbare kindje van het Westen in de vlammen geworpen worden teneinde onze imaginaire vrede met de islam te kopen. Om moslims te apaiseren moet Israël worden opgeofferd, klinkt unisono de eis van extreem links en mohammedanen. Israël moet zich, in de woorden van Jacques de Kadt, aanbieden als offerdier.³¹

Zoals Israël een gedeelte van zijn land schijnt te moeten weggeven teneinde ‘vrede’ te verwerven, zo moet het Westen Israël opgeven. Wat Israël terugkrijgt voor Judea en Samaria is een mooi stuk papier waarop staat: ‘Gefeliciteerd, u heeft vrede.’ Maar net zoals alle gebieden die Israël ooit heeft weggeven, zal ook dit gebied worden gebruikt voor nieuwe jihadaanvallen. Er zullen onmiddellijk nieuwe territoriale eisen volgen: ook ander gebied moet worden opgeofferd.

Zo zal het ook het Westen vergaan als het Israël opgeeft. De honger van de wolf zal misschien eventjes gestild zijn, maar daarna krijgt hij weer trek en hij weet waar hij zijn moet: bij het Westen, dat steeds maar weer toont hoe zwak en principeloos het is.

Daarmee is Israël uitgegroeid tot wat Jacques de Kadt schrijft in zijn boekje *Methode Israël* uit 1967. In dat jaar wist de joodse staat op miraculeuze wijze een aanval door (bijna) al zijn burens om te buigen in de bevrijding van Jeruzalem en van Judea en Samaria. Israël moet volgens

De Kadt dienen als voorbeeld voor het Westen: zelfbewust de vijand tegemoet treden, niet bang zijn, maar trots. ‘Wij kunnen Israël niet kopiëren. Wij moeten handelen vanuit eigen omstandigheden. Maar wel met dezelfde durf tot inzicht en tot daad; in de geest van, en volgens de methode van Israël.’³²

Israël is inderdaad, zoals De Kadt wilde, een voorbeeld voor de heersende elites van Nederland. Maar op een verkeerde manier. De redenaties die links nu loslaat op Israël, zullen uiteindelijk ook tegen Nederlandse bevolking van Nederland gebruikt worden. Net zoals links Nederland Israël delegitimeert (de joden worden geportretteerd als indringers), zo zullen wij worden gedwongen tot ‘land voor vrede’, het opgeven van terrein teneinde de islam te apaiseren. Alleen zal het land dat wij moeten opgeven niet de Gazastrook zijn, maar de westelijke tuinsteden van Amsterdam, of Ede, of Culemborg.

Er is nog een overeenkomst: de zogenaamde ‘Palestijnen’ zijn in belangrijke mate moslimimmigranten die de economische opbloei mogelijk gemaakt door de joodse gemeenschap verkozen boven de islamitische landen waar ze tot dusver woonden. Nederlandse moslimimmigranten zullen op dezelfde manier en met dezelfde argumenten rechten eisen als hun ‘Palestijnse’ broeders.

Wie territoriale rechten geeft aan de moslimimmigranten die ‘Palestijnen’ worden genoemd, zal dat straks ook moeten doen aan de moslimimmigranten in Nederland. Zo vallen we in ons eigen zwaard. Als we blijven geloven in ‘land voor vrede’, het delegitimeren van een westers volk als de Israëliërs accepteren, en blind blijven voor het imperialistische karakter van de islam, dan zetten we de val open voor onze eigen ondergang. De redenaties gericht tegen Israël worden daarmee de redenaties gericht tegen Nederland.

Het belang van Israël overstijgt daarmee de smalle kuststrook aan de Middellandse Zee. Het is het cruciale front waar links en de islam samen optrekken. Israël is uitgegroeid tot hét symbool van onze vrijheid en het verlangen die vrijheid te continueren. Als ik met Geert Wilders in Rome ben waar hij de Oriana Fallaciprijs in ontvangst komt nemen, staan er op het podium drie vlaggen. De Italiaanse, de Nederlandse en de Israëliëse. Dat laatste is een vanzelfsprekendheid, maar niemand die er een woord over zegt. Geen Israëliër te zien; het onderwerp Israël komt niet eens ter sprake. Maar dat de vlag er staat, zegt genoeg: vrije mensen zijn hoe dan ook verbonden met het land dat voor ons de klappen opvangt en zo fungeert als boksbal voor een imperialistische ideo-

logie. De vlag van Israël is daarmee de vlag van alle vrije mensen.

Israël is onze eerste verdedigingslinie. Het land is een barometer van onze toekomst. Wat er met dat land gebeurt, zal een voorspellende waarde hebben voor hoe het verdergaat met het Westen. Gaat Israël ten onder, dan is er weinig hoop meer voor ons. Marcheren de legers van Hamas en Hezbollah door de straten van Tel Aviv, dan zijn Amsterdam en Parijs reddeloos verloren. Het lot van Jeruzalem wordt zo het lot van Rome, Athene en andere symboolsteden van het Westen.

Misschien dat dit het was wat Eric Hoffer, filosoof en havenarbeider te San Francisco, bedoelde toen hij in 1968 in een opinieartikel in de *Los Angeles Times* schreef: 'Ik heb een voorgevoel dat me maar niet wil verlaten. Zoals het met Israël verloopt, zo zal het ons allemaal vergaan. Als Israël ten onder gaat dan zal vernietiging ook ons lot zijn.'³³

Toen leden van de fractie van de Partij voor de Vrijheid een solidariteitsbezoek aan Israël brachten, zeiden ouders van ontvoerde soldaten het zo: 'Vandaag zijn het onze kinderen. Morgen jullie kinderen.' Daarom had Joop den Uyl gelijk toen hij zei: 'De verdediging van Israël is een plicht van het Westen.'³⁴

24 Van Marx naar Mohammed

‘De generatie, zogezegd, van mei 1968, de generatie van provo en verbeelding, de generatie van Hitweek en Gandalf, de generatie van een nieuwe muziek en een nieuwe beeldtaal, de generatie die geuzenwoorden maakte van “marginaal” en “protest” en “anti-autoritair”, de generatie van het verruimde seksualiteitsbegrip. (...) Ik maak deel uit van een generatie verraders. Onvermijdelijk ben ik daardoor ook zelf een verrader. Ik ben door verraad besmet, ik ben aanwezig geweest.’

GERRIT KOMRIJ¹

De Tweede Wereldoorlog speelt een speciale rol in de opstand van de jaren zestig. In *Correct* van Herman Vuijsje valt te lezen: ‘Voor de geboortegolfgeneratie, die de nu heersende moraal grotendeels bepaalt, vormt de oorlog het belangrijkste morele ijkpunt.’² De oorlog is van hen.

Het is niet voor niets dat verzuurde babyboomers vooraan staan om de Partij voor de Vrijheid in verband te brengen met het nationaal socialisme. In juni 2009 treden er vier naar voren. NRC-columnist Elsbeth Etty zegt: ‘Een gesprek met Wilders is, zoals op de avond van de Europese verkiezingen ruimschoots werd geïllustreerd, geen debat – de man wil alleen minimaal twee keer “Marokkaans tuig” hebben groepen. Het mechanisme verschilt in niets van de nationaalsocialistische mantra: “Het jodenjong loert.”’³

Oud-minister Ella Vogelaar meent: ‘In de jaren dertig van de vorige eeuw onderkennen velen ook pas de dramatische gevolgen van het nationaalsocialisme toen het te laat was. Ik realiseer me dat ik met deze vergelijking een taboe doorbreek. Maar we moeten stoppen Wilders te behandelen als een democratisch politicus met acceptabele opvattingen.’⁴ Anet Bleich, columnist van *de Volkskrant*, stelt: ‘De vraag die dan meteen urgent aan de orde komt, luidt: is de PVV een extreem rechtse groepering die een bedreiging vormt voor het tolerante klimaat in dit land? Volgens mij is het antwoord ondubbelzinnig ja.’⁵

Ook Max van Weezel komt in *Vrij Nederland* tot een nazivergelijking,

bijvoorbeeld op basis van het gebruik van de woorden ‘voor volk en vaderland’, en vanwege een Pvv-Kamerlid dat vaststelt dat ‘Nederland ontwaakt’. Dat zou lijken op de NSDAP, die in 1933 zou hebben geparadeerd op de Berlijnse avenue Unter den Linden, onder het aanheffen van de leus ‘Deutschland erwache’.⁶

Je hoort het ze zeggen: ‘Maar wij stonden toch aan de goede kant? Wij zijn toch altijd goed geweest? Wij demonstreerden toch tegen Vietnam?’

Dat brengt ons dan meteen bij de vraag: stonden zij aan de goede kant? Het antwoord is: nee. Alle vier zijn lid geweest van de Communistische Partij van Nederland, een organisatie die partij koos voor de Sovjet-Unie en uit was op de vernietiging van onze vrijheid en onze onafhankelijkheid. Ze kozen voor deze organisatie vanuit hun jarenzestigidealen.

Van Weezel onderbouwt zijn naziclaim met het gebruik van de woorden ‘Nederland ontwaakt’. Pamela Hemelrijk schreef ooit: ‘Star-reporter Max van Weezel stond in 1991, bij de opheffingsvergadering van de CPN, nog met gebalde vuist naast Marcus Bakker de Internationale te loeien, ik kan daar niet vaak genoeg aan herinneren.’⁷

Het eerste woord van de Internationale: ‘Ontwaakt’.

De CPN trad keihard op tegen dissidenten. Die werden verketterd en verstoten. Dat gebeurde onder anderen met hoogleraar Ger Harmsen, die zich niet aan de partijlijn hield. CPN’ers dienden vervolgens alle banden met hem te verbreken. In die campagne publiceerde de communistische partij de brochure *Het marxisme à la Harmsen*, een boekje dat een soort strafwerk was voor jonge CPN’ers die hiermee hun loyaliteit aan de partij moesten demonstreren. (Ondertitel: *Over aanpassingen en vervalsingen van het marxisme-leninisme.*) Een van de schrijvers: Max van Weezel.⁸

Het gebrekkig oordeelsvermogen uit het verleden vormt voor de vier oud-communisten geen enkel beletsel om ons nu dwingend te confronteren met hun morele opvattingen over wat goed en fout is. Terwijl het kwartet een moreel dieptepunt bereikt door te kiezen voor de ideologie van de goelagarchipel, waren er in Nederland ook mensen die het ware gezicht zagen van het communisme. Jacques de Kadt zei het in 1948: ‘De kern van de CPN bestaat uit politieke gangsters en die kern moet voortdurend bewaakt en waar nodig onschadelijk gemaakt worden.’⁹ Voor die gangsters koos het linkse viertal.

Er zijn meer multiculturele Hitler-Wilders-vergelijkers met een discutabel Koude Oorlogverleden. Geert Mak, die elke week wel ergens een prijs in ontvangst mag nemen van geestverwanten, was fractiemedewerker van de PSP, een organisatie die geen partij wilde kiezen in het conflict tussen het Vrije Westen en het concentratiekamp dat Sovjet-Unie heette.¹⁰ Dit weerhoudt hem er niet van als morele scherprechter op te treden voor het verzet tegen de islamisering:

U en ik herkennen natuurlijk onmiddellijk de politieke bloedgroep waaruit de beweging rondom Wilders stamt: de sociaal-nationale, of, met andere accenten, de nationaalsocialistische, een politieke tendens die, met hoogte- en dieptepunten, gedurende de hele twintigste eeuw in grote delen van Europa een belangrijke rol speelde. Antivreedeling, anti-intellectueel, anti-elitair, antidemocratisch, de melodie mag verschillen, de tekst van dit liedje kennen we meer dan ons lief is. Bijvoorbeeld de manier waarop minderheden en vreemden afgeschilderd kunnen worden als een minderwaardig soort mensen, vervolgens als barbaren kunnen worden vernederd en uitgestoten, en uiteindelijk zelfs van hun menselijkheid kunnen worden ontdaan. Daarna is alles mogelijk.¹¹

Dat laatste moet waarschijnlijk worden begrepen als een referentie aan de Shoah. Al eerder vergeleek hij *Submission* met *Der ewige Jude*, waarmee Ayaan Hirsi Ali ook al als nazi werd neergezet.¹² Het patroon is duidelijk en het is kenmerkend voor zijn stroming: vroeger tolerant tegenover het communisme, nu tolerant tegenover de islam. Van rood naar groen.

Een andere oud-PSP'er is Hubert Smeets, verantwoordelijk voor de meest agressieve anti-PVV-commentaren in *NRC Handelsblad*, bijvoorbeeld dat inzake *Fitna*.¹³ Hij was twaalf jaar lid van de PSP.¹⁴ Smeets werkte bijvoorbeeld mee aan het boekje *Nederlands racisme*, waarin alle bezwaren tegen de massa-immigratie en de islamisering worden geschaard onder de kop 'racisme' en waarin hij het betreurt dat justitie weinig actie ondernam tegen de Centruumpartij.

Meer journalisten hebben zo'n achtergrond. Derk Sauer, nu mede-eigenaar van *NRC Handelsblad*, is lid-financier van de SP en oud-lid van de KEN (ml), de Kommunistische Eenheidsbeweging Marxistisch-Leninistisch. Sauer verscheen bijvoorbeeld met een rouwband op een herdenking van massamoordenaar Mao Zedong.¹⁵ Hoofdredacteur

van *Trouw* Willem Schoonen is voormalig lid van de CPN. Op de redactie van die krant bestaat in de jaren zeventig en tachtig grote sympathie voor extreem links. De krant schrijft over de sfeer op de redactie: ‘Men heeft romantische ideeën over vrijheidsstrijd. De Rote Armee Fraktion pakte de kapitalisten aan. (...) De Chinese culturele revolutie – waar veel actievoerders op teruggrepen – werd welwillend bekeken. Bij de krant leefde zeker in het begin het gevoel dat men in China bezig was met het opbouwen van een nieuwe samenleving.’¹⁶

Ook *Trouw* schakelt soepeltjes over naar het faciliteren van de islam. Het plaatst bijvoorbeeld de *Benoemen en bouwen*-oproep op de voorpagina. Dat anti-PVV-manifest bepleit het wegstreken van multiculturele problemen. Volgens de krant betreft het hier een advertentie.¹⁷ Joost Divendal, afkomstig van dezelfde krant en oud-lid van de CPN, maakt als hoofdredacteur van *De Journalist* Geert Wilders uit voor ‘limbo’ en bepleit beleid van redacties eenzijdig gericht tegen de Partij voor de Vrijheid. ‘Hoe voorkomen we dat we zijn terminologie en “schande”-geschimp overnemen.’¹⁸ Paul Arnoldussen schrijft jarenlang voor *Het Parool* vertederende portretjes van communisten zonder enige kritische kanttekening. Nu staat hij vooraan bij het kappittelen van de Partij voor de Vrijheid.

Parlementair verslaggever van de Wereldomroep Rutger van Santen is een voormalig PSP’er die nu moslims benoemt tot ‘de meest kwetsbare medemensen’.¹⁹ In 2008 betitelt hij als voorzitter van de Parlementaire Persvereniging PVV’ers als ‘racisten’ en een ‘boevenbende’ die ‘fel bestreden’ moet worden.²⁰ Ook Jan Blokker stond in de Koude Oorlog niet bepaald vooraan om op te komen voor de vrijheid. Nico Scheepmaker schrijft in 1979 over hem dat Blokker ‘geen hoge hoed op heeft van dissidenten achter het IJzeren Gordijn (...) alleen een sneer naar Solzjenitsin kon er nog wel eens van af’. Blokker verhindert het uitzenden van de tv-documentaire van Dick Verkijk die kritisch is over de Sovjet-Unie.²¹ Later noemt hij aanhangers van de Partij voor de Vrijheid ‘van de richel’, waar vooral niet naar geluisterd moet worden.²² In de laatste column voor zijn dood vergelijkt hij de PVV met nazi’s.²³ Al eerder schreef Blokker over Pim Fortuyn: ‘Nog vijf peilingen, en Leefbaar Nederland heeft de absolute meerderheid. Nog tien, en Pim Fortuyn is definitief de Mussolini van de 21ste eeuw geworden.’²⁴ Bart Croughs zegt in *In de naam van de vrouw, de homo en allochtoon* over oud-Waarheid-redacteur Gijs Schreuders: ‘Gijs is een ex-communist die op het juiste moment de arbeider heeft ingeruild

voor de allochtoon: kreten als “uitbuiting”, “klassenstrijd” en “imperialisme” hebben bij Gijs de laatste jaren plaats gemaakt voor “racisme”, “stigmatisering” en “vreemdelingenhaat”.²⁵

Deze overstap geldt ook voor Schreuders’ partij, de CPN, die opgaat in GroenLinks. De Communistische Partij van Nederland fungeert decennialang als roepstoeter van het goelagarchipelcommunisme. Na de val van de Muur is steun aan het communisme niet vol te houden. Men buigt succesvol om richting het multiculturalisme. Dat gebeurt onder leiding van Paul Rosenmöller, voorheen fulltime actief in de GML, de Groep Marxisten-Leninisten. Als in Cambodja de Rode Khmer aan de macht is, worden 1,7 miljoen mensen vermoord, een vijfde van de bevolking. Het dragen van een bril, spreken van een vreemde taal of het in bezit hebben van een boek betekent een enkele reis *killingfields*.²⁶ De GML van Rosenmöller is solidair met het bewind van Pol Pot. De wrede dictator wordt bijvoorbeeld opgehemeld in het GML-blad *Rode Morgen*. Dat spreekt van ‘gruwelsprookjes’. Terwijl kinderen werken in concentratiekampen voor een kopje rijst per dag, schrijft het blad (1979): ‘Vaststaat dat de bevolking tussen 1975 en 1979 van jaar tot jaar een betere voedselvoorziening kende en de honger overwonnen werd.’

De GML zendt in datzelfde jaar een solidariteitsbrief aan Pol Pot. De dictator schrijft een briefje terug en spreekt van ‘a great encouragement for our people and our fighters’. De club collecteert zelfs voor Pol Pot. Rosenmöller gaat als GML’er in de Rotterdamse haven werken, waar hij stakingsleider wordt. In een interview met de *Haagse Post* zegt hij: ‘Van Mao kan je gewoon ontzettend veel leren.’ Rosenmöller reist in 1976 naar Albanië om te bestuderen hoe het communistische systeem naar Nederland kan worden geëxporteerd. Gevraagd in een televisie-uitzending naar zijn verleden zegt de wereldverbeteraar later: ‘Spijt is niet het begrip dat bij mij bovenkomt.’²⁷ Er zijn er meer van die partij die overgingen van rood naar groen. Het bestuur van de Universiteit Utrecht dat hoogleraar judaïstiek Van der Horst dwong zijn afscheidscollege te wijzigen omdat dat kwetsend kon zijn voor moslims staat onder leiding van Bas de Gaay Fortman, voorheen van de PPR, een partij die is opgegaan in GroenLinks.²⁸ De Gaay Fortman prees eerder het regime van de Roemeense dictator Ceaușescu.²

Een collega-multiculturele partij is de SP, de meerderheidsafplitsing van de KEN (ml). Die partij kan ontstaan dankzij een startsubsidie van

de Chinese communisten. SP-stichter Daan Monjé (op zijn grafsteen staat 'Grondlegger Socialistiese Partij') ontvangt 400.000 gulden, geld waarvan hij een gedeelte opbergt in het vriesvak van zijn ijskast.³⁰

Monjé koopt met het geld het hoofdkwartier van de SP in Rotterdam.³¹ Volgens SP'er Derk Sauer komt het geld voor de SP-drukpers uit China.³² De partij stuurt een rouwtelegram aan de Chinese ambassade als massamoordenaar Mao doodgaat (1976). Een jaar later heten Sovjetdissidenten Sacharov en Solzjenitsyn 'fascistoïde personen'.³³ Tot 1979 worden lezers van *De Tribune* maandelijks opgewekt Stalin-klassiekers als *Over het dialectisch en historisch materialisme* bij de SP te bestellen.³⁴

De SP is tegenwoordig zeer uitgesproken promassa-immigratie en stelt alles in het werk de toestroom te maximaliseren. Het kiest consequent tegen elke inperking van de massa-immigratie. De SP pleit zelfs voor een categoriaal asielsebeleid, hetgeen leidt tot de ongebreidelde instroom van tienduizenden Somaliërs en Irakezen. Die hoeven nergens aannemelijk te maken vluchteling te zijn. De partij steunt niet alleen het miljarden verslindende generaal pardon, maar komt zelfs met amendementen om het nog verder uit te breiden. De SP wil geen enkele beperking van de partnerimmigratie of de gezinshereniging. Het is zelfs tegen een verhoging van de inkomenseis.

Ook de Anne Frank Stichting belichaamt het pad van Marx naar Mohammed. Bij haar subsidieaanvraag in 1974 geeft ze aan wat de bedoeling is: 'Het streven naar bewustwording van solidariteitsgevoelens van de klassensolidariteit met menselijke en morele inhoud, die prioriteit geeft aan de bevrijding van de arbeiders hier en aan de volkeren in de Derde Wereld.'³⁵

De organisatie wordt in 1984 door staatssecretaris van Visserijbeleid Ad Ploeg in *Vrij Nederland* aangeduid als een cryptocommunistische organisatie.³⁶ Hans Westra, decennialang directeur van de stichting, was lid van de ASVA, de studentenvakbond,³⁷ die volledig door de CPN werd gerund.³⁸ De Anne Frank Stichting houdt zich nu bezig met bestrijding van islamkritiek.

De PvdA had geen principiële bezwaren tegen het communisme. De partij ging bijvoorbeeld zonder enige gêne lijstverbindingen aan met de CPN. Een stem op een PvdA'er kon zo de stem op een communist betekenen. De PvdA en de CPN regeerden gezamenlijk in tal van steden, waaronder Amsterdam. Er werd samengewerkt binnen Gedeputeerde Staten van provincies als Noord-Holland en Groningen. Het

was in de tijd dat de leiding van de CPN naar Moskou reisde voor overleg met de Russische kameraden, of zoals in 1989 – vlak voor de val van de Muur – nog even met kameraad Honecker het veertigjarig bestaan van de DDR te vieren.³⁹

Ook individuele PvdA'ers gingen van rood naar groen. Lodewijk de Waal, oud-CPN'er,⁴⁰ is een van de ondertekenaars van *Benoemen en bouwen*. Als voorzitter van Humanitas beijvert hij zich een vrijwilliger/bestuurslid te ontslaan van die organisatie die reizen voor kinderen organiseert. Zijn misdrijf: lid zijn van de gemeenteraad van Almere voor de Pvv. Marcel van Dam eist als Nieuw Linkser de onvoorwaardelijke erkenning van de DDR. Tegenwoordig schrijft hij: 'Wildersaanhangers zijn nu eenmaal minderwaardige mensen.'⁴¹

Hedy d'Ancona figureerde in een reclamecampagne van het communistische dagblad *De Waarheid*. Nu spreekt zij zich uit voor de hoofddoek.⁴² Ed van Thijn was enthousiast over de samenwerking met communisten in het gemeentebestuur van Amsterdam. Nu verkettert hij alles wat de islam in de weg staat.

Het glibberige pad van de communistische naar de multiculturele ideologie wordt nog het mooist belichaamd door Jan Pronk. Als de communisten in 1975 Zuid-Vietnam veroveren, spreekt de PvdA-minister over de 'bevrijding' van het land.⁴³ Miljoenen Vietnamezen proberen aan die bevrijding te ontsnappen, onder andere in kleine wankele bootjes. De Nieuw Linkser benadrukt in zijn beleid als minister van Ontwikkelingshulp politieke 'bevrijding' door landen zoals Cuba en Noord-Vietnam op de hulplijst te plaatsen.⁴⁴ Hij ziet de Verenigde Staten als belangrijkste struikelblok voor een rechtvaardige wereld. Pronk reist graag af naar Fidels paradijs⁴⁵ en geeft ruimhartig ontwikkelingshulp aan Cuba, terwijl het land ondertussen tienduizenden militairen laat vechten in Afrika. Zimbabwe, geleid door Robert Mugabe, geldt voor minister Pronk als 'modelstaat'. Pronk noemt Mugabe een 'indrukwekkend leider' en nodigt hem uit voor een conferentie in Maastricht. (Mugabe vergelijkt daar homo's met honden.)⁴⁶

Na het faillissement van het communisme dient zich voor hem een nieuw Utopia aan. Op 30 januari 2004 houdt de oud-minister de Ien Dales-lezing. Hij duidt het uitzetten van uitgeprocedeerde asielzoekers aan met 'deportatie'.⁴⁷ Pronk houdt in 2007 de rede 'Multiculturalisme heeft een meerwaarde', waarin hij een lans breekt voor het nog verder opvoeren van de toestroom: 'Tot nu toe waren we keihard in ons vreemdelingenbeleid. Kijk naar de inkomenseisen.'⁴⁸ In 2010 is

Pronk voorstander van onderhandelingen met de Taliban.⁴⁹

Links had weinig bezwaar tegen het *reëel bestaande socialisme*. Frits Bolkestein schrijft: ‘De macht van het idee over de mens blijkt zo sterk te zijn dat elke misdaad wordt vergoelijkt, mits die wordt gepleegd uit naam van de juiste theorie – of liever uit naam van de juiste mythe.’⁵⁰ Dus legt André van der Louw, als PvdA-burgemeester van Rotterdam, bloemen op het graf van massamoordenaar Mao. Hij mompelt daar nog iets over ‘dat wij wellicht in de knoop kunnen komen met politieke criteria die in ons deel van de westerse wereld opgeld kunnen doen’. Maarten van Traa, internationaal secretaris van de PvdA, eist begin 1981 dat hulp aan Solidarność, de vrije Poolse vakbond, niet uitgelegd wordt als een ‘antisocialistische provocatie’.⁵¹ D66-politicus Dick Tommel is vicevoorzitter van de Vereniging Nederland-DDR, met PvdA’er Hein Roethof in het comité van aanbeveling. Tommel noemt Oost-Duitsland een ‘fascinerend land’. VARA-coryfee W.L. Brugsma ziet West-Europa als kolonie van de Verenigde Staten. In feite is het bezet door de vs, vindt Brugsma, met zijn televisieoptredens en door zijn boek *Europa, Europa* een bekend opinieleider. De regering-Den Uyl stemt toe dat koningin Juliana en prins Bernhard naar Roemenië vertrekken voor een bezoek aan de ‘onvermoebare roerganger’ Nicolae Ceaușescu. Linkse cultuurdragers als Harry Mulisch en Reinbert de Leeuw zijn enthousiast over communistisch Cuba.⁵²

Veel later komt ook links erachter aan de foute kant te hebben gestaan. Maar dat is pas nadat de Muur is gevallen. Dan vallen de feiten niet langer te ontkennen. De mensenmassa’s blijken te juichen voor het einde van het socialisme, niet voor de handhaving ervan. Die tv-beelden genazen menig linkse. In januari 1990 houdt de hoofdstedelijke intelligentsia in Paradiso een bijeenkomst onder het motto ‘Het gelijk van rechts’. Men moest toegeven dat de gemiddelde *Telegraaf*- of *Stavast*-lezer het meer bij het rechte eind had gehad over het communisme dan de vrijzinnig-kosmopolitische aanhangers van *Volkskrant*-*VPRO-Vrij Nederland*. De ideologie had de waarneming verblind. Het kón niet waar zijn. En dus besloot men dat het niet waar is.

Hierboven ging het over mensen, partijen en organisaties die het pad van Marx naar Mohammed kozen. In hoofdstuk 27 zal blijken dat ze op beide ideologieën dezelfde analyse loslaten.

25 Linkse kak

'Wij kunnen de massa niet overtuigen, we willen het nauwelijks. Hoe iemand ook in die apathiese, afhankelijke, geestloze troep kakkerlakken, torren en lieveheersbeestjes enig vertrouwen kan stellen is onbegrijpelijk.'

PROVOLEIDER ROEL VAN DUIJN¹

Met de massa-immigratie heeft de linkse elite een kloof in onze samenleving gecreëerd die zijn historische gelijke niet kent. Aanhangers van het multiculturele ideaal staan tegenover mensen die zich weinig illusies maken over de massa-immigratie. Die twee wereldbeelden, die kloof beheerst Nederland, de Nederlandse politiek en het debat op verjaardagen en in het café. Het verdeelt families en vriendenkringen. De scheidslijn is in zekere zin sociaaleconomisch. De mensen die het niet cadeau krijgen, de gewone mensen, hebben nooit enige sympathie getoond voor de massa-immigratie. De elite beschouwt de multikul als de mooiste uitvinding sinds het gesneden brood. Het is niet voor niets dat de twee partijen met de meest kapitaalkrachtige achterbannen, GroenLinks en D66, de grootste pleitbezorger zijn van de massa-immigratie. In de Amsterdamse grachtengordel halen beide partijen ieder een kwart van de stemmen. D66 presenteert als kandidaat-minister Hans Wijers, topman van AkzoNobel, en Alexander Rinnooy Kan, de voormalige werkgeversvoorzitter.

Het is ook een botsing van lifestyles. Wie kijkt naar de zuigerige manier waarop Femke Halsema en Alexander Pechtold vol triomfantelijk dedain Rita Verdonk voor de zoveelste maal om een fileplan horen vragen, herkent daarin de zooiende corpsbal die op de vereniging de outcast wil laten voelen vooral een outcast te zijn. Het is de geur van Minerva en de hockeyvereniging.² Wie de hysterische artikelen leest van Elsbeth Etty in *NRC Handelsblad* waarin alle islamkritiek genazificeerd wordt, ziet daarin zelden een serieuze bijdrage aan de meningsvorming, maar hoort tussen de regels door dit hockeymeisje uit Wasenaar zich verzetten tegen de tokkies die aan de macht dreigen te komen.³

De Franse socioloog Pierre Bourdieu schrijft hoe stijl en smaak als een nieuwe vorm van kapitaal gelden. Was ooit geld het entreeticket tot de heersende klasse, nu is dat het geheel van omgangsvormen dat bepaalt wie behoort tot de *culturati* en wie niet. Of, zoals Alexander Pechtold zei in het televisieprogramma *Zomergasten*: 'Een vreemd luchtje in het portiek kan al bevreemdend werken als je geen kosmopoliet bent.' Oftewel: de eenvoudigen van geest zijn niet in staat de mooie kanten van de massa-immigratie te zien en laten zich, irrationeel als zij zijn, afleiden door een geurtje.

Dat snobisme een van de drijfveren is van de linkse kak om te kiezen voor het multiculturalisme, zagen we vanaf *day one*. In het boek *Nederlands racisme* van Anet Bleich uit 1984 zet deze oud-CPN'er de bezwaren tegen de islamisering van Nederland neer als 'de Turken motten eruit'. Het gebruik van het woord 'motten' is veelzeggend.⁴ Wie bezwaar heeft tegen de islamisering, is automatisch een plat pratende proleet, die niet in staat is zich uit te drukken in het ABN. Hoe de multiculti's over het grau denken, komt eruit als Hedy d'Ancona aan het woord is: 'We zijn gisteren naar het Dolfinarium geweest, daar zag ik ze weer sjokken, het volk, de domme massa.'⁵

Dat mei 1968 vooral een opstand van de bovenlaag was, blijkt ook uit wat de provo's zelf als hun drijfveer zagen: 'Bourgeoisie en voormalig proletariaat zijn samengeklonterd tot een groot grijs klootjesvolk, de misselijk makende middenstand, de torren en lieveheersbeestjes, de spruitjeseters.'⁶ Als er iets was wat de provo's verbond, was het hun verlangen zich af te zetten tegen het 'klootjesvolk'. De term 'klootjesvolk' verwijst oorspronkelijk naar de laagste klasse, mensen die alleen geschikt zijn om zichzelf voort te planten. Het 'klootjesvolk' vertegenwoordigt alles wat de provo's niet wilden zijn. Het is hebzuchtig, hardwerkend, onderdrukkend, saai, fantasieloos – en gemakkelijk belachelijk te maken.

Ooit zaten de denkers en het initiatief bij links. Was je links, dan was je hip. Daar gebeurde het, daar wilde iedereen bij horen. Links wordt gepresenteerd als manier van leven, een lifestyle. De generatie van mei 1968 heeft zich afgezet tegen de burgerlijkheid van de traditionele linksen op waarden als discipline, netheid, arbeidsethos, matigheid, respect voor ouderen en waardering voor onze geschiedenis en nationale symbolen. Die zaken waren ook een noodzaak voor emancipatie, om hogerop te komen. Het nieuwe links had die noodzaak niet. Die

was maatschappelijk gearriveerd en kon zich definiëren op basis van smaak, stijl en sociale contacten. En door het aanhangen van die stijlelementen zichzelf feliciteren en zich onderscheiden van het plebs. Kosmopolitisme en multiculturalisme zijn stijlelementen van de *chattering classes*.

Dit *dedain* verklaart ook waarom de elite haar multiculturalisme nooit zal prijsgeven. Tolerantie tegenover de islam is ‘entreegeld’ dat een voorwaarde is voor toegang tot diezelfde elite. Het is wat haar onderscheidt van het volk.

Geert Wilders vervult ook zo’n rol. Hij is voor de linkse elite een omgekeerd icoon, een *sjibbolet*.⁷ Iedereen die wil behoren tot de elite, moet het morele wachtwoord uitspreken en Geert Wilders veroordelen. Het is de lakmoesproef voor het weldenkende deel der natie. Daarom is het noemen van zijn naam een vast onderdeel van menig interview. Even de Wilders-quote. Afkeuren is overleven. Iets positiefs over de antichrist van de linkse kerk is geheel op eigen risico. Wie geaccepteerd wil worden zal, bij wijze van ritueel, eerst die verschrikkelijke Wilders moeten vervloeken.

De linkse ideologie als levensstijl leidt vrijwel automatisch tot een dubbele moraal. Zelden levert een linkse politicus ’s ochtends om kwart over acht de kinderschare af bij een zwarte school opdat de culturele verrijking aan den lijve kan worden ondervonden. En hoe graag pleit men voor vrije drugs, uiteraard in de hoop dat het junkiebestaan de eigen familie bespaard zal blijven. Ook openbaar vervoer is belangrijk, maar zelf stapt men liever in de stinkwagen. Middenschool? Graag, maar het stedelijk gymnasium moet wel blijven voor de eigen behoefte.

Ik zwaai vrolijk als ik in de parkeergarage van de Kamer in mijn milieuvriendelijke, voor de gelegenheid gehuurde Greenwheels-auto Femke Halsema voorrang verleen in haar Mercedes. Ze moet waarschijnlijk snel naar huis voor een maaltijd met vlees, terwijl ik, dertig jaar vegetariër, mijn groenteburger prak. Daarna steekt ze misschien een sigaret op. Het café op de hoek zucht intussen onder het dankzij GroenLinks gevestigde rookverbod. Idealisme is voor linksen vooral iets wat ze andere mensen opleggen.

De Amerikaanse schrijver Tom Wolfe muntte de term ‘radical chic’ voor rijke mensen in de Upper West Side van New York, die hun cocktailparty’s lieten opluisteren door leden van Black Panthers, een extre-

mistische zwarte beweging met criminele en terroristische kanten. Zo'n authentieke strijder uit de getto's was reuze hip en verhoogde het aanzien in het dinner circuit.

Radical chic, dat zijn de linkse elites anno 2010. Samuel Huntington poneert in *Who Are We?* een interessante observatie. Hij ziet in de Amerikaanse samenleving twee tegengestelde bewegingen: een denationaliserende elite en een steeds meer patriottisch wordend publiek. De globalisering zorgt ervoor dat een bovenlaag zich steeds meer internationaal oriënteert. Anno nu is er de wereldburger, lid van de globaliserende elite. Die poseert graag als internationaal, kosmopolitisch. Wie haar idealen niet deelt, heet nationalistisch, bekrompen, wil de grenzen sluiten of zich achter de dijken verschuilen.

De achterliggende filosofie lijkt in één lijn te liggen met wat de schrijver K.L. Poll ooit vaststelde, namelijk dat in Nederland het internationalisme de rolt vervult van nationalisme. Haar kosmopolitische karakter geeft de elite trots en draagt bij aan haar gevoel van eigenwaarde. Het huisje in de Provence, het weekendje Londen, de dochter in Amerika; het levert allemaal extra aanzien op voor *homo aeroporticus*. Welk paspoort hij in zijn binnenzak draagt maakt niet zoveel uit, dat is vooral een boekje waar de stempels in verzameld worden. De meeste loyaliteit geldt de airmilespas, die de vrijheid verschaft weer snel te vertrekken.

Dat de elitemens zich graag multiculti opstelt, is daarvan een verlengstuk. Maar het is niet de volledige verklaring. Een veel belangrijker verklaring is de nagenoeg afwezigheid van moslims in het dagelijks leven van de kosmopolitische elite. Mohammedanen zijn mensen waar men met de Prius langs rijdt.

De wereldburger draagt nog het paspoort van een bepaald land, maar dat is van steeds minder belang. De globaliserende elite bevindt zich in wat Huntington noemt een 'sociaal-culturele luchtbel' en spreekt 'global speak': wereldtaal. De verbondenheid geldt eerder de collega-eliteleden uit andere landen, dan landgenoten die niet tot die elite behoren.

Op 14 januari 2008 vertelt PvdA'er Eveline Herfkens in *NRC Handelsblad* over de grote hoeveelheden geld die zij krijgt voor haar werk bij armoedeorganisatie UNDP. Ze wil in New York niet wonen in een appartement met uitzicht op een blinde muur en wuift de beschuldigingen van geldverkwisting weg – die zijn, stelt ze, afkomstig van mensen die

alleen voor hun vakantie gebruikmaken van het vliegtuig en dus het belang van het vliegen in de businessclass niet snappen.

Natuurlijk begrijp ik dat sommigen dat luxe vinden. Dat zijn mensen die alleen met vakantie vliegen. Maar voor mij had het praktische redenen. Als je economy class vliegt, moet je veel eerder inchecken. Daar ga ik geen tijd aan verspillen, doodzonde.

U verdiende netto 160.000 dollar. Buitenlandse Zaken betaalde u daarnaast een huursuppletie. Hoe kwam u daaraan?

Ik ging naar de ambassade bij de VN, vroeg om hulp bij het vinden van een appartement. Ik wilde drie kamers, honderd vierkante meter en een balkon, anders word je claustrofobisch in New York. En op loopafstand van kantoor, dat ook, anders zou ik tijd kwijt zijn met de metro.

De ambassade vertelde mij dat het beleid was VN-functionarissen financieel te helpen. Ik dacht, ik ben gek dat niet te doen, anders zit ik in zo'n eenkamerflat met uitzicht op een bakstenen muur. Bovendien gaven ze een reeks van voorbeelden van anderen.

U bent niet de eerste Nederlander bij de VN die in opspraak raakt: Ruud Lubbers, Jan Pronk, Ad Melkert.

In veel gevallen zijn dat nog altijd verméende affaires. Maar ik ga er niet eens op reageren. Dat is zo'n ontstéllend provinciaal Nederlands debat.⁸

De beste onthulling komt van het blad *Weekend*, dat foto's toont van de armoedebestrijder bij haar weekendstulpje aan de oceaan nabij Washington, alsmede haar cabrio met gepersonaliseerd nummerbord, een vanity plate, met de tekst HRFKNS.⁹

Een steeds kosmopolitischer wordende elite. Maar bij het brede publiek ziet Huntington een heel andere beweging. Amerikanen tonen zich 'extremely proud' Amerikaan te zijn en blijken bovenmatig patriotisch, dwars door alle etnische groepen heen. Het roepen van 'USA! USA!' beperkt zich niet tot sportwedstrijden, maar is een uiting van een diepgevoelde liefde voor hun land.¹⁰

Kunnen we dit beeld overplanten naar Nederland? Voorzichtigheid is geboden, maar wie naar diverse elites op verschillende plekken in de samenleving kijkt, zoals wij deden in hoofdstuk 7, ziet op zijn minst iets wat daarop lijkt. Linkse multiculturele elites versus een publiek dat er op zijn minst heel anders over denkt. Zo ziet

slechts 13 procent van de Nederlanders de islam als een verrijking voor de cultuur.¹¹

Een ander element van Huntingtons analyse lijkt eveneens voor Nederland op te gaan. Ook hier zien we een omarming van patriottische symbolen. Meer dan de helft van de bevolking is in het bezit van een Nederlandse vlag. Ruim de helft van de Nederlanders staat elk jaar op 4 mei om 20.00 uur twee minuten stil tijdens de nationale dodenherdenking. Een kwart doet dat 'meestal'.¹² Het oer-Hollandse feest Sinterklaas wordt door steeds meer mensen gevierd. In 2006 nog door 50 procent van de mensen, in 2009 was dat al 55 procent.¹³ Veteranendag is een groot succes. Elk jaar melden zich tienduizenden oud-militairen en hun bewonderaars in Den Haag. Het Wilhelmus wordt verplicht op inburgeringscursussen. Als de Haagse Hogeschool de kerstboom in de ban doet (want de school is 'te divers'), leidt dat tot een stormloop op de forums op internet – en niemand die zich opstelt achter de school.

60 procent van de autochtonen vindt dat de Nederlandse cultuur aan nieuwkomers opgelegd moet worden. Tegelijkertijd vreest 66 procent van de ondervraagde mensen dat Nederland zijn cultuur aan het verliezen is. Als belangrijkste bedreiging legt 43 procent een relatie met immigratie. Een op de vijf ziet een verband met de EU. Bijna de helft van de ondervraagden wil de grenzen sluiten voor immigranten. Van alle ondervraagden zegt 86 procent: 'Ik ben er trots op Nederlander te zijn.'¹⁴ Vooral hogeropgeleiden worden in rap tempo patriottischer. Hun achterstand anno 1995 is in 2006 bijna ingelopen.¹⁵

Zullen de multiculturele elites en het patriottische publiek naar elkaar toe groeien? Er is weinig wat erop wijst dat de elite bereid is haar multiculturele ideologie op de mestvaalt van de geschiedenis te werpen. Er dringt zich een beeld op van de elite die juist doorradicaliseert in haar multiculturalisme. Dat blijkt uit de toenemende hardheid van woorden aan het adres van de volkse dissidenten (extreem rechts!, NSB!, gevaar voor de rechtsstaat! opstand van de intellectuele elite!). Rechtszaken moeten het vrije geluid tot bedaren brengen. Met fanatisme kondigt men generaal pardon op generaal pardon af. De sluizen van de massa-immigratie worden nog verder opengezet. Tal van allochtonen worden demonstratief gepromoveerd, ongeacht hun kwaliteiten. De elite hanteert hiermee een politiek van voldongen feiten.

De Amerikaanse socioloog Christopher Lasch schrijft in zijn boek

Revolt of the Elites dat elite en publiek in Amerika stuivertje hebben gewisseld. Niet meer de top is de bewaarplaats van de deugden in de samenleving, maar het volk. Het is niet het volk dat is losgeslagen en de weg is kwijtgeraakt, maar de elites. Die hebben hun plichten verzaakt en verspeelden daarom hun leidinggevende positie.

Het is een diapositief van het aloude *Revolt of the Masses* van Ortega y Gasset uit 1932, die zich afzette tegen de hordes die aan de macht dreigden te komen en in hun platvloersheid het einde van de beschaving inluiden. Ortega stelt dat de westerse cultuur werd bedreigd door de opkomst van een ‘massamens’, zonder enig historisch en cultureel besef en alleen vertrouwend op techniek en geweld. De waarde van de elite ligt volgens Ortega altijd in de bereidheid zijn verantwoordelijkheid te nemen voor het handhaven van de traditionele waarden.

Lasch draait dit om. Nog nooit in de Amerikaanse geschiedenis zijn de geprivilegieerde groepen zo geïsoleerd geweest van de rest van het land. Het is maar de vraag of de leden van de elite zichzelf überhaupt nog beschouwen als Amerikanen. Patriotisme staat niet hoog op hun prioriteitenlijst, in tegenstelling tot multiculturalisme, dat ‘perfect bij hen aansluit, aangezien ze de wereld zien als een wereldwijde bazaar (...) waar ze vrijblijvend kunnen shoppen’. De elites vertonen tegenwoordig volgens Lasch gebrek aan historisch besef, zelfzuchtigheid en een ‘dodelijke haat jegens alles wat niet is zoals henzelf’, oftewel: intolerantie.

26 Hoe linkse mensen denken

*‘Een cultuur die zichzelf alleen maar “gelijk acht” aan een andere is voorbe-
schikt van het toneel te verdwijnen.’*

PAUL CLITEUR¹

Mijn oude hoogleraar Siep Stuurman schrijft: ‘Het cultureel relativisme houdt in dat geen enkele cultuur intrinsiek superieur is aan andere culturen, het vloeit rechtstreeks voort uit het basisprincipe van de gelijkwaardigheid van alle mensen.’²

Kijk, dat is wat het lezen van te veel marxistische boeken met een mens doet. Het is natuurlijk een rare redenatie. Uit de gelijkwaardigheid van mensen volgt natuurlijk helemaal niet dat alle culturen gelijk zijn. Als in sommige culturen mensen per definitie ongelijk zijn, bijvoorbeeld in de moslimcultuur, waar de kafir een tweederangsburger is, dan is die cultuur dus minder dan een cultuur waarin alle mensen gelijk zijn. (Stuurman, een marxist die met communistische strijdmakers de macht overnam op de faculteit politicologie, stemt tegenwoordig D66.³ Ook hij ging van rood naar groen.)

Cultuurrelativisme is een stukje cultureel marxisme dat in de kelen van de elite is blijven steken. Silvio Berlusconi zegt tijdens een bezoek aan Berlijn in september 2001: ‘De westerse beschaving is superieur aan die van de islamitische wereld.’ Interessant zijn de reacties hierop. Guy Verhofstadt (dan premier van België) noemt die opmerking ‘gevaarlijk’. Romano Prodi (dan voorzitter van de Europese Commissie) zegt: ‘Wij zijn allen gelijk.’ Louis Michel, de Belgische minister van Buitenlandse Zaken, betitelt de opmerking als ‘onacceptabel en in strijd met Europese waarden’.⁴ In dezelfde discussie zegt de Nederlandse premier Kok zich ‘nooit thuis te voelen in het superioriteitsdenken’.⁵

De minister-president heeft zijn lenigheid al eerder gedemonstreerd bij een reis naar Pakistan, vrij snel na de aanslagen van 11 september 2001. De premier tooit zich demonstratief met een tulband en laat zo een mooie gelegenheid voorbijgaan zijn solidariteit te tonen

met onze getroffen Amerikaanse bondgenoten. Moslimgevoelens zijn belangrijker.

Folkert Jensma, hoofdredacteur van *NRC Handelsblad*, schrijft op 6 mei 2002 een hoofdredactioneel commentaar over Pim Fortuyn, die die dag vermoord zou worden. Hij gooit, naast de vaste teksten waarin Fortuyn als xenofob en racist wordt neergezet, er ook nog wat cultuurrelativisme tegenaan. ‘Het is de trots van Nederland dat we hier juist niet de ene cultuur beter vinden dan de andere.’⁶ Hij kreeg heel lang geleden eigenlijk al antwoord van de Amerikaanse filosoof Leo Strauss. Die zei: ‘Als alle culturen gelijk zijn, dan is kannibalisme een kwestie van smaak.’ Dat is natuurlijk de spijker op zijn kop. ‘Opstaan voor alle tradities’, dat betekent dus ook voor de hoofdenafhakkers en meisjesbesnijders van de islam. Allemaal tradities die allemaal ‘respect’ verdienen. Paul Cliteur stelt: ‘Het cultuurrelativisme dat alle culturen gelijkwaardig verklaart is vrijblijvend gefilosofeer van politici in vredestijd die nooit echte verantwoordelijkheid hoeven te dragen voor de verdediging van hun cultuur.’⁷

Grappig: de linksen kiezen hartstochtelijk voor de gedachte dat alle culturen gelijk zijn, en hebben daarmee hun oude ideaal van de verheffing helemaal achter zich gelaten. Immers, als alle culturen gelijk zijn, waarom zou het dan nog nodig zijn arbeiderskindertjes met Beethoven in contact te brengen? Die is tenslotte geen haar beter dan Ali B. De Vandalen staan op hetzelfde niveau als de Romeinen, en het Westen onderscheidt zich niet van de islamitische wereld. Het testament op rijm van Mohammed Bouyeri is evenveel waard als het verzameld werk van Gerard Reve. Voorbij is de tijd dat nieuwe leden van Henri Polaks diamantwerkersbond eerst een lijst met te lezen boeken meekregen voordat ze lid mochten worden.

Intussen heeft het cultuurrelativisme wel zijn invloed verworven. Het valt af te lezen aan opmerkingen van politici. Als VVD'er Henk Kamp de sekseapartheid goedpraat in inburgeringcursussen (mannen in de ene klas, vrouwen in de andere) dan trekt hij een vergelijking met zijn eigen vrouw, die het prettiger vindt met alleen vrouwen in de sauna te zitten. Voor Jan Marijnissen zijn hoofddoekjes geen enkel probleem, want veertig jaar geleden droeg elke Nederlandse vrouw ook een hoofddoekje. Hij beschouwt de hoofddoek niet anders dan een stropdas.⁸ Jeltje van Nieuwenhoven (lijsttrekker van de PvdA bij de gemeenteraadsverkiezingen in Den Haag) vergelijkt de hoofddoek daarente-

gen weer met de muts die haar oma op had – daarbij de dwang die op velen wordt uitgeoefend om dit symbool van islamitische vrouwenonderdrukking te dragen gemakshalve vergetend.⁹

In hun gelijkheidsdrift zijn velen in het Westen bereid alles te vergoelijken. Dat de progressieve gemeente zo nadrukkelijk en zonder voorbehoud kiest voor de multikul, is opmerkelijk. Je zou anders verwachten. Laten we een aantal voorbeelden noemen.

Dit is het begin van de spreektekst van Geert Wilders in de Tweede Kamer, 28 mei 2009. Alleen de eerste alinea kwam in het nieuws, maar wie verder leest, vindt voorbeelden van de morele capitulatie van onze linkse elite.

Ze was verkracht, maar ze was niet kwaad. De journaliste die op zoek ging naar de Taliban in Afghanistan zag haar nieuwsgierigheid omgezet in een wrede, meervoudige, verkrachting. Maar waar dat bij anderen leidt tot woede of verdriet, toont deze journaliste vooral begrip. Ze zegt: 'Er was ook respect voor mij.' En ze kreeg nog thee met koekjes ook.

Voorzitter, ik begin met deze gebeurtenis, omdat hij tekenend is voor het morele verval van onze elite. Die is zo verblind door haar eigen ideologie dat ze bereid is weg te kijken van de waarheid. Verkrachting? Nou, ik wil nuances aanbrengen in het verhaal, zegt de linkse journaliste. De Taliban bestaat heus niet uit monsters. Liever de werkelijkheid ontkennen dan hem onder ogen zien.

Onze elite, of het nou gaat om politici, journalisten, rechters, subsidie-slurpers of ambtenaren, is volledig de weg kwijt. Elk gevoel voor realiteit is verdwenen. Elk gezond verstand wordt overboord gezet om de werkelijkheid te ontkennen. Niet alleen deze helaas verkrachte journaliste lijdt aan het stockholm syndroom, maar de hele Nederlandse elite.

Ze praten alles goed. Alles relativeren ze weg. Goed en kwaad, logica en gezond verstand, het is één grote grijze streep geworden – zonder begin of eind. Het enige morele ijkpunt dat ze nog hebben is: als het moslims maar niet irriteert – want dan zijn ze er wel tegen.

Je zou verwachten: een vrouw wordt meermalen verkracht en vindt het vreselijk. Maar de journaliste is niet kwaad want de moslim in kwestie toonde ook respect.

Je zou verwachten: de misdaad is nog steeds fors en er wordt hard ingegrepen. Maar dit kabinet sluit gevangenis en bezuinigt op politie omdat het een andere realiteit wenst te zien.

Je zou verwachten: er is een explosieve stijging van het aantal asielzoekers dus het asielbeleid wordt strenger. Maar in dit land wil men asielzoekers twee-onder-een-kapwoningen geven, terwijl onze bejaarden een luierdag krijgen.

Je zou verwachten dat de politie in Gouda keihard optreedt tegen moslimkolonisten. Maar als de tegels naar de politiewagens vliegen, herbenoemt de PvdA-kliek deze realiteit gewoon tot 'baldadigheid'. Probleem opgelost. En van de rechters krijgt het tuig dat de politie aanvalt geen dubbele straf maar een taakstraf.

Je zou verwachten dat de Somalische piraten die onze schepen aanvallen gewoon onder vuur worden genomen, maar in plaats daarvan halen we ze naar Nederland en geven ze computercursussen. Gratis.

Je zou verwachten dat een links politicus opkomt voor vrouwenrechten. Maar mevrouw Arib geeft als advies aan Marokkaanse vrouwen over hoe om te gaan met dominerende mannen: 'Ga de strijd niet aan, die verlies je toch.'

Je zou verwachten dat nu we weten dat de schade van de multikul minstens 100 miljard euro bedraagt, dat de sluisen van de massa-immigratie nu wel dichtgaan. Maar nee hoor, dit kabinet vestigt een nieuw record met 140.000 nieuwe vreemdelingen, een groep zo groot als de bevolking van Amersfoort. Let wel, voorzitter: in 1 jaar!

Je zou verwachten dat Boris Dittrich op zijn minst aangifte doet als hij in de Albert Heijn met een mes wordt bedreigd door een Nieuwe Nederlander en te horen krijgt 'vuile homo'. Maar hij zwijgt, want de realiteit van de massa-immigratie doet blijkbaar meer pijn dan welk Marokkaans mes dan ook.

Je zou verwachten dat het zeer progressieve Utrecht opkomt voor gelijkheid van man en vrouw. Maar in plaats daarvan subsidieert het gescheiden loketten. Net als vroeger in Zuid-Afrika.

Je zou verwachten dat in PvdA-bolwerk Rotterdam niet getornd wordt aan de resultaten van de emancipatie. Maar toch zijn er plannen voor apartheidsvoorstellingen in het theater, met speciale plaatsen voor moslima's.

Je zou verwachten dat als er op een islamcongres, zoals een paar weken geleden in Nederland gebeurde, wordt geroepen 'islam zal de overhand krijgen' en als gezegd wordt 'islam staat niet voor vrede, maar voor overgave' en als klinkt dat de democratie moet verdwijnen en er in Nederland shariarechtbanken moeten komen, dat onze regering daar keihard afstand van neemt. Maar dit kabinet zwijgt.

Je zou verwachten dat als blijkt dat al die miljoenen richting Vogelaarwijken niet werken, omdat, ik citeer uit het onderzoek: 'Vooralsnog kan niet worden geconcludeerd dat investeringen in barbecues, buurtcomités en buurtregisseurs maatschappelijk zinvol zijn geweest.' Dan zou je denken dat de stekker eruit gaat. Maar er gebeurt niets, het kabinet houdt zijn roze bril op.

Je zou verwachten dat Ronald Plasterk, ooit een vrijzinnig columnist, opkomt voor vrouwenrechten, maar met hem als minister van Onderwijs vinden er inburgeringcursussen plaats op basis van seksepartheid. Mannen in het ene lokaal, vrouwen in het andere. Eerste boodschap: wij buigen voor jullie woestijnideologie.

Je zou verwachten dat Brussel nu eindelijk eens doorheeft dat immigratie een ramp is, maar nee hoor, een heuse denktank van de Europese Commissie komt tot de conclusie: 'Nederland heeft te weinig Marokkanen!' Ja, voorzitter, waar zouden we zijn, zonder Europa?

Je zou verwachten dat Wouter Bos nu wel begrijpt dat we genoeg problemen hebben. Maar hij zegt: 'Wen er maar aan, het hoort erbij dat de islam in Nederland wortel schiet.' Daarom gaat hij maar door met het hierheen halen van vliegtuigladings van mensen uit moslimlanden die vaak niet kunnen lezen of schrijven. Wouter zegt: dit land kan zoveel analfabeter. Voorzitter, tijdens de algemene beschouwingen in september sprak ik over de Twee Nederlanden. Aan de ene kant de elite, met haar zogenaamde 'idealen'. Van een multiculturele samenleving, megahoge belastingen, van de klimaathysterie, van de islamisering,

van de Brusselse superstaat en de ontwikkelingshulp en zo kan ik nog wel even doorgaan, maar dat doe ik niet, want de rillingen lopen me nu al over de rug.

Onze hele grachtengordelelite is volledig in staat van ontkenning. Alles wat heilig zou moeten zijn is vloeibaar. Over alles willen ze praten. Niets is meer onbespreekbaar. Alles kan in de uitverkoop. Alles kan worden meegenomen voor stutprijzen.

Links heeft zich ooit ingezet (van Wilhelmina Drucker, via Aletta Jacobs tot Joke Kool-Smit) voor de emancipatie van de vrouw. Toch omarmt links de islam, een weinig vrouwvriendelijke gezindheid. PvdA-minister Vogelaar verklaart al enkele dagen na haar installatie dat de 'boerka moet kunnen'. Annemarie Grewel (toen gemeenteraadslid in Amsterdam voor de PvdA) zegt hoofddoekjes van moslimvrouwen prima te vinden. Ook heft ze een lofzang aan op de moskee als een waardevol sociaal-cultureel ontmoetingscentrum.¹⁰

Links faciliteert nu een immigratiestroom die de vrouwvijandigheid in Nederland zal vergroten. Van de Turken in Nederland vindt 61 procent dat Nederlandse vrouwen te veel vrijheden hebben.¹¹ Idem homo-emancipatie. Mohammed Rabbae van GroenLinks zegt dat Nederlanders er maar aan moeten wennen dat 'wij islamieten' homoseksualiteit nu eenmaal niet accepteren.¹² Onze normen mogen niet worden opgelegd aan islamitische nieuwkomers. Waar halen we immers het lefvandaan?

Links was traditioneel antiklerikaal. Al vanaf de eerste dagen van het socialisme keert het zich tegen de kerk, die werd gezien als bondgenoot van het kapitaal. D66-oprichter Hans Gruijters doet een fameuze uitspraak dat hij zijn vingers natelt als hij een christendemocraat een hand heeft gegeven. Hij noemt christelijke politiek '2000 jaar onbetrouwbaarheid'. Maar tegenover de islam is die partij aanmerkelijk minder kritisch.

In de strijd tegen het racisme en voor het multiculturalisme is alles goorloofd. W.F. Hermans en Gerard Reve worden in Amsterdam tot persona non grata verklaard door fulltime racismebestrijder Ed van Thijn. Hun misdaad: het houden van een lezing in Zuid-Afrika. Annemarie Grewel wil zelfs dat de boeken van Hermans verwijderd worden uit de gemeentelijke bibliotheek.

Gerard Reve zegt: 'Ik mocht van de gemeente Amsterdam niet

meer optreden in openbare gebouwen. Die boycot is nooit opgeheven. Toen ging de film *De Avonden* in première, en moest ik praten met die enge burgemeester, met die spuuglippen, hoe heet-ie, Van Thijn. Ik had hem dood willen slaan. Ik heb het niet gedaan, want de film moest nog beginnen. De PvdA is een karakterloze partij. Alleen een dode socialist is een goede socialist.¹³ (Er zijn geen gevallen bekend van mensen die heulden met Fidel Castro of Pol Pot en werden getroffen door een gemeentelijke boycot.)

Hoe valt deze ‘selectieve verontwaardiging’ te verklaren? Waarom maakt links die rare, paradoxale keuzes? Het antwoord is wat Jacques de Kadt noemt (in 1971) ‘de nieuwe godsdienst van derdewereldverheerlijking’, in Frankrijk heet dat *tiersmondisme*. Het is dit aanbidden van de derde wereld dat de kern vormt van het linkse denken. De derde wereld wordt gezien als de onbevleete ontvangenis. Het is de onbedorven puurheid. Dat staat tegenover het perfide Westen dat alles kapotmaakt. Authenticiteit versus corruptie, onschuld versus verdorvenheid, slachtoffer versus dader. Het is de afdronk van het cultureel marxisme.

De dominante afweging luidt: speelt ergens de derde wereld een rol? Als dat zo is, dan is dát de kant die men kiest. Bart Croughs, filosoof en libertariër, noemt dit de Wet van het Abjecte Westen. Oftewel, bij een conflict tussen het Westen en de derde wereld (dan wel iets wat daar symbool van is), kiest de linksmens automatisch voor de derde wereld.¹⁴ Als gekozen moet worden tussen homo-emancipatie en voortzetting van de massa-immigratie, biedt de Wet van het Abjecte Westen uitkomst. Wie moet kiezen tussen Saddam Hoessein op zijn plek houden en een bevrijding door Amerika, kiest toch liever voor de derdewereldse Saddam dan voor het perfide westerse Amerika. Het moderne Israël of toch de stenengooiende Arabieren? De zege gaat naar optie 2. Kritisch nadenken over ontwikkelingshulp of blijven gireren naar Afrika? De Wet brengt uitkomst. Aandacht geven aan onze Amerikaanse bevrijders of het herschrijven van de geschiedenis en ineens Marokkanen een rol in de bevrijding geven? We weten het nu, we kennen de essentie van het linkse denken. Het is de Wet van het Abjecte Westen.

Wie dit eenmaal heeft gezien, staat in zijn contact met linkse mensen niet langer voor raadsels. Die begrijpt waarom het GroenLinks-verlengstuk Milieudefensie nog liever Nederland laat volslibben met immigranten dan zich uit te spreken tegen de overbevolking. Die begrijpt waarom het eens christelijke CNV nooit iets zal laten horen ter

verdediging van een Amsterdamse tramcontroleur die een christelijk kruisje wil dragen, maar wel pleit voor islamitische gebedsruimtes en de invoering van het Suikerfeest als nationale feestdag. Die begrijpt waarom het succesvolle antiterreurhek in Israël een enorm probleem is, maar waarom een muur van 2700 kilometer die Marokko heeft neergezet om de bezetting van de Westelijke Sahara te vergemakkelijken nooit tot enige commotie in die kerk zal leiden. En die weet waarom links er geen problemen mee heeft een toestroom te faciliteren die blijf-van-mijn-lijfhuizen vult of homo's terug in de kast jaagt.

We begrijpen nu ook waarom de dappere linkse cabaretiërs decennialang grappen maakten over het christendom, maar nooit iets kwaads durven te zeggen over de islam.

Moslims worden bij uitstek gezien als gelieerd aan de derde wereld. Door hen naar binnen te halen, kunnen we veel goedmaken. Zij zijn de aflaat van onze zonden. Dat zoiets heel veel geld kost, plus nog wat andere nadelen voor de samenleving heeft, maakt niet uit. Sterker nog: boetedoening moet juist pijn doen. Evelien Tonkens van Groen-Links heeft geen probleem met het feit dat de massa-immigratie veel geld kost. Ze vindt juist dat we ons zouden moeten schamen als het geld oplevert, omdat dan zou blijken dat we 'bitter weinig voor de rest van de wereld overhebben'.¹⁵

Commentator Bart Jan Spruyt beschrijft een gesprek op de markt, waar iemand de vraag gesteld wordt of hij het terecht vindt dat misschien zelfs zijn kleinkinderen moeten opdraaien voor de kosten van de massa-immigratie. Het antwoord luidt: 'Wij hebben eeuwen geleden de koloniën leeggeplunderd en ik geef die mensen groot gelijk dat ze dat geld nu terug komen halen. Het is terecht dat ook mijn kleinkinderen daarvoor moeten boeten.'¹⁶

De linkse goedmens schept trots in zijn multicultistandpunt. Sterker nog, men strijdt om kampioen multikul te kunnen zijn. Wouter Bos zegt in 2007: 'Ik zie nu al uit naar het moment waarop ik Jan Marijnissen kan laten zien dat het generaal pardon er is gekomen dankzij ons en niet dankzij hem.'¹⁷

De massa-immigratie en het multiculturele project zijn in wezen het laatste grote project van de sixtiesgeneratie. Alles komt hier samen: strijd tegen de natiestaat, verheerlijking van de derde wereld, het antiwesterse, maakbaarheid van de samenleving en cultuurrelativisme. De massale toestroom moet hun gelijk tonen (alle mensen zijn gelijk dús kan de massa-immigratie geen problemen opleveren) en te-

vens dienen als middel om hun gelijk te halen (de massa-immigratie moet ervoor zorgen dat de samenleving verandert in hun evenbeeld, de ultieme maakbaarheid van de samenleving).

Oud-minister-president Lubbers beweert zelfs dat wij de komst van migranten moeten 'vieren': die zorgt voor 'verfrissing en vernieuwing van onze samenleving'.¹⁸ In dezelfde geest schrijft *NRC Handelsblad* op 9 september 2009 in een hoofdredactioneel commentaar: 'Ook open deuren zijn soms nuttig, om de muffe lucht te verdrijven.' De massa-immigratie moet ons op een hoger plan brengen. Niet meer het Hollandse naargeestige provincialisme, maar de kosmopolitische vrijzinnigheid.

Deze gedachten zijn helemaal in lijn met de multiculturalistische visie. 'Multiculturalisten zijn ervan overtuigd dat hun filosofie een nieuw millennium zal doen aanbreken, dat mensen in staat zal stellen hun culturele vooroordelen te overwinnen en discriminatie te beëindigen. Als de bevooroordeelden in contact komen met andere culturen zullen ze eindelijk hun vooroordelen verliezen,' schrijft Alvin Schmidt in zijn boek *The Menace of Multiculturalism*.¹⁹

Erst waren we achterlijke nationalistische boertjes-van-buut'n, maar dankzij de massa-immigratie zullen wij worden opgestuwd in de vaart der volkeren en – als we ons best doen – zullen wij uitgroeien tot De Nieuwe Mens van het multiculturalisme: de kosmopolitische wereldburger, de kroon op de schepping. Het multiculturele Utopia ligt binnen handbereik.

In *Manifest voor een multiculturele samenleving*, gepresenteerd door Femke Halsema, wordt de utopie van de multiculturele verbroedering gesteld tegenover Reves klassieke roman: 'We leven al heel lang niet meer in de benauwde samenleving van *De Avonden*.' De keus is duidelijk: sprankelend multiculturalisme of de wereld van Frits van Egters. In 1997 stelt René Zwaap in *De Groene Amsterdammer* dezelfde keuze in 'De triomf van de multiculturele samenleving': 'Zonder de ongekende vergezichten die de multiculturaliteit ons op eigen bodem biedt, zou ons leven zich hoofdzakelijk afspelen in de grijstinten van Reves avonden.'²⁰

Nadat de arbeidersklasse zijn kans voorbij had laten gaan om de linkse idealen in de praktijk te brengen, is het nu de beurt aan de mohamedanen. Islamoloog Daniel Pipes zegt: 'Links is decennialang op

zoek geweest naar een revolutionaire klasse. Het heeft die gevonden. Het zijn moslims.' Die vormen nu het breekijzer om de linkse idealen te forceren: het afbreken van de natiestaat, het tegenwerken van elke vorm van nationalisme en het creëren van een internationaal broederschap van alle volkeren. Niet langer arbeiders, maar moslims moeten ons naar de linkse utopie voeren.

De belangen van links en de islam lopen in belangrijke mate parallel. Er is sprake van Demonische Convergentie.²¹ Er komen krachten vrij die een enorme invloed zullen hebben op de samenleving.

Osama bin Laden zegt: 'De belangen van moslims en de belangen van socialisten zijn dezelfde in de strijd tegen de kruisvaarders.'²² De leider van de Respect-partij in Engeland, George Galloway, zegt: 'De wereldwijde progressieve beweging en moslims hebben dezelfde vijand. Dat zijn de zionistische bezetting, de Amerikaanse bezetting, de Britse bezetting van de arme landen, voornamelijk moslimlanden. Zij hebben hetzelfde belang in het weerstaan van de wrede kapitalistische globalisering die ons wil veranderen in legbatterijkippen die gedwongen worden Coca-Cola en tv-cultuur tot zich te nemen. (...) De progressieve organisaties en de moslims zijn dat met elkaar eens.'²³

Samen strijden voor een betere wereld. Links en de islam trekken samen op. In dat kader moeten ook de opmerkingen van PvdA'ers als Cohen, Vogelaar en Van Rossem worden gezien. Cohen die blij is dat de Amsterdammers met rancune weg zijn uit de stad, Vogelaar die vindt dat haar partij zich niets moet aantrekken van de volkswil, en Van Rossem die pleit voor minder democratie; het zijn gedachten die illustreren dat links afscheid heeft genomen van haar oude achterban. Men kiest nu voor de moslims. Sterker nog, de arbeider met zijn afkeer van de multikul is een sta-in-de-weg geworden voor links. Daarom is Cohen zo blij dat hij als burgemeester van Amsterdam van ze af is en meent Ed van Thijn dat de 'PvdA een achterban heeft die openstaat voor de verlokkingen van extreem rechts'.²⁴ De reactie van minister Ter Horst op de uitslag van het Zwitserse referendum over minaretten luidt niet voor niets: 'Er is een verschil tussen wat het volk wil en wat de regering wil. (...) Ik ben blij dat wij geen beslissend referendum hebben.'²⁵ De Engelse minister-president Gordon Brown reageert gebeten als hij tijdens de campagne van 2010 wordt geconfronteerd met een burger die het waagt immigratie ter sprake te brengen. Brown noemt haar een 'bigoted woman', een bekrompen vrouw. Een microfoontje op zijn jasje registreert hoe hij echt denkt.²⁶

Moslimimmigratie is tevens een werktuig voor het bereiken van de in wezen cultuur-marxistische agenda: het einde van de natiestaat. De grondtoon is dat het oude Nederland vervangen moet worden door een nieuwe postraciale Multiculturele Heilstaat, die zich niet meer zal onderscheiden van andere gebieden in West-Europa. Een nieuwe bevolking zal zich daar beter voor lenen dan de oude. Zeker als dat gebeurt met behulp van een bevolkingsgroep die in belangrijke mate nauwelijks geïnteresseerd is in de symbolen van de natiestaat Nederland. Slechts 14 procent van de Marokkanen en 12 procent van de Turken in Nederland (die ook Nederlandse nationaliteit hebben) voelt zich vooral Nederlander.²⁷ En inderdaad: Hollandistan zal niet verschillen van Londonistan of het kalifaat afdeling Malmö.

In Engeland is inmiddels toegegeven dat de massa-immigratie is opgezet als maakbaarheid-van-de-samenlevingsproject, teneinde een multiculturele samenleving te forceren – buiten de wil van het volk om. Andrew Neather, voormalig adviseur van Tony Blair, Jack Straw en David Blunkett, stelt dat de massa-immigratie is opgezet om rechts diversiteit op te leggen ('to rub the Right's nose in diversity'). Het nog verder openzetten van de immigratiesluizen gebeurde in het geheim omdat Labour zijn achterban niet van zich wilde vervreemden. Op basis van dit beleid werden 2,3 miljoen vreemdelingen toegelaten tot Groot-Brittannië.²⁸

Het illustreert dat de massa-immigratie niet wordt veroorzaakt door de globalisering of gastarbeid, maar door weloverwogen politiek beleid. Zoals Melanie Philips, schrijfster van het prachtige boek *Londonistan*, stelt in haar column in *The Daily Mail*: 'Dit alles is een politiek gemotiveerd plan van ministers om de traditionele opbouw en identiteit van ons land te veranderen. Het is gedaan om het recht van het Britse volk te vernietigen om te leven in een maatschappij die gekenmerkt wordt door een gemeenschappelijke geschiedenis, godsdienst, wet, taal en tradities. Het is gedaan om te vernietigen dat mensen nog kunnen weten wat het is cultureel-Brits te zijn en in plaats daarvan een multiculturele identiteit te forceren. Het is gedaan zonder het Britse volk te vragen of het zijn land wilde behouden of dat het zijn cultuur op deze manier eens en voor altijd veranderd wilde zien.'²⁹

Het geeft aan hoe de linkse elites aankijken tegen de mensen die de prijs moeten betalen voor het multiculturalisme: de laatste Nederlanders in geïslamiseerde wijken, de belastingbetaler die kromligt voor de massa-

immigratie of de bezorgde ouder die weet wat de massa-immigratie betekent voor onderwijs en veiligheid. Die mensen zijn proefkonijnen van de multiculturele heilstaat. Moslims zijn de stoottroepen van de nieuwe tijd, de postraciale, post-Avonden-maatschappij.

De meeste jarenzestigexperimenten zijn gruwelijk mislukt. Voor de bedenkers, de linkse rijkeluiiskinderen, konden ze worden uitgevoerd zonder al te veel risico. Er was altijd wel een rijke pappie of een spaarrekening. En dus was er steeds een tweede kans om de schade te beperken. Maar de mensen zonder vangnet, de mensen die het in het leven niet cadeau krijgen, daar liep het vaak slechter mee af. Die krijgen geen tweede kans en zijn zo veroordeeld tot een leven aan de onderkant van de maatschappij.

De Amerikaan Myron Magnet geeft in *The Dream and the Nightmare. The Sixties Legacy to the Underclass* een opsomming van de sixtiesprojecten en wat ze betekenden voor mensen die het niet cadeau krijgen. De idealen van de babyboomgeneratie klonken leuk op papier, maar de uitwerking betekende een ramp voor de mensen zonder vangnet.

De vrolijke revolutie van mei 1968 verzwakte de justitie, school en gezin. Ze verheerlijkte zaken als ongehuwd ouderschap, gebruik van uitkeringen, drugs en schooluitval. Maar wie bijvoorbeeld het onderwijs verlaat zonder papiertje, is de rest van zijn leven overgeleverd aan de goden – maar met de juiste contacten komt het dan alsnog goed. Een periode aan de drugs is iets wat fataal kan aflopen als je arm bent. In een rijk gezin is er vaak een tweede kans in de vorm van een dure afkickkliniek. Een kind buiten het huwelijk hoeft in Blaricum of Wassenaar geen probleem op te leveren, maar in de arme wijken maakt het hebben van alleen een vader of een moeder de kans op maatschappelijke problemen groter.

Kortom, de rijken hebben een *margin of error* als hun gedrag uit de hand loopt. De anderen niet.

De massa-immigratie is zo'n klassiek sixtiesfeestje dat past in het rijtje van Magnet. De linkse bovenmodalen zien op de flatscreen in hun villawijk moslims en vinden dat wel een leuk pittoresk gegeven. Daarna brengen ze hun kinderen naar hockey, waar ze spelen met al even witte kinderen, en daarna gaan ze in het woonerf uit wandelen met de labrador. De schaduwzijden van hun idealen laten ze graag over aan de gewone man, die in oude wijken mag vaststellen dat hij de laatste

Nederlander in zijn eigen straat is en dat het hem aan geld ontbreekt te verhuizen. Het linkse sixtiesfeestje van de gegoede burgerij is zo de nachtmerrie geworden voor de mensen die geen kant op kunnen.

Maar dat is de prijs die de linksmens graag betaalt, althans: laat betalen.

27 De Nuttige-Idioten-Continuïteit

‘Waar links en de islam samengaan, daar is het met onze vrijheid snel gedaan.’

GEERT WILDERS¹

Dat de islamisering in sneltreinvaart toeneemt, kan niet worden ontkend. Journalisten die niet meer naar ‘bepaalde’ wijken gaan, joden die verhuizen uit Nederland of zich niet meer vertonen in het centrum van Amsterdam, kunstenaars die liever zwijgen over de religie van vrede, homo’s die wegtrekken uit de gay capital of Europe, Nederlanders die op de witte vlucht slaan, landgenoten die emigreren, politici die ondergedoken en opgejaagd leven, gescheiden zwemuurtjes en de kerstboom in de ban. Misschien dat individuele moslims zich hier en daar aanpassen, de islam kan dat niet. Ondertussen toont deze ideologie steeds meer haar assertieve en intolerante kanten. Is dat onbekend bij de establishmentpolitici, of doen ze alsóf ze het niet weten? Ik denk het laatste.

Het verlangen een nieuw electoraat te importeren, gecombineerd met ideologische blindheid, cultuurrelativisme en de Wet van het Abjecte Westen leveren maar een deel van de verklaring voor de vraag waarom onze elite opnieuw gemene zaak maakt met een ideologie die uit is op onze vernietiging. Een andere verklaring is een meer psychologische. Links ontleent zijn bestaansrecht aan zijn goedheid. Het komt op voor de zwakken en is dus goed. Om dat gevoel te behouden, is de constante aanvoer van nieuwe probleemgevallen een voorwaarde. Hoe meer problemen, hoe vaker de linksen zichzelf goed kunnen voelen. Dr. Willem Drees jr. zegt het zo in 1973: ‘Mensen die van honden houden, fokken honden en mensen die van zwakken houden, zorgen dat er zwakke groepen komen.’ ‘De PvdA fokt zwakkeren, zoals een ander honden fokt.’²

Daarom wordt de waarneming aangepast aan de ideologie. Men ziet wat men wil zien, c.q. wat men geacht wordt te zien. Een van de weinigen die dat durft toe te geven, is mijn oude klasgenoot Arthur

van Amerongen, met wie ik nog mijn bijvak Hebreeuws volgde aan de Universiteit van Amsterdam. Hij is, om het maar voorzichtig te formuleren, een kleurrijk figuur. Een avondje stappen met hem eindigde meestal in een café met transseksuelen.

Later wordt hij journalist en bericht onder andere vanuit Algerije en Libanon. Hij doet dat helemaal vanuit de partijlijn en duidt Hezbollah netjes aan als ‘het islamitisch verzet’. Arthur verhuist naar Brussel om zich te bekeren tot de islam, maar komt van een koude kermis thuis. Nu beschrijft hij de islamitische getto’s ‘met eigen mores en wetten (...) die amper nog in contact stonden met de buitenwereld. Het leek er steeds meer op dat we het paard van Troje in huis hadden gehaald.’ In 2008 legt hij zijn ervaringen vast in Brussel: *Eurabië*.

Vol vervoering schreef ik in de eerste helft van de jaren negentig over de verworvenheden van de multiculturele samenleving. De islam was een verrijking voor Nederland, dacht ik in die tijd. Maar mijn principes waren belangrijker dan de realiteit. Achteraf moet ik met enige schaamte erkennen dat ik verblind was (...) Aan het eind van mijn verblijf in Brussel verstomde mijn andere geluid. Ik was ervan overtuigd dat de islam een splijtzwam was. Moderne moslims, als die al bestaan, hielden altijd zalvende praatjes over de mogelijkheid van een Europese islam. Maar in Brussel zag ik enkel getto’s vol moslims die op geen enkele manier in contact staan met de Belgische samenleving. Sterker nog, ze verachten die samenleving.³

Soms wordt de multiculturele omerta doorbroken en laten politici merken dat ze meer weten dan ze doen voorkomen. Philip de Villiers, leider van de politieke partij Mouvement pour la France, vertelt in een interview met *La Famille Chrétienne* over een ontmoeting met president Sarkozy. ‘Ik heb een dieptediscussie met hem gehad in het Elysée. De president zei tegen mij: “Jij hebt de intuïtie, ik heb de cijfers. En jouw intuïtie wordt bevestigd door mijn cijfers. De islamisering van Europa is onvermijdelijk. Het gaat niet van de ene op de andere dag, maar zal enkele decennia duren. (...) De meeste politici hebben een geruststellende onwetendheid (*une douce ignorance*) over de islam. (...) Ze begrijpen niet dat de islam, door het combineren van het spirituele en het wereldlijke, een wet stelt. Maar achter deze geruststellende onwetendheid van politici zijn er ook mensen die het wel begrijpen.”⁴

Afen toe sijpelt een druppeltje gezond verstand door de dam van politieke correctheid. De Zweedse minister die we eerder tegenkwamen, die alvast een voorschot neemt op de komende moslimdominantie van haar land in de hoop dat de niet-moslims dan goed behandeld zullen worden, Femke Halsema die zegt: ‘Natuurlijk is de islam een probleem’,⁵ of Jan Marijnissen die stelt: ‘Marokkanen sluiten zich gewoon nergens bij aan, die profiteren alleen maar.’⁶ Het zijn voorbeelden van politiek correcte politici die stiekempjes over meer wijsheid beschikken dan ze willen toegeven. Maar als ze het weten: waarom ondernemen ze dan geen actie? Waarom faciliteren zij een veroveringsideologie die zich maskeert als godsdienst? Waarom bouwen zij aan een bruggenhoofd voor de islam op Nederlandse bodem?

De reden is deze. Men wil het niet weten, men wil het niet zien. Daarom ‘ontkent’ de elite het gevaar en vlucht ze in ‘wegvergelijken’ (‘ach, de islam is een godsdienst en in elke godsdienst gebeurt wel eens wat’), bizarre analogieën (‘moslims zijn hugenoten’) en pertinente onjuistheden (‘ze gaan werken in de zorg’) – allemaal samengebracht in de Multiculturele Geloofsbelijdenis. Zoals de Amerikaanse schrijver Saul Bellow schrijft: ‘Er kan veel intelligentie geïnvesteerd worden in onwetendheid als de noodzaak voor illusie groot is.’⁷

Is dat nieuw? Nee, de (tijdelijke) blindheid van Arthur van Amerongen is een echo van de houding van journalisten die in de Koude Oorlog bewust of onbewust een werktuig waren van het communisme. André Spoor zei het zo in zijn afscheidsrede als hoofdredacteur van *NRC Handelsblad*: ‘Zonder dat wij in de media dat werkelijk beseften, waren wij met onze krantenkolommen en radio- en televisie-minuten het slagveld geworden waarop de regering van Noord-Vietnam de oorlog uitvocht. En in veel gevallen vochten de journalisten zij aan zij met Hanoi. Zonder het te weten, zonder het te willen.’⁸

In zekere zin woedt de oorlog tussen Nieuw Links en de stroming van Jacques de Kadt nog steeds. Dat gevecht ging tussen de groep die aanschurkte tegen het communisme en de erkenning van de DDR als hoogste goed zag versus iemand als De Kadt die stelde dat het ‘het socialisme, overal waar het toegepast wordt, tot een economisch bankroet en politieke slavernij leidt’,⁹ en die de DDR aanduidde als een concentratiekamp.¹⁰

De echo van die strijd zien we nu in de manier waarop wordt aange-

keken tegen de islam. Dezelfde stroming die nauwelijks kritisch stond tegenover het communisme, waait nu mee met de islam. Veel van dezelfde mensen die zich sterk maakten voor de Sovjet-Unie of rood China, komen nu op voor de leer van jihad, dhimmitude, takkiya en sharia. Het pad van Marx naar Mohammed.

Oud-Trouw-redacteur Johan ten Hove over de redactie van die krant: ‘De verhalen van Cambodjaanse vluchtelingen over het regime van Pol Pot werden niet geloofd. Ze wilden natuurlijk alleen maar hun vlucht rechtvaardigen, zo werd gedacht.’¹¹ André Spoor spreekt van ‘de soms verbijsterende blindheid die vele intellectuelen en journalisten kunnen tonen tegenover revolutionaire en autoritaire verschijnselen in andere delen van de wereld’.¹²

Lenin doopte de mensen die wetend of onwetend de hulptroepen van het communisme vormden ‘nuttige idioten’. Ook de islam heeft vandaag de dag zijn nuttige idioten. Toen heetten zij ‘fellowtravelers’, nu zijn het ‘multiculturalisten’. Er is sprake van een Nuttige-Idioten-Continuïteit.

We noemden eerder journalisten, politici en politieke partijen die ten tijde van de Koude Oorlog geen principieel ‘nee’ zeiden tegen het communisme. De communis opinio over het Koude Oorlogverleden van allerlei mensen is om het te rangschikken onder jeugdzonde. Ik deel om te beginnen de verwondering van Frits Bolkestein, die zei: ‘Ik begrijp niet dat lieden die zoiets op hun geweten hebben, weer volop aan de bak komen. Terwijl mensen die ook maar een klein beetje met de NSB te maken hebben gehad – maar verder niets hebben gedaan – er hun hele verdere leven op worden aangekeken.’¹³ Er waren tenslotte velen die een heel andere keuze maakten en wel de rug recht hielden: Vladimir Boekovsky, Alexander Solzjenitsyn, Josef Begoen, Anatoli Sjaranksy. Die waren ook jong. Die kozen níet voor het communisme, maar voor vrijheid, en betaalden daar een hoge prijs voor: de goelag.

Het belang van terugkijken is echter niet een verlaat proces-verbaal op te maken, maar om de continuïteit in het denken vast te stellen bij veel linksen. De oude fouten zijn namelijk niet bij het vallen van de Muur tot het verleden gaan behoren, maar zijn nog steeds springlevend. In het vorige hoofdstuk zagen we al het fenomeen ‘selectieve verontwaardiging’. In de Koude Oorlog kwam links graag in actie voor Chili en Zuid-Afrika, maar zweeg het over de wantoestanden begaan door communisten. Nu ziet het wederom graag de

splinter in het oog van het Westen en ontkent het de balk in het oog van de islam.

Nog een overeenkomst. Ook nu droomt de elite van iets wat nog niemand ooit van dichtbij gezien heeft: een liberale islam. Die hoop leidt tot Orwelliaans spraakgebruik. We moeten de wantoestanden van de islam bezien in het kader van een ‘ontwikkeling’. Femke Halsema praat bijvoorbeeld op die manier vormen van islamitische sekseapartheid goed. ‘Ik realiseer me dat moslimvrouwen soms iets moeten nalaten, bijvoorbeeld een hand geven, om zich verder te kunnen emanciperen.’¹⁴

Die hoop tegen beter weten in zagen we eerder, bijvoorbeeld toen in het Westen reikhalzend werd uitgekeken naar het ‘eurocommunisme’, een tolerante westerse variant van het communisme – die ook al nooit uit de verfkwam. Jacques de Kadt wees daar al op. De ‘ontwikkeling’ is een dankbare reden om niets te hoeven doen, om zich te verschuilen achter de brede rug. Alles komt goed: ‘De oorlog is de enig werkelijk grote mogelijkheid tot de ondergang van het fascisme. De oorlog is tevens, in een wereld met fascistische staten, de voor de hand liggende mogelijkheid in de internationale politiek. Maar de oorlog is ook een zaak waarbij de “democraten” zelf betrokken zijn, een zaak die niet op de brede rug van de “ontwikkeling” is af te schuiven. En dus praat men duizendmaal liever over de “ontwikkeling”, die in de fascistische landen alles voor ons in orde zal maken zonder dat we een hand behoeven uit te steken, dan over de oorlog, die we zelf zouden moeten voeren.’¹⁵

Ook bij het communisme werd volop gewensdroomd over een ontwikkeling die ‘als vanzelf’ een einde zou maken aan de problemen. In november 1957 publiceert Jan Tinbergen in het PvdA-blad *Socialisme & Democratie* een analyse waarin hij betoogt dat sprake is van een ‘convergentie’ van de maatschappelijke systemen in Oost en West. Kapitalisme en communisme zouden naar elkaar toe groeien.¹⁶ Die stelling werd nog eens herhaald in het proefschrift (1971) van Hans van den Doel, vooraanstaand activist van Nieuw Links.

In de praktijk heeft niemand van dat naar elkaar toe groeien van beide systemen ooit iets gemerkt. Uiteindelijk moest één partij gewoon de capitulatie tekenen, helemaal in lijn met de woorden van Reagan in 1977: ‘Mijn visie op de Koude Oorlog is dat wij winnen en zij verliezen.’ Op Tinbergens theorie wordt tegenwoordig vooral teruggekeken als een voorbeeld van grote naïviteit.

Ook nu is er weer sprake van een toegroetheorie. Het wordt be-

noemd door minister Vogelaar met haar opmerking van een joods-christelijk-islamitische cultuur in Nederland. De culturen zouden moeiteloos in elkaar vloeien.¹⁷

Ten tijde van de Koude Oorlog was elke misdaad toch áltijd de schuld van het Westen. Menige wandaad van de Sovjet-Unie werd toegeschreven aan de ‘omsingeling’ door de kapitalistische landen en de enorme verliezen aan mensenlevens in de Tweede Wereldoorlog. De verschrikkingen van Castro op Cuba waren uiteindelijk te wijten aan de Amerikaanse boycot. Als op het eiland de schrijver Heberto Padilla wordt gearresteerd en zwaar wordt gemarteld, schrijft hulpprovo Harry Mulisch: ‘Het Amerikaanse imperialisme heeft in laatste instantie de affaire-Padilla op zijn geweten.’¹⁸

Dat geldt ook in onze confrontatie met de oprukkende islam. Wat er ook misgaat: het is nooit de schuld van moslims, maar altijd van het Westen. Hoge misdaadcijfers? Komt door achterstelling. Slechte onderwijsprestaties? Oorzaak: sociaaleconomische achterstand. Massale werkloosheid? Discriminatie, et cetera.

Volgend op 11 september 2001 verschijnt een file aan opinieleiders op tv en in de kranten die de gruwel zagen als een reactie op wat het Westen allemaal fout had gedaan, van racisme tot kolonialisme. *Payback time*. Er wordt nog net niet gejuicht, maar het is duidelijk: boontje komt om zijn loontje. Van Noam Chomsky, Naomi Klein tot George Soros, allemaal hebben ze die boodschap. VPRO-journalist Stan van Houcke schrijft een paar dagen na de aanslagen: ‘De ontheemden, de machtelozen, de geterroriseerden, de onmondigen slaan terug met terreur.’ Hij ontvangt vervolgens van het Humanistisch Vredesberaad de Prijs voor Vredesjournalistiek.¹⁹ Film maker Michael Moore vergelijkt de islamitische opstandelingen in Irak met de *Minutemen* uit de Amerikaanse onafhankelijkheidsoorlog – wat voor ons de Geuzen zijn.²⁰ Zijn collega Oliver Stone noemt de aanslagen van 11 september een ‘opstand’. De deelnemers aan de Palestijnse juichpartijen die hierop volgen, vergelijkt hij met de opstandelingen van de Franse revolutie.²¹

Wie naar de berichtgeving van het *NOS Journaal* kijkt, ziet hetzelfde als het gaat om de intifada in de banlieues of de jihad tegen Israël. Moslims zijn nooit zelfstandige actoren, maar reageren louter op wat hun wordt aangedaan. Pascal Bruckner, schrijver van onder andere *De tirannie van het berouw*, noemt dit het racisme van de antiracisten.²² Een fraai voorbeeld is Noorwegen. Daar wordt 65 procent van de ver-

krachtingen gepleegd door niet-westerse immigranten, terwijl deze groep maar 2 of 3 procent van de bevolking uitmaakt. Unni Wikan, sociaal antropoloog, stelt dat de schuld van deze verkrachtingen voor een belangrijk gedeelte bij de verkrachte vrouwen ligt. Hun kleding is vaak provocerend. Zij stelde dat deze vrouwen zich moeten realiseren 'dat we nu leven in een multiculturele samenleving en dat zij zich moeten aanpassen'.²³

Ook antihomogeweld moet bij voorkeur begrepen worden vanuit het feit dat moslims slachtoffer zijn. Scott Long, directeur van Lesbian, Gay, Bisexual and Transgendered Program van Human Rights Watch, zegt: 'Homoseksuelen worden vaak het slachtoffer van aanvallen als immigranten revanche nemen voor de ongelijkheid waarvan zij het slachtoffer zijn.'²⁴ De Franse filosoof Alain Finkielkraut stelt in 2005 vast dat bij de rellen in de banlieues de daders in de media werden gezien als 'rebellen, als revolutionairen (...) Ze zijn de verworpenen der aarde. Stel je eens voor dat ze blank waren geweest, zoals in Rostock in Duitsland. Dan zou iedereen gezegd hebben: "Dit fascisme zal niet getolereerd worden." Als een Arabier een school in de as legt heet het "rebellie". Als een blanke het doet is het fascisme.'²⁵

Nog een overeenkomst. De massa-immigratie wordt ons aangepresenteerd als een natuurverschijnsel; het gevolg van globalisering. Dus wassen de elites hun handen in onschuld over de toestroom. Zij kunnen er ook niets aan doen, zeggen ze. Dat beroep op een onvermijdelijkheid lijkt een echo van de houding tijdens de Koude Oorlog. PvdA-voorzitter Ien van den Heuvel wees toen na een bezoek aan de DDR op de 'historische noodzaak' van de Berlijnse Muur.²⁶

Geen principiële afwijzing dus, maar een beroep op een historische onafwendbaarheid.

Wensdromen als 'vreedzame co-existentie' (zoals dat tijdens de Koude Oorlog heette) hebben in onze ontmoeting met de islam de vorm aangenomen van 'dialoog' of 'interculturele communicatie'. Of: 'de boel een beetje bij elkaar houden'. Zelfislamisering, bijvoorbeeld in de vorm van wat Hans Jansen noemt de Nederlandse Moslimrepubliek, is eigenlijk een eigentijdse vorm van Finlandisering, de politiek uit de Koude Oorlog waarbij geen sprake is van een daadwerkelijke bezetting, maar waar het tegemoetkomen aan een totalitaire ideologie in de praktijk wel gebeurt. Net zoals de Finse president Kekkonen (in functie van 1956 tot 1981) ging buurten bij KGB om zijn beleid af

te stemmen op de wensen van het Kremlin, zo werken westerse politici alvast de islamitische wensen tegemoet. Wellicht met, net als die Zweedse minister, in het achterhoofd dat wij dan een betere behandeling krijgen als we zelf in de minderheid zijn.

Er is nog een overeenkomst: zwijgen is goud. Laten we maar de andere kant op kijken, geen aanleiding geven. Het beestje bij de naam noemen zou een 'provocatie' zijn. Dus wordt er met overtuiging gezwegen over de uitwassen van de islam. In de Koude Oorlog ging dat ook op die manier. Ook toen was er een hoger ideaal om niet te veel een punt te maken van de goelag en de vertrapping van de vrijheden achter het IJzeren Gordijn. Het is de gedachte van 'harde kritiek is niet tactisch'. Karel van het Reve zegt het zo: 'De onuitgesproken theorie is: als we ze moordenaar noemen, gaan ze misschien juist meer moorden. Laat ons daarom neutrale, deftige termen gebruiken, zoals idealisten, revolutionairen, nationalisten, leden van het bevrijdingsfront, kapers, "gijzelhouders". Of de uitwerking ook zo is, staat te bezien. Denkbaar is dat de uit deze terminologie blijkende *aanvaarding* van terreur juist aanmoedigend werkt. (...) Een andere factor die geloof ik tot dat zwijgen geleid heeft, is vrees. Niet voor de vervolgd, maar voor zichzelf. Het gevoel van "als wij nou maar heel stil zijn, dan doet hij ons niets". Laten wij conflicten vermijden.'²⁷

Dat vindt zijn equivalent in Cohens woorden om maar te zwijgen voor de lieve vrede. Hij zegt het zo: 'Respect betekent dat je bepaalde kritiek over het gedrag van andere groepen niet moet uiten wanneer het een hoger ideaal dient, het ideaal van de boel bij elkaar houden.'²⁸

De voorhoederol van linkse christenen is opvallend. In de Koude Oorlog zijn het organisaties als IKV, Pax Christi, Oikos, IKON en de Wereldraad van Kerken. Zij verzetten zich tegen 'het vijandbeeld', roepen op tot 'dialog' en 'begrip'. Veel linkse christenen zien in het communisme een bondgenoot. Het IKV vergoelijkte de Oost-Europese regimes.²⁹ Martin van den Heuvel en Dick Verkijk beschrijven in *Schuld en Boete* hoezeer christelijke organisaties aanschurkten tegen het communisme. De Wereldraad van Kerken had vertegenwoordigers van het Kremlin in haar bestuur en danste aldus naar het pijpen van de Sovjet-Unie.³⁰ Linkse christenen staan nu opnieuw vooraan begrip te kweken: Trouw, CNV, Doekle Terpstra, de PKN-elite, et cetera. Ze vlie-

gen nog liever naar de Al Azhar-universiteit in Caïro om de ring van Tantawi te kussen dan dat ze iets negatiefs zeggen over de islam.

Nog een overeenkomst. In de Koude Oorlog zijn de linksen bereid alles in ogenschouw te nemen inzake de tegenstelling Oost-West. Maar voor de ideologie heeft men een blinde vlek. Van den Heuvel en Verkijk schrijven met verwondering over een congres van de studentenbond ASVA onder de titel *De Nato. Een imperialistisch bondgenootschap*. In het begeleidend boekje (auteur: Anet Bleich) – en dat geldt voor de meeste van dergelijke publicaties – wordt met geen woord gerept over de ideologie, het communisme. ‘Het congres en het boekje met dezelfde naam vormden hoofdzakelijk een aanval op de westerse wereld.’³¹

Nu de linkse elite geconfronteerd wordt met de islam zien we hetzelfde beeld: een nagenoeg volledige blindheid voor de ideologie. PvdA-leider (dan nog burgemeester) Cohen zegt: ‘Ik weet helemaal niet veel van dat geloof. (...) Wat ik ervan weet is dat er, bij wijze van spreken net zoals in het christendom en in het jodendom, een breed palet is van heel liberaal tot buitengewoon conservatief en behoudend en in de islam op dit moment ook nog extremistisch.’³² Dus bij gebrek aan kennis klampt Cohen zich vast aan de elementen die hij wel kent en voor hem dicht bij huis zijn. Wat voor het christendom geldt, geldt dús ook voor de islam. De logica is deze: omdat het christendom een liberale variant heeft, is die er ook bij de islam.

Doekle Terpstra is eveneens volkomen onbekend met de meest fundamentele kernbegrippen van de islamitische ideologie. In een gesprek in *De Pers* reageert de voorzitter van de schaatsbond op de bijnaam die wij hem gaven.

Vraag: Hij noemt u Doekle de dhimmi.

‘De di-de-di-de-dhimmi en weet ik wat allemaal.’

Vraag: Wist u wat een dhimmi was?

‘Nooit van gehoord.’

Vraag: Weet u het nu?

‘Ik weet het wel, maar vraag het me nu niet, ik kom er niet op. Zal wel iets zijn met dommigheid of zo.’

Vraag: Een dhimmi is een niet-moslim die weliswaar bescherming geniet van de islamitische heersers maar ook minder rechten heeft.’³³

Advocaat Spong, de drijvende kracht achter het proces tegen Geert Wilders, zegt: 'Christendom is georganiseerde barbarij. Van de islam weet ik minder, maar die scoort minder bloeddorstig dan het christendom.'³⁴

De keerzijden van respectievelijk communisme en nu islam zijn voor de linksen van minder belang. Hoe is die blindheid te verklaren? In *Political Pilgrims* komt de Amerikaan Paul Hollander met het begin van een verklaring van de coulante houding van links tegenover het communisme. Hij stelt dat veel westerse intellectuelen vervreemd zijn van de moderne twintigste-eeuwse wereld. Vervreemding van de eigen samenleving leidt daarna tot idealisering van een andere samenleving. Dat gaat sneller naarmate men vijandiger staat tegenover de eigen maatschappij. Hoe groter het verlangen naar Utopia, hoe sneller men bereid is de ogen te sluiten voor de realiteit. Als dat land of de ideologie dan ook nog eens het vocabulaire gebruikt dat de linkse intellectueel zelf ook hanteert, gaat het helemaal snel.

Het ineensstorten van de Sovjet-Unie heeft geen noemenswaardige invloed op de houding van de linkse intellectuelen, omdat de oorzaak van hun blindheid (vervreemding van de eigen samenleving plus verlangen naar Utopia) niet is weggenomen. Hooguit verandert het object van die blindheid. De Sovjet-Unie is het ene moment hun liefdesobject, dan Cuba, dan weer China, Albanië, Nicaragua of Irak of 'Palestina'. Hollanders boek (de eerste editie anno 1981 werd bijgewerkt in 1997) trekt de lijn van communisme door naar het multiculturalisme en de islam. Wie bereid is de ogen te sluiten voor de goelag van Stalin of de terreur van Castro, is ook in staat dat te doen voor de islam. De komende utopie maakt veel goed.

Hollander verhaalt van een reis van linkse gelovigen naar Mao's China in 1972 waarbij de bezoekers een droomversie van dat land krijgen voorgeschoteld, die zij dankbaar accepteren. Als een van hen jaren later terugkeert en een voormalige gids spreekt, zegt deze: 'Wij waren er inderdaad op uit jullie te bedriegen, maar jullie waren het zelf die dolgraag bedrogen wilden worden.'³⁵

Het is de wil niet te zien wat voor anderen zonneklaar is. Yesshahu Leibowitz, Israëlich filosoof, meent: 'Mensen beslissen niet op basis van kennis. Zij beslissen op basis van hun wil.'³⁶ Kurt Baschwitz, vanaf 1948 hoogleraar massapsychologie aan mijn oude Faculteit der Politieke en Sociale Wetenschappen van de Universiteit

van Amsterdam, beschrijft het nog preciezer: 'De mensen kunnen veel verdragen, alleen niet het verwijt van stilzwijgende lafhartigheid. Daarom voltrekt zich bij tot zwijgende volgzaamheid gedwongen mensen de psychische aanpassing aan de hun door dwang en intimidatie opgedrongen stand der zaken dusdanig, dat zij zich aan meningen vastklemmen, die tegen hun gezond verstand ingaan en zich verstikken in onhoudbare theorieën, alleen maar om zich te kunnen rechtvaardigen.'³⁷

Aan onhoudbare theorieën geen gebrek in de multiculturele ideologie. Sterker nog, de hele Multiculturele Geloofsbelijdenis is één grote onhoudbare theorie. Het wordt nog beter geformuleerd door W.A. Visser 't Hooft. 'Het is mogelijk te leven in een schemertoestand tussen weten en niet-weten. Het is mogelijk de volledige bewustmaking van de feiten te weigeren, omdat men zich niet in staat weet, de implicaties van die feiten onder ogen te zien.'³⁸

Natuurlijk weten de multiculturalisten best dat er iets fundamenteel mis is aan de massa-immigratie en de islam. Ze zijn niet gek. Maar dat in het openbaar toegeven, kunnen ze niet. Dat zou niet alleen betekenen dat ze de kern van het linkse denken verwerpen (de Wet van het Abjecte Westen) en dat ze toegeven dat de kern van het jarenzestigproject mislukt is en dat de essentie van het sixtiesdenken ('alle mensen zijn gelijk want alle culturen zijn gelijk') onjuist bleek, maar ook dat actie vereist is, bijvoorbeeld met maatregelen als het stoppen van de immigratie, het starten van de remigratie en een beleid dat de islam niet langer faciliteert, maar tegenwerkt. Het zijn een paar logische gevolgtrekkingen die volgen uit een analyse van de realiteit.

En dat is nou net het probleem. Die Rubicon kunnen ze niet oversteken. Dat zou betekenen dat die verschrikkelijke Wilders (in de woorden van PvdA-wetenschapper René Cuperus 'een voormalig havo-scholier'³⁹) het meer bij het rechte eind heeft dan zij, de hoogopgeleide genuanceerde idealistische kosmopolitische goedmens. Het zou ook een erkenning betekenen dat de modieuze radical chic niets leerde en wéér aan de verkeerde kant stond.

Daarom klampen ze zich vast aan de Multiculturele Geloofsbelijdenis en ontkennen ze de realiteit. De meningen van de elites worden niet bepaald doordat ze het niet weten of doordat ze zich de invoering van de sharia in (gedeelten van) Nederland niet kunnen voorstellen –

ze weten donders goed dat dat precies is wat al lang en breed aan de gang is. Hun houding wordt bepaald doordat ze zich geen raad weten met de werkelijkheid en daarom is het dat zij zich (om de woorden van Baschwitz en Visser 't Hooft aaneen te vlechten) 'aan meningen vastklemmen, die tegen hun gezond verstand in gaan en zich verstikken in onhoudbare theorieën, alleen maar om zich te kunnen rechtvaardigen, omdat men zich niet in staat weet, de implicaties van die feiten onder ogen te zien'.

Daarom stond er in het verkiezingsprogramma van de PvdA uit 1977: 'In de Oost-West-dialoog moeten maatregelen om tot ontwapening te komen voorrang hebben op punten als vrije uitwisseling van nieuws, personen en gedachten.' (Vrij vertaald: laat de helden van het vrije woord maar wegrotten in de goelag, want we moeten de boel een beetje bij elkaar houden.) En daarom zegt dezelfde club nu: 'de boerka moet kunnen'.

Plus ça change, plus ça reste la même chose.

28 Ten slotte

‘Cruciaal is dat vanuit de samenleving steeds voldoende signalen kwamen die (op de desillusies van de multiculturele samenleving) wezen, maar dat politiek Den Haag, vrijwel Kamerbreed en tot op de huidige dag, besloot die systematisch te negeren. Het is aan toekomstige generaties om uit te zoeken hoe dat kon gebeuren.’

FRANK ANKERSMIT¹

Ik ben geen historicus, maar een eenvoudig Kamerlid. Toch meen ik een antwoord te hebben op de vraag van hoogleraar geschiedenis Frank Ankersmit. Ik denk dat de sleutel ligt in de omwenteling van de jaren zestig, die een megaverandering betekende voor onze samenleving en ons politieke landschap. Radicale ideeën, die in wezen hun wortels hebben in het cultureel marxisme, worden gemeengoed: afkeer van de natiestaat, internationalisme, verheerlijking van de derde wereld, maakbaarheid van de samenleving, hulpverleningssyndroom, negatief tegenover het christendom en cultuurrelativisme – met als rode draad de Wet van het Abjecte Westen.

Al deze idealen komen samen in het multiculturalisme. Multikul is de kroon van de sixties. Opgave daarvan betekent ook vaarwel zeggen aan het ground zero van de oppermachtige linkse kerk, het geboortuur van hun machtsovername, het *Stunde Eins* van de opstand van de linkse elite. Een islamkritisch standpunt is een affront voor de linksen, een belediging, omdat het de kern van hun denken ontkent, namelijk de gedachte dat er alleen sociaaleconomische tegenstellingen bestaan die kunnen worden opgelost door er geld naar te gooien. Dat er culturele verschillen bestaan is ondenkbaar, omdat het in flagrante tegenspraak is met de (in wezen marxistische) gedachte dat er alleen verschillen kunnen bestaan tussen rijke en arme mensen.

De massale toestroom van immigranten moet hun gelijk tonen (alle mensen zijn gelijk, dus kan de massa-immigratie geen problemen opleveren) en tevens dienen als middel hun gelijk te *forceren* (het scheppen van de samenleving naar hun eigen evenbeeld; massa-

immigratie opvoeren, want anders wordt Nederland net als in *De Avonden*). De ultieme maakbaarheid van de samenleving.

De massa-immigratie is een doelbewuste, weloverwogen keuze; geen natuurverschijnsel. Daar ligt een ideologie aan ten grondslag. Links heeft zijn nieuwe revolutionaire klasse gevonden. Die draagt geen overall, maar een hoofddoek. Moslimmigranten zijn de stoottroepen van mei 1968; het zijn de mohammedanen die moeten slagen waar de soixant-huitards faalden: de vestiging van het postraciale, multiculturele, egalitaire Utopia vol broederschap en zonder archaische nationale symbolen – en al helemaal zonder christendom. John Lennon zong het al:

Imagine there's no countries
It isn't hard to do
Nothing to kill or die for
And no religion too
Imagine all the people
Living life in peace

You may say that I'm a dreamer
But I'm not the only one
I hope someday you'll join us
And the world will be as one

Het is de strijd tegen het Abjecte Westen. Het Nederlandse straatbeeld moet zoveel mogelijk gaan lijken op de door links geadoordeerde derde wereld. Zo wordt alsnog de zege voltooid van mei '68. Helemaal in lijn met het eerdere citaat van Melanie Philips over de massa-immigratie: 'Het is gedaan om het recht van het Britse volk te vernietigen om te leven in een maatschappij die gekenmerkt wordt door een gemeenschappelijke geschiedenis, godsdienst, wet, taal en tradities.'²

De massa-immigratie maakt onderdeel uit van de revolte die Christopher Lasch beschrijft in *The Revolt of the Elites*. De elites zijn in opstand tegen de 'gewone burger' die zij zien als achterlijk, reactionair, seksistisch, nationalistisch, ouderwets, burgerlijk, zonder goede smaak en zelfvoldaan.³ Door miljoenen mohammedanen naar het Westen te halen, worden die waarden naar de achtergrond gedrongen. Het klootjesvolk, dat waagt te klagen over een vreemd luchtje in het portiek, krijgt eindelijk de rotschop die het verdient. Henk en Ingrid kunnen gaan.

De linksen zijn ook voor de massa-immigratie, omdat het hen in staat stelt te poseren als moreel superieur. Het is een middel om zich te onderscheiden van het grauw, het plebs. Ze zeggen tegen het volk: 'Kijk maar, ik heb heus wel kleren aan.' Ze zeggen tegen zichzelf: 'Kijk eens hoeveel kosmopolitischer wij zijn.' De linkse kak tegen het volk. De multiculturele samenleving is het nakomertje van mei 1968.

Dankzij de culturele revolutie van de sixties ging ook het politieke landschap schuiven. Wat eens extreem links was, werd het midden van de politiek. Wat eens mainstream sociaaldemocratisch was, heet nu 'extreem rechts'. Wie dertig jaar bij de dezelfde standpunten bleef, zag het politieke landschap om zich heen bewegen. Het ideaal om de Sovjet-Unie economisch kapot te concurreren door de bewapening op te voeren, werd in 1971 nog gearticuleerd door PvdA-denker Jacques de Kadt. Toen het tien jaar later werd uitgevoerd door president Reagan, gold dat als zeer rechts. De gedachte om een einde te maken aan de massa-immigratie en te starten met de remigratie was in de jarige zeventig en tachtig de vurige wens van vader en zoon Drees, iconen van de Nederlandse sociaaldemocratie. Wie nu voor hetzelfde staat, heet 'radicaal rechts'. Wie in de jaren zeventig waarschuwde dat massale toestroom slecht is voor het milieu, gold toen als progressief, maar is nu gevaarlijk rechts. De regering, inclusief de koningin, vond Nederland veel te vol toen het 10 miljoen inwoners had. Maar wie anno 2010 hetzelfde beweert bij 16 miljoen inwoners, heet ineens een 'populist' en speelt in op 'onderbuikgevoelens'.

De elites in Nederland verkeren nog steeds onder de bedwelmende invloed van de sixties. Of ze die tijd hebben meegemaakt of twintig jaar erna zijn geboren is niet relevant; de ideeën zijn opgenomen in hun genen. Links is aan de macht. Hoe graag ze ook poseren als rebellen: het zijn de linksen die de lakens uitdelen op cruciale posities in de samenleving. Zij beheersen de ambtenarij, de kunst, de media, vakbonden, de rechterlijke macht, de universiteiten, en ze verdelen de miljoenen en de baantjes in het cruciale SubsidieNetwerk van Links. Daarom is de oproep van minister Ter Horst tot een opstand van de intellectuele elite ook zo bizar. Die elite heeft al veertig jaar de macht, op nagenoeg alle plekken in de samenleving. Haar opmerking is helemaal in lijn met de observatie van Richard Bernstein: 'En hoe machtig ze ook zijn, ze doen nog steeds alsof zij de outsiders zijn, de stemmen op de barricaden, in de strijd met een onderdrukkend establishment,

terwijl ze in werkelijkheid inmiddels zelf het establishment zijn geworden.’⁴

Het Nederlandse volk is steeds fel tegenstander geweest van de massa-immigratie, de islam en het multiculturele project. De ijzeren wet van Christian Joppke luidt dat het publiek in geïndustrialiseerde landen áltijd tegen massa-immigratie is. Ons land is daarop geen uitzondering.

Het multiculturalisme is ten gevolge van de sixtiesomwenteling onze nationale staatsideologie geworden. De massa-immigratie kon alleen plaatsvinden omdat de elites het toejuichten, elites die allemaal onder invloed staan van de sixtiesidealen. Dat verklaart ook waarom rechtse partijen, die hadden moeten opkomen voor de Nederlandse belangen, dat niet deden. Ergens halverwege de jaren zeventig gingen zij om. In hun standpunten – anti-immigratie en proremigratie – draaiden zij honderdtachtig graden. De elites werden multiculti en cultuurrelativistisch. Het ontbrak rechts aan intellectuele kracht en moed daar een eigen zelfbewust geluid tegenover te stellen.

Is dit een complot? Komen mensen bij elkaar in achterafzaaltjes teneinde samenzweringen te beleggen? Nee, het zijn gewoon de gedeelde normen en waarden van een kleine groep mensen, die zich op veel plaatsen in de samenleving heeft ingegraven. Hannah Arendt zegt: ‘Macht ontstaat wanneer mensen hetzelfde doel hebben.’⁵

Niet een samenzwering doet ons de das om, maar links ‘idealisme’. Hun goede bedoelingen voeren ons regelrecht richting het kalifaat. Hun ‘antifascisme’ brengt ons een totalitaire ideologie, en op weg daarnaartoe de ondergang van de verzorgingsstaat, democratie en sociale stabiliteit. Geen enkel naoorlogs beleid heeft de gewone burger zo negatief getroffen als de massa-immigratie. Het schaadt de economie, het onderwijs, de zorg, de salarissen van de minst opgeleiden, de veiligheid op straat, et cetera. Ook dat is in lijn met de sixtiesachtergrond van de massa-immigratie. De meeste jarenzestigexperimenten waren feestjes voor mensen met geld die zich een vangnet konden veroorloven. Dat geldt ook voor dit project: de schade is voor de gewone man.

De elite belooft ons hugenoten, maar we krijgen Hollandistan.

Alles wat we kennen, zal een nieuwe plaats krijgen en moet zich zetten tegenover nieuwe verhoudingen. Mohamed Rasoel stelde het

al vast: Nederland zal ophouden een gezellig land te zijn. De islam brengt ons onderling wantrouwen, zeker geen multiculturele verrijking. Dat heeft het nergens gedaan en zal het nergens ooit doen. Islamkenner Koenraad Elst citeert met instemming de schrijfster Maryse Condé: 'De islam is een mes dat tweedracht zaait, dat wonden slaat waarvan we niet meer genezen.'⁶ Dat zullen wij de komende eeuwen aan den lijve ervaren. We zijn, in de woorden van Enoch Powell, bezig onze eigen brandstapel te bouwen.⁷ 'Beschavingen sterven door zelfmoord, niet door moord,' leert de Engelse historicus Arnold Toynbee ons.⁸

De hedendaagse elites die zich nu zo verheven voelen door hun multiculturalisme en kosmopolitisme, zullen door komende generaties vervloekt worden. De tv-beelden waarbij de boven ons gestelden parmantig in de camera kijken of het zoveelste zelffelicitierende 'manifest' laten afdrukken in *de Volkskrant* om hun superioriteit te herbevestigen, zullen louter afschuw oproepen. De namen van de aanstichters van de multiculturele samenleving zullen door onze kleinkinderen worden uitgesproken met diepe minachting.

Ik heb er in dit boek op willen wijzen dat voor een islamitische machtsovername geen tweederde meerderheid nodig is, zoals minister Donner en de NRC denken. Er vindt al overal in West-Europa enclavetvorming plaats. Een kleine, goed gemotiveerde minderheid kan een heel eind komen. Dat zagen we bij de machtsovername door Nieuw Links van de PvdA, bij de communisten die de universiteiten overnamen, en bij extreem links dat de macht greep in het Duitsland van 1933. Deze linksen dachten hooguit het gelijk en de geschiedenis aan hun kant te hebben. Nu heeft zich een ideologie gemeld die ook nog eens meent het opperwezen aan haar kant te hebben.

Ik heb in dit boek een paar van de vooroordelen proberen te benoemen en te ondergraven die de onderliggende dogma's en geschiedvervalsing vormen van het multiculturalisme. Het zijn de 20 artikelen van de Multiculturele Geloofsbelijdenis. Ik heb ze stuk voor stuk ontkracht. Het multiculturalisme is gebouwd op drijfzand, op mythes, op leugens. De elite zwijgt ondertussen over de schitterende successen van monoculturele landen: vrede, vrijheid, verzorgingsstaat en een ongeëvenaarde economische opbloei.

Het multiculturele experiment is ons aangepraat met steeds wisselende argumenten, wat ook al geen sterke indruk maakt. Eerst gaat

het om banen ‘die Nederlanders niet meer willen doen’. Daarna hebben we allochtonen nodig in de zorg en tegen de vergrijzing, en dan blijkt het juist te gaan om een ‘culturele verrijking’, en vervolgens doen we het ineens vanwege naastenliefde.

De elite weet heus wel dat er iets goed mis is met de islam. Maar ze trekt liever de dekens wat verder over zich heen, dan dat ze het verhaal van de Grote Boze Wolf moet aanhoren. Wakker worden uit de roze multicultidroom kunnen ze niet. Want dan zouden ze ook moeten pleiten voor harde maatregelen. Omdat ze dat niet willen, ontkennen ze liever de realiteit.

Dus moeten ze, om hun twijfels te overschreeuwen, steeds roepen dat alles koek en ei is met de massa-immigratie en dat de mensen die zich inzetten tegen de islamisering van Nederland extremisten zijn, ofbeter nog: nazi’s. Helemaal in lijn met wat De Kadt schrijft: ‘Het gevaarlijke karakter van een schijn-élite zit juist hierin, dat ze gerechtvaardigde protesten verbindt met versleten ideeën, bekrompen, onjuiste opvattingen en primitieve driften.’

Hun woorden worden steeds harder, en tegelijkertijd steeds leger. Ze lijken nog het meest op Ceaușescu en zijn trawanten op het balkon in Boekarest in de laatste dagen van de communistische dictatuur. Hij spreekt tot de massa’s die verondersteld worden dankbaar te zijn voor de zegeningen die het socialisme hun bracht. Maar de spreekkoren zijn niet ‘Ceaușescu! Genie!’, zoals gewoonlijk, maar ‘Moordenaar, moordenaar!’ De ontredde is van zijn gezicht af te lezen als hij doorkrijgt dat ze hem niet toejuichen, maar verwensen.

De problemen zijn niet begonnen op 11 september 2001 of met de opkomst van Geert Wilders. De contouren van de appeasement door de elite waren al zichtbaar in de jaren tachtig en negentig. Het Handboek Janmaat dient als blijvend voorbeeld om tegenkrachten te bestrijden, met processen, geweld, criminalisering, uitsluiting, broodroof, demonisering en karaktermoord. Als *the powers that be* de kans krijgen, zullen ze alles uit de kast halen. Ze doen het immers voor een betere wereld, het zijn idealisten – vinden ze althans zelf. Dat het volk niets van hun ideeën moet hebben, weten ze allang, maar dat vinden ze niet relevant. Zij zijn beter dan het volk.

Wat kan Nederland nog redden? Wat kan ervoor zorgen dat de voorspelling van Bernard Lewis (Europa geïslamiseerd voor het eind

van de eeuw) niet bewaarheid wordt? Niet de elites in de media, de wetenschap, de kunstwereld, de ambtenarij of de politie. Daar zijn de multiculturele idealen al te ver ingedaald. Ze hebben hun ziel en zaligheid verkocht aan de multikul. Hun dolgedraaide sixtiesrelativisme zorgt ervoor dat ze geen verschil meer kunnen maken tussen de brandweerman (Geert Wilders) en de brand (de islam). Geen wonder: ze zijn zelf de pyromaan en ze zijn nog trots ook op wat ze hebben aangericht.

In plaats van de ogen te openen voor het gevaar dat islam heet, zijn ze slechts bereid één probleem te zien: de opkomst van de Partij voor de Vrijheid. Waar ze te bang zijn de islam ook maar een strobreed in de weg te leggen, concentreren ze hun agressie graag op het clubje burgers dat doet wat zij nalaten: beschermen wat kwetsbaar is. Als ze die verschrikkelijke Wilders maar kunnen vernietigen, wordt alles weer gezellig zoals vroeger en marcheren we eendrachtig naar de multiculturele heilstaat. Ze schieten liever op de boodschapper dan dat ze het probleem zelf onder ogen durven zien. Want het probleem, dat zijn ze zelf. De schijn-élite van de valse munteners.

Nooit zullen ze antwoord geven op de vraag: kun je de wekker verwijderen dat-ie afloopt?

Als er al redding mogelijk is, dan begint die bij het bestuderen van de ideologie. Ronald Reagan, Pieter 't Hoen en Jacques de Kadt ver-schaften zich hun morele helderheid door de totalitaire ideologieën die het Westen bedreigden tot in detail te bestuderen. De zelfverzekerdheid waarmee zij de toekomst voorspelden, kwam voort uit hun kennis. Maar zullen veel burgers bereid zijn zich te verdiepen in abstracte en exotische begrippen als jihad, takkiya en sharia? Ik betwijfel het.

De komende jaren zal Nederland moeten besluiten of het nog een Geuzenvolk is en of de Prinsenvlag in de toekomst in vrijheid zal wapperen. We moeten uitmaken of we de ideeën van vader en zoon Drees, Jacques de Kadt en Snouck Hurgronje over massa-immigratie en islam willen blijven zien als 'xenofob', 'racistisch' en 'extreem rechts', zoals nu het heersende beeld is.

Veel van wat we met trots hebben opgebouwd, werkt in onze confrontatie met de islam in ons nadeel: tolerantie, democratie, godsdienstvrijheid, verzorgingsstaat en open grenzen. De elites zullen van hun kant geen middel onbeproefd laten hun posities en geldstromen

te behouden. Ze zullen alles op alles zetten om ons gevangen te houden in hun verstikkende paradigma's, bijvoorbeeld dat de islam een godsdienst is, of dat de les van de oorlog blinde tolerantie is, en dat moslims de nieuwe joden zijn. Ze maken ons bang met papieren tijgers als 'extreem rechts' of 'populisme'. Gecombineerd met de onbekendheid met de doctrines van de islam zet ons dat op een vrijwel niet meer te overbruggen achterstand. De race tegen de klok gaat om de vraag wat er het eerst zal gebeuren: óf het Nederlandse volk wordt zich bewust van de islam en neemt maatregelen, óf de islam is zo sterk geworden dat een ommekeer niet meer mogelijk is.

Als Hollandistan straks wellicht een feit is, zullen de linksen dan weer een bijeenkomst houden onder de titel *Het gelijk van rechts*? Zullen er dan weer ondergrondse bladen verschijnen waarvan de eerste zin luidt: 'Precies, zoals men verwachten kon, is het geschied'? Onze toekomst wordt verwed op de gedachte dat het allemaal wel zal meevallen en dat (als het misgaat) we altijd een nieuwe kans krijgen. Maar veel waarschijnlijker is dat onze kleinkinderen het pad zullen kiezen dat nu wordt gebaad door de kanaries in de kolenmijn: joden, homo's en mensen die het kunnen betalen: weg uit de geïslamiseerde steden, dan wel: weg uit Nederland. En als ze hier blijven doen ze dat in *gated communities*, waar ze veilig achter prikkeldraad zelf enclaves zijn geworden.

Het Proces van Demonische Convergentie, het samenkomen van links met de islam, is gebaseerd op wederzijds misbruik. Aan de ene kant ziet de islam dankzij links de sharia dichterbij komen doordat de immigratiesluizen zijn opengezet. De linksen op hun beurt denken dat de islam hen verder zal helpen, in de vorm van stembusoverwinningen, vernietiging van het nationalisme en de vestiging van de multiculturele heilstaat.

Er kijken er meer lelijk op hun neus. PvdA-raadslid André Boersma die bij de gemeenteraadsverkiezingen in Enschede buiten de boot viel omdat allochtonen met voorkeurstemmen de meerderheid van de fractie veroverden, zegt: 'We zijn de Partij van de Allochtonen geworden.'⁹

Het Proces van Demonische Convergentie zal ook in Nederland tijdelijk blijken te zijn. De belangen zullen uiteindelijk uiteen gaan lopen. Wie gaat er winnen? Geen twijfel over mogelijk. De linksen zullen geen partij zijn voor de islam. De belangen van links zijn beperkt (baantjes, vermeend idealisme en een goed gevoel in de onderbuik

omdat ze goedmensen zijn). De vasthoudendheid van de islam is vele malen sterker. Het is een kracht die in veertienhonderd jaar is opgebouwd en dat niet kijkt op een generatie meer of minder.

Zo ging het eerder in Iran, bij de val van de sjah. Linksen dachten dat ze de moslims voor hun karretje konden spannen. Maar toen het oude regime weg was, eindigden zij in de islamitische kerkers – of voor het vuurpeloton. Ze hoopten op een ritje op de rug van de tijger, maar eindigden in zijn maag.

Nogmaals: wat kan Nederland nog redden? Als je alles wegstreept blijft er maar één kandidaat over. Heel, heel misschien ligt de redding bij het Nederlandse volk. Ik denk dat uiteindelijk alleen de goedheid en taaiheid van onze burgers nog voor een ommekeer kan zorgen. In de geschiedenis zijn het altijd de gewone mensen geweest die in het geweer kwamen nadat ze in de steek werden gelaten door de elites.

Todd Beamer, op 11 september 2001 aan boord van Flight 93, overgenomen door de jihadisten, zei via de telefoon: 'We're gonna do something, let's roll.' Het was al te laat, misschien wist hij dat, maar in ieder geval redde hij de eer. Zoals Churchill al zei: 'Het kan nog erger: je moet misschien vechten als er geen enkele hoop op de overwinning meer is, alleen maar omdat het beter is te sterven dan verder te leven als een slaaf.' Todd Beamer stierf als een vrij mens. Niet als een dhimmi. Maar hij stierf wel.

Intussen doen wij ons best in Den Haag en hopen we op betere tijden. De pvv is uitgegroeid tot een *rassemblement* van vrolijke (in de betekenis van Huizinga) patriotten. Mensen die zich afzetten tegen 'hen die het kwade goed noemen en het goede kwaad, die van het duister licht maken, van licht duisternis, van bitter zoet en van zoet bitter'.¹⁰

Tegen hen die de miljardenschade van de massa-immigratie proberen goed te praten door te wijzen op een nog nooit waargenomen 'culturele verrijking'.

Tegen hen die hun eigen vermeende 'vrijzinnigheid' aangrijpen om een middeleeuwse woestijnideologie te faciliteren.

Tegen hen die onder de vlag van multiculturalisme een intolerante cultuur binnenhalen die zorgt voor monoculturele enclaves.

Tegen hen die het woord 'moderniteit' gebruiken als dekmantel voor het verwelkomen van een ideologie die veertien eeuwen geleden voor het laatst modern was.

Tegen hen die zich graag als kosmopolitisch positioneren, maar juist zeer provinciaal waarnemen en nooit kijken wat de moslimimplantatie voor gevolgen heeft in Londen, Parijs, Malmö, Berlijn of Cyprus, Kasjmir, Libanon, Israël, et cetera.

Tegen hen die eerst tolerant waren tegenover het communisme en nu tegenover de islam.

Tegen hen die vrijheidslievende mensen die zich verzetten tegen de islamisering en opkomen voor vrouwenrechten en homorechten brandmerken als 'rechtsextremisten'.

Tegen de elite die weigert ons te beschermen en te verdedigen.

Kortom, die niets meer is dan 'de schijn-élite van de valse munters'.

Epiloog

De mooiste cirkel die rond werd, is deze. De Staten-Generaal is opgericht teneinde de islam te bestrijden. Onze stichter, Filips de Goede, de vorst van Bourgondië, zette zich in voor de herleving van de kruistochten, de defensieve maatregel die het Westen ten langen leste nam na eeuwen van islamitische verovering en plundering. Als reactie op de val van Constantinopel (1453) zweert hij de Eed bij de Fazant, de plechtige afspraak de islam een halt toe te roepen en de stad te bevrijden van het juk van de islam. Elf jaar later roept hij de belangrijkste burgers van de staten van zijn land bij elkaar teneinde fondsen te werven om op kruistocht te kunnen gaan. Ook wil hij 'draagvlak' kweken voor de verdedigingsoorlog tegen de islam en een vervanger regelen. Dat wordt de eerste vergadering van de Staten-Generaal in Brugge, anno 1464.¹ In die traditie staan wij als Tweede Kamer.

Op 9 juni 2010 verandert de pvv-fractie van een kleine club in een grote fractie. Islambestrijding is na eeuwen terug in het hart van de Staten-Generaal. Op die dag wordt zes jaar hard werken beloofd. Alle doorwaakte nachten, de tienduizenden uren, de onmogelijke startpositie, alle ellende rondom de veiligheid, de jaren in de woestijn. De jaren dat iedereen ons met de nek aankeek. De stoelen die leeg bleven naast pvv'ers. De haat van Hilversum. De hautaine blikken. Het miselijkmakende 'we hebben toch zeventig jaar geleden kunnen zien waartoe dit soort ideeën leiden'. Hun verzameling multiculturele vooroordelen die ze beschouwen als intellectuele diepzinnigheid. De keizers zonder kleren.

We zijn de grote winnaar van de Kamerverkiezingen 2010 en we winnen big. Anderhalf miljoen pvv-stemmers! Groter dan het CDA. Derde partij van Nederland. Plus vijftien zetels. Onze falanx bestrijkt een taartpunt in de plenaire zaal. In het gebouw van de Kamer krijgen we twee verdiepingen. We moeten zestig man personeel in dienst nemen.

Een jaar hiervoor, op 5 juni 2009, chocoladelettert *De Telegraaf*:

MOKERSLAG PVV

Het is de dag na de Europese verkiezingen. We zijn de grote verrassing, met vijf Brusselse zetels. Maurice de Hond legt uit waar we het goed doen. De pvv is de grootste partij in de groep jongste kiezers: 18 tot 24 jaar. Tweede bij onze ouderen – de mensen die Nederland hebben opgebouwd. Nummer 1 bij de middeninkomens. Veruit de grootste partij onder *Telegraaf*-lezers: 43 procent. Grootste ook onder de lezers van *Algemeen Dagblad*, *Sp!ts* en *Metro*.² Uit opiniepeilingen was al eerder gebleken: de kiezer van de Partij voor de Vrijheid is gewoon de doorsnee kiezer. We boekten een enorme opmars onder hoogopgeleiden.

In een krant staat een kaartje van Nederland met de 92 gemeenten waar de Partij voor de Vrijheid de grootste partij is. Het laat geen twijfel: alle voormalige PvdA-bolwerken zijn nu pvv-gemeenten. De vale rode vlag, de vlag van het capitulantendom (copyright Jacques de Kadt) is gestreken en de vrijheidsmeeuw wappert fier in de wind.

Kijk eens waar we winnen. De industriesteden en de rode burchten zijn voor ons. Schiedam! Vlaardingeng! Dordrecht! Gouda! Gorinchem! Rozenburg! Zwijndrecht! Den Haag! In Oost-Groningen, waar ooit iedereen PvdA of CPN stemde, zijn we nummer 1. Overtuigend winnen we in de IJmond met zijn Hoogovens: Velsen, Beverwijk en Heemskerk. In industriestad Vlissingen, in fabrieksstad Tiel. In de Mijnstreek: Heerlen, Kerkrade, Landgraaf en Brunssum. Venlo sluit zijn verloren zoon aan de borst.

De villawijken en de universiteitssteden gaan naar links, maar randgemeenten met zijn ‘gewone’ hardwerkende mensen zijn steeds voor ons: Nieuwegein, Maarssen, IJsselstein en Vianen, Almere, Lelystad, Purmerend, Haarlemmermeer, Spijkenisse, Zoetermeer, Hellevoetsluis, Hoorn en Stede Broec. In Amsterdam zegevieren we in Noord, Osdorp, Geuzenveld-Slotermeer en Slotervaart.

In Oss, waar Jacques de Kadt opgroeide, zijn we de tweede partij – zelfs vóór de sp. En kijk eens: de rode Zaanstreek is niet meer. Partij voor de Vrijheid numero uno. En de parel in de kroon. De stad van Pim. De hoofdstad van Eurabië. Waar het allemaal begon en waar zovelen ons aan het hart drukten. Rotterdam in onze handen!

De PvdA ging berendansen. Haar oude achterban heeft haar verlaten. *They didn't leave the Democratic Party, the Democratic Party left them.*

In maart 2010 consolideren we dat succes. De Partij voor de Vrijheid doet bij de gemeenteraadsverkiezingen alleen mee in Almere en Den Haag, helemaal in lijn met de gedachte 'geen LPF 2', de keuze voor een rustige, beheerste groei. We worden er respectievelijk eerste en tweede. In beide steden vieren we de monsteroverwinningen, in dampende zaaltjes vol met hossende mensen die de winnaars luidkeels toejuichen. Sietse Fritsma gaat op de schouders in Den Haag, en in Almere veroorlooft Raymond de Roon het zich te zwaaien met een bos bloemen. Kolkende massa's vieren feest tot in de late uurtjes. Mensen dansen op de bar. Alcoholpromillages schieten door het dak.

Een wereld van verschil met vier jaar daarvoor. Toen volgden Geert en ik de gemeenteraadsverkiezingen met zijn tweeën bij hem thuis. Op de bank. Met blokjes kaas.

Intussen is er nog iets gebeurd. We zijn hip geworden. Reclamebureau Young & Rubicam maakte een profiel van de achterban. Wat blijkt: de pvv'er is jong, heeft een goede opleiding, een fulltimebaan en een hoog inkomen. Hij is actief/open-minded, liberaal en een rationele denker. 'Er horen woorden bij als ruig, arrogant, glamour en energiek.' Met merken als Reebok, Microsoft en Sultana. (Maar minder Nutella en Douwe Egberts.) Een reclamemevrouw zegt: 'De pvv is een opkomend merk, met een duidelijk profiel waar de meer innovatieve groepen zich toe aangetrokken voelen.'³

Dat was nou ook weer niet de bedoeling.

Even voor de gemeenteraadsverkiezingen is het kabinet zo vriendelijk te vallen. Onze beide lokale overwinningen worden daardoor onverwacht de opmaat voor de Kamerverkiezingen. Ik word voor de vierde keer campagneleider en hunker naar één ding: de beëdiging op 17 juni van een fractie flink groter dan de negen man die in november 2006 hun eerste aarzelende stapjes in de plenaire zaal zetten. Ik druk in maart de fractie op het hart vooral geen uitgebreide vakantieplannen te maken. We moeten in de buurt zijn om te formeren.

We krijgen twee pagina's in *De Telegraaf* die we naar eigen goeddunken mogen invullen. De ene pagina heeft als kop 'De pvv wil regeren...', de andere luidt: '...maar gedogen kan ook.' We willen namelijk dolgraag het Deense model in de praktijk brengen. Gedogen is niet ons favoriete woord, maar als er geen plekje in de ministerraad voor ons inzit, dan wil de pvv een minderheidskabinet graag mogelijk maken. Het idee wordt links en rechts van tafel geveegd.

We kiezen voor campagne-light. Niet te veel optredens, weinig gefolder; een lichte agenda. Andere campagnes hebben weer miljoenen om te verstouwen. Ze doen allemaal onderzoek. Als ik praat met collega-campaigners vertellen ze wat er nu weer blijkt uit hun 'research'. Ik gun het ze van harte, maar wij hebben daar geen geld voor. Ik moet er ook niets van hebben. Al die cijfers leiden maar af van de werkelijkheid en presenteren een schijnwerkelijkheid.

Ik maak het verkiezingsfilmje waarin ik mijn tv-vaardigheden, ooit geleerd van Max Westerman in New York, weer eens uit de kast kan halen. Bij AT5 kopen we beelden van een gapende, (op sokken) moskeebezoekende en theedrinkende Job Cohen. Het spotje zou later uitgeroepen worden tot beste campagnefilmje⁴, net zoals we volgens *de Volkskrant* de beste poster hadden⁵, en volgens de lezers van *HP/De Tijd* (met 74 procent) ook beste slogan.⁶ 'Meer veiligheid en minder immigratie' laat inderdaad weinig ruimte voor onduidelijkheid.

We betalen onze bescheiden campagne door burgers die ons mailtjes schrijven als deze:

Hallo Geert en de leden van de PVV.,
Ik krijg volgende week mijn uitkering binnen en dan maak ik 10 euro over, doordat ik chronisch ziek ben zit ik in de bijstand en kan niet veel missen, maar ik geef t wel uit mijn hartje,
veel succes en het gaat jullie lukken,

We krijgen een cadeautje met het onderzoek van Nyfer, het wetenschappelijk bureau dat op ons verzoek de kosten van de massa-immigratie berekent. Het komt uit op een schokkende 7 miljard per jaar. We kunnen de uitkomst een paar weken voor de verkiezingen presenteren. Het komt ons goed uit in deze verkiezingsstrijd. De media hebben namelijk besloten dat die gaat over de economie, niet over de massa-immigratie. Met het Nyfer-rapport in de hand kunnen we die onderwerpen mooi samenbrengen.

De hoofdstroommedia hebben de Partij voor de Vrijheid dood en begraven verklaard. Het is een herhaling van de wensdroomjournalistiek van 2006. 'Een lijsttrekker in het verkeerde gevecht,' schrijft *NRC Handelsblad* twee weken voor het einde van de campagne.⁷ Alexander Pechtold van onze bijwagen D66 zegt: 'Integratie doen we nu even

niet. (...) Iedereen die denkt dat het erover moet gaan, hoort zo nu en dan onze onheilsprofeet meneer Wilders, maar je ziet dat hij zich isoleert in dat onderwerp.⁸ *HP/De Tijd* wijdt tien pagina's aan onze komende ondergang en heeft op zijn cover de kop 'Bye, bye Wilders'. Binnenin schrijven journalisten een afscheidsbrief aan Geert. *De Volkskrant* kopt over de volle breedte van de voorpagina: 'Max Pam: "Politiek gezien staat Wilders aan de rand van de afgrond"'.⁹ Zoveel is wel duidelijk: de PVV is geschiedenis.

De peilingen voorspellen ons hooguit 15 tot 17 zetels. Ik zet in op 23. Het worden er, verkiezingsnacht halfdrie, zelfs 24. Dat de media-consensus balanceert op het randje van fraude, blijkt drie dagen na de verkiezingen als de journalistieke spin 'tweestrijd Cohen-Rutte' door de waarheid is ingehaald. De strategische stem gaat ineens wel naar ons, en we scoren dan 28, nog een week later gaan we door de 30 zetels.

Er is het moment tijdens het lijsttrekkersdebat in Carré. De avond gaat over economie, en Geert brengt de massa-immigratie in. Het komt hem te staan op hoongelach en geklap. De camera zoomt in op het gezicht van andere politici. Het dedain spat eraf. Die domme Geert; hij blijft maar praten over iets waarvan toch besloten is dat het geen issue meer is.

Ik sta achter op het podium tussen de spindoctors. Tijdens een commercial break praten Geert en ik wat. Een paar meter verderop staan de mannetjes van de PvdA met priemende vinger in het gezicht van Cohen. Wij staan te geïnponumen met de mensen van het licht en technici. Die staan vaker positief tegenover de PVV, weten we na al die jaren. Geert is geschrokken: 'Heb je dat gehoord: de hele zaal lachte.' Ik zeg: 'Dat was het beste moment. Je hebt zojuist de verkiezingen gewonnen.'

Op de Pier in Scheveningen vieren we ons verkiezingsfeestje. Het halve Haagse politiekorps lijkt aanwezig om ons te beschermen. In de zee dobbert een politieboot. Binnen wacht Geert een heldenwelkom. Het confettikanon spuit rood-wit-blauwe snippers die ik op het podium tot drie keer toe uit mijn mond moet halen.

Onze overwinning wordt begroet met het bekende koor van morele verontwaardiging en geschoktheid van linkse columnisten en het SNL. We hadden toch afgesproken er niet over te praten? Er is volop verbijstering. Menigeen lijkt te denken zoals die Amerikaanse journa-

list in 1972: Wilders gewonnen? Iedereen die ik ken, stemt Pechtold. De multiculturele intolerantie slaat meteen wild om zich heen. Een GroenLinkser met een winkel op de Nieuwendijk in Amsterdam schrijft op zijn etalage PVV-STEMMERS NIET WELKOM. Eerder stond op dezelfde etalageruit WE LOVE FEMKE HALSEMA.¹⁰

Een gesubsidieerde kunstclub in Gelderland wil PVV'ers op de zwarte lijst. Kunstenaars mogen niet langer zakendoen met beroeps-
genoten die Partij voor de Vrijheid hebben gestemd, eist directeur Ingrid Rep van het Centrum Beeldende Kunst Gelderland.¹¹

Zouden christenen voorvoelen dat na de zaterdagmensen de zondagmensen aan de beurt zijn? Bij de Europese verkiezingen werd de PvdA gefileerd, nu gaat het CDA voor de bijl. Een kwart van onze winst komt bij hen vandaan. Als tastbaar gevolg daarvan mogen wij de megagrote fractiekamer van het CDA, het inner sanctum van de Nederlandse christendemocratie sinds 1992, overnemen. De oude verkiezingsposters van Elco Brinkman en Ruud Lubbers gaan van de wand en we rollen hun EU-tapijt op. Oranje-blanje-bleu komt ervoor in de plaats.

Dezelfde augustusweek starten de onderhandelingen voor een nieuw kabinet, met voor de Partij voor de Vrijheid de mogelijke rol van gedoogpartner. De CDA-kiezers willen wel, maar de leden een stuk minder. We zien ons model terugkomen: de elite is ook daar multiculti, maar de gewone stemmer niet. Het verzet is enorm, vooral van de CDA-mastodonten, politici uit de jaren zeventig, toen de revolutionaire idealen zich vastzetten in de elites van Nederland. Hun oproer lijkt de *revenge of the sixties*. Het zware weer waarin de formatie al snel terecht komt en de enorme problemen een kabinet te vormen illustreren H.J. Schoos wijsheid nog eens: immigratie en islamisering maken de politiek permanent labiel.

Het is een van de vele prijzen die we blijkbaar moeten betalen voor het multiculturele experiment. Voorlopig lijkt Nederland nog niet op een Benetton-reclame.

Verantwoording

Dit is mijn boek. Ik heb het geschreven op persoonlijke titel. Alle denkbeelden en de onderbouwing daarvan zijn alleen op mijn conto te schrijven. De enige schuld die ik niet op mij neem zijn de drie fouten in de titel. Die zijn van de meester zelf.

Ik dank om te beginnen Geert Wilders. Niet alleen omdat hij mij in de gelegenheid stelde dit boek te schrijven, maar vooral voor de reis die ik nu al zes jaar met hem maak. *Never a dull moment*.

Ik ben eveneens dank verschuldigd aan mensen die optraden als proeflezer of anderszins meehielpen aan dit boek. De namen die ik kan noemen zijn: Yoram van Klaveren, Wim Kortenoeven, Lucas Hartong, Johan Driessen, Peter Siebelt, Monique Gerritsen en vooral Sietse Fritsma, auteur van het onvolprezen *De immigratieramp van Nederland*.

Hoogste tijd om ook de mensen van het Centraal Informatiepunt, het documentatiecentrum van de Tweede Kamer, mijn excuses aan te bieden. Ze hadden nog nooit meegemaakt dat een Kamerlid zo veel boeken zo lang in zijn bezit hield. Ik beloof: het zal niet weer gebeuren.

Ik betuig graag ook dank aan websites als Het Vrije Volk, De Dagelijkse Standaard, Het Verraad van Links, Hoeiboel, Nieuw Religieus Peil, Jihadwatch, The Religion of Peace, Gates of Vienna, Atlas Shrugs, PI-news, Israel National News en Israpundit. Het zijn de onbezoldigde chroniqueurs van de multiculturele nachtmerrie. De moderne samizdat.

Dit boek was nooit verschenen zonder uitgever Mai Spijkers van Prometheus/Bert Bakker en redacteur Marscha Holman. Ik ben hun zeer erkentelijk voor de kans dit boek te schrijven.

Deze druk is financieel ondersteund door een patriottische ondernemer met een christelijk hart. Dankzij hem kon de verkoopprijs van dit boek verlaagd worden. Ik dank hem zeer.

Ik draag dit boek op aan Gertie – waar het nacht wordt heeft zij lichtjes aangedaan.

Noten

- 1 'De multiculturele droom is voorbij', Cees van Nispen tot Sevenaer, *Katholiek Nieuwsblad*, 15 december 2005
- 2 'Vi måste vara öppna och toleranta mot islam och muslimerna för när vi blir i minoritet kommer de att vara det mot oss', IceVikings.blogspot.com, 18 augustus 2007
- 3 'A Time for Choosing', speech voor de kandidatuur van Barry Goldwater, 27 oktober 1964
- 4 *Der Zauberberg*, 1924
- 5 31 maart 1939, *The Gathering Storm*, p. 348
- 6 'The Jewish State at 60', column William Kristol, *The New York Times*, 12 mei 2008

1 Let's roll

- 1 'Speech to West Midlands Conservaties', 20 april 1968
- 2 'Onze burgemeester', column Theo van Gogh, *Het Parool*, 22 oktober 2004
- 3 'H.J. Schoo's onvoltoode rijkdom', column Bart Jan Spruyt, *HP/De Tijd*, 22 augustus 2008
- 4 'Koningin', column Martin Brill, *de Volkskrant*, 18 november 2002
- 5 'Familie Van Gogh: geen steun premier', *NRC Handelsblad*, 21 december 2004

2 De woestijnjaren

- 1 S. Hook, *The Hero in History*, Londen, 1945, p. 142
- 2 Doctoraalscriptie Johan Paul Goossen, Faculteit der Godgeleerdheid, Universiteit Utrecht, 2004 – gebaseerd op islamgerelateerde artikelen in *Het Parool* van 1947-1992, zoals gepubliceerd op de website *Het verraad van links*
- 3 M. van Weezel en L. Ornstein, *Frits Bolkestein*, Amsterdam, 2003, p. 161
- 4 *Ibid.*, p. 148
- 5 'Onder politici', *HP/De Tijd*, 4 april 2005
- 6 M. van Weezel en L. Ornstein, p. 228

3 De laatste Nederlander

- 1 'Reorganisatie kost PvdA half miljoen', *De Pers*, 15 oktober 2009
- 2 'Moralisme van links is terug', *Elsevier*, 14 mei 2005
- 3 Peil.nl, 2005

4 Berendans

- 1 Respectievelijk: interview Bibeb, *Vrij Nederland*, 23 oktober 1973 en D. Wolfson, 'In Memoriam Wim Drees', in: *Socialisme & Democratie*, jrg. 55, nr. 10, 1998, p. 475, beide geciteerd in Vingerling, p. 461
- 2 Stephen B. Wolinetz, 'The Dutch labor party: A social democratic party in transition', in: William Peterson en Alastair H. Thomas (red.), *Social Democratic Parties in Western Europe* (New York: St. Martin's Press, 1977), 355-357, zoals geciteerd in J.C. Kennedy, *Nieuw Babylon in aanbouw. Nederland in de jaren zestig*
- 3 H. Vingerling en C. Schouten, *Democratisch Socialisten '70: nevenstroom in de sociaal-democratie?*, Rotterdam, 2003, p. 92
- 4 Dr. W. Drees, *Herinneringen en opvattingen*, Naarden, 1983, p. 114
- 5 *Andere Tijden*, 9 maart 2004
- 6 Zo berekenden L. Hagendoorn en J. Jansen in hun onderzoek 'Rechtse omkeer', geciteerd in 'Van Bloedrood naar GroenLinks', *HP/De Tijd*, 9 januari 2004
- 7 *Revu*, december 1966 [Provo Archief, Doos 21], p. 23-28, zoals geciteerd in J.C. Kennedy
- 8 D. Horowitz, *Radical Son*, New York, 1998, p. 195
- 9 J. de Kadt, *Politiek der gematigden*, Amsterdam, 1972, p. 421
- 10 *Ibid.*, p. 422
- 11 *Permskieten*, Martin van Amerongen, Alphen aan den Rijn, 1981, p. 6
- 12 'Yankee go home', hoofdredactioneel commentaar, *HP/De Tijd*, 18 januari 2008
- 13 'Debat over immigratie gesmoord door "linkse kerk"', *NRC Handelsblad*, 30 juli 2002
- 14 H. Vingerling en C. Schouten, p. 399
- 15 Chris Schouten in *Socialisme & Democratie*, september 2001
- 16 'Van de Surinamers die nu hier wonen, moeten er tienduizend terug naar hun land', *Vrij Nederland*, 24 september 1974
- 17 H. Vingerling en C. Schouten, p. 402
- 18 *Ibid.*, p. 411
- 19 *Ibid.*, p. 402
- 20 'Debat over immigratie gesmoord door "linkse kerk"', *NRC Handelsblad*, 30 juli 2001
- 21 P. Lakeman, *Binnen zonder kloppen*, Amsterdam, 1999, p. 88
- 22 W. Drees, *Herinneringen en opvattingen*, Naarden, 1983
- 23 J. Jansen van Galen en H. Vuijsje, *100 jaar Drees, wethouder van Nederland*, Houten, 1986, p. 169
- 24 J. Livestro, *De adem van grootheid. Nederland in de jaren vijftig*, Amsterdam, 2006, p. 204
- 25 Dr. W. Drees, *Herinneringen van een groot Nederlander*, Naarden, 1983, p. 92
- 26 F. Peeters, *Gezwoven vrienden. Het geheime bondgenootschap tussen Nederland en Israel*, Amsterdam, 1997, p. 69, 108
- 27 F. Peeters, p. 161
- 28 C. van Nispen tot Sevenaer, *De dans om het Gouden Kalf*, Amsterdam, 2002, p. 41, 43
- 29 W. Drees, *Geschriften en gesprekken*, Naarden, 1976

- 30 J. Jansen van Galen en H. Vuijsje, p. 146, 170
- 31 J.C. Kennedy, p. 208
- 32 J.M. Drees, W. Drees en E. Schoorl, *Willem Drees. Gespiegeld in de tijd. De nagelaten autobiografie*. Amsterdam, 2003, p. 243
- 33 Dr. W. Drees, *Herinneringen en opvattingen*, Naarden, 1983
- 34 F. Huis en R. Steenhorst, *Bij monde van Willem Drees*, Utrecht, 1985, p. 132
- 35 'Het nieuwe oude regime', H.J. Schoo, *de Volkskrant*, 27 september 2003
- 36 'Aantal inwoners moet eerder omlaag', Jan Pen, *de Volkskrant*, 12 augustus 2003
- 37 'Naar commissie-Muntendam is ook niet geluisterd', opinieartikel J.A.G. Meijer, *Trouw*, 6 maart 1996
- 38 'Geschiedenis: toch niet zo tijdelijk', Elsevier.nl, 30 januari 2008
- 39 'Special: de andere jaren vijftig', *VPRO-geschiedenis*, 22 maart 2005
- 40 Nationale overheid, Buitenlandse Zaken, 2006, www.nationaalarchief.nl/emigranten/nl/achtergrondinfo-2.1.asp
- 41 'Ploegen tot de grond van Pruisen Hollands wordt', column Peter Brusse, *de Volkskrant*, 7 december 1998
- 42 P. Lakeman, p. 25
- 43 'Wat moet Marten Bierman toch bij Leefbaar Nederland?', site Milieudefensie.nl, april 2002
- 44 'Een boodschap met een lastig thema', *de Volkskrant*, 16 maart 2002
- 45 'Nederland overbevolkt', opinie, Milieudefensie.nl, februari 2002
- 46 *Trouw*, 4 maart 2000, zoals geciteerd in C. van Nispen tot Sevenaer, p. 134

5 Een sterk afwijkend leefpatroon

- 1 *NRC Handelsblad*, 6 september 1997, zoals geciteerd in C. van Nispen tot Sevenaer, p. 166
- 2 S. Bonjour, *Grens en gezin. Belevingsvorming inzake gezinsmigratie in Nederland, 1955-2005*, p. 75
- 3 *Ibid.*, p. 88
- 4 *Ibid.*, p. 76
- 5 *Ibid.*, p. 76
- 6 Johan Paul Goossen
- 7 'Veiligheid omwille van de veiligheid is terreur', Afshin Ellian, *de Volkskrant*, 27 maart 2000
- 8 Johan Paul Goossen
- 9 'Nederlands feministe zag moslimvrouw niet staan', *de Volkskrant*, 4 september 2004
- 10 Rapport *Etnische minderheden van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeeringsbeleid*, 1978, p. 61
- 11 'Immigratiebeleid als economische mislukking', column Frank Kalshoven, *de Volkskrant*, 8 mei 1999
- 12 K. Brants en W. Hogendoorn, *Van vreemde smetten vrij*, Bussum, 1983, p. 73
- 13 Tweede Kamer der Staten-Generaal, *Nota Buitenlandse Werknemers*, Eindverslag, 10504, nr. 11
- 14 Rapport *Etnische minderheden*, p. 62

- 15 K. Brants en W. Hoogendoorn, p. 90, 111, 138
- 16 C. van Nispen tot Sevenaer, p. 117
- 17 Ibid., p. 58
- 18 Ibid., p. 252
- 19 Ibid., p. 253
- 20 Ibid., p. 117
- 21 Sociaal en Cultureel Planbureau, 'Culturele Veranderingen 1992-2002', zoals geciteerd in H. Wansink, *De erfenis van Fortuyn*, Amsterdam, 2004, p. 170
- 22 'Nederland rechtser dan je denkt', *Stem van Nederland*, Maurice de Hond, 17 november 2003
- 23 'Nederlander heeft weinig kaas gegeten van historie', *de Volkskrant*, 26 maart 2008
- 24 C. Joppke, 'European Immigration Policies at the Crossroads', in: P. Heywood, E. Jones en M. Rhodes (red.), *Developments in West European Politics 2*, Londen, 2002, p. 78
- 25 S. Bonjour, p. 310
- 26 Ibid., p. 311
- 27 CBS, *Immigratiecijfers 1995-2008*
- 28 C. Joppke, 'The legal-domestic sources of immigration rights', in: *Comparative Political Studies* 34, 2001, p. 359
- 29 C. Joppke, 'Why Liberal States Accept Unwanted Immigration', in: *World Politics* 50 (2), 1998, p. 271
- 30 S. Bonjour, p. 115
- 31 C. van Nispen tot Sevenaer, p. 47
- 32 'De vier mythen van de Marokkaanse onderklasse', opinieartikel door Fleur Jurgens, *de Volkskrant*, 28 maart 2007
- 33 Jaarrapport Integratie 2009, SCP, Den Haag
- 34 P. Lakeman, p. 93
- 35 Ibid., p. 95
- 36 H. Vuijsje, *Correct*, Amsterdam, 1997, p. 33 – gebaseerd op *HP/De Tijd*, 22 september 1992
- 37 'Geschiedenis van de multiculti', Jager en Stein, *Trouw*, 28 september 2002
- 38 P. Gerbrands, 'Land van Veel en Vol', *Budel*, 2003, p. 77
- 39 'Onderzoek: Nederland wil niet weten wat immigratie kost', *rnw.nl*, 2 april 2010
- 40 J.A.A. van Doorn, *NRC Handelsblad*, 14 maart 1985, zoals geciteerd in C. van Nispen tot Sevenaer, p. 89
- 41 *HUMO*, 1985, zoals geciteerd in C. van Nispen tot Sevenaer, p. 203
- 42 R. Kimball, *The Long March*, San Francisco, 2000, p. 14
- 43 A. Verbij, *Tien rode jaren*, Amsterdam, 2005, p. 24
- 44 Annie Romein-Verschoor, *Omzien in verwondering*, vol. 2 (Amsterdam: De Arbeiderspers, 1971), zoals geciteerd in J.C. Kennedy, p. 144
- 45 S. Bonjour, p. 322
- 46 'Het weerzinwekkende gedweep van de media met mei '68', Pamela Hemelrijk, *Vrijspreker.nl*, 28 mei 2008
- 47 *NRC Handelsblad*, 28 oktober 2009
- 48 'Che Guevara: veertig jaar verafgoding', Humberto Fontava, *Meervrijheid.nl*, 9 oktober 2007

- 49 H.J. Schoo, *De verwarde natie*, Amsterdam, 2000, p. 52
 50 *Volkskrant magazine*, 12 september 2009
 51 'Stop de njet-cultuur', *Bedrijventerreinen*, juni 2009
 52 'PvdE', column Sylvain Ephimenco, *Trouw*, 7 juli 2009
 53 Wintereditie van Maarten, zoals geciteerd in 'Terug naar het mandement', Martin Sommer, *de Volkskrant*, 27 februari 2010
 54 'Cohn-Bendit: "Les Suisses doivent revoter"', *Le Temps*, 2 december 2009
 55 'Dag gewone man', *Elsevier*, 24 april 2010
 56 'Van der Laan, kom op met dat onderzoek', column Martin Sommer, *de Volkskrant*, 8 september 2009
 57 S. Bonjour, p. 185
 58 *NOS Journaal*, 4 september 2009, 10.00 uur
 59 V. Guiraudon, *Les Politiques d'immigration en Europe: Allemagne, France, Pays-Bas*, Paris, 2000, zoals geciteerd in S. Bonjour, p. 322

6 Handboek Janmaat

- 1 G. Reve, *Brieven aan Simon Carmiggelt*, Amsterdam, 1982, p. 115
 2 M. Fennema en W. van der Burg, *Nederlandse anti-immigratiepartijen in Europees perspectief*, Imes, Amsterdam, jaartal onbekend
 3 '25 jaar integratiedebat', Bart Jan Spruyt, *Opinio*, 21 september 2007
 4 C. Brendel, p. 139
 5 'Janmaat deed zijn werk', Cees Sordrager, *de Volkskrant*, 17 oktober 2007
 6 C. Brendel, p. 140
 7 '25 jaar integratiedebat', Bart Jan Spruyt, *Opinio*, 21 september 2007
 8 'De selectieve ophef over de nazi-vergelijking', Filantroop Hetvrijvolk.com, 7 december 2009
 9 Archief Hans Janmaat, IISG, www.iisg.nl/archives/en/files/j/10863409full.php
 10 K. Brants en W. Hogendoorn, p. 128
 11 'De selectieve ophef over de nazi-vergelijking', Filantroop, Hetvrijvolk.com, 7 december 2009
 12 Tv-programma *Het Zwarte Schaap*, VARA, op 3:50 www.youtube.com/watch?v=nQzbXT2cGNU&feature=related,
 13 *de Volkskrant*, 1 april 1986, zoals geciteerd in Meindert Fennema en Wouter van der Burg
 14 'Terreur op de Dijk', Stan de Jong, *Nieuwe Revu*, 2006
 15 'Voor wie in nood verkeert, sta ik open', *Elsevier*, 8 december 2007
 16 Meindert Fennema, 'Legal Repression of Extreme-right Parties and Racial Discrimination', in: Ruud Koopmans en Paul Statham (red.), *Challenging Immigration and Ethnic Relations Politics*. Oxford: Oxford University Press, p. 119-144 – geciteerd in Meindert Fennema en Wouter van der Burg
 17 'Voor wie in nood verkeert, sta ik open', *Elsevier*, 8 december 2007
 18 *NRC Handelsblad*, 29 maart 1997, zoals geciteerd in C. van Nispen tot Sevenaer, p. 245
 19 C. van Nispen tot Sevenaer, p. 248
 20 *Elsevier*, 5 april 1997, zoals geciteerd in C. van Nispen tot Sevenaer, p. 248
 21 'Afgehamerd en bestraft', *Elsevier*, 19 juli 2008

- 22 '25 jaar integratiedebat', door Bart Jan Spruyt, *Opinio*, 21 september 2007
- 23 Kamerstukken, vergaderjaar 1995-1996, p. 418
- 24 'Beroepsverbod', website Alfred Vierling
- 25 'Hoe de vakbeweging van kleur verschoot', *Trouw*, 15 oktober 2009
- 26 Wikipedia
- 27 K. Brants en W. Hogendoorn, p. 14
- 28 *Ibid.*, p. 10
- 29 'Wilders speelt de media virtuoos tegen elkaar uit', *De Nieuwe Reporter*, 22 april 2009
- 30 'CD doelwit van drie undercover-journalisten', *de Volkskrant*, 23 april 1994
- 31 'Wilders kijk uit', Jaap de Wreede, *Hetvrijevolk.com*, 11 mei 2005
- 32 'Rehabilitatie van een dorpsgek', *De Pers*, 14 mei 2007
- 33 *De Blanke Top der Duinen*, VPRO-radioarchief
- 34 Garjan Sterk, samenstelling, *Media en allochtonen/Journalistiek in de multiculturele samenleving*, Den Haag, 2000, p. 87-88, 90
- 35 'Rehabilitatie van een dorpsgek', *De Pers*, 14 mei 2007
- 36 '25 jaar integratiedebat', Bart Jan Spruyt, *Opinio*, 21 september 2007
- 37 'Docters van Leeuwen wil voor VVD de kamer in', *Elsevier.nl*, 14 mei 2006
- 38 M. Fennema en W. van der Burg
- 39 '25 jaar integratiedebat', Bart Jan Spruyt, *Opinio*, 21 september 2007
- 40 'Het recht op belediging kwam erbij', *NRC Handelsblad*, 14 maart 2009
- 41 *Wonderland*, documentaire VPRO, <http://video.aol.co.uk/video-detail/wonderland-deel-2-hoop-en-angst/2029773384>. Minuten waar deze activist voorbijkomt: 6:01, 13:02, 29:35
- 42 'Terreur op de Dijk', Stan de Jong, *Nieuwe Revu*, 2006
- 43 'Er zat geen complot achter Kedichem', opinieartikel Jack van Lieshout en Theo van der Giessen, *de Volkskrant*, 2 april 1996
- 44 'Het verhaal van Anne is lastig over te brengen', *NRC Handelsblad*, 10 september 2009

7 De multiculturele elites

- 1 J. de Kadt, *Het fascisme en de nieuwe vrijheid*, Amsterdam, 1939, p. 240
- 2 R. Dahl, *Who Governs? Democracy and Power in an American City*, New Haven, CT, 2001
- 3 R. Bernstein, *The Dictatorship of Virtue*, New York, 1994
- 4 E-mail Peter van Wateren, chefwijkteam August Allebéplein, 12 januari 2006, 16.55 uur
- 5 Dumpert, www.dumpert.nl/mediabase/523951/428d8197/moskee-dwingt-welten-op-de-knie-n.html
- 6 Spreektekst Welten tijdens jaarlijkse politie-iftar, www.politie-amsterdam-amstelland.nl
- 7 Pauw & Witteman, 1 oktober 2007, www.youtube.com/watch?v=jyx8l7LSVIU (laatste minuut)
- 8 'Als de politie niet ingrijpt, doen we het zelf', *De Pers*, 11 augustus 2009
- 9 'Wilders: "NCTb capituleert voor islam"', *Dag*, 10 oktober 2008
- 10 'Ook in eigen huis zorgen we dat religies vreedzaam naast elkaar leven', *De-fensie.nl*, zonder datum

- 11 'Nederlandse militairen negatief over allochtonen', Nu.nl, 19 juni 2006
- 12 'Multiculturele houding bij Defensie verbeterd', Inoverheid.nl, 17 juli 2009
- 13 'Ambtenaren gruwelen van PVV', *De Pers*, 8 mei 2009
- 14 D. van Harten en M. van der Kooij. *Lui, links en lak aan de Burger. Vooroordelen over ambtenaren*, Alphen aan den Rijn, 2007
- 15 Vriendjespolitiek, *HP/De Tijd*, 5 mei 2006
- 16 'FNV-afdeling wil vertrek Jongerius om "racistische" PVV', Elsevier.nl, 11 oktober 2009
- 17 'Onderwijs een links bolwerk', *HP/De Tijd*, 19 mei 2010
- 18 'Ondank is 's werelds loon', C. Brendel, website Het verraad van links, 12 oktober 2009
- 19 'Agnes Jongerius: "Bidden onder werktijd moet kunnen"', *Nieuw Religieus Peil*, 28 juli, 2009
- 20 'Toespraak Ramadanfestival', *FNV Actueel*, 20-8-2009
- 21 'De paria heeft vaste voet op Haagse bodem gezet', *de Volkskrant*, 15 oktober 2009
- 22 'CNV trekt feestdagenvoorstel in', *de Volkskrant*, 17 oktober 2006
- 23 'CNV wijst samenwerking PVV af', *de Volkskrant*, 10 oktober 2009
- 24 'Top bedrijfsleven kiest PaarsPlus', 224, 1 juli 2010
- 25 'Turkse toetreding gunstig voor Nederland', *Vnoncw.nl*, 28 juli 2010
- 26 C. van Nispen tot Sevenaer, p. 237
- 27 'VN-enquete', *Vrij Nederland*, 11 oktober 2008
- 28 'Veroordeling zal Wilders ook schaden', *de Volkskrant*, 23 januari 2010
- 29 'Nederlanders vinden rechters "te soft"', *Telegraaf.nl*, 5 november 2009
- 30 'Hoezo harder?', Elsevier, 26 september 2009
- 31 *Het Parool*, 21 april 1984, zoals geciteerd in C. van Nispen tot Sevenaer, Amsterdam, 2002, p. 250
- 32 'Commotie om linkse rechter Volkert van der G.', *Telegraaf.nl*, 2 augustus 2002
- 33 'Haatposter Verdonk geen smaad volgens rechter', Elsevier.nl, 11 januari 2006
- 34 'Linkse rechters breken regels inburgering af', *De Telegraaf*, 23 juli 2008
- 35 'Henk Kamp: "Linkse rechters breken inburgering af"', Elsevier, 23 juli 2008
- 36 'GVB mag dragen van kettingen verbieden', *AT5.nl*, 14 december 2009
- 37 A. Verbij, p. 24
- 38 J. de Kadt, 1972, p. 62
- 39 C. van Nispen tot Sevenaer, p. 122
- 40 *Ibid.*, p. 106
- 41 'Muskens: "Vaticaan zou in mis God Allah moeten noemen"', *Trouw*, 2 mei 2009
- 42 'Senator CU pleit voor pact met islam', *NRC Handelsblad*, 20 september 2007
- 43 'De Nieuwe Tien Geboden', *HP/De Tijd*, 18 december 2009
- 44 'Gelovige meeloperij', *Syp Wynia*, Elsevier, 15 oktober 2005
- 45 'Plaisier: PKN wil bespreking met Wilders over film', *Kerknieuws.nl*, 11 maart 2008
- 46 'PKN en de Raad van Kerken latent antisemitisch?', door Yoram van Klaveren, *Hetvrijevolk.com*, 22 maart 2008
- 47 'De tweede christelijke partij van Nederland', *Trouw*, 26 november 2009

- 48 'pvv zet versnelling in op biblebelt', *Nederlands Dagblad*, 11 juni 2010
- 49 'De tweede christelijke partij van Nederland', *Trouw*, 26 november 2009
- 50 T. Rooduyn, *Revelaties. Gerard Reve over zijn werk & leven*, Schoorl, 2002, p. 101
- 51 G. Komrij, *Dit helse moeras*, 1983
- 52 Ingezonden brief componist Cornelis de Bondt, *de Volkskrant*, 2 december 2009
- 53 'Moslims nog niet toe aan persiflage Mohammed', EO-programma *Dit Is de Dag*, 26 mei 2010
- 54 'Fulmineren en oeren', *Het Parool*, 9 december 2009
- 55 'Kunstenaars worden door pvv als profiteurs gezien', *de Volkskrant*, 20 januari 2010
- 56 'Nederlander wil bezuinigen op cultuur', *De Telegraaf*, 19 april 2010
- 57 M. van Weezel en L. Ornstein, p. 304
- 58 J.A.A. van Doorn, *De draagbare Van Doorn*, Amsterdam, 1996, p. 118
- 59 M. Deuze, *Journalists in the Netherlands*, Amsterdam, 2002
- 60 Nooit gecorrigeerd, *Elsevier*, 3 oktober 2009
- 61 'Media tegen het volk', *Hetvrijevolk.com*, 20 april 2005
- 62 Nationaal Kiezersonderzoek, zoals geciteerd in 'Wildersstress in CDA', *Elsevier*, 18 april 2009
- 63 'The End of Times', *Billoreilly.com*, 23 april 2009
- 64 'Media tegen het volk', *Hetvrijevolk.com*, 20 april 2005
- 65 'Aanbeveling voor berichtgeving over de multiculturele samenleving', *NVJ*, Amsterdam, 2003
- 66 'Mediamagnaat Sauer scheidt "Italiaanse toestanden" bij NRC Handelsblad', *Joop*, 24 maart 2010
- 67 'NOS Journaal onder vuur', *De Telegraaf*, 1 november 2003
- 68 Maandblad M, *NRC Handelsblad*, 3 december 2003, zoals geciteerd in 'Het NOS-journaal en de dood van Neerlands onschuld', afstudeerscriptie Wouter Nelissen, masteropleiding Journalistiek Richting Radio en Televisie Faculteit der Letteren Rijksuniversiteit Groningen, 24 augustus 2006
- 69 'Haasbroek vindt *Journaal* te braaf en niet objectief', *Trouw*, 14 december 2004
- 70 'PvdA-wethouder Elatik: Ik schop de pvv Amsterdam uit', *Dedagelijksstandaard.nl*, 19 juni 2009
- 71 Interview Clairy Polak met Eberhard van der Laan, *NOVA*, 5 juni 2009: www.uitzendinggemist.nl/index.php/aflevering?afID=9594197&md5=09634e4723f5ec268e8de531eef66da
- 72 'Geheim', Bart Jan Spruyt, *Elsevier*, 3 oktober 2009
- 73 'Brieven', *Elsevier*, 9 juni 2007
- 74 'G.B.J. Hiltermann en zijn omstreden radiocolumn', *Buitenhof*, 7 juni 1998
- 75 'Dat suffe AVRO-imago is echt onterecht', *Het Parool*, 4 juli 2009
- 76 'Wereldomroep straks ook in het Chinees', *de Volkskrant*, 10 april 2007
- 77 'Lux: Wat overkomt ons', 5 januari 2010, <http://player.omroep.nl/?afID=10483130>, fragment op 27:30
- 78 'Koninginnedag wordt nooit gewoontjes', *de Volkskrant*, 27 april 2009
- 79 'Kijkwijs, dat zijn de buitenstaanders', opinieartikel *Trouw*, 22 oktober 2008
- 80 Ibid.
- 81 'Hoera! Links Hilversum op het matje', opinieartikel door Hans van Willigenburg, 1 december 2007

- 82 'Wilders, kijk uit', Jaap de Wreede, *Hetvrijevolk.com*, 11 mei 2005
- 83 'Door het ijs gezakt', Theo van Duren, *Arena*, 31 juli 2008
- 84 'Publieke omroep krijgt allochtonenquota', *Elsevier.nl*, 21 december 2006
- 85 'Meerjarenplan Landelijke Publieke Omroep 2000-2003', zoals geciteerd in N. Haasbroek, *De Journaaljaren*, Amsterdam, 2004
- 86 'Allochtonen kijken niet naar publieke omroep', *Elsevier.nl*, 27 februari 2007
- 87 'PvdA verzet zich tegen hervorming omroepbestel', *Elsevier.nl*, donderdag 13 april 2006
- 88 Onderzoek 'NOS Journaal', *Peil.nl*, 4 januari 2006
- 89 <http://portal.omroep.nl/?nav=seveEsHEjGWyRrEHP>
- 90 'De Immilobby', Syp Wynia, *Elsevier*, 14 november 2009
- 91 P. Siebelt, *Eco Nostra. Het netwerk achter Volkert van der Graaf*, Soesterberg, 2003, p. 32
- 92 C. Brendel, p. 129
- 93 'Vluchtverzinsel', *HP/De Tijd*, 19 mei 2006
- 94 P. Siebelt, 2003, p. 128
- 95 'Visser: Greenpeace crimineel', *De Telegraaf*, 23 augustus 2008
- 96 'Activisme achter façade', *Elsevier*, 5 januari 2008
- 97 'GroenLinkser knutselde bom in elkaar', *De Telegraaf*, 2007
- 98 'Wijnand Duyvendak en het RaRa-raadsel', *HP/De Tijd*, 7 november 2003
- 99 'Duyvendak is de Gerry Adams van de milieubeweging', column Hans Wansink, *de Volkskrant*, 9 augustus 2008
- 100 'Duyvendak brak in en terroriseerde', *NRC Handelsblad*, 14 augustus 2008
- 101 'Halsema betreurt vertrek Duyvendak heel erg', *Het Parool*, 14 augustus 2008
- 102 'Kristallnacht-herdenker René Danen gooit de glazen van GroenLinks in', website *Het verraad van links*, 9 november 2009
- 103 'Oxfam: kwart miljoen euro voor Nederlandse tak anti-Israël-lobby', *De Dage-lijke Standaard*, 17 november 2009
- 104 'Beesten van mensen – Volkert en zijn vrienden', *Elsevier*, 18 oktober 2005
- 105 'Top 10: rijkste bewoners van het Gooi', *Quotenet.nl*, 30 juli 2009
- 106 'Waarom krijgt Greenpeace nog steeds overheidssteun?', *Dedagelijksestandaard.nl*, 13 augustus 2010
- 107 'Nederland weinig bezorgd over klimaatverandering', *Nu.nl*, 15 januari 2009
- 108 *Peil.nl*, 23 september 2009 <http://n7.noties.nl/peil.nl/>, scrollen naar: 23-8-2009: Begroting 2010
- 109 'Nederlanders zijn negatiever over immigratie', *De Pers*, 2 december 2009
- 110 'Nederlander heeft weinig kaas gegeten van historie', *de Volkskrant*, 26 maart 2008
- 111 'Dutch Jews louder than Muslims in condemning Fitna', *Ha'aretz*, 2 april 2008
- 112 'Rabbin Soetendorp allerminst rustig met pensioen', *Haarlems Dagblad*, 29 februari 2008
- 113 'Nederland Bekent Kleur gevaar voor antiracisme', *Afshin Ellian*, *Elsevier.nl*, 24 maart 2008
- 114 'Wilders geen bondgenoot Joodse gemeenschap', *Reformatorisch Dagblad*, 27 januari 2010
- 115 'Moslims én joden keren zich tegen joodse pvv-fans', *De Pers*, 19 november 2009

- 116 'Mendel kan de straat niet meer op', *Het Parool*, 31 oktober 2009
 117 'Meteen krijgt Israël alle schuld', *Het Parool*, 3 juni 2010
 118 'Waarom een Amsterdamse homo op Wilders heeft gestemd', Kano Soerdis, *Hetvrijevolk.com*, 29 juni 2009
 119 'First they came for the gays', *Pajamasmedia*, 29 januari 2008
 120 Henk Krol, hoofdredacteur *Gaykrant*, in een gesprek met de auteur

8 Ze vrezzen narigheid

- 1 'Wilders vorig jaar 236 keer bedreigd in 2009, vaker dan in 2008', *Elsevier.nl*, 25 maart 2010
 2 'pvv benoemt problemen, en dat is al heel wat', *Trouw*, 18 augustus 2009
 3 'Afgewezen als kandidaat voor pvv, maar nog vol begrip voor Wilders', *Trouw*, 18 augustus 2009
 4 'Ik heb zeventig sollicitatiegesprekken gevoerd', *NRC Handelsblad*, 23 augustus 2008
 5 'Wilders degradeert zijn aanhang tot eenvoudige leunstoel-democraten', Hoofdredactioneel commentaar, *Trouw*, 17 augustus 2009
 6 'Wilders bezorgt velen een domper', *de Volkskrant*, 17 augustus 2009
 7 'Henk Westbroek met pistool bedreigd', *De Telegraaf*, 9 december 2008
 8 'Felle kritiek op Wilders', *De Pers*, 1 april 2008
 9 'Wij moslims zijn al eeuwen egoïstisch', *de Volkskrant*, 11 juni 2008
 10 'vvd-blad: Koran verspreiden is ernstig misdrijf', *Elsevier.nl*, 5 april 2007
 11 'Ik durf niet meer te schrijven wat ik wil', *NRC Handelsblad*, 3 oktober 2005
 12 Brief Paul Cliteur op *Janmarijnissen.nl*, 2004
 13 Uit: *Leven zonder God. Elf interviews over ongelooft* – Harm Visser, Rudy Kousbroek – 'We moeten van die barbaarse religies af', Amsterdam, 2003, zoals geciteerd in 'In gepaste bescheidenheid', 23 juli 2009, *Hoeiboel.blogspot.com*
 14 'Bedreigd, of bang het te worden', *Trouw*, 29 oktober 2005
 15 'Humor blijft botsen met de islam', *de Volkskrant*, 16 februari 2007
 16 'Vijfjaar op eieren lopen', *De Pers*, 30 oktober 2009
 17 P. Siebelt, *De Vierde Wereldoorlog*, Soesterberg, 2005, p. 380
 18 Radioprogramma *De Ochtenden*, 24 mei 2008, www.dumpert.nl/mediabase-117711/ofc45bc4/john-leerdam-in-de-ochtenden.html
 19 *VillaMedia-archief*, 29 januari 2001
 20 T. van Gogh, *Allah weet het beter*, Amsterdam, 2003
 21 P. Siebelt, 2005, p. 201
 22 'De expansie van de islam in Nederland', arabist Hans Jansen, 28 november 2009, *Hoeiboel.nl*

9 Grote Smurfvoert sharia in

- 1 'Nederland is blind voor het moslimextremisme', Hafid Bouazza, *de Volkskrant*, 2 februari 2002
 2 J.Th.J. van den Berg, 'Politieke Partijen: naar een nieuwe fundering', in: *Socialisme & Democratie*, jrg. 50, nr. 6, 1993, p. 243, zoals geciteerd in H. Vingerling en C. Schouten, *Democratisch Socialisten '70: nevenstroom in de sociaal-democratie*, Rotterdam, 2003, p. 15

- 3 S. Huntington, 'Migration flows are the central issues of our times', *International Herald Tribune*, 2 februari 2002, zoals geciteerd in P. Buchanan, *State of Emergency*, New York, 2007, p. 37
- 4 R. Havenaar, *De tocht naar het onbekende*, 's-Gravenhage, 1999, p. 204
- 5 'Wilders mag zeggen wat hij wil', *Eenvandaag.nl*, 14 januari 2010
- 6 'PvdA overvallen door Marokkanen', *Sp!ts*, 17 november 2009
- 7 'Turkse PvdA'ers plegen coup in Rotterdam-Zuid', *Algemeen Dagblad*, 3 december 2009
- 8 'Polarisatie en radicalisering in Rotterdamse PvdA-afdeling', Carel Brendel, *Hoeiboei.nl*, 30 januari 2010
- 9 'Wat zegt Cohen tegen Almere', column Martin Sommer, *de Volkskrant*, 20 maart 2010
- 10 E. Vogelaar en O. Bosma, *Twintig maanden knettergek. Dagboek van een minister-schap*, Amsterdam, 2009, p. 100
- 11 H. Logtenberg en M. Wiegman, *Job Cohen. Burgemeester van Nederland*, Amsterdam, 2010, p. 215-218
- 12 *Ibid.*, p. 92
- 13 *Ibid.*, p. 92
- 14 'Cohen: Vrouw hand weigeren is geen probleem', *Elsevier*, 14 februari 2008
- 15 'Immigratie & integratie maken politiek permanent labiel', opinieartikel H.J. Schoo, *de Volkskrant*, 3 oktober 2007
- 16 'Juichend op weg naar de ondergang', Carel Brendel, *Hetverraadvanlinks.nl*, 22 november 2007
- 17 'Minder Amsterdamse allochtonen stemmen PvdA', *Het Parool*, 3 maart 2010
- 18 'Ophef over D66-stemadvies Turks ministerie', *Elsevier.nl*, 8 december 2006
- 19 'Bos en Albayrak verkrachten geschiedenis', column Leon de Winter, *Elsevier.nl*, 7 november 2006
- 20 'Stop inmenging Turkse overheid in Nederlandse politiek', *Elsevier.nl*, 18 maart 2010
- 21 'Wenn das Kind nicht weint, wird es auch nicht gestillt. Und unsere Türken hier weinen nicht genug.' 'Wehrt euch gegen die Deutschen!', *Berliner Kurier*, 29 oktober 2009
- 22 Fjordman, *Defeating Eurabia*, Zurich, 2008, p. 200
- 23 'France's army embraces its Muslim soldiers', *The Globe and Mail*, 18 september 2009
- 24 B. Bawer, *While Europe Slept, How Radical Islam Is Destroying the West from Within*, New York, 2006, p. 174
- 25 C. Caldwell, *Reflections on the Revolution in Europe*, New York, 2009, p. 251
- 26 'Migrant Marokko somberst in Nederland', *NRC Handelsblad*, 18 juli 2009
- 27 'Marokkanen steeds vaker naar de moskee', *Kerknieuws.nl*, 18 november 2009
- 28 Jaarrapport Integratie 2007, SCP, Den Haag
- 29 Jaarrapport Integratie 2009
- 30 'Met Ramadan gaat het roer om', *de Volkskrant*, 14 september 2009
- 31 'Nederland is blind voor het moslimextremisme', Hafid Bouazza, *de Volkskrant*, 2 februari 2002
- 32 'Scholieren verbranden Deense vlag in Maastricht', *Nu.nl*, 10 februari 2006

- 33 'Islam mede oorzaak crimineel gedrag', Binnenlandsbestuur.nl, 22 mei 2009
- 34 'Een moslim die in zijn eigen nest pist ligt eruit', *de Volkskrant*, 23 september 2002
- 35 S. Ephimenco, 'Toespraak ter gelegenheid van het multiculturele debat'. Uitsproken in Groningen, 21 juni 2004
- 36 'Het land van Theo van Gogh', *De multiculturele desintegratie*, Amsterdam 2004, p. 87-95
- 37 'Pissen in eigen nest ofwel de toon van het debat', Carel Brendel, website Het verraad van links, 17 oktober 2008
- 38 'Studie slecht cultuurkloof niet', *De Gelderlander*, 1 september 2009
- 39 'Geschoolde allochtoon niet toleranter', *de Volkskrant*, 16 september 2009
- 40 Rapport: Dienst O&S, gemeente Amsterdam: Marokkanen in Amsterdam, 2006, zoals geciteerd in 'De vier mythen van de Marokkaanse onderklasse', opinieartikel Fleur Jurgens, *de Volkskrant*, 29 maart 2007
- 41 'In de misdaad uit frustratie over samenleving', *de Volkskrant*, 8 september 2009
- 42 'Muslimische Jugend neigt eher zu Gewalt', *Stern*, 6 juni 2010
- 43 'Huwelijken tussen neef en nicht moeten worden verboden', Maarten Huygen, *NRC Handelsblad*, 14 januari 2006
- 44 Jaarrapport Integratie 2009, p. 19
- 45 'Eerste generatie', Hoofredactioneel commentaar Arendo Joustra, Elsevier, 12 maart 2005
- 46 'Once muslims began to feel at home in Europe, this assimilation goes into reverse', C. Caldwell, p. 222
- 47 'De multiculturele droom is voorbij', opinieartikel Cees van Nispen tot Sevenaer, *Katholiek Nieuwsblad*, 15-12-2005
- 48 'Máxima moet wegblijven bij integratierapport', Elsevier.nl, 24 september 2007
- 49 'Hou de boel bij elkaar door niet langer te zwijgen', Nahed Selim, *NRC Handelsblad*, 26 november 2005
- 50 A. Pechtold, 'Van Randwijklezing', 2009
- 51 'Bill Clinton: United States Growing More Diverse', Abcnews.com, 14 juni 2009
- 52 'Vi måste vara öppna och toleranta mot islam och muslimerna för när vi blir i minoritet kommer de att vara det mot oss', IceVikings.blogspot.com, 18 augustus 2007
- 53 'Kinderen maken Het klein Allochtonenboek', *Reformatorisch Dagblad*, 1 september 2009
- 54 Site van de dag van het respect: www.dagvanhetrespect.nl
- 55 'Lesboek noemt Wilders en Hitler in een adem', *De Pers*, 3 november 2008
- 56 R. Kimball, *The Long March*, San Francisco, 2000, p. 37
- 57 J. Donselaar, *Het Lonsdalevraagstuk*, Anne Frank Stichting, 2005
- 58 B. Bawer, p. 141
- 59 *NRC Handelsblad*, 7 november 1997, zoals geciteerd in C. van Nispen tot Sevenaer, p. 132

10 Zaken als klokkijken

- 1 C. Caldwell, 'For all the lip service paid to diversity, people tend to flee it', *Reflections on the Revolution in Europe*, New York, 2009, p. 59
- 2 'Donner waarschuwt CDA tegen islamofobie', *Vrij Nederland*, 12 september 2006
- 3 K. Bessems, *En dat in Nederland*, Amsterdam, 2006, p. 257
- 4 'De stemmen van het grote ongenoegen', hoofdredactioneel commentaar *NRC Handelsblad*, 26 september 2009
- 5 Onderzoek Motivacion naar allochtoon stemgedrag, 10 juni 2009, in opdracht van de Nederlandse Moslimomroep
- 6 'De Witte Vlucht', *Panorama* nr. 40, 2009
- 7 'Centrum voor Onderzoek en Statistiek', in: *Panorama* nr. 40, 2009
- 8 'PvdA: kabinet negeert racisme', *Trouw*, 6 juni 2006
- 9 'Verzet ouders IJburg', *Het Parool*, 11 april 2009
- 10 'Hoe de veenbrand begon', Joost Niemöller, *Hetvrijevolk.com*, 13 juli 2009
- 11 B. Bawer, *Surrender, Appeasing Islam, Sacrificing Freedom*, New York, 2009, p. 203
- 12 In een gesprek met de auteur, 2 december 2009
- 13 'Allochtonen oorzaak toenemende homohaar', *Dag*, 15 augustus 2007
- 14 'Integratie: Op de knieën voor de islam', *Elsevier*, 11 april 2007
- 15 'Ronny Naftaniel: "Antisemitisme in Nederland schrikbarend gestegen"', 27 augustus 2009 Standejong.nl
- 16 'Mendel kan de straat niet meer op', *Het Parool*, 31 oktober 2009
- 17 'Opstand van de elite?', Vrijnederland.nl, 16 juli 2009
- 18 Marokko.nl, Op de site sinds 3-7-2003, <http://forums.marokko.nl/archive/index.php/t-113337.html>
- 19 'Allochtoon wil zélf niet in witte wijk wonen', *Elsevier.nl*, dinsdag 27 januari 2009
- 20 'Vogelaar verplaatst problemen met wijkenaanpak', *Novum*, 9 juli 2009
- 21 'Ambulancepersoneel ziet voorlopig af van staking', *Dag*, 4 september 2008
- 22 'Politie moet brandweer Gorinchem beschermen', *Nu.nl*, 8 oktober 2008
- 23 'Traktatie levert Zwarte Pieten klappen op', *Algemeen Dagblad*, 1 december 2009
- 24 'Marokkaanse pietten verdedigen sint tegen schoffies', *Trouw*, 4 december 2008
- 25 'Reactie B&W op verstoren lampionnenoptocht', website *VVD Den Haag*, 10 november 2008
- 26 'Marokkanen verzieken Sint Maarten lampionoptocht', *De Telegraaf*, 7 november 2008
- 27 'Middle classes leading the flight as 250,000 quit London', *Daily Mail*, 26 september 2008
- 28 Onderzoek Yougov en de Mental Health Organization, 8 oktober 2007
- 29 CBS, *Bevolkingsontwikkeling*, 2010
- 30 'Oude allochtone vrouwen vervoerd met eigen busje', *De Telegraaf*, 7 oktober 2009
- 31 'De nieuwe apartheid', *HP/De Tijd*, 30 januari 2009
- 32 'Dossier Marcouch', website *Het verraad van links*
- 33 'Ahmed Marcouch: "wolf in schaapskleren"', *Hetvrijevolk.com*, 17 oktober 2007

- 34 'Top muslim cleric Qaradawi urges Western muslims "liberalize" outwardly', Middle East Forum, door Raymond Ibrahim, 23 juli 2010
- 35 'Marcouch bevordert val PvdA', opinieartikel Clyde Moerlie en anderen, *de Volkskrant*, 20 juni 2008
- 36 'Vier sterke uitspraken van Marcouch', Hoeiboel.blogspot.com, 22 februari 2008
- 37 'Dossier Marcouch', website Het verraad van links
- 38 'De Schaefer van Slotervaart', *De Groene Amsterdammer*, 30 januari 2010
- 39 'Met Ahmed Marcouch valt niet te spotten', *NRC Handelsblad*, 4 juni 2009
- 40 'Elatik wil vrijstelling voor moslims', Keesmaduraatje-weblog, 18 september 2009
- 41 'Geef oudere moslims zondag ontheffing', *Het Parool*, 18 september 2009
- 42 'Gratis vervoer voor moslims in Amsterdam', *Telegraaf.nl*, 20 september 2009
- 43 'pvv in alle staten om inburgering per taxi', *De Pers*, 8 januari 2010
- 44 Kamervragen S. Fritsma
- 45 'PvdA: "Geef migrant topbaan stadhuis"', *Het Parool*, 7 januari 2010
- 46 'Ongemakkelijke waarheid voor multiculturalisten', Afshin Ellian, Elsevier.nl, 2 oktober 2009
- 47 'Helft Marokkaanse jongemannen in aanraking met politie', *Nu.nl*, 25 juni 2010
- 48 Jaarrapport Integratie 2009, p. 207
- 49 'Islam mede oorzaak delinquent gedrag', *Binnenlands Bestuur*, 22 mei 2009
- 50 'De geschiedenis van de multiculti', Paul-Kleis Jager en Yoram Stein, *Trouw*, 28 september 2002
- 51 'Neokoloniaal gedrag Marokkanen', *Binnenlands Bestuur*, 22 mei 2009
- 52 C. van Nispen tot Sevenaer, p. 64
- 53 H. Janssen, '112', Hoeiboel.blogspot.com, 14 januari 2009
- 54 B. Bawer, *While Europe Slept, How Radical Islam Is Destroying the West from Within*, New York, 2006, p. 57
- 55 'De integratie van moslims in Europese samenlevingen is niet mogelijk', *Europeenews.dk* – vertaald door E.J. Bron op *Hetvrijevolk.com*, 2 april 2009
- 56 C. van Nispen tot Sevenaer, p. 81
- 57 'Op de knieën voor de islam', Elsevier, 14 april 2007
- 58 Jaarrapport Integratie 2009
- 59 CBS, 4 juni 2010
- 60 'Kansrijken gaan weer weg', Elsevier, 19 juni 2010
- 61 'Prijzige naastenliefde', Elsevier, 19 september 2009
- 62 Nidi-rapport, *Marokkanen in Nederland: een profiel*, 2006, p. 9-10
- 63 'Migratie kost ons jaarlijks 7,67 miljard', *Gazet van Antwerpen*, 9 oktober 2009
- 64 C. Caldwell, p. 137-138
- 65 Fjordman, p. 201
- 66 'Des rues barrées pendant 2 heures pour cause de prières musulmanes: c'est en plein Paris, tous les vendredis', *Riposte Laïque*, 12 oktober 2009
- 67 'Sweden: Politicians call for foreign language ban in schools', *Brussels Journal*, 3 januari 2007
- 68 'Brandweer in Zweden met stenen bekogeld', *Nieuwreligieuspeil.nl*, september 2009

- 69 'English-speaking pupils are a minority in inner-city London primary schools', *Daily Mail*, 12 augustus 2009
- 70 'Een op de vijf inwoners Europese Unie in 2050 moslim', Elsevier.nl, 10 augustus 2009
- 71 'Muslim Europe the demographic time bomb transforming our continent', *Daily Telegraph*, 8 augustus 2009
- 72 'Londoners support calls minaret ban', *The London Daily News*, 3 december 2009
- 73 'France's army embraces its Muslim soldiers', *The Globe and Mail*, 18 september 2009
- 74 Fjordman, p. 16

11 De immigratieramp

- 1 TROS-documentaire *De Nacht van Fortuyn*, uitgezonden 6 mei 2003, www.youtube.com/watch?v=YQMOxMtakgY
- 2 'Een beetje vreemd', column Bart Jan Spruyt, *Binnenlands Bestuur*, 9 september 2009
- 3 F. Huis en R. Steenhorst, *Bij monde van Willem Drees*, Utrecht, 1985, p. 133
- 4 'Dienst onderzoek en statistiek', Gemeente Amsterdam
- 5 Jaarrapport Integratie 2005, SCP/WODC/CBS, p. 50
- 6 Briefkabinet d.d. 13 mei 2008, 31 143, nr. 14
- 7 Briefkabinet d.d. 30 januari 2009, 31 143, nr. 38
- 8 Jaarrapport Integratie 2008, CBS, Den Haag
- 9 'Islamitische leerling blijft achter, ook met hoogopgeleide ouders', *de Volkskrant*, 26 juni 2010
- 10 CBS, *Jaarboek onderwijs in cijfers*, Den Haag, 2007
- 11 'Veel alloctonen gehandicapt', *Het Parool*, 10 september 2005
- 12 'OESO: werkloosheid 2de generatie immigranten grootst in NL', Dow Jones, 29 oktober 2009
- 13 'De staat van het onderwijs'. *Onderwijsverslag 2006/2007*. Den Haag: Ministerie van Onderwijs, Cultuur & Wetenschap, 2008
- 14 'Zorg om racisme op basisscholen', *Het Parool*, 6 januari 2009
- 15 'Pispaal omdat je geen moslim bent', *Algemeen Dagblad*, 24 september 2007
- 16 'Autochtone leerlingen in de knel op zwarte scholen', *PZC*, 27 september 2007
- 17 'Asscher: opvoedplicht voor ouders', *de Volkskrant*, 25 april 2007
- 18 'Groep leerlingen betuigt steun aan Murat', *de Volkskrant*, 15 januari 2004
- 19 'Loverboy gefixeerd op 18-plussers', *de Volkskrant*, 22 februari 2005
- 20 'Turkse en Marokkaanse vrouwen in zorg nodig', *Zorgcontext.nl*, zonder datum
- 21 'Weinig alloctonen in de zorg', *Nicis Instituut*, zonder datum
- 22 'Ook moslimverplegers moeten billen wassen', *Algemeen Dagblad*, 21 januari 2010
- 23 'Stijging wanbetalers zorgverzekering', persbericht CBS, 28 april 2009
- 24 'Schuldige moslims?', PowerPoint-presentatie, *Moslimarts.nl*, zonder datum
- 25 'Forse stijging ziekmeldingen door ramadan', Elsevier, 1 oktober 2008

- 26 'Immigratie kostte Nederland tweehonderd miljard euro', Elsevier, 1 augustus 2009
- 27 'Kosten en baten van immigratie. Effecten voor de overheidsfinanciën', Nyfer, forum for economic research, februari 2010
- 28 P. Buchanan, p. 33
- 29 'Never have we seen immigration on this scale: we just can't cope', Robert Rowthorn, *Daily Telegraph*, 2 juli 2006

12 Het groene gevaar

- 1 'Justitiële verkenningen', *Religie en grondrechten*, jrg. 33, nr. 1, 2007, WODC
- 2 'Een intolerant volk aan onze grenzen', *Hetvrijevolk.com*, 4 september 2009
- 3 'Statistiques exclusives. Quels musulmans sommes-nous?', *Telquel*, december 2007; 'Import van djihad uit Marokko', *Hetvrijevolk.com*, 20 oktober 2009
- 4 'Links loopt aan leiband moslim-eer', opinieartikel Nahed Selim, *de Volkskrant*, 18 april 2005
- 5 Onderzoek SCP uit 1999, aangehaald op 6 november 2007 bij de beantwoording van de feitelijke vragen m.b.t. de vaststelling van de begrotingsstaten van de begroting ww&i 2008, 31 200 XVIII, nr. 7
- 6 'Justitiële verkenningen', *Religie en grondrechten*, jrg. 33, nr. 1, 2007, WODC
- 7 Publieke-opinie-en-de-multiculturele-samenleving-in-Nederland—Factsheet, Foquz Etnomarketing/Contrast, 6 september 2002
- 8 Dienst onderzoek en statistiek van de gemeente Amsterdam
- 9 'Bijna helft jonge Marokkanen antiwesters', *de Volkskrant*, 14 juni 2006
- 10 Jaarrapport Integratie 2005
- 11 'Radeloos over niet mogen dragen kruis', *Nederlands Dagblad*, 9 december 2009
- 12 <http://forums.marokko.nl/archive/index.php/t-160090.html>
- 13 <http://forums.marokko.nl/archive/index.php/t-14005.html>
- 14 <http://forums.marokko.nl/archive/index.php/t-700771.html>
- 15 <http://forums.marokko.nl/archive/index.php/t-181705.html>
- 16 Voor dit hoofdstuk is volop gebruikgemaakt van boeken als Robert Spencer, *Islam Unveiled*, New York, 2002; Robert Spencer, *The Truth about Muhammed*, Washington, 2006; Bat Ye'or, *Islam and Dhimmitude*, Lancaster, 2002; Robert Spencer, *The Myth of Islamic Tolerance*, Amherst, 2005; Efraim Karsch, *Islamic Imperialism*, New Haven, 2006; Robert Spencer, *The Politically Incorrect Guide to Islam*, Washington, 2005; Sam Solomon, *Al Hijra*, Pilcrow Press, 2009, Andrew Bostom, *The Legacy of Jihad*, Amherst, 2005; Daniel Pipes, *Militant Islam Reaches America*, New York, 2003
- 17 Soera 9:29: 'Bestrijd diegenen onder de mensen van het Boek (joden en christenen), die in Allah noch in de laatste Dag geloven, noch voor onwettig houden wat Allah en Zijn boodschapper voor onwettig hebben verklaard, noch de ware godsdienst belijden totdat zij de belasting (djizya) met eigen hand betalen, terwijl zij onderdanig zijn.'
- 18 H. Jansen, *Eindstrijd. De finale clash tussen het liberale Westen en een traditionele islam*. Amsterdam, 2009

- 19 In soera 8:39 lezen wij: 'En bestrijdt hen totdat er geen vervolging is en de godsdienst geheel voor Allah wordt. Maar als zij ophouden dan ziet Allah voorzeker hetgeen zij doen.'
- 20 In de hadith van sahieh Muslim staat: 'Nodig hen dan uit tot de islam; als zij positief reageren, aanvaard dit van hen en houd op met tegen hen te vechten. (...) Als zij weigeren de islam te accepteren, vraag hen dan de djizya. Als zij bereid zijn te betalen, neem dit van hen aan en trek je handen terug. Als zij weigeren de belasting te betalen, vraag dan Allah te helpen en bevecht hen.'
- 21 Soera 9:5: 'Wanneer de heilige maanden voorbij zijn, doodt dan de afgodendienaren waar gij hen ook vindt en grijpt hen en belegert hen en loert op hen uit elke hinderlaag. Maar als zij berouw hebben en het gebed houden en de Zakaat betalen (dus moslim worden), laat hun weg dan vrij. Voorzeker, Allah is Vergevensgezind, Genadevol.'
- 22 K. Elst, 'Negationism in India. Concealing the record of Islam'. New Delhi: *The Voice of India*, 1992
- 23 Soera 4:89: 'Zij wensen dat gij verwerpt, evenals zij hebben verworpen, zodat gij aan hen gelijk zult worden. Neemt derhalve geen vrienden uit hun midden totdat zij voor de zaak van Allah werken. En indien zij tot vijandschap vervallen, grijpt hen dan en doodt hen waar gij hen ook vindt; en neemt vriend noch helper uit hun midden.'
- 24 'Colonel Gaddafi's controversial Muslim clerics head for Midlands', *Sunday Mercury*, 6 september 2009
- 25 S. Salomon, *Al Hijra, The Islamic Doctrine of Immigration*, Pilcrow Press, 2009
- 26 Fjordman, p. 136
- 27 Ibid., p. 137
- 28 W. Kortenoeven, *De kern van de zaak*, Soesterberg, 2005, p. 247
- 29 'This Kennedy was our friend', *The Jerusalem Post*, 4 juni 2008
- 30 'LPF laat "verzwegen" stemmen over islam aan het woord', *De Telegraaf*, 18 februari 2006
- 31 G.H. Bousquet, *Le Droit Musulman*, Parijs, 1950
- 32 C. Snouck Hurgronje, *Selected Works*. Red. G.-H. Bousquet en Joseph Schacht, Leiden: E.J. Brill, 1957, p. 264
- 33 Uit: 'Bewys van den waren godsdienst: Mitsgaders zyne andere stichtelyke gedichten', *Dioploma's*, Hugo de Groot, Hoeiboel.nl, 21 juni 2007
- 34 A.S. Fransisco, 'Martin Luther and Islam. A Study in Sixteenth-Century Polemics and Apologetics', deel 8 van *History of Christian-Muslim Relations*, Brill, Leiden
- 35 Desiderius Erasmus, *De Turkenkrijg*, vertaald uit het Latijn door John Piolon, Rotterdam, 2005, zoals geciteerd in 'Capitulatie versus polemiek', het voorwoord van Afshin Ellian, in: *Islamisten en Naïvisten*, Jespersen en Pittelkow, Amsterdam, 2005
- 36 S. Nadler, *The Life of Spinoza*, Cambridge, 1999, zoals geciteerd in 'Justitie treedt op als verlengstuk van dictatoriale regimes', door Carel Brendel, website Het verraad van links, 19 januari 2010
- 37 Wikipedia, [http://en.wikipedia.org/wiki/Mahomet-\(play\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Mahomet-(play))
- 38 Montesquieu, *Esprit des Lois*, Boek XXIV, hoofdstuk IV en III, Amsterdam, 2006, p. 560

- 39 Georg Wilhelm Friedrich Hegel, *Vorlesungen uber die Philosophie der Geschichte*, Stuttgart, 1989, zoals geciteerd in 'Capitulatie versus polemie'k', het voorwoord van Afshin Ellian, in Jaspersen en Pittelkouw
- 40 *Notes sur le Coran et autres textes sur les religions* by Alexis de Tocqueville, with introduction and commentary by Jean-Louis Benoît, Bayard, 2007, zoals geciteerd in *Jewish Political Studies Review* 19, 3-4, 2007
- 41 E. Vermaat, *Nazi's, communisten en islamisten*, Soesterberg 2008, p. 12
- 42 G. Flaubert, *Haat is een deugd*, 1978, Amsterdam, p. 262
- 43 'Jefferson's Quran', *What the Founder Really Thought about Islam*, Christopher Hitchens op Slate.com, 9 januari 2007
- 44 *The Practice and Theory of Bolshevism*, Bertrand Russell, Arthur William 3rd, Earl, Londen, 1920
- 45 E. Canetti, *Mensen en macht*, Amsterdam, 1983, p. 160-161
- 46 Sir Winston Churchill, *The Second World War*, Vol. 1, New York, 1986
- 47 Sir Winston Churchill, *From the River War*, Londen, 1899, p. 248-250

13 De gezelligheid zal verdwijnen

- 1 'De islam voor ongelovigen', door dr. Koenraad Elst, site Koenraad Elst, zonder datum
- 2 'Vijfjaar cel voor Mohammed Rasoel', *NRC Handelsblad*, 29 januari 2010
- 3 'Rasoel revisited', *NRC Handelsblad*, 6 maart 1998
- 4 M. Rasoel, *De ondergang van Nederland. Land der naïeve dwazen*, Amsterdam, 1990, p. 107
- 5 'Justitie pakt auteur omstreden boek aan', *Trouw*, 28 februari 1992
- 6 B. Croughs, *In de naam van de vrouw, de homo en de allochtoon*, Amsterdam, 1995, p. 44
- 7 'Afterword. The Legacy of the Rushdie Affair', door dr. Koenraad Elst, site Koenraad Elst, zonder datum
- 8 'De kleur van Mohamed Rasoel', *De Groene Amsterdammer*, 17 oktober 1990

14 Monoculturele successen

- 1 P. Buchanan, p. 81
- 2 Jerry Z. Mullen, 'Us and them: The enduring power of ethnic nationalism', *Foreign Affairs*, maart/april 2008
- 3 J. Livestro, p. 13
- 4 Jaarrapport Integratie 2009
- 5 Jaarrapport Integratie 2007
- 6 'Dooddoeners remmen integratie', *Algemeen Dagblad*, 3 september 2003
- 7 *de Volkskrant*, 1 september 1998, zoals geciteerd in C. van Nispen tot Sevenaer, p. 75
- 8 'Wouter Bos in 2005', Hoofredactioneel commentaar, *Elsevier*, 26 september 2009
- 9 'De prijs van immigratie: door grote verschillen kruipen mensen in hun schulp', *NRC Handelsblad*, 1 juli 2007
- 10 'Wat kost de immigratie ons?', *Elsevier*, 1 augustus 2009

- 11 WRR-rapport *Etnische minderheden*, 1978, p. 110
- 12 Jaarrapport Integratie 2008
- 13 Persbericht CBS, 29 november 2007
- 14 'Er zijn niet slechts een paar criminele Marokkanen', opinieartikel Paul Andersson Toussaint, *NRC Handelsblad*, 25 mei 2009
- 15 Roger Köppel, 'Zuwanderung in die Sozialsysteme', *Die Weltwoche*, uitgave 14/2007, zoals vertaald op *Hetvrijevolk.com*, 14 november 2009
- 16 'An Immigrant's Tale', *TCSdaily*, 14 juni 2005
- 17 B. Bawer, p. 30
- 18 S. Eikelenboom, *Jihad in de polder*, Amsterdam/Antwerpen 2004, p. 261, 121
- 19 'Burgemeester: imam Salam hoort hier niet thuis', *De Pers*, 29 maart 2007
- 20 Q&A session with Milton Friedman at the 18th Annual Institute for Liberty and Policy Analysis (ISIL) World Libertarian Conference, August 20-22, 1999, in San Jose, Costa Rica
- 21 'De draai naar rechts', opinieartikel Bruce Bawer, *Trouw*, 13 juni 2009

15 Gordijnbonus

- 1 'SP wint fors dankzij sterke binding', *Adformatie*, 9 november 2006
- 2 Geciteerd in C. Brendel, p. 201
- 3 P. Buchanan, p. 88
- 4 'Polarisatie en radicalisering', *IVA*, 2010, p. 112
- 5 'PVV riep steun extreem rechts in', *NRC Handelsblad*, 13 januari 2007

16 New York, New York

- 1 H. Daudt, *Echte politicologie*, Amsterdam 1993, p. 73
- 2 'Een volstrekt onafhankelijke man', *Het Parool*, 9 december 2009
- 3 D. Horowitz, *Radical Son*, New York, 1998, p. 405
- 4 A.J. Schmidt, *The Menace of Multiculturalism. Trojan Horse in America* Westport, 1997, p. 67
- 5 A.J. Schmidt, p. 54
- 6 *Ibid.*, p. 60
- 7 C. Snouck Hurgronjes, *De Atjehers*, 1906, Vol. 2, p. 348
- 8 P. Schweizer, *Reagan's War. The Epic Story of His Forty-year Struggle and Final Triumph over Communism*, New York, 2003
- 9 'But if history teaches anything, it teaches that simple-minded appeasement or wishful thinking about our adversaries is folly. It means the betrayal of our past, the squandering of our freedom.'

17 Een weerbare democratie

- 1 J. de Kadt, 1972, p. 126
- 2 R. Havenaar, *De tocht naar het onbekende. Het politieke denken van Jacques de Kadt*, Amsterdam, 1990 p. 121
- 3 R. Havenaar, p. 120
- 4 *Ibid.*, p. 121

- 5 Ibid., p. 90
- 6 Ibid., p. 174
- 7 Ibid., p. 179
- 8 Ibid., p. 210
- 9 J. de Kadt, 1972, p. 408
- 10 R. Havenaar, p. 221
- 11 J. de Kadt, 1972, p. 261
- 12 Ibid., p. 131
- 13 Ibid., p. 251
- 14 Ibid., p. 251
- 15 Ibid., p. 361
- 16 Ibid., p. 372
- 17 Ibid., p. 189
- 18 R. Havenaar, p. 247
- 19 Ibid., p. 249
- 20 Ibid., p. 252
- 21 J. de Kadt, 1972, p. 386
- 22 Ibid., p. 381 (cursivering mijnerzijds)
- 23 J. de Kadt, 1972, p. 184
- 24 Ibid., p. 524
- 25 Ibid., p. 197
- 26 J. de Kadt, 1972, p. 181
- 27 'Jacques de Kadt, de man die altijd gelijk kreeg', Paul Frentrop, Hoeiboel.blogspot.com, 6 maart 2006
- 28 M. de Keijzer, *Verzetsblad in oorlogstijd*, Amsterdam, 1991, hoofdstuk 1
- 29 J. de Kadt, 1972, p. 559

18 Een moderne partij

- 1 'De illusie van democratie', *NRC Handelsblad*, maandblad M, 4 mei 2002
- 2 D. Pels, *De geest van Pim. Het gedachtegoed van een politieke dandy*, Amsterdam, 2003, p. 288
- 3 Elsevier, 19 december 1998
- 4 'De illusie van democratie', *NRC Handelsblad*, maandblad M, 4 mei 2002
- 5 'De PvdA is ziek', *De Groene Amsterdammer*, 17 maart 2001
- 6 'Politieke analyse van Van Gaal: "CDA is Heerenveen, VVD is PSV"', *de Volkskrant*, 2 oktober 2006
- 7 R. Michels, *Zur Soziologie des Parteiwesens in der modernen Demokratie: Untersuchungen über die oligarchischen Tendenzen des Gruppenlebens*, Leipzig, 1911
- 8 Van Putten, *Politieke stromingen*, Utrecht 1986, p. 140
- 9 Prof. mr. P.P.T. Bovend'eerten prof. mr. H.R.B.M. Kummeling, *Het Nederlandse parlement*, Deventer, 2004, p. 73
- 10 'FNV-afdeling wil vertrek Jongerius om "racistisch" pvv', Elsevier.nl, 11 oktober 2009

19 Er komt een heel erg kwetsende film aan

- 1 'Totaal niet trots op Nederland', *de Volkskrant*, 27 juli 2007
- 2 M. van Weezel en L. Ornstein, p. 51
- 3 'PVV zet aan tot vreemdelingenhaat', *Trouw*, 13 december 2007
- 4 'Kleurenblind', *HP/De Tijd*, 23 maart 2007
- 5 'Buiten proporties', column Sylvain Ephimenco, *Trouw*, 8 maart 2008
- 6 'Kabinet moet Fitna verbieden', *de Volkskrant*, 25 maart 2008
- 7 'Schade Arabische boycot verhalen op Wilders', Elsevier.nl, 29 maart 2008
- 8 'Fitna is een blamage voor het kabinet', Ayaan Hirsi Ali, *de Volkskrant*, 28 maart 2008
- 9 'Imam vervloekte Van Gogh voor moord', *de Volkskrant*, 31 oktober 2006
- 10 'Met frisse tegenzin, maar toch: iedereen mee met circus Wilders', *de Volkskrant*, 13 februari 2009
- 11 'Steeds meer kiezers gaan voor Wilders', *Metro*, 23 maart 2009, p. 4

20 Frequent flyer miles

- 1 'Why I stand with Geert Wilders', opinieartikel dr. Daniel Pipes, *National Review*, 19 januari 2010
- 2 Pia Kjærsgaard over haar ontmoeting met Geert Wilders, *Hetvrijevolk.com*, 29 september 2009
- 3 'BREAKING: Five arrested for death threats against DPP head', *Islam in Europe*, 18 februari 2010
- 4 'A Rosetta Stone for Geert Wilders: Part Thirteen', website Gates of Vienna

21 Links wint de Europacup

- 1 Elsevier, 5 april 1997, opgenomen in *De verwarde natie*, Amsterdam, 2000, p. 124
- 2 *NRC Handelsblad*, 28 augustus 2004, 'Zomergasten', 29 augustus 2004
- 3 'PVV wil spoeddebat over rol allochtonen in oorlog', *Trouw*, 8 mei 2008
- 4 H. Mulisch, *Het woord bij de daad*, Amsterdam, 1968
- 5 M. van Weezel en L. Ornstein, p. 163
- 6 'Krant is uitleg verschuldigd over columnist', *Trouw*, 15 februari 2002
- 7 Anet Bleich, *Nederlands racisme*, Amsterdam, 1984
- 8 M. van Weezel en L. Ornstein, p. 93
- 9 'De hetze tegen Fortuyn', *Rijnlandmodel.nl*, 22 december 2004
- 10 'Schijt aan de pers', *De Journalist*, woensdag 1 juli 2009
- 11 H. Wansink, *De erfenis van Fortuyn*, Amsterdam, 2004, p. 152
- 12 Brief van Wallage, d.d. 15 december 2003
- 13 'Altijd weer Auschwitz', door Carel Brendel op website *Het verraad van links*, 4 februari 2008
- 14 'Oud-CDA-ideoloog vergelijkt PVV met NSB', Elsevier.nl, 27 maart 2009
- 15 'Vogelaar ziet parallellen tussen PVV en NSB', *de Volkskrant*, 2 april 2010
- 16 'Nieuw dieptepunt: Evelien Tonkens vergelijkt Wilders impliciet met nazidokter Mengele', *Dedagelijksestandaard.nl*, 29 juni 2009
- 17 'Negeren die man', *Breedveld*, *Trouw*, 20 oktober 2004
- 18 'Wilders gebruikt "besmet" logo', *Historischnieuwsblad.nl*, zonder datum

- 19 'Ed van Thijn: "Respect politicus nodig"', *Het Parool*, 10 november 2008
- 20 'Politici moeten de ranzige uitspraken van Wilders absoluut bestrijden', *NRC Handelsblad*, 16 september 2009
- 21 www.nrc.nl/redactie/binnenland/overzicht-websites.htm
- 22 'Het respect voor het echte gezag', Elsbeth Etty, *NRC Handelsblad*, 26 januari 2010
- 23 'Anne Frank Stichting krijgt subsidie voor partijdig onderzoek', website Het verraad van links, Carel Brendel
- 24 'VVD eist uitleg over "actieverleden" Bussemaker', Elsevier.nl, dinsdag 2 september 2008
- 25 'D'Ancona wil onderzoek naar VVD en ideeën extreem rechts', *de Volkskrant*, 1 mei 1995
- 26 'Studie over extreem rechtse PVV wekt woede Wilders', Elsevier.nl, 10 december 2008

22 Adolf Hitler, socialist

- 1 J. Toland, *Adolf Hitler. Het einde van een mythe*, 1976 p. 306
- 2 J.C. Kennedy, p. 68
- 3 J. de Kadt, 1939, p. 30
- 4 *Ibid.*, p. 124
- 5 *Ibid.*, p. 135
- 6 J. de Kadt, 1939, p. 162
- 7 J.A.A. van Doorn, *Duits socialisme. Het falen van de sociaal-democratie en de triomf van het nationaalsocialisme*, Amsterdam, 2007, p. 170
- 8 R. Overy, *Dictators. Hitlers Duitsland, Stalins Rusland*, Amsterdam, 2005, p. 69
- 9 J.A.A. van Doorn, p. 180
- 10 Jeffrey Herf, *Reactionary Modernism*, zoals geciteerd in *Trouw*, 28 juli 2007: 'De nazi's waren ook socialisten.'
- 11 J. Toland, p. 258-261, zoals geciteerd in Karel Beckman, *Vrijheid en vrede*, ongepubliceerd
- 12 E. Vermaat, *Nazi's, communisten en islamisten*, Soesterberg, 2008, p. 95
- 13 M. van den Heuvel en D. Verkijk, *Schuld en boete*, Soesterberg, 1998, p. 76
- 14 Vermaat, 2008
- 15 J.A.A. van Doorn, p. 38
- 16 *Ibid.*, p. 257
- 17 *Ibid.*, p. 257
- 18 'Dubieuze financiële steun aan Universiteit van Utrecht', *Kleintje Muurkrant*, zonder datum, www.stelling.nl/kleintje/283/SASAKAWA.htm
- 19 J. Goldberg, *Liberal Fascism: The Secret History of the American Left*, New York, 2007, p. 130
- 20 *Ibid.*, p. 295
- 21 *Ibid.*, p. 9
- 22 *Ibid.*, p. 44
- 23 *Ibid.*, p. 45
- 24 *Ibid.*, p. 36
- 25 *Ibid.*, p. 52

- 26 'De zomer van 1928', Elsevier, 2 augustus 2008
- 27 R. te Slaa en E. Klijn, *De NSB. Ontstaan en opkomst van de Nationaal Socialistische Beweging, 1931-1935*, Amsterdam, 2009, p. 487
- 28 J. Goldberg, p. 69
- 29 Ibid., p. 72
- 30 Ibid., p. 70
- 31 H.A. Turner jr., *German Big Business and the Rise of Hitler*, New York, 1985
- 32 M. Roele, 'Was Hitler links?', *HP/De Tijd*, 5 mei 2002
- 33 J.A.A. van Doorn, *De draagbare Van Doorn*, Amsterdam, 1996, p. 53
- 34 A. Speer, *Inside the Third Reich*, New York, 1970, p. 142-143
- 35 D. Dalin en J. Rothmann, *Icon of Evil. Hitler's Mufti and the Rise of Radical Islam*, New York, 2008 p. 38
- 36 E. Vermaat, *Heinrich Himmler en de cultus van dood*, Soesterberg, 2010, p. 161
- 37 D. Dalin, p. 6
- 38 Ibid., p. 47
- 39 Vermaat, 2010
- 40 D. Dalin, p. 49
- 41 Vermaat, 2010, p. 152
- 42 Ibid., p. 154
- 43 Ibid., p. 156
- 44 Ibid., p. 137
- 45 Ibid., p. 168
- 46 D. Dalin, p. 60
- 47 Ibid., p. 54
- 48 Vermaat, 2010, p. 151
- 49 D. Dalin, p. 57
- 50 Vermaat, 2010, p. 176
- 51 M. Roele, 'Was Hitler links?', *HP/De Tijd*, 5 mei 2002
- 52 J. Goldberg, p. 70
- 53 Ibid., p. 19
- 54 Ibid., p. 385
- 55 Ibid., p. 386
- 56 F. Bruggemeier, M. Cioc en Th. Zeller, *How Green Were the Nazi's?*, Athens, 2005, p. 52, 60
- 57 J. Schüßlburner, *Roter, brauner und grüner Sozialismus: Bewältigung ideologischer Übergänge von SPD bis NSDAP und darüber hinaus*, Grevenbroich, 2008, p. 60
- 58 J. Goldberg, p. 71
- 59 'Een nonnetje maar ook iets van een duivelin', *Vrij Nederland*, 23 januari 2010
- 60 J. Goldberg, p. 287
- 61 J. de Kadt, 1939, p. 133
- 62 R. Overy, p. 437
- 63 Ibid., p. 442
- 64 Ibid., p. 433
- 65 Ibid., p. 431
- 66 Ibid., p. 463
- 67 Ibid., p. 461
- 68 H.A. Turner jr., p. 65

- 69 Ibid., p. 127
- 70 M. Roele, 'Was Hitler links?', *HP/De Tijd*, 5 mei 2002
- 71 'Wenn es dem internationalen Finanzjudentum in und außerhalb Europas gelingen sollte, die Völker noch einmal in einen Weltkrieg zu stürzen, dann wird das Ergebnis nicht der Sieg des Judentums sein, sondern die Vernichtung der jüdischen Rasse in Europa!' 'Voorspelling die Hitler deed', www.verzet.org
- 72 R. Overy, p. 431
- 73 Vermaat, 2008, p. 96
- 74 G. Watson, *The Lost Literature of Socialism*, Londen, 2009, p. 82
- 75 G. Aly, *Hitler's Beneficiaries: Plunder, Racial War, and the Nazi Welfare State*, New York, 2005, p. 49
- 76 Ibid., p. 48
- 77 Ibid., p. 19
- 78 G. Aalders, *Roof*, Den Haag, 1999, p. 252
- 79 G. Watson, *The Lost Literature of Socialism*, Cambridge, 2010, p. 85
- 80 J. Schüßlburner, p. 22
- 81 *NRC Handelsblad*, 7 januari 1985, zoals geciteerd in C. van Nispen tot Sevenaer, p. 142
- 82 Karl Marx, 'Zur Judenfrage', *Deutsch-Franzoesische Jahrbuecher* (Paris, 1844), reprinted in Karl Marx/Friedrich Engels, *Werke*, Vol. 1 (1964), p. 347-377, in het Nederlands vertaald als K. Marx, *De Joden-questie. Kritiek op het jodendom, het christendom en de staat*, Amsterdam, 1908, p. 37
- 83 R. Havenaar, *Anton Adriaan Mussert, verrader voor het vaderland*, Den Haag, 1984, p. 54
- 84 R. te Slaa en E. Klijn, p. 792
- 85 Ibid., p. 725
- 86 Voorplaat van de brochure: J.H. Scheeps, *Het misverstand der Ned.-Soc.-Werkge-meenschap*, Op Korte Golf, Den Dolder 1940
- 87 R. te Slaa en E. Klijn, p. 498
- 88 H. van den Doel en H. Lammers (red.), *Tien over rood. Uitdaging van Nieuw Links aan de PvdA*. Polak & Van Gennep, Amsterdam 1966, p. 51
- 89 R. te Slaa en E. Klijn, p. 522
- 90 Ibid., p. 519
- 91 'In de kunst is het aanbod de vraag', Paul Schnabel, *NRC Handelsblad*, 28 januari 2006
- 92 H. Mulder, *Kunst in crisis en bezetting. Een onderzoek naar de houding van Nederlandse kunstenaars in de periode 1930-1945*, Utrecht, 1978
- 93 'Mensen kunnen niet zonder dieren', interview met Amanda Kluyvel, *HP/De Tijd*, 6 maart 2009
- 94 R. te Slaa en E. Klijn, p. 785
- 95 'Joop den Uyl sympathiseerde met de nazi's', Elsevier.nl, 20 februari 2008; 'Ome Joop', door Bart Jan Spruyt, *HP/De Tijd*, 22 februari 2008
- 96 'Biografisch woordenboek van het socialisme en de arbeidersbeweging in Nederland', IISG.nl, 23 mei 2002
- 97 'De VARA was altijd een beetje fout, door Filantroop', *Het Nieuwe Journaal*, 6 mei 2010

- 98 D. Pels, 'Meritocratie en nivellering in nazi-Duitsland', *Socialisme en Democratie* 4, 2008
- 99 Ingezonden brief in *The Times*, 26 april 1968
- 100 Column Derk Jan Eppink, *Elsevier*, 15 maart 2008
- 101 'Chilean martyr advocated surgical "cure" for homosexuality', *Sydney Morning Herald*, 14 mei 2005
- 102 G. Watson, *The Lost Literature of Socialism*, Londen, 2009, p. 102
- 103 M. Roele, 'Was Hitler links?', *HP/De Tijd*, 5 mei 2002
- 104 'Links antisemitisme', *Trouw*, 12 december 2009
- 105 'Ouders radeloos over neonazi's', *Trouw*, 26 januari 2010
- 106 'Andersglobalisten moeten schoon schip maken', *de Volkskrant*, 16 juni 2007
- 107 'Grootste manifestatie van antisemitisme sinds 1945', *De fabel van de illegaal*, zomer 2002
- 108 'Moszkowicz doet aangifte tegen SP-Kamerleden', *De Pers*, 14 januari 2009
- 109 'Gretta Duisenberg: Joden domineren de Nederlandse overheid', *HP/De-Tijd.nl*, 26 januari 2010
- 110 'Bijeenkomst extreem rechts afgelast', *RTVUtrecht.nl*, 12 december 2009
- 111 Theodor Holman in gesprek met Constant Kusters, 15 september 2008
- 112 'NVU: Geert Wilders toetert alles weg', *Sp!ts*, 28 augustus 2007
- 113 'Nationaal socialisten: "Wilders is uit op bloedige burgeroorlog"', *HP/De Tijd*, 22 juni 2009
- 114 Toespraak Constant Kusters, 1 juli 2006, Den Haag
- 115 'De pseudo-wetenschap van Jaap van Donselaar', Carel Brendel, website Het verraad van links, 7 november 2009
- 116 'Nederland en Vlaanderen horen bij elkaar', Geert Wilders en Martin Bosma, *NRC Handelsblad*, 7 juli 2008

23 De nieuwe nazi's

- 1 *De Tijd*, 23 januari 1983 geciteerd in K. Brants en W. Hoogendoorn, p. 120
- 2 Geciteerd in H. Vuijsje, *Correct*, Amsterdam, 1997, p. 15
- 3 C. Brendel, p. 112
- 4 'Foute boel', *HP/De Tijd*, 22 augustus 2008
- 5 *de Volkskrant*, 14 februari 2002
- 6 'Moslims de nieuwe Joden? Kom nou', *De Pers*, 30 juli 2009
- 7 'Verdonk boos op Kamerlid na vergelijking oorlog', *Elsevier.nl*, 19 oktober 2006
- 8 *2Vandaag*, 9 oktober 2002, zoals geciteerd in 'Aboutalebs kortstondige flirt met de Lijst Pim Fortuyn', op website Het verraad van links van Carel Brendel
- 9 'Fatima Elatik wil wel minister worden', *Intermediair*, 8 april 2009
- 10 'Afscheid van Adolf', *Elsevier*, 22 augustus 2009
- 11 'Fatima Elatik maakt zichzelf compleet belachelijk: "Wilders is potentiële massamoordenaar"'. *De Dagelijkse Standaard*, 18 augustus 2009
- 12 'Protest tegen straatterror in Gouda', 18 september 2009, Nu.nl
- 13 'Wie zaait hier nou eigenlijk haat?', Joostmiëller.nl, 13 oktober 2009
- 14 'Wilders boos over Übermensch-vergelijking', *Fok.nl*, 5 november 2006
- 15 K. Bessems, p. 194

- 16 Ibid., p. 31
- 17 E. Vermaat, p. 87
- 18 'Antisemitisme op het Nederlandse internet neemt fors toe', *Brabosch.com*, 6 september 2009
- 19 A. Hemrika, *Klein monument*, Bergen 1985
- 20 ECRI, *Derde Rapport over Nederland*, 2008
- 21 'Les over de Holocaust is haram', *Reformatorisch Dagblad*, 24 februari 2009
- 22 'Moslims de nieuwe Joden? Kom nou', *De Pers*, 30 juli 2009
- 23 Vermaat, 2008, p. 90
- 24 C. Caldwell, p. 233
- 25 B. Bawer, *Surrender, Appeasing Islam, Sacrificing Freedom*, New York, 2009, p. 64
- 26 'EU official: Half of European anti-Semitism related to radical Islam', *The Jerusalem Post*, 2 februari 2008
- 27 'Jews flee Malmö as anti-Semitism grows', *The Local*, 27 januari 2010
- 28 'Mendel kan de straat niet meer op', *Het Parool*, 24 oktober 2009
- 29 'Antisemitisme is meer dan een incident. Het is normaal', *NRC Handelsblad*, 13 juni 2010
- 30 'Ieder keppeltje geldt als vijand van Palestina', *NRC Handelsblad*, 26 januari 2010
- 31 J. de Kadt, 1939, p. 383
- 32 J. de Kadt, *Methode Israël*, Amsterdam, 1967
- 33 'A 1968 essay about Israël and the world sounds eerily prophetic for the situation today', *Aish.com*, 27 april 2002
- 34 F. Peeters, *Gezwoven vrienden. Het geheime bondgenootschap van Nederland en Israël*, Amsterdam, 1997

24 Van Marx naar Mohammed

- 1 G. Komrij, 'Het verraad van Generatie '68', speech in Ruigoord
- 2 H. Vuijsje, *Correct*, Amsterdam, 1997
- 3 'Morele standaard losgelaten', *NRC Handelsblad* 16 juni 2009
- 4 'PvdA ontbeert consistente leiding', *NRC Handelsblad*, 19 juni 2009
- 5 'Toch maar een cordon sanitaire', opinieartikel Anet Bleich, *de Volkskrant*, 13 juni 2009
- 6 'Kleine knokploeg', Max van Weezel, *Vrij Nederland*, 24 juni 2009
- 7 'De listen van ex-communisten', *Filantroop*, *Hetvrijvolk.com*, 18 augustus 2009
- 8 A. Verbij, p. 100
- 9 J. de Kadt, 'J. de Kadt Kroniek, Opstand der belastingbetalers?', *Libertinage*, jrg. 1 (1948)
- 10 'Vijftig nieuwe vragen aan Geert Mak', Carel Brendel, *Hoeiboel.blogspot.com*, 31 oktober 2009
- 11 'Nieuwe Flessenpost 1. Herhaalt alles zich?', 2 oktober 2009, *Geertmak.nl*
- 12 'Altijd weer Auschwitz', door C. Brendel op website *Het verraad van links*, 4 februari 2008
- 13 'Wilders speelt de media virtuoos tegen elkaar uit', *Denieuwereporter.nl*, 22 april 2009
- 14 'Tussen pen & partij', *HP/De Tijd*, 3 november 2006

- 15 'De Rus is er weer trots op Rus te zijn', *Katholiek Nieuwsblad*, datum onbekend
16 'We deden niet aan afstandelijke journalistiek', *Trouw*, 23 januari 2010
17 Ibid.
18 'Lesje Wilders', Hoofdreactioneel commentaar, *De Journalist*, 16 maart 2007
19 Column Rutger van Santen, *Nieuwspoot*, 1 april 2007, p. 17
20 'Intimiderend', *HP/De Tijd*, 17 augustus 2007
21 M. van den Heuvel en D. Verkijk, p. 87
22 'Wilders vindt zijn aanhang nog steeds van de richel', Jan Blokker, *nrc.next*,
23 december 2009
23 'Joseph Goebbels en Walter Ulbricht', column Jan Blokker, *nrc.next*, 5 juli 2010
24 'De selectieve ophef over de nazivergelijking', Filantroop, *Hetvrijevolk.com*,
7 december 2009
25 B. Croughs, p. 106
26 'Rosenmöller moet zijn Muur afbreken', *Villamedia.nl*, woensdag 16 decem-
ber 2009
27 'Collecteren voor Pol Pot', *HP/De Tijd*, 17 augustus 2007
28 C. Brendel, p. 126
29 'Laat die oorlog even rusten', Meindert Fennema, *Trouw*, 13 maart 2010
30 'Bloedgeld', *HP/De Tijd*, 30 april 2010
31 'Achter het masker van Marijnissen', *Elsevier*, 11 november 2006
32 A. Verbij, p. 107
33 'Control&Delete', *HP/De Tijd*, rubriek 'De Kring', datum onbekend
34 'Tribune blijft Tribune', *HP/De Tijd*, rubriek 'De Kring', door Roelof Bouw-
man, datum onbekend
35 'Jaap van Donselaar blust een brandje', Filantroop, *Hetvrijevolk.com*, 2 juli
2010
36 E. Rensman, *De Anne Frank Stichting en haar lessen uit de Tweede Wereldoorlog*,
Utrechtse Historische Cahiers, 1995, p. 77
37 'Zakendoen met de dienst', Annelies Borsboom, website *burojansenenjans-*
sen.nl, 1 maart 1993
38 A. Verbij, p. 96
39 'Boter op het hoofd', *HP/De Tijd*, 13 augustus 2010
40 'Terug in het Maagdenhuis', column Syp Wynia, *Elsevier*, 9 maart 2005
41 *Twitter*, 24 januari 2010 <http://twitter.com/marcelvandam>
42 Nahed Selim in C. Brendel, p. 98
43 'Zachte heelmesters', opinieartikel Frits Bolkestein, maandblad M, *NRC Han-*
delsblad, 7 februari 2004
44 J.C. Kennedy, p. 79
45 D. Eppink, *Vreemde burenen*, Amsterdam/Antwerpen, 2003, p. 125
46 'Waar is Pronk?', column Derk Jan Eppink, *Elsevier*, 12 juli 2008
47 K. Bessems, *En dat in Nederland*, Amsterdam, 2006, p. 193
48 'Jan Pronk, politicus/Wie is mijn naaste?', *Trouw*, 27 augustus 2007
49 'Pronk: praten met de Taliban', *Sp!ts*, 30 juli 2010
50 'Zachte heelmesters', Frits Bolkestein, maandblad M, *NRC Handelsblad*, 7 fe-
bruari 2004
51 Ibid.
52 M. van den Heuvel en D. Verkijk

25 Linkse kak

- 1 R.H.G. van Duijn, 'Inleiding tot het provocerend denken', *Provo*, 1 (12 juli 1965), 2 [Provo Archief], zoals geciteerd in: J.C. Kennedy, p. 133
- 2 'De Minerva-connectie', Willemjanseb-blogspot.com, 22 december 2009
- 3 'Was uw handen in onschuld', Theo van Gogh www.theovangogh.nl/on-schuld.html
- 4 A. Bleich, *Nederlands racisme*, Amsterdam, 1984, p. 25
- 5 'De ergste Nederlander', *HP/De Tijd*, 17 september 2004
- 6 D. van Weerlee, *Wat de provo's willen*, Amsterdam, 1966, p. 25
- 7 Richteren 12:4-6, Statenvertaling: 'Zo zeiden zij tot hem: Zeg nu Schibboleth; maar hij zeide: Sibbolet, en kon het alzo niet recht spreken; zo grepen zij hem, en versloegen hem aan de veren van de Jordaen, dat te dier tijd van Efraim vielen twee en veertig duizend.'
- 8 'Nederland is zo'n on-ge-loof-lijk braafland', *NRC Handelsblad*, 14 januari 2008
- 9 'Jaloersmakend', *HP/De Tijd*, 13-6-2008
- 10 S. Huntington, *Who Are We*, New York, 2004, p. 269
- 11 'Peiling: meerderheid vindt islam bedreiging', Elsevier.nl, 9 augustus 2007
- 12 'Helft Nederlanders stil op 4 mei', Nu.nl, 3 mei 2009
- 13 'Sinterklaas iets vaker gevierd', Nu.nl, 3 december 2009
- 14 Onderzoek: Het Nederlandgevoel, TNS NIPO, gepresenteerd in het tv-programma *KRO Reporter*, 31 maart 2004
- 15 'Hoger opgeleiden vaderlandslievender geworden', Nu.nl, 26 juni 2009 en *Migrantenstudies*, 2009, nr. 2

26 Hoe linkse mensen denken

- 1 P. Cliteur, *God houdt niet van vrijzinnigheid*, Amsterdam, 2004, p. 19
- 2 *NRC Handelsblad*, 27 mei 2000, zoals geciteerd door P. Cliteur in *NRC Handelsblad*, 21 september 2000
- 3 Interview *Vrij Nederland*, zoals geciteerd in 'Anarchisme is meer dan een jeugdzonde', *Ravagedigitaal*, 13 januari 1995
- 4 'Hoe Europa zijn zelfvertrouwen verloor', Frits Bolkestein, *de Volkskrant*, 24 december 2009
- 5 P. Cliteur, p. 18
- 6 *In Memoriam*, website over professor Fortuyn, <http://home.planet.nl/ffiso-leo32/Page-3x.html>
- 7 Paul Cliteur, *Buitenhof*, 7 oktober 2001, zoals geciteerd in *Over Karl Marx en het cultuurrelativisme*, Peter Heemijer, Aenorm, november 2001
- 8 *Pauw & Witteman*, 16 september 2009
- 9 'pvv versus PvdA', *De Pers*, 17 februari 2010
- 10 C. Brendel, p. 187
- 11 Jaarrapport Integratie 2007
- 12 'Vrije meningsuiting? Nu even niet voor moslims!', Bart Croughs, *HP/De Tijd*, 25 mei 2001
- 13 T. Rooduyn, p. 115-116
- 14 B. Croughs, p. 17
- 15 'Immigratie', Evelien Tonkens, *de Volkskrant*, 5 augustus 2009

- 16 '25 jaar integratiedebat', *Opinio*, 21 september 2007
- 17 Uitspraak gedaan net na de formatie van het kabinet in 2007, geciteerd in A. van der Zwan, *Van Drees tot Bos*, p. 310
- 18 'Vier de komst van migranten, haal alles uit hen wat ze in zich hebben – en dat is veel', opinieartikel R. Lubbers, H. Gorashi en N. Tahir, *NRC Handelsblad*, bijlage *Opinie & Debat*, 28 januari 2007
- 19 A. Schmidt, p. 17
- 20 'De verworpenen van de "multiculturele" samenleving', Sylvain Ephimenco, *Trouw*, 11 mei 2002
- 21 De term is afkomstig van Fjordman
- 22 Verklaring, uitgezonden via Al Jazeera, 12 februari 2003
- 23 J. Glazov, *United in Hate*, Los Angeles, 2003, p. 169
- 24 'Van Thijn: "Paarsplus-kabinet is kiezersbedrog"', Elsevier.nl, 14 juli 2010
- 25 'Ministers fel tegen minarettenverbod', *Sp!ts*, 1 december 2009
- 26 'Gordon Brown calls Labour supporter a "bigoted woman"', *Guardian*, 28 april 2010
- 27 Jaarrapport Integratie 2007
- 28 'Labour wanted mass immigration to make UK more multicultural, says former adviser', *Daily Telegraph*, 23 oktober 2009
- 29 'The outrageous truth slips out: Labour cynically plotted to transform the entire make-up of Britain without telling us, column Melanie Philips', *Daily Mail*, 28 oktober 2009

27 De Nuttige-Idioten-Continuïteit

- 1 Inbreng interpellatiedebat, 18 februari 2009
- 2 Respectievelijk: interview Bibeb, *Vrij Nederland*, 23 oktober 1973 en D. Wolfson, 'In Memoriam Wim Drees', in: *Socialisme & Democratie*, jrg. 55, nr. 10, 1998, p. 475, beiden geciteerd in *Vingerling*, p. 461
- 3 A. van Amerongen, *Brussel: Eurabia*, Amsterdam/Antwerpen, 2008, p. 170
- 4 'Philippe de Villiers, porte-parole de l'Elysée?', website *La Famille Chrétienne*, 5 juni 2009
- 5 'Halsema: slinger de hoofddoek af', *De Pers*, 9 september 2009
- 6 *Ab en Sal*, aflevering 1, vanaf minuut 16:11 is het interview, de uitspraak op 23:14 minuten, www.nps.nl/nps/abensal/gemist2.html#
- 7 P. Hollander. *Political Pilgrims. Travels of Western Intellectuals to the Soviet-Union, China and Cuba, 1928-1978*, New Brunswick, 1997, p. 3
- 8 J.A.A. van Doorn, *De draagbare Van Doorn*, Amsterdam, 1996, p. 116
- 9 J. de Kadt, 1972, p. 184
- 10 J. de Kadt, 1972, p. 294
- 11 'We deden niet aan afstandelijke journalistiek', *Trouw*, 23 januari 2010
- 12 J.A.A. van Doorn, p. 116
- 13 Bolkestein in *Nieuwe Revu*, 27 Juni 1995
- 14 C. Brendel, p. 11
- 15 'Jacques de Kadt, de man die altijd gelijk kreeg', Paul Frentrop, *Hoeiboel.blogspot.com*, 6 maart 2006 (cursivering mijnerzijds)
- 16 A. van der Zwan, p. 69

- 17 E. Vogelaar en O. Bosma, p. 100
- 18 H. Mulisch, *Het woord bij de daad*, Amsterdam, 1971, zoals geciteerd in Mulisch, column van Bob Fromme, *Het Parool*, 27 februari 2010
- 19 Sylvain Ephimenco, *Trouw*, 26 juni 2003
- 20 J. Glazov, p. 159
- 21 *Ibid.*, p. 163
- 22 B. Bawer, p. 19
- 23 *Ibid.*, p. 163
- 24 *Ibid.*, p. 203
- 25 'Political correctness, the revenge of marxism', door Baron Bodissey, website Gates of Vienna, 14 juni 2006
- 26 'Het heilige vuur van het morgenrood, 100 jaar sociaal-democratie', *De Groene Amsterdammer*, 6 juli 1994
- 27 K. van het Reve, *Uren met Henk Broekhuis*, 1978
- 28 'Hou de boel bij elkaar door niet langer te zwijgen', opinieartikel Nahed Selim, *NRC Handelsblad*, 26 november 2005
- 29 'Laat die oorlog even rusten', Meindert Fennema, *Trouw*, 13 maart 2010
- 30 M. van den Heuvel en D. Verkijk, p. 42
- 31 *Ibid.*, p. 16
- 32 'Zo hard als Job', *De Pers*, 28 november 2007
- 33 'Terpstra zegt: Sorry Wilders', *De Pers*, 22 december 2008
- 34 'Belediging godsdienst treft ook de belijder', *Trouw*, 4 juni 2010
- 35 P. Hollander, p. xcv
- 36 I. Vuijsje, *Tegen beter weten in. Zelfbedrog en ontkenning en de Nederlandse geschiedschrijving over de jodenvervolgung*, Amsterdam, 2006, p. 110
- 37 Kurt Baschwitz, 'Denkend mensch en menigte', 1938, geciteerd in I. Vuijsje
- 38 W.A. Visser 't Hooft, *Memoires*, 1971, p. 152, geciteerd in I. Vuijsje, p. 118
- 39 'Blunder van het hof', *de Volkskrant*, 23 januari 2009

28 Ten slotte

- 1 'Heel, heel erg dom', Frank Ankersmit, *Trouw*, 2 januari 2010
- 2 'The outrageous truth slips out: Labour cynically plotted to transform the entire make-up of Britain without telling us', Melanie Philips, *Daily Mail*, 28 oktober 2009
- 3 C. Lasch, *Revolt of the Elites*, New York, 1994, p. 25
- 4 R. Bernstein, *The Dictatorship of Virtue*, New York, 1994
- 5 Hannah Arendt, *The Human Condition*, Anchor Books, Garden City, 1959, p. 179, zoals geciteerd in H. van Gunsteren en C. Habbema, *Perspectief*, Amsterdam, 2009, p. 11
- 6 'De fatwa tegen Urbain Vermeulen', door dr. Koenraad Elst, site Koenraad Elst, zonder datum
- 7 J. Enoch Powell, 'Speech to West Midlands Conservatives', 20 april 1968
- 8 P. Buchanan, p. 1
- 9 'PvdA-raadslid: We zijn Partij van Allochtonen geworden', Elsevier.nl, 5 maart 2010
- 10 Jesaja 5:20

Epiloog

- 1 H. van der Horst, *Nederland*, Amsterdam, 2002, p. 99
- 2 Peil.nl
- 3 'Pvv'er is jong, man en niet emotioneel', *Nrc.nl*, 18 februari 2010
- 4 'Campagnefilmpje Pvv de beste', *Algemeen Dagblad*, 18 mei 2010
- 5 'Beste poster voor verkiezingen heeft weg van een patatje mét', *de Volkskrant*, 17 mei 2010
- 6 'Pvv heeft beste politieke slogan', *HP/De Tijd*, 26 mei 2010
- 7 Zoals geciteerd in: 'Geert Wilders wil "dolgraag" regeren – met een stormram', *NRC Handelsblad*, 11 juni 2010
- 8 'Integratievraagstuk tover je niet even weg', *De Pers*, 10 juni 2010
- 9 *de Volkskrant*, 3 juni 2010
- 10 'Update: "Pvv'ers niet meer welkom in winkel"', *AT5.nl*, 10 juni 2010
- 11 'Gesubsidieerd kunstcentrum wil discriminatie Pvv'ers', *Elsevier*, 10 juni 2010

Register

- Aalders, Gerard 258
 Aartsen, Jozias van 21-23
 Aboutaleb, Ahmed 109, 140-141, 221, 268
 Abrahams, Frits 14, 225
 Abu-Lughod, Janet 201
 Adams, Gerry 110-111
 Adorno, Theodor 68, 255
 Adriaense, Leo 85
 Agema, Fleur 194, 220
 Agt, Dries van 59
 Albayrak, Nebahat 135, 137, 221
 Allende, Salvador 262
 Aly, Götz 257-258
 Amerongen, Arthur van 304-306
 Amerongen, Martin van 40-41
 Ancona, Hedy d' 75, 243, 282, 285
 Andersson Toussaint, Paul 157-158, 190, 272
 Ankersmit, Frank 317
 Aouragh, Miriyam 111, 267
 Arad, Shimson 46
 Arafat, Yasser 253
 Arendt, Hannah 201
 Arib, Khadija 105
 Arnoldussen, Paul 279
 Asscher, Lodewijk 133
 Atta, Mohammed 173, 238
 Atwater, Lee 17
 Aziz, Mickel 171

 Bakker, Bert 218
 Bakker, Marcus 39, 277
 Balkenende, Jan Peter 17, 230
 Ban Ki-moon 224
 Baschwitz, Kurt 313, 315
 Bat Ye'or 125-126
 Bath, Karl 210

 Bawer, Bruce 115, 191
 Beamer, Todd 18, 325
 Becker, F. 214
 Beckers, Ria 20
 Beek, Jan van de 66
 Beerenhout, Jan 158
 Begoen, Josef 307
 Bellow, Saul 306
 Ben Ali, Rachid 127
 Ben-Goerion, David 46
 Benjamin, Walter 201
 Berg, Leen van den 85
 Berg, Max van den 39
 Berger, Maurits 138
 Berlusconi, Silvio 291
 Berman, Marshall 201
 Berman, Thijs 230
 Bernhard, prins 283
 Bernstein, Richard 88, 319
 Beunders, Henri 106
 Bie, Wim de 185
 Bierman, Marten 53
 Blair, Tony 138, 301
 Bleich, Anet 240-241, 276, 285, 312
 Bloemendaal, Adèle 84
 Blokker, Jan 240, 279
 Bloom, Allan 204
 Blunkett, David 301
 Boekovsky, Vladimir 307
 Boersma, André 324
 Boersma, Jaap 59-61
 Bogers, Jack 110
 Boggelen, Bert van 92
 Böhler, Britta 109
 Bolkestein, Frits 15-16, 19-22, 36, 42, 100-101, 219, 222, 240, 283, 307
 Bomans, Godfried 26
 Bonjour, Saskia 72

- Boogaard, Ronald van den 84
 Boomen, Joke van de 154
 Borgerhoff Mulder, rechter 93
 Borjas, George J. 167
 Bork, Robert 70
 Bormann, Martin 254
 Bos, Wouter 29, 107, 133-135, 156, 189, 214, 295
 Bouazza, Hafid 131, 139
 Bourdieu, Pierre 285
 Bouscher, Eli 270
 Bousquet, G.H. 178
 Bousquet, René 262
 Bouyeri, Mohammed 173, 198, 238, 292
 Bovenkerk, Frank 150
 Brandt Corstius, Hugo 93, 221
 Breedveld, Willem 240, 242
 Brendel, Carel 127
 Brenner, Emmanuel 125, 271
 Brink, Rinke van den 106
 Brinkhorst, Laurens Jan 104
 Brinkman, Elco 20, 58, 332
 Brinkman, Fenny 270
 Brinkman, Hero 194
 Broek, Hans van den 58, 224
 Brown, Gordon 300
 Bruckner, Pascal 309
 Brugsma, W.L. 283
 Bruin, Kees 150
 Brunt, Lodewijk 150
 Bruyn, W.J. de 265
 Buchanan, Pat 17
 Buckley Jr., William F. 204
 Buikhuisen, Wouter 221
 Burger, Jaap 80
 Burnier, Andreas 59
 Bussemaker, Jet 239, 243
 Caldwell, Christopher 139, 141, 147
 Canetti, Elias 180
 Castro, Fidel 73, 254, 282, 297, 309, 313
 Ceaușescu, Nicolae 280, 283, 322
 Chávez, Hugo 254
 Chirac, Jacques 137
 Chomsky, Noam 309
 Churchill, Winston 16, 180, 188, 325
 Cleopatra 202
 Clinton, Bill 26, 143
 Cliteur, Paul 126, 291-292
 Cohen, Job 14, 17, 88, 133-134, 142, 214, 300, 311-312, 330-331
 Cohn-Bendit, Daniel 70, 73, 76
 Colijn, Hendrikus 211
 Columbus, Christoffel 203
 Condé, Maryse 321
 Cornielje, Clemens 82
 Cramer, Jacqueline 109
 Croughs, Bart 279, 297
 Cuperus, René 241, 314
 Daalmeijer, Joop 105
 Dahl, Robert A. 87-88
 Dam, Marcel van 39-40, 240, 267, 282
 Danen, René 110, 225
 Daudt, Hans 200
 Deetman, Wim 58
 Demir, Murat 166
 Dibi, Tofik 110-111, 189, 268
 Dijk, Martien van 95
 Dijk, Teun van 183
 Dijk, Wim van 272
 Dijkman, Stef 15
 Dijkstal, Hans 21
 Disraeli, Benjamin 187
 Dittrich, Boris 147-148, 294
 Divendal, Joost 279
 Dobbs, Lou 99-100
 Docters van Leeuwen, Arthur 84
 Doel, Hans van den 39, 308
 Dolman, Dick 80
 Dolron, Laura van 98
 Donner, Piet Hein 147-148, 164, 321
 Doorn, Harry van 61
 Doorn, J.A.A. van 69, 247-249
 Drees, Willem sr. 40, 45-53, 56, 62, 74, 78, 164, 188, 222, 319, 323
 Drees, Willem jr. 38, 43-48, 52, 56, 62, 74, 78, 168, 222, 304, 319, 323
 Dronkers, Jaap 164
 Drucker, Wilhelmina 296
 Dueze, Mark 101

- Duijn, Roel van 284
 Duisenberg, Gretta 264
 Durant, Will 175
 Dutschke, Rudi 70
 Duys, Jan 38, 261
 Duys, Willem 49
 Duyvendak, Wijnand 109-111
- Eck, Wouter van 109
 Eenhoorn, Bas 240
 Eerdmans, Joost 30
 Ego, Prosper 93
 Eichmann, Adolf 240, 252, 258
 Eikelenboom, Siem 190
 El Bezaz, Naima 127
 El Maroudi, Hasna 126
 Elatik, Fatima 103, 129, 157, 268
 Ellian, Afshin 156
 Elst, Koenraad 182, 321
 Engels, Friedrich 258
 Enoch Powell, John 13, 43, 321
 Ephimenco, Sylvain 140, 223
 Erasmus, Desiderius 179
 Erdoğan, Recep Tayyip 137
 Ety, Elsbeth 241-242, 276, 284
 Ety, Walter 58
 Evers, Raphael 272
- Fassed, Arjan El 109
 Fawaz, Jneid 91, 228
 Félin, Sinn 110-111
 Fennema, Meindert 79, 93
 Filips de Goede 327
 Finkielkraut, Alain 310
 Fisher, Ruth 256
 Fitzgerald, Hugh 125
 Fjordman 125
 Flaubert, Gustave 179
 Fontova, Humberto 74
 Fortuyn, Pim 15-17, 21, 27, 30, 35, 42,
 78, 93, 103-104, 110, 120, 123, 133,
 164, 195, 214-215, 240-241, 268,
 279, 292
 Frankenvrij, M.S.H. 125
 Friedman, Milton 191
 Frieszo, Job 104, 224
 Fritsma, Sietse 106, 135, 195, 197-
 198, 221-222, 242, 329
- Fromm, Erich 201
- Gaal, Louis van 214
 Gaay Fortman, Bas de 280
 Galloway, George 300
 Geel, Pieter van 229
 Geertsema, Molly 23
 Gelauff, Marcel 103
 Gelderen, Herman van 105-106
 Gerbrands, Paul 54
 Gerkens, Arda 109
 Ginneken, Jaap van 240
 Ginsberg, Allen 145
 Gispén, Willem Hendrik 271
 Glastra van Loon, Jan 61
 Glimmerveen, Joop 265
 Gobineau, Arthur de 179
 Goebbels, Joseph 247, 254, 258
 Goedegebuur, familie 150
 Goedhart, Frans 41, 211-212
 Goedkoop, Hans 73
 Gogh, Lieuwe van 14
 Gogh, Theo van 13-14, 16-18, 24, 29,
 32, 75, 96, 120, 123, 127-129, 222,
 228, 238
 Goldberg, Jonah 249
 Gore, Al 100, 106, 111, 113, 229
 Göring, Hermann 254, 257
 Graaf, Karel van der 185
 Graaf, Thom de 21, 240
 Graaf, Volkert van der 93, 110, 112,
 198, 241
 Gramsci, Antonio 67
 Graus, Dion 195, 220
 Greenfield, Jeff 205
 Grewel, Annemarie 267, 296
 Grijs, Piet 126, 183
 Groenewoudt, Hans 272
 Groot, Hugo de 178
 Gruijters, Hans 296
 Guevara, Che 40, 73-74
 Guiraudon, Virginie 77
 Gullit, Ruud 85
- Haas-Berger, R.M. 80
 Haasbroek, Nico 103

- Habermas, Jürgen 68
 Haffner, Sebastian 251
 Hagenbeek, Joop 265
 Hagoort, Henk 105
 Halimi, Ilan 271
 Halsema, Femke 96, 284, 286, 299,
 306, 308, 332
 Hammecher, Luuk 166
 Harmsen, Evert-Jan 15
 Harmsen, Ger 277
 Hayek, Friedrich von 204, 249
 Heemskerck-Philis Duvekot, S. van
 80
 Hegel, Georg Wilhelm Friedrich 67,
 179
 Heijningen, Hans van 109
 Heijningen, Leo van 82
 Heilman, Ernst 248
 Hek, Arie van der 39
 Hemelrijk, Pamela 72, 127, 277
 Hemrika, Anneke 269
 Hera, Soorah 128
 Herfkens, Eveline 287
 Hermans, Willem Frederik 296
 Hess, Rudolf 254
 Heutsz, J.B. van 204
 Heuvel, Ien van den 46, 310
 Heuvel, Martin van den 311-312
 Heuvel, R. van den 82
 Hiltermann, G.B.J. 104
 Himmler, Heinrich 241, 252, 254
 Hirsch Ballin, Ernst 239
 Hirsi Ali, Ayaan 16, 123, 140, 193,
 225, 238, 241, 278
 Hitler, Adolf 114, 144, 207, 210, 240-
 242, 244-258, 261, 264-265, 268,
 278
 Ho Chi Minh 40
 Hobsbawm, Eric 201
 Hoen, Pieter 't 211, 323
 Hoessein, Saddam 297
 Hoffer, Eric 275
 Hofstra, Pieter 21
 Hollander, Paul 313
 Holman, Theodor 264
 Hond, Maurice de 37, 80-81, 107, 328
 Hoogervorst, Hans 167
 Hoogland, Rob 34
 Hook, Sidney 19, 205
 Hoorn, Henk van 83-84
 Horkheimer, Max 68, 255
 Horowitz, David 201, 206
 Horst, Guusje ter 243, 300, 319
 Horst, Pieter W. van der 270-271, 280
 Houcke, Stan van 309
 Hout, Bas van 83
 Hove, Johan ten 307
 Huizinga, Johan 69, 325
 Huizinga, Tineke 267
 Huntington, Samuel 131, 145, 149,
 287-289
 Hussein, Haj Amin al- 252-253
 Imkamp, J. 93
 Jacobs, Aletta 296
 Janmaat, Hans 30, 65, 77-80, 82-85,
 120, 126, 223-224, 265, 322
 Jansen, Ewout 127-128
 Jansen, Hans 127, 129, 159, 173, 310
 Jansen, Paul 122
 Jansen van Galen, John 50
 Janson, Lars 191
 Janssen, Roel 242
 Janssen, Tom 225
 Jefferson, Thomas 180
 Jelgersma, Peter 100
 Jensma, Folkert 292
 Joel, Billy 119
 Jong, Stan de 151
 Jongerius, Agnes 91
 Joppke, Christian 63, 320
 Joustra, Tjibbe 225
 Juliana, koningin 53, 283
 Kadt, Jacques de 12, 41, 87, 95, 132,
 207-212, 219, 246-247, 255, 277,
 297, 306, 308, 319, 322-323, 328
 Kahane, Meir David 182
 Kaiser, Addy 101
 Kalma, Paul 55
 Kamp, Henk 20, 94, 292
 Kamp, Lody van der 114
 Kampen, Marc van 121

- Kanne, Peter 193
 Karel Martel 175
 Karimi, Farah 109-111
 Kaya, Koser 135
 Kekkonen, Urho 310
 Kennedy, James 40, 71, 95, 245
 Kennedy, John F. 206
 Kennedy, Robert F. 177-178, 205
 Kershaw, Ian 242
 Kersseboom, Astrid 105
 Keynes, John Maynard 249
 Khaddafi, Moammar 176
 Khomeiny, ayatollah 58, 264
 Kimball, Roger 69
 King, Martin Luther 203
 Kirkpatrick, Jeane 205
 Kjærsgaard, Pia 234
 Klein, Naomi 309
 Klijn, Edwin 259
 Klinkenberg, Tineke van den 65
 Klompé, Marga 56
 Kluveld, Amanda 127
 Kneepkens, Manuel 241
 Kohler, Frank 109
 Kok, Wim 64, 214, 291
 Kombrink, Hans 241
 Komrij, Gerrit 97-98, 183, 276
 Kooiman, Kees 83-84
 Kooistra, Redmar 240
 Kool, Henk 75
 Kool-Smit, Joke 296
 Koppel, Ted 99
 Korte-van Hemel, Virginie 267
 Korthals Altes, Frits 58
 Kosto, Aad 120
 Kousbroek, Rudy 97, 127
 Krimpen, Wim van 129
 Kristol, Irving 204
 Krol, Henk 151
 Krouwel, André 231
 Krugman, Paul 167
 Kuijper, Els 240
 Kullberg, Jeanet 153
 Kusters, Constant 264

 Laan, Klaas ter 38
 Laan, Lousewies van der 76, 143, 145, 157, 193

 Laden, Osama bin 264
 Lakeman, Pieter 53, 64-65, 74
 Lammers, Han 39
 Lanzman, Claude 263
 Lasalle, Ferdinand 247
 Lasch, Christopher 289-290, 318
 Lee, Tom van der 109
 Leerdam, John 128
 Leeuw, Paul de 103
 Leeuw, Reinbert de 283
 Leibowitz, Yeshayahu 313
 Lenin, Vladimir 72, 307
 Lennon, John 318
 Lewis, Bernard 138, 322
 Lilipaly, John 82-83
 Loef, Kees 65
 Long, Huey 78
 Long, Scott 310
 Louw, André van der 39, 71, 283
 Lubbe, Sebastiaan van der 196
 Lubbers, Ruud 58, 61, 288, 299, 332
 Lucas, Els 227
 Lukács, George 67
 Lunshof, Kees 240
 Luntz, Frank 196
 Luther, Maarten 179
 Luxemburg, Christopher 125

 Maas, Willemijn 105
 Madlener, Barry 114, 195, 230-231
 Magnet, Myron 302
 Mahler, Horst 263
 Maillard, Jean de 162
 Mak, Geert 173, 278
 Malmberg, Olaf 98
 Man, Hendrik de 249
 Mao Zedong 70, 73, 283, 313
 Marcouch, Ahmed 155
 Marcuse, Herbert 68
 Marijnissen, Jan 113, 292, 306
 Marres, Eric 94
 Marx, Karl 66-67, 71, 147, 168, 177, 258, 276, 281, 283, 307
 Máxima, prinses 142
 McGovern, George 70, 101
 Meijer, Ischa 59
 Melkert, Ad 21, 214, 240, 288

- Melloki Cadat, Brieu-Yves 109
 Mengele, Josef 241-242
 Meziani, Aissa 123
 Michel, Louis 291
 Michels, Robert 215
 Mierlo, Hans van 19-20
 Mijer, B. 82
 Miletic, Slavomir 38
 Millière, Guy 137, 145
 Mills, C. Wright 87
 Mises, Ludwig von 249
 Mitterrand, François 137, 262
 Monjé, Daan 281
 Montesquieu, Charles de 179
 Moore, Michael 309
 Mosley, Oswald 262
 Mugabe, Robert 282
 Mulisch, Harry 240, 283, 309
 Muller, Jerry Z. 187
 Muntendam, P. 52
 Muskens, Tiny 95
 Mussert, Anton 259-261
 Mussolini, Benito 240, 249-251, 279
- Naftaniel, Ronny 113, 151
 Nagel, Jan 39, 71
 Naipaul, V.S. 182
 Nassy, Leo 154
 Nawijn, Hilbrand 195
 Neather, Andrew 301
 Nekschot, Gregorius 94, 125, 127-128
 Netelenbos, Tineke 82
 Niemöller, Joost 110, 127
 Nieuwenhoven, Jeltje van 292
 Nijhof, Ruud 44
 Nijpels, Ed 20
 Nixon, Richard M. 70, 101
 Noonan, Peggy 17
- Obama, Barack 100
 Ockels, Marjet 15
 Oey, Robert 85
 Onal, Samira al- 125
 Oosterhout, Eric van 75
 Oplaat, Gert Jan 22
 Opstelten, Ivo 128
- Orback, Jens 143
 O'Reilly, Bill 101
 Ormesson, Jean d' 262
 Ortega y Gasset, José 290
 Orwell, George 203
 Oss, S.F. van 251
 Overy, Richard 255-257
- Paas, René 92
 Padilla, Heberto 309
 Pam, Max 85, 331
 Pastors, Marco 30, 35, 122, 195-196, 198
 Pauka, Tom 39
 Pechtold, Alexander 93, 124, 168, 220, 284-285, 330, 332
 Pelikaan, Huib 196
 Pels, André 272
 Pels, Dick 262
 Pen, Jan 52
 Peters, Joan 177
 Philips, Melanie 301, 318
 Pilgram, Ab 83
 Pinochet, Augusto 262
 Pipes, Daniel 126, 232, 299
 Plaisier, Bas 96
 Plasterk, Ronald 145, 295
 Plato 202
 Ploeg, Ad 281
 Ploeg, Rick van der 98, 129
 Ploumen, Lilianne 133
 Podhoretz, Norman 204
 Poel, Fons de 84
 Poelmann, Boudewijn 112
 Pol Pot 280, 297
 Polak, Carel 56
 Polak, Clairly 103, 105
 Polak, Henri 46
 Poll, K.L. 287
 Pormes, Sam 110
 Praag, Philip van 214
 Presser, Jacques 78
 Priemus, Hugo 65
 Prodi, Romano 291
 Pronk, Jan 61, 282-283, 288
 Putnam, Robert 189

- Qaradawi, Yussuf Al 156
 Qutb, Sayyid 156
- Rabbae, Mohammed 82, 96, 109-111,
 129, 227, 240, 242, 296
 Ramadan, Tariq 116, 149, 156
 Ramdas, Anil 185
 Randwijk, Henk van 143
 Raskin, Brigitte 70
 Rasmussen, L.L. 234
 Rasoel, Mohamed 94, 125, 127, 182-
 183, 185-186, 320
 Raymann, Jörgen 227-228
 Reagan, Ronald 205-206, 208, 323
 Rensen, Peter 83
 Rep, Ingrid 332
 Reve, Gerard 97, 292, 296, 299
 Reve, Karel van het 97, 200, 311
 Riel, Harm van 23
 Riessen, Joop van 89
 Rinnooy Kan, Alexander 92, 284
 Ripke, Chris 128
 Robespierre, Maximilien de 179
 Robinson, Peter 17
 Romein-Verschoor, Annie 72
 Rooduijn, Tom 97
 Roon, Raymond de 195, 220, 329
 Roosevelt, Franklin D. 206, 250
 Rosenmöller, Paul 109-110, 240,
 280
 Roskam, Karel 71
 Rossem, Maarten van 75, 188, 300
 Rossum, Henk van 57
 Rost van Tonningen, Meinoud 259,
 261
 Rottenberg, Felix 214, 227
 Rove, Karl 17
 Rowthorn, Robert 167
 Ruiten, Corine de 158
 Rushdie, Salman 58, 128-129, 139,
 182
 Russell, Bertrand 180
 Rutte, Mark 36, 215, 331
- Sacharov, Andrei 205, 281
 Sajer, Kheir 190
 Salam, Ahmed 190
- Salomon, Sam 177
 Salter, Frank 188
 Samsom, Diederik 109, 222-223
 Samuelson, Robert 167
 Sandberg, Herman 41, 58
 Santen, Rutger van 15, 279
 Sarkozy, Nicolas 224, 305
 Sauer, Derk 80, 102, 278, 281
 Scarlet Pimpernel 125
 Schaefer, Jan 39
 Schaik, Henny van 35
 Scheepmaker, Nico 279
 Schilham, Bram 196
 Schmidt, Alvin 299
 Schnabel, Paul 260
 Schneijder, Paul 187
 Scholten, Nico 15
 Schoo, Hendrik Jan 16-17, 82, 85,
 134, 237, 332
 Schoonen, Willem 123, 279
 Schopenhauer, Arthur 97, 179
 Schreuders, Gijs 279-280
 Schröder, Gerhard 137
 Schumacher, Owen 98
 Schuurman, Wil 79-81, 85
 Schuyt, Kees 221
 Sennels, Nicolai 160
 Shils, Edward 132
 Shrum, Bob 17
 Siebelt, Peter 110
 Singh Varma, Tara 110
 Sjaranksy, Anatoli 307
 Slaa, Robin te 259
 Smeets, Hubert 278
 Smit, Ad 89
 Snoey, Edith 91
 Snouck Hurgronje, Christiaan 178,
 204, 323
 Soerdis, Kano 115
 Soeren, René van 151
 Soetendorp, Awraham 113
 Solomon, Sam 163
 Solzjenitsyn, Alexander 281, 307
 Sommer, Martin 76
 Sørensen, Ronald 30, 35
 Soros, George 309
 Speer, Albert 78, 251

- Spek, Fred van der 15
 Spencer, Robert 126
 Spinoza, Baruch 179
 Spong, Gerard 313
 Spoor, André 306-307
 Spruyt, Bart Jan 104, 126, 298
 Stalin, Jozef 254-256, 266, 281, 313
 Staneke, H. 43
 Stone, Oliver 309
 Strasser, Georg 247
 Strauss, Leo 143, 201, 204, 240, 292
 Straw, Jack 301
 Stuurman, Siep 200, 291
 Swaab, Els 99

 Tancredo, Tom 233
 Tas, Sal 41
 Terpstra, Doekle 109, 223, 263, 311-312
 Terstall, Eddy 156
 Thatcher, Margaret 194
 Thieme, Marianne 109
 Thijn, Ed van 44, 65, 240, 242, 267, 282, 296-297, 300
 Tinbergen, Jan 249, 308
 Tocqueville, Alexis de 179
 Tolsma, Jochem 140
 Tommel, Dick 283
 Tongeren, Liesbeth 110
 Tonkens, Evelien 241-242, 298
 Toorenburg, Madeleine van 229
 Toynbee, Arnold 321
 Traa, Maarten van 23, 283
 Tromp, Bart 58, 213-214
 Turner, Henry Ashby 251

 Uyl, Joop den 40, 46, 50, 208, 240, 249, 254, 261, 275, 283

 Veerman, Cees 28
 Veld, Joris in 't 39
 Verbeet, Gerdi 221
 Verberg, George 111
 Verbij, Antoine 70
 Verdonk, Rita 28, 36, 94, 106, 193, 195, 215, 268, 284
 Verduin, Ernst 253

 Verhagen, Maxime 225, 269
 Verheul, Dick 54
 Verhofstadt, Guy 291
 Verkamman, Matty 241
 Verkijk, Dick 279, 311-312
 Vermaat, Emerson 104
 Vermeulen, Ubrain 178
 Vermolen, Nol 93
 Verwey-Jonker, Hilda 52
 Verwiel, M. 82
 Vierling, A. 82-83
 Villiers, Philip de 305
 Vis, Jan 213
 Visser 't Hooft, W.A. 314-315
 Vogelaar, Ella 75, 133, 142, 241, 276, 296, 300, 309
 Voigt, Udo 263
 Voltaire 179, 202
 Vredeling, Henk 46, 254
 Vries, Arend de 262
 Vries, Marieke de 106, 199
 Vries, Peter R. de 36, 193
 Vuijsje, Herman 50, 276

 Waal, Lodewijk de 282
 Wagenaar, Aad 15
 Wagenaar, Gerben 15
 Wallage, Jacques 142, 241
 Wansink, Hans 110
 Warraq, Ibn 125
 Weber, Max 94, 204
 Weegen, Maartje van 103
 Weezel, Max van 84, 276-277
 Welten, Bernard 88, 151
 Westbroek, Henk 123
 Westergaard, Kurt 128, 235
 Westerhof, Wieta 143
 Westerloo, Gerard van 42-43
 Westerman, Max 99, 330
 Westra, Hans 80-81, 85, 185, 281
 Wiegel, Hans 20, 36
 Wientjes, Bernard 92, 224
 Wieren, Hans van 166
 Wijers, Hans 284
 Wijk, Rob de 127
 Wijnants, Hylco 34
 Wikan, Unni 310

Wilders, Geert 11, 15-16, 19-24, 26-36, 75, 89-91, 94, 96, 98, 103, 105-106, 113-115, 118-120, 123-125, 132-133, 144, 151, 157, 160, 193-194, 196-197, 199, 213, 216, 218-220, 222-224, 226-227, 231-236, 241-243, 264-265, 268-269, 272, 274, 276, 278-279, 286, 293, 304, 313-314, 322-323, 329-332
Willigenburg, Hans van 106
Winter, Leon de 127
Wit, Bernadette de 127
Witte, Herman 56
Witteman, Paul 58
Wolfe, Tom 286
Wöltgens, Thijs 20, 126
Wouters, Huub 150
Wouw, Sjoerd van der 110
Yassin, Ahmed 111, 264
Yerden, Ibrahim 141
Zalm, Gerrit 23
Zanen, Jan van 23
Zijderveld, Anton 241
Zijlstra, Jelle 56
Zondergeld, Gjalt 242
Zwaan, Ton 135
Zwaap, René 299
Zwan, Arie van der 39, 249
Zwart, Milja de 101
Zwertbroek, Gerrit Jan 38, 262

